

KŘESŤANSKÝ KALENDÁŘ

IV.

s uvažováním Božího slova
na každý den

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury

Nabočany 19

538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz

info@sirenipismasvateho.cz

2024

Předmluva

Před asi 30 lety byl vydán kalendář pro věřící ve formě trvalého kalendáře s názvem Křesťanský kalendář. Byl velmi pečlivě zpracován a mezi Božím lidem ceněn. Na základě přání, aby měl své pokračování, vznikl Křesťanský kalendář II. Protože byl příznivě přijat, byl stejným způsobem připraven Křesťanský kalendář III, a nyní i IV. Prosíme Pána, aby si ho použil ke Svému oslavení a tím i k požehnání pro Svůj lid.

Texty byly s laskavým souhlasem vydavatelů převzaty a přeloženy z těchto kalendářů:

- The Lord is Near (TLIN), vydavatelství Believer's Bookshelf Canada Inc, www.believersbookshledfcanada.ca
- Der Herr ist nahe (DHIN), vydavatelství CSV Hückeswagen, www.csv-verlag.de
- Näher zu Dir (NZD), vydavatelství Beröa, www.beroea.ch .

Biblické verše jsou většinou citovány z kralického překladu Bible, někdy z Českého studijního překladu, nakladatelství KMS, Praha 2009, případně jsou přeloženy z německého tzv. „Elberfelder Übersetzung“.

1. leden

Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k vyučování ve spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

2. Timoteovi 3,16-17

Bible obsahuje Boží myšlenky, stav člověka, cestu spasení, úděl hříšníků a štěstí věřících. Její učení je svaté, její nařízení jsou závazná, její vyprávění pravdivá a její rozhodnutí jsou nepohybná. Čti ji, abys byl moudrý, věř jí, abys byl bezpečný, a uplatňuj v praxi, abys byl svatý. Obsahuje světlo, aby tě vedla, potravu, aby tě posilovala, a útěchu, aby tě těšila. Je mapou cestovatele, holí poutníka, kompasem pilota, mečem vojáka a chartou křesťana. Zde je otevřeno nebe, odkryty brány pekla. Kristus je jejím velkým předmětem, naše dobro jejím plánem a Boží sláva je jejím cílem. Má plnit paměť, ovládat srdce a vést nohy.

Čti ji pomalu, často, s modlitbou. Je dolem bohatství, rájem slávy a řekou radosti. Je dána pro dobu tvého života, bude otevřena u soudu a navěky na ni bude pamatováno. Zahrnuje nejvyšší odpovědnost, odměnění práci a odsoudí všechny, kdo lehkovážně jednají s jejím svatým obsahem. **„Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest /chová se/ v nebesích.“** (Žalm 119,89)

TLIN,1/1/2014

*Bože a Otče náš, my, děti Tvoje,
v tichosti slyšet chcem jen Slova Tvého,
vzdal od nás roztržky, sváry a boje,
Duch Tvůj ať rozezná srdce každého.*

Gustaffson

Proto buď že jíte, neb pijete, aneb cokoli činíte, všechno k slávě Boží činite.

1. Korintským 10,31

Každý věřící rád uzná, že jeho život zde na zemi má být k Boží cti. Jak potřebné ale je, abychom to nejen vyznávali jako zásadu, nýbrž aby to bylo také vyjádřeno v každé jednotlivosti našeho života! Mysleme na jídlo a pití, něco, co přece děláme každý den. Děkujeme za ně pokaždé Bohu ze srdce, nebo je děkovná modlitba často cosi povrchního? Nikdy bychom ji neměli vynechat, i když se to v různých okolnostech může dít jen v tichosti. Bůh je „*ochránce /udržovatel/ všech lidí, a zvláště věřících*“ (1. Tim. 4, 10). To znamená, že pro věřící je k Němu v Božích darech vyjádřen zvláštní vztah, který svět nezná. Podle toho bychom si také měli Jeho darů vážit.

Ale jedení a pití znamená ještě více: Je to výraz obecenství všech, kteří to společně činí. V Jeruzalémě přijímali první věřící pokrm „s potěšením a sprostností srdce“ (Skutky 2,46). Tím pěstovali takové obecenství, jaké bylo možné jen skrze Ducha Svatého, který v nich přebýval. A v tomto obecenství byli šťastni.

Máme také my s našimi spoluvěřícími šťastné obecenství, když jsou v našich domech s námi u stolu? Vyznačuje vědomí, že jsme v Pánu jedno, naše chování a naše rozhovory? Pak je naše jedení a pití k Boží cti a nesklouzne na úroveň pouhé družnosti. Všechno k Boží cti – to je pro nás měřítkem!

DHIN,1/7/2015

Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobství našeho... I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.

1. Mojžíšova 1,26.27

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (1)

První kapitola 1. Mojžíšovy knihy podává Boží vlastní zprávu o Jeho obdivuhodném stvoření. Hleděl na ně s uspokojením a nazval je „velmi dobrým“ (v. 31). Bůh dal Adamovi jedinečnou úlohu, když ho postavil jako hlavu nade vším, co stvořil. Učiněn **k Jeho obrazu**, Adam reprezentoval Boha, a k jednání v tomto postavení byl učiněn **podle Božího podobství**. V této souvislosti Bůh Adama pověřil zvláštním úkolem, aby vzdělával zahradu Eden a **pečoval** o ni. Bůh dal Adamovi příkaz, aby nejedl ze stromu vědění dobrého a zlého (1. M. 2,17). To byla zkouška poslušnosti.

Když k němu všechna zvěř, kterou Bůh postavil pod jeho autoritu, přišla v párech, samec a samice, Adam byl stále sám. Bůh potom na Adama uvedl hluboký spánek a vzal jedno z jeho žeber a udělal z něho ženu – to je obraz Kristových utrpení, aby získal Svou nevěstu. Hospodin Bůh uzavřel ránu, a potom přivedl ženu k Adamovi. Byla z něho, a potom byla přivedena **k němu!** Adam rozuměl, že Bůh zformoval Evu a jaký je velký rozdíl mezi živočišným světem a jimi dvěma. Mezi Adamem a jeho ženou existovalo zvláštní spojení – „kost z kostí mých a tělo z těla mého“; nazval ji Iša (žena), protože byla vzata z Iš (muže).

Božský Autor schválil toto spojení a ustanovil, že muž opustí svého otce a matku, přilne ke své ženě, a že ti dva budou jedno tělo. Toto spojení patřilo k prvnímu stvoření, ale ilustruje spojení mezi Kristem a Církví (Ef. 5,30-32), které patří k novému stvoření. V zahradě Eden nebyla potřebná žádná oběť, ale brzy si neposlušnost a pád člověka oběť vyžádá.

A. E. Bouter, TLIN, 3/1/2014

Budiž ramenem svých každého jitra.

Izaiáš 33,2

Jestliže si někdo myslí, že je dostatečně silný, aby mohl strávit jeden den bez podpory od Pána, bude jistě zklamán. Avšak pro věřící, kteří si jsou vědomi své slabosti a nedůvěřují sami sobě, že by se dokázali vypořádat s požadavky dne, platí tato krásná, Hospodinu adresovaná slova: „Budiž ramenem Svých každého jitra.“

Můžeme si přát něco lepšího? Tomu, kdo se opírá o silné Boží rámě, se dostane podpory a síly, která stačí pro všechny potřeby. Silné Hospodinovo rámě vyvedlo Izrael z Egypta; Hospodinova náruč ukrývá jehňátka před všemi nebezpečími (2. M. 15,16; Izaiáš 40,11).

Tato síla Pána samého je připravena pro všechny, kteří Mu důvěřují. Je mocnější než každá zkouška a je k dispozici všem, kteří Mu náležejí. Proto se zcela opři o Jeho mocné rámě! Začínej každý den důvěrnou modlitbou k Němu. Potom tě bude provázet Jeho pokoj.

O lidech, kteří důvěřují sami sobě nebo jiným lidem, Bůh říká: *„Zlořečený ten muž, který doufá v člověka, a který klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho.“ Ale o tom, jenž staví na Boží dobrotivosti, čteme: „Požehnaný ten muž, který doufá v Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin.“* (Jeremiáš 17,5.7)

Jak je tělo nepoužitelné, jsme často zakusili. Ale známe také z osobní zkušenosti Boží lásku, dobrotu a sílu? Bůh nám vždy znovu dává důvod k tomu, abychom Ho za důkazy Jeho lásky chválili, když Ho každý den ze srdce prosíme: „Buď Ty mým ramenem tohoto dne!“

DHIN,3/6/2015

5. leden

Vídáš-li, že muž snažný v díle svém před králi stává? Nestává před nepatrnými.

Příslaví 22,29

V tomto zajímavém přísloví čteme, že muž, který má úspěch ve svém snažení, bude stát před králi. To prostě znamená, že bude uznáván za to, co dělá; „zanechá na světě svou stopu“. Slovo „snažný“ lze přeložit jako „zručný“ nebo „pilný“. Mluví o někom, kdo není lenivý, ale velmi pilný ve své práci.

Toto přísloví je pravdivé rovněž ve sféře služby. Víme, že služba je velice jasně „dar“, udělený Boží svrchovanou milostí. Ale také čteme, že je tu zapotřebí píle a tvrdé práce při rozvíjení a vykonávání toho daru, aby to byla úspěšná a plodná služba. To je zjeveno a bohatě potvrzeno v Novém zákoně. Lidé jsou obdařeni dary, vzbuzeni a vysíláni Duchem Svatým a vyvýšeným Kristem. Boží služebník se má také „pilně snažit“ ukázat se jako „osvědčený“ a je mu dáno mnoho podobných napomenutí (2. Tim. 2,15). Muži staré doby, jako byl Josef a Daniel, byli Bohem vyvýšeni a stáli před králi a velkými lidmi, ale také byli dlouho předtím pilní ve své službě. Pán je v milosti obdaroval, ale oni museli pilně pracovat, aby svůj dar rozvinuli.

Muži když pobožní dosáhli výš,
tam překotným letem ty nedoletíš.
Oni ale, když jejich druhové spali,
po dlouhé noci se namáhali.

H. W. Longfellow

William Kelly jednou ohledně tohoto řekl, že „být géniem je 95 procent potu (perspiration) a 5 procent inspirace (inspiration)“. To by mělo pro nás být výzvou, ať už dar a místo služby jsou jakékoli. Měli bychom být pilní v práci a snažit se o to, neboť k tomu Bůh přidá Své požehnání.

B. Reynolds, TLIN, 10/1/2014

Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.

Jan 14,23

V 1. Mojžíšově 18 čteme, že Abraham dostal návštěvu tří mužů. Byl to Bůh sám, který se mu zjevil, a s Ním byli dva andělé. Abraham je ochotně uvítal. – Jaký příklad šťastného a důvěrného společenství s Bohem!

Abrahamův synovec Lot neměl na této Abrahamově výsadě žádný podíl. Když ti dva andělé vyhledali Lota v Sodomě, aby mu ohlásili nadcházející soud nad městem, chtěli přenocovat na ulici. Teprve po mnohém Lotově naléhání k němu vešli do domu. U Abrahama, cizince, se cítili doma, ale jak by se mohli dobře cítit v Sodomě, kde Lot bydlel? Lot sám přece trpěl prostopášným životem Sodomských a *„den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechtnými jejich skutky trápil“* (2. Petra 2, 7.8).

Chceme-li dostat „návštěvu od Boha“, musíme vést svatý život – oddělený pro Boha. Možná, že si někdo myslí, že dnes už nemůžeme počítat s nějakou Boží „návštěvou“. Ale Pán Ježíš o ní v našem dnešním verši mluví. A myslí to tak, jak to říká.

Pán Ježíš se chce těm Svým zjevit, těm, kteří Ho milují a zachovávají a dodržují Jeho slovo. A nejen On sám – i Otec chce přijít, aby u nich učinili příbytek a aby zaujali trvalé místo v jejich srdcích. To je ještě daleko více, než zakusil Abraham.

Chtějme pečlivě bdít nad tím, abychom tuto velkou výsadu nepromarnili nevěností nebo lehkovážností.

DHIN,8/5/2015

Žena... mi dala ze stromu toho, a jedl jsem. ... Had mne provedl, i jedla jsem.

1. Mojžíšova 3,12-13

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (2)

První Mojžíšova kniha je kniha počátků, původu téměř všeho v Písmu. Před těmito počátky v 1. Mojžíšově knize měl Bůh plán ve Svě věčné radě. Tento plán byl zjeven poté, co Jeho Syn přišel v plnosti času na tento svět. On je ten Druhý Člověk, Poslední Adam, který přišel, aby přivedl mnoho synů do slávy: „*Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.*“ (Jan 1,14) To je tajemství vtělení. Ale také Kristův dokonalý život byl nutný, dříve než se mohl stát dokonalou **Obětí**. Jeho smrt, pohřbení, vzkříšení a vyvýšení – vše bylo nutné, neoddělitelně vzájemně spojené, dříve než Duch Svatý mohl přijít na tento svět a začít formovat Církev. Starý zákon je Boží „obrázkovou knihou“ a ukazuje krásné předobrazy vztahu mezi Kristem a Jeho Církví. Tato rada nebyla ještě učiněna známou – ačkoli byla Bohem předzvěděna před založením světa – ale vztah Adama a Evy z ní něco nastiňoval. Více starozákonních manželských párů ilustrovalo jiné pohledy na vztah mezi Kristem a Jeho Církví, společností věřících, povolanych ze středu Židů a pohanů.

Eva nebyla přítomná, když Bůh poučoval Adama o orání půdy a o udržování zahrady, ale Adam jí o tom musel povědět. Had – v Písmu ztotožňovaný se Satanem – viděl zlatou příležitost, aby zkusil svést Adamovu ženu. Jak byl úspěšný! Jeho úskočná otázka vložila **pochybnost** do mysli ženy, když začala **rozhovor**, a stala se ochotnou přijmout jeho popření a lži. Začala potom vidět věci z pohledu hada a byla **svedena**. Tak se stala nástrojem ke svedení svého manžela, který **přestoupil** a jedl ze zakázaného ovoce. Zcela jistě byla nutná oběť!

A. E. Bouter, TLIN, 16/1/2014

I řekl ženě. Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdi u pokoji.

Lukáš 7,50

MILOST PRO HŘÍŠNÍKA

Jedna žena, která vedla hříšný život, přichází k Ježíši Kristu. Věří, že On ji přes její vinu nepošle pryč, ani jí nebude opovrhovat. Vstupuje do domu jednoho náboženského člověka, kde je Spasitel na návštěvě. Nedbá na zvědavé a opovrhlivé pohledy lidí, nýbrž jde přímo k Němu. Pláče nad svým zmařeným životem a skrání Jeho nohy svými slzami. Pak je utírá svými vlasy, líbá je a pomaže je podle tehdejšího zvyku olejem. Tím ukazuje, jak si cení Pána Ježíše a milosti, kterou prokazuje lidem.

Nepřichází k Němu nadarmo. Protože pokorně dozrává své hříchy a upírá svou důvěru v Boží milost, obdrží odpuštění. Spasitel jí říká: „*Víra tvá tebe k spasení přivedla.*“

Dnes Ježíš Kristus už nežije na zemi, nýbrž v nebi. Přesto každý člověk, který vzdychá pod tíží svých hříchů, k Němu může přijít. Spasitel zve: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.*“ (Matouš 11,28) Ten, kdo se k Němu s vírou modlí a upřímně vyzná své hříchy, obdrží odpuštění a pokoj. Žádný není příliš provinilý nebo zkažený, aby nemohl být zachráněn. Ježíš Kristus slibuje: „*Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhnu ven.*“ (Jan 6,37)

NZD,31/1/2020

A všed Ježíš do chrámu, počal vymítati ty, kteří prodávali a kupovali v chrámě; a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby převracel. A nedopustil, aby kdo nádobu nesl skrze chrám.

Marek 11,15

K této události došlo jen několik dnů před Kristovým ukřižováním. I když se tato závažná událost rýsovala jako stín nad Pánem Ježíšem, přece Jeho duše byla naplněna rozhořčením a svatou horlivostí pro čest Jeho Boha a Otce. Někteří pociťovali, že jednání Pána zde nějak vybočovalo z charakteru trpělivosti, který normálně ukazoval vůči hříšníkům.

Ale je to velkou mírou nahlédnutí do Pánova srdce. Abychom správně rozuměli a oceňovali tento výjev v Evangelích, potřebujeme se obrátit k proroku Izaiášovi 56,3-7. Tam **pohané, cizozemci** a **eunuch** byli pozváni, aby přišli do chrámu, do Mého domu v Jeruzalémě, a klaněli se živému Bohu. Vždy bylo Božím úmyslem pro Izrael, aby byl „světlo národům“. Jestliže se pohan chtěl poučit o živém Bohu, měl mít možnost přijít do chrámu a ptát se.

Pán Ježíš citoval z tohoto oddílu Izaiáše, když vyčišťoval chrám. Měl to být „*dům modlitby*“ pro všechny národy. Ale právě ve dvoře pohanské oblasti chrámu docházelo k obchodování! Mnozí lidé přicházeli z cizích zemí (jako etiopský eunuch ve Skutcích 8,27) a potřebovali vyměnit své peníze za židovské šekely pro chrámovou daň. Směnárníci peněz z toho měli pomocí výměnného kurzu pěkný zisk. Ale nejen to, obchodníci prodávali v pohanské části chrámu zvířata pro oběti. Lidé chodili sem a tam dvorem se svými náklady a zbožím. Srdce Pána bylo hluboce zraněno z tohoto špatného představování Jeho Otce! Jak často byl a je Bůh chybně představován Jeho vyznávajícími následovníky dnes!

B. Reynolds, TLIN, 19/1/2014

Časem svým budeme žítí, neustávající.

Galatským 6,9

Ten, kdo už více let cestuje s traktáty, aby přinášel lidem dobré poselství, evangelium o Ježíši Kristu, zjišťuje, že lhostejnost a odmítání v našem okolí přibývají. Většina lidí je plně zaměstnána pozemskými zájmy.

Ale vždy znovu tu jsou jasné, povzbuzující paprsky. Tak stojím jednoho dne na rušném místě. „Smím vám darovat ke čtení pěkný křesťanský spisek?“ Mnozí lidé jdou kolem bez povšimnutí, anebo se této nabídce soucitně usmívají. Tu ke mně přichází malý chlapec ve věku 7 nebo 8 let. S radostným úsměvem a zářícíma očima mi vypráví: „Já jsem také křesťan. Maminka a tatínek jsou jimi také. Jsme znovuzrození křesťané.“

S velkou radostí mluvím o Pánu Ježíši jako o svém Spasiteli. Máme pak ještě pěkný rozhovor. Jak povzbuzující to pro mne bylo, když jsem u tohoto chlapce mohl pozorovat upřímnou dětskou lásku k Pánu Ježíši jako k jeho Spasiteli. Když jsem se loučil, přál mi Boží požehnání pro mou službu.

Když oslovuji kolemjdoucí manžele se dvěma dětmi, ihned se zastavují. „Evangelium o Ježíši Kristu – ach, to mne těší,“ říká muž.

„Jsem misionář v Africe. Už mnoho let tam pracuji u kmene Bantu. Jsem zde na krátké návštěvě, a pak se zase vrátím.“ S velkou radostí mi vypráví, že u afrického obyvatelstva je velká touha po Boží lásce a po spasení v Kristu.

Vzájemně si přejeme požehnání Pána pro naši službu.

DHIN, 29/4/2015

Nad to nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.

1. Mojžíšova 3,15

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (3)

Had položil Evě Istivou otázku, ohledně jedení z každého stromu zahrady, která v ní vyvolala pochybnosti, zda má Bůh pravdu. Vedlo ji to k tomu, že něco odňala z Božího slova a něco k němu přidala a tím je oslabila. Tak položila základ pro další pád. Když had viděl příležitost, popřel Boží slovo a řekl: „*Nikoli nezemřete smrtí!*“ Pochybnost, popření, polopравdy, lži, neposlušnost, to vše vedlo k pádu.

Když si Adam a Eva uvědomili, co se stalo, snažili se před Bohem ospravedlnit a ušili si zástěry z fíkových listů. Jejich vlastní snahy nepomohly, a tak se před Bohem skryli. Otázkou, položenou Adamovi, který v tom všem byl odpovědným, Bůh ukázal všechno. Stvořitel je spravedlivý Soudce a vyslovil nejprve rozsudek nad hadem. Ten je uveden v dnešním udivujícím verši! V jedné krátké větě mluvil Bůh o konfliktu mezi ženou a hadem a mezi jejich potomky. Semeno ženy se vztahuje k tajemství Boha-Člověka (Izaiáš 9,6), Mesiáše, který přišel v plnosti času, narozený z ženy (Gal. 4,4).

Bůh také ukázal na dva příchody Mesiáše: jeden ve slabosti, druhý v moci a oba se budou vyznačovat vítězstvím. Prvním příchodem bylo vítězství ve slabosti, morální vítězství, které vyvrcholilo nevyzpytatelnými utrpeními kříže. Tam On triumfoval nad nepřitelem a vší jeho mocí. Smrtí na kříži učinil Kristus bezmocným toho, kdo měl moc smrti, a ukázal Svě vítězství tím, že vstal z mrtvých. Semeno ženy, jehož pata byla potřena, brzy zjevně ukáže Svě vítězství nad Satanem a smrtí. Bud' sláva Bohu: Jeho druhý příchod potře hadovu hlavu. *Bouter, TLIN, 25/1/2014*

Všechno jest marnost a trápení ducha /honění se za větrem/.

Kazatel 1,14

Čím více je nějaký člověk schopen vnímat, tím lépe a více může prožívat, ale tím větším se stává také utrpení – neboť nabídky světa nemohou srdce uspokojit. Srdce je větší než to všechno a nalézá ve světě jen námahu a zklamání. Toto poznání získal Šalomoun, když zkusil všechno s moudrostí (Kazatel 2,17).

Šalomoun chtěl o všem získat zkušenosti a musel poznat, že všechno je „*marnost*“ a „*honění se za větrem*“, a že to nemůže dát ani pokoj ani odpočinek. Všechno zkusil, ale nakonec to přineslo jeho upřímnému duchu jen rozmrzelost.

Ve své Písni písni ale má Šalomoun jiné téma – předmět, který nikdy nezklame a je tak veliký, že Šalomounovo srdce, které bylo příliš velké pro všechny věci světa, se prokázalo být příliš malým, aby ho plně zakusilo. Tímto tématem je Mesiáš, Ženich; a Šalomoun se neunaví chválením jeho milosti, krásy a lásky.

Jaké štěstí pro Šalomouna, že může konečně utišit touhu svého srdce, které toužilo po uspokojení; jaká radost, nalézt Toho, v němž mohl konečně spočinout a z něhož mohl čerpat mnohem více, než jeho srdce dokázalo uchopit! „*V stínu jeho žádostiva jsem byla seděti, a sedím; nebo ovoce jeho sladké jest ústům mým.*“ (Píseň 2,3)

Zkušenosti ve světě mohou rozšířit obzor; ale jen Boží zjevení v Kristu činí šťastným. Tomu se můžeme učit z Šalomounova života. Nemusíme nejprve sami okoušet nabídky světa, nýbrž máme se na ně už na začátku našeho života víry dívat jako na „*marnost*“. Smíme začít tam, kde Šalomoun přestal. To nás ochrání před vlastními špatnými zkušenostmi.

DHIN,8/7/2015

učinil účastnosti losu svatých ve světle.**Koloským 1,10.12****UČINĚNI /V/HODNÝMI (1)**

Otec nás učinil hodnými, abychom byli účastníky podílu svatých ve světle. Nejenže je tu podíl odložený pro nás v nebi, ale my jsme učiněni /v/hodnými pro tento podíl. Jsme nejen učiněni hodnými pro to, abychom měli účast na výsadách svatých zde dole, ale také abychom sdíleli jejich podíl ve světle. Tak absolutní je účinnost Božího díla skrze Krista, že činí Jeho lid vhodným, aby stál „ve světle“ – kde Bůh přebývá, v plném světle Jeho neposkvrněné svatosti.

Otec se nás ujal ve všech našich hříších a špatnosti a učinil nás hodnými pro světlo. Samospravedlnost snad řekne: „Já nejsem hoden.“ Ale víra, hledíc na vzkříšeného Krista, může říci: „Jsem učiněn tím, čím je On, a proto jsem vhodný pro svaté ve světle.“ Mohou tu být hluboká cvičení, když se tomu učíme. Mohou vystat nekonečné a mučivé otázky, když se srdce obrací k sobě samému, ale všechny tyto otázky budou urovnány, když duše hledí od sebe pryč ke vzkříšenému Kristu. On je mimo hříchy, mimo soud, mimo smrt a mimo moc Satana, kterou zlomil na kříži. Co je pravda o Kristu, je pravda o věřícím, za kterého Kristus zemřel. Jestliže On je skutečně vzkříšen, nemůžeme mít pochybnost o tom, že jsme učiněni vhodnými pro světlo.

Ale Bůh nám říká, že Kristus, který za nás zemřel, je skutečně vzkříšen; a co je pravda o Něm, je před Bohem pravda o věřícím. Je Kristus vhodný pro světlo? Pak jsme i my. Zločinec byl učiněn vhodným pro to, aby byl s Kristem v ten den, kdy byl obrácen. Pavel nebyl na konci svého oddaného života více vhodný pro nebe, než zločinec, který šel do ráje v den, kdy se obrátil; i když byl Pavel skutečně mnohem schopnější žít život pro Krista v tomto zlém světě.

H. Smith, TLIN, 4/2/2014

Dí jim Šimon Petr: Půjdu ryb lovit. Řekli jemu: Půjdem i my s tebou.

Jan 21,3

Jsme to my sami, nebo známe některé jiné, kteří takoví jsou: Dávají myšlenky, utvářejí názory, jsou napřed, jsou to vůdcové. Takoví, kteří jdou novými cestami, podávají posudek, kteří – tak jako Petr zde – dělají rozhodnutí. A pak tu jsou jiní, kteří následují, kteří jdou s nimi. Všude se setkáváme s obojími: v každé rodině; mezi školáky, studenty, kolegy v práci a sousedy; a přirozeně také v Božím shromáždění. Také mezi věřícími je třeba činit rozhodnutí, zvažovat, posuzovat – a dělá se to. A také tam jsou takoví, kteří jdou vpředu, a takoví, kteří následují.

„Půjdu“ – to může být pozitivní pro všechny zúčastněné. Jestliže to je v souhlasu s Božími myšlenkami, může na takové cestě být pocítováno Boží požehnání. Jsou-li rozhodnutí, slova a cesty od Boha, bude zřejmé, že „ruka Boha našeho“ je nade všemi (Ezdráš 8,22).

„Půjdu“ – to může být ale i vlastní, samovolná cesta. Jsou tu **vlastní** přemýšlení, **vlastní** posuzování, **vlastní** rozhodnutí; tady nejsou slova a cesty od Boha. Jak škodlivé a ničivé to je pro všechny zúčastněné! Při takovém návrhu, takové cestě, je na místě oprava. Tu je třeba varovat; tu je důležité připomenout to dobré a správné – zde musí být jako odpověď řečeno: „Ne“.

Šalomoun na začátku své vlády prosí Boha: *„Dej tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým.“* (1. Královská 3,9) A David se modlí: *„Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popať, chodím-li já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.“* (Žalm 139,23.24)

DHIN,29/1/2015

Abyste chodili hodně Pánu... Díky činíce Otci, který hodně nás učinil účastnosti losu svatých ve světle..., který vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království Syna své lásky, v němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů.

Koloským 1,10,12-14

UČINĚNI /V/HODNÝMI (2)

Nejenže jsme učiněni vhodnými pro podíl svatých ve světle, ale Otec nás vysvobodil od autority temnosti. Satan a jeho vyslanci jsou „vládci temnosti tohoto světa“. Zaslepen Satanem je svět přes všechnu svou civilizaci, objevy a vynálezy ve „tmě“ nevědomosti o Bohu. Křesťan byl vysvobozen z autority tmy a přiveden pod jinou autoritu, totiž pod autoritu Toho, jenž má to velké a slavné místo a vztah k Bohu jako „Syn Jeho lásky“.

Později se Kristus zjeví na zemi ve Svém království jako Syn Člověka. Ale tato slavná Osoba, pod jejíž žezlo jsme přivedeni, je Ten, o němž Otec může říci: „*Toto je můj milovaný Syn: toho slyšte.*“ Když přicházíme pod vládu Syna Jeho lásky, přicházíme pod Toho, jenž nás nejen může chránit před každou škodou a postarat se o každou potřebu, ale jenž může uspokojit srdce Svou nechybující láskou. Nejenže jsme učiněni vhodnými pro světlo – Boží světlo – ale přicházíme pod vládu lásky, lásky Otce, zjevené v Synu.

Ve 14. verši je nám také připomenut spravedlivý základ, na kterém jsme byli učiněni vhodnými pro světlo a přeneseni do království lásky. Kristovým dílem bylo odstraněno vše, co stálo mezi námi a požehnáním, takže můžeme říci: „*Máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů*“ v Kristu. Poněvadž postavení a vztahy jsou výsledkem Kristova díla, musí být stejně dokonalé, jako je dílo. Můžeme růst v jejich poznání, ale v požehnáních samotných nemůže být žádný růst. *H. Smith, TLIN, 5/2/2014*

Sejděme se do domu Božího, do vnitřku chrámu, a zavřeme dveře chrámové; nebo přijdou, chtíc tě zamordovati.

Nehemiáš 6,10

Nehemiáš chce opět postavit městskou zeď Jeruzaléma. Král mu k tomu dal svolení; a mnoho Židů se dá do práce. Avšak jejich nepřátelům se to nelíbí. Všemi prostředky se snaží znovupostavení zdi zabránit. Nehemiášovi je jasné, že on sám je v nebezpečí života.

Tu falešný prorok Semaiáš činí návrh, aby se Nehemiáš před nepřáteli schoval do bezpečí vnitřku chrámu. Tam že bude ochráněn také před nočním přepadením. – To je skutečně bezpečné místo! Může Nehemiáš tuto naléhavou radu odmítnout?

Nehemiáš přemýšlí. Zná Boží zákon a ví, že přístup do vnitřku chrámu mají jen kněží (4. Mojžíšova 18,7). Avšak protože Nehemiáš nepatří ke kněžím, nemůže Semaiášovo proroctví přicházet od Boha! Neboť Bůh nikdy neradí k tomu, abychom jednali proti Jeho Slovu. – Semaiáš je ve skutečnosti spojen s nepřáteli. Ti ho podplatili, aby svedl Nehemiáše k bázlivému jednání a k přestoupení zákona.

I dnes nám mnoho hlasů chce radit, jak se máme zachovat. Avšak Bible nás vyzývá: „*Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchy, jsou-li z Boha; neboť mnozí falešní proroci vyšli na svět.*“ (1. J. 4,1) Abychom vůbec byli schopni zkoušet, je pro nás krajně důležité dobře znát Boží slovo. Bůh nám Svým Slovem a Svým Duchem chce ukázat, co skutečně přichází od Něho a je nám k užitku, a co přichází od Satana a má nám škodit.

DHIN,13/10/2016

Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, protože ona byla máte všech živých. I udělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je.
1. Mojžíšova 3,20-21

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (4)

Bůh zlořečil zemi v důsledku Adamova hříchu. Toto zlořečení se stále dotýká přítomného stvoření a života na zemi v každém směru. Jako výsledek Božího soudu Adam, který byl vzat z prachu země, zemře a navrátí se do prachu. Země nyní rodila trny a bodláky. Bylo zapotřebí mnoho námahy k obdělávání země; Adam bude jít v potu tváře (1. M. 3,19). A přece si Adam nenaříkal ani se nevzpouzel, ale přijal Boží kázeň a poddal se Jeho verdiktu – vírou. I když Bůh mluvil o smrti, Adam byl schopen vidět dále: jak Bůh obrátí něco zlého v něco dobrého, dokonce lepšího, než bylo kdy předtím.

V tomto bodě Adam nazval svou ženu „Eva“ – **žijící**, přinášející život! Adam se však stal hlavou padlého rodu: všichni jeho potomci budou hříšníci. Avšak kvůli jeho víře Bůh učinil Adama obrazem Toho, jenž přijde (Římanům 5,14), kterého nazval posledním Adamem. Eva ze své strany přijala Boží soud a také roli, která jí byla dána, aby se stala „matkou všech živých“. Když Eva porodila svého prvního syna, myslela, že se nyní naplnilo Boží zaslíbení (1. M. 4,1). Jak se mýlila! Vskutku, Eva měla víru, ale její výklad byl chybný a ona brzy zjistila, že Kain není „semeno ženy“, ale hadovo – ačkoli fyzicky byl z Adama.

Bůh naplnil proroctví dnešního verše, když přišel Jeho Syn, narozený z ženy, „panny“ (Iz. 7,14). Náš Pán, Semeno ženy, je Bůh-Člověk, který přišel, aby byl tou **Nejvyšší Obětí**, skrze niž jsou vykoupení hříšníci přivedeni k Bohu (1. Pet. 3,18). Bůh dal potřebnou oběť, aby oblékl Adama a Evu, a tak nás oblékl Kristem jako přijaté v tom Milovaném. *A. E. Bouter, TLIN, 7/2/2014*

Tedy řekl David Nátanovi: Zhřešil jsem Hospodinu. Zase řekl Nátan Davidovi: Tentýž Hospodin přenesl hřích tvůj, neumřeš.

2. Samuelova 12,13

Pro většinu lidí je těžké otevřeně a bez zábran doznat: „Zhřešil jsem.“ Za své osobní chybné jednání činíme raději odpovědnými jiné lidi nebo vnější okolnosti. Tak to také vícekrát nalézáme i v Bibli.

Když byl král Saul Samuelem veden k odpovědnosti kvůli své ne-trpělivosti, přesunul odpovědnost za své chybné jednání na situaci (1. Samuelova 13,11.12). Saul později obdržel úkol vyhladit Amalecha, ale byl znovu neposlušný. Když ho Samuel kvůli tomu oslovil, stavěl se Saul sám do dobrého světla a dával vinu lidu. Když ho Samuel usvědčil, Saul z donucení doznal: „*Zhřešil jsem!*“ Avšak pak pokračoval: „*Ale vždy mne cti, prosím, před staršími lidu mého a před Izraelem...*“ (1. Sam. 15,30) Před lidem nechtěl být považován za hříšníka! O upřímném obratu nemohla tedy být řeč.

Zcela jinak se zachoval David. Když ho prorok Nátan usvědčil z jeho těžkých pochybení, David vyznal: „*Zhřešil jsem Hospodinu.*“ To bylo upřímné vyznání jeho „zkroušeného srdce“ (viz též Žalm 51). Nehledal vytáčky, nic nepřikrášloval.

Toto upřímné vyznání hříchů očekává Bůh od každého hříšníka, který se k Němu chce blížít. A očekává je i od každého věřícího, který opět touží po společenství s Ním. „*Jestliže pak budeme vyznávatí hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1. J. 1,9)

DHIN,14/10/2016

A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobř které nejsou, aby ty věci, které jsou, zahladil, proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo. Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, který učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení i vykoupení, aby, jakož jest napsáno, kdo se chlubí, v Pánu se chlubil.

1. Korintským 1,28-31

Kristus je spravedlnost věřícího, jak také čteme ve 2. Korintským 5,21: „Neboť toho, který hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.“ Když jsme neměli před Bohem žádnou spravedlnost, On ji pro nás opatřil, a tou spravedlností je ukřižovaný, vzkříšený a oslavený Kristus. V zákoně Bůh vyžadoval spravedlnost od člověka; v evangeliu Bůh opatřuje spravedlnost pro člověka. To tvoří velký a obdivuhodný rozdíl pro každého, kdo se čestně snaží a pracuje, aby pro sebe před Bohem docílil spravedlnosti.

Byl velký rozdíl mezi Adamovou sukní a oděvem, který opatřil Bůh. Bůh nikdy neudělá ani steh na tom prvním a člověk nikdy ani steh na tom druhém. V tom prvním nebylo nic z Krista a v tom druhém nic z člověka. Adamova zástěra se v hodině potřeby ukázala být neužitečnou. Právě ve chvíli, kdy Adam uslyšel hlas Hospodina Boha, se bál a uprchl, aby se skryl. Řekl: „Jsem nahý.“ A skutečně pociťoval neužitečnost té sukně. Nemohla uspokojit ani jeho svědomí. Avšak tak to není s Božím oděvem. Pak Adam mohl říci: „Jsem oblečen!“ – protože ho oblékl Bůh. Oděv, který nosil, byl Božího původu. Byl založen na vylití krve, což je nade vše důležitá základní pravda.

Božská spravedlnost spočívá na základu dokonalého vykoupení. Kříž je velkým základem – velkou ústřední pravdou křesťanství.

C. H. Mackintosh, TLIN, 8/2/2014

K vodám tichým mne přivodí.

Žalm 23,2

Byl jsem v těžké situaci v zaměstnání. Mnoho záviselo na nadcházejících setkáních a rozhovorech. Z nich se měly odvozovat změny nejen v zaměstnání, nýbrž i v soukromí. Byl jsem rozechvřen a napjat.

Abych před jedním důležitým rozhovorem našel ještě trochu klidu, prošel jsem se přes sousedící hřbitov. Mnoho náhrobních kamenů mluvilo o lidech, kteří zde byli pochováni, a také o jejich přesvědčení. V jednom rohu jsem objevil trochu schovaný hrob se slovy z Bible: „*K vodám tichým mne přivodí.*“

Na náhrobních kamenech často čteme: „*Hospodin je můj pastýř.*“ – A je to krásný verš. Zde ale zvolili jiný verš z tohoto Žalmu; verš, který nejen popisuje, že Hospodin je Pastýř, nýbrž jaký je Pastýř: „*K vodám tichým mne přivodí.*“ U takových „tichých vod“ je zaručeno jak dokonalé opatření, tak i laskavá podpora a uvolněný klid.

Pozoroval jsem, že Bůh tímto biblickým veršem mluvil zcela konkrétně a osobně do mé situace. Byl to **Jeho** poukaz na mé rozechvělé a napjaté rozpoložení, neboť jsem potřeboval tyto „tiché vody“. Vzal jsem si Jeho zaslíbení s sebou do nadcházejících rozhovorů a byl jsem v nich klidný. Mohl jsem se vnitřně opřít a vše další přenechat Jemu. Ještě při vzpomínce se mně dotýká to, že můj Pastýř na mne tak myslel a ke **mně** mluvil!

DHIN,15/10/2016

Jednou ve třech letech vracely se ty lodi mořské, přinášející zlato a stříbro, kosti slonové, a opice a pávy. I zveleben jest král Šalomoun nad všechny krále zemské v bohatství a v moudrosti.

1. Královská 10,22-23

Na začátku své vlády si Šalomoun cenil moudrost a porozumění nade vše. Bůh ve Své dobrotitosti odpověděl na jeho touhu a dal mu velmi velkou moudrost. Byl moudřejší než všichni lidé. V Přísloví 3,13 Šalomoun takto doporučuje moudrost: „*Blahoslavený člověk, nalézající moudrost, a člověk, vynášející opatrnost /dostávající porozumění/.*“ Drahokamy a čisté zlato jsou, jak nám říká, ve srovnání s tím bezcenné. Ale jak se rozvíjela materiální prosperita Šalomounova království, je nám řečeno, že to, co dovažel, bylo: „*zlato a stříbro, kosti slonové, a opice a pávi*“. Opice a pávi! Pro muže, vynikajícího na zemi moudrostí, to je jistě velký sestup. Zvláštní směsici věcí nalézáme také v Kazateli 1,17: „*I přiložil jsem mysl svou, abych poznal moudrost a umění, nemoudrost i bláznovství.*“ Nejprve si Šalomoun vážil moudrosti více než drahokamů a čistého zlata; pak se uchýlil k nemoudrosti a bláznovství. Opice jsou synonymem nemoudrosti a pávi marnivosti. Jaká nestálost u velkého krále Izraele! Ale jak je to s námi? V našem dosahu je dnes taková moudrost, o které Šalomoun nikdy nesnil, ale toužíme po ní? Jakou cenu má pro naše srdce to velké tajemství Boha, „*v němž jsou skryti všichni pokladové moudrosti a známosti*“ (Kol. 2,3)? Opice a pávi – pošetilost a marnost! A přece si je Šalomoun přál. My si snad neceníme těchto zvláštních tvorů, ale nelpíme na věcech, které jim odpovídají? Zkoumejme svá srdce a zkoušejme své cesty. „*Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodím-li já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.*“ (Žalm 139,23-24)

W. W. Fereday, TLIN, 13/2/2014

V tom posel... mluvil jemu, řka: Aj, nyní slova proroků jedněmi ústy předpovídají dobré věci králi. Medle, buď řeč tvá jako řeč kterého z nich, a mluv dobré věci. Tedy řekl Micheáš: Živ jest Hospodin, že což mi koli řekne Hospodin, to mluvit budu.

1. Královská 22,13.14

Achab, bezbožný král Izraele, a Jozafat, bohobojný král Judy, utvořili proti Syrské zemi neblahý spolek. Achab se dotazuje svých 400 proroků, kteří jsou tak jako on oddáni modle Bálovi, a ti mu předpovídají jednoznačné vítězství. Avšak Jozafat se chce ještě dotázat na slovo Hospodinovo. A tak je nakonec zavolán také prorok Micheáš, ačkoli si Achab stěžuje na to, že Micheáš mu stále prorokuje jen zlé věci.

To, co králův posel říká Micheášovi, jsme si právě přečetli. Tím se bohobojný prorok dostává do velkého trápení, neboť vidí, že v sázce je jeho svoboda, a možná i jeho život.

Udivující je následující: Micheáš mluví králi Achabovi skutečně nejprve tak, jak se mu to líbí, a slibuje mu vítězství přesně stejnými slovy jako falešní proroci. Achab si v tom ihned všímá ironie a vyzývá Micheáše, aby mluvil „*pravdu ve jménu Hospodinovu*“ (16. verš). A pak Micheáš vyslovuje svobodně své poselství: Netáhni do války, jinak hrozí smrt. Následky na sebe nedají čekat: Micheáš je odveden do vězení.

Co dalo Božímu muži, jako byl Micheáš, sílu, aby se v této tak povážlivé situaci přiznal k pravdě? Byla to Boží bázeň. Viděl, že ve své odpovědnosti je postaven před všemohoucího Boha. „*V bázni Hospodinově jest doufání silné.*“ (Příslaví 14,26) To platí dnes stejně jako tehdy.

DHIN,21/10/2016

Ne podle hříchů našich nakládá s námi.

Žalm 103,10

Už se vám někdy stalo, že při čtení Písma na vás něco „vyskočilo“, něco, čeho jste si do té doby nikdy nevšimli, až teprve teď? Taková věc se mi přihodila dnes ráno, když jsem četl tato slova, napsaná „sladkým žalmistou Izraele“. Je to nádherný Žalm, který napomíná svaté, aby „dobrořečili“ Pánu. Vyvyšuje a oslavuje Jeho milosrdenství vůči Izraeli (stejně jako vůči nám, kteří patříme k přítomnému období). Avšak v uvedeném textu upoutala mou pozornost slova „s námi“. Může být něco dojemnějšího nebo více vzrušujícího, než že On **s námi** nejednal podle našich hříchů? Nuže, to neznamená, že nejednal s našimi hříchy. Zcela jistě s nimi jednal, a učinil to spravedlivým způsobem v dokonalém souladu se Svou svatostí. Ale nejednal o nich „**s námi**“, ale jednal s nimi v Osobě Svého milovaného Syna. Mnozí se drží té idey, že Boží milost, milosrdenství a odpuštění znamená, že smýšlí o našich hříších tak povrchně, jako to činíme my. On tak nejedná, skutečně je „nemůže zamést pod koberec“ (jak bychom to my možná chtěli udělat), ale jednal s nimi takovým způsobem, že je v tom oslaven a my jsme ospravedlněni. Ospravedlnění znamená, že Bůh vyhláší nebo uznává za spravedlivé ty, kteří věří v Ježíše Krista (Řím. 4,5). Nezapomínejme na to. Je snadné být lehkovážným ke svým hříchům nebo hříchům druhých lidí. Avšak Bůh je bere vážně, velmi vážně. On „*neušetřil svého Syna, ale za nás za všechny vydal Je*“ (Řím. 8,32).

*Bůh nemůž hříšníka jenom tak nechat,
spravedlnost žádá soudem ho potrestat.
Krista kříž Boží nám lásku oznamuje,
v kříži Bůh hříšníka ospravedlňuje.*

A. Midlane

Bůh nejednal s námi, jak jsme to zasluhovali, ale jednal na našem místě se Svým Synem. „*Dobrořeč duše má Hospodinu!*“

B. Reynolds, TLIN, 16/2/2014

A oni řkou jemu: Nemáme zde, než pět chlebů a dvě ryby. On pak dí jim: Přineste mi je sem.

Matouš 14,17.18

„*Nemáme zde, než...*“ – Tak začíná popis současného stavu učedníků. Co potom následuje, zní jako svědectví o chudobě, jako vyhlášení bankrotu.

„*Pět chlebů*“: pravděpodobně obyčejné ječné chleby, tedy chleby chudých; žel, je jich také jen pět. – „*Dvě ryby*“: velmi snadno přehlédnutelné ve srovnání s několika tisíci lidí. – To je všechno! Není to mnoho! Přitom slova „Nemáme než“ – vyznívají podobně jako nula a nic. Jsou více mezerou a deficitem než odpovědí a pomocí! Vzbuzují spíše dojem hladu, než že by ho mohly utišit! Příliš málo pro tak mnoho lidí. A nasytit se z toho také nemůže žádný.

„*Přineste mi je sem.*“ – Je téměř nepochopitelné, že Pán Ježíš chce to málo mít, když by přece mohl stvořit něco nového, velkého a postačujícího! – Avšak On chce navázat na to, co je, chce použít to malé!

„*Nemáme zde, než...*“ – Není tu nic než několik málo věřících, nic než ještě nevyzrálé myšlenky, není tu nic než neobratná slova, nic než málo peněz a málo volného času, není tu nic než nemoc a stáří. Tak by mohl vypadat výčet toho, co my máme dnes. – Avšak také tady Pán říká: Přineste mi to sem! Dejte mi to k dispozici!

Co udělá s těmi chleby a rybami? „*Vzhlédl v nebe, požehnal, a lámaje, dával učedníkům ty chleby, a učedníci zástupům. I jedli všichni a nasyceni jsou.*“ – Pán používá to, co je, a stačí to pro všechny.

Kdy jsme Pánovi my naposledy dali to, co máme, aby to mohl použít?

DHIN,22/10/2016

Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské oběť Hospodinu. Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na oběť jeho. Na Kaina pak a na oběť jeho nevzhlédl.

1. Mojžíšova 4,3-5

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (5)

Poté, co Adam a Eva padli, Bůh je oblékl pláští z kůží vzatých z oběti, kterou On sám přinesl. První Mojžíšova kniha zaznamenává začátky mnoha věcí, v tomto případě potřebu oblečení. Avšak když Boží Syn přišel na tuto zem, aby se stal pravou Obětí, když zaujal místo hříšníků, byl na kříži svlečen! Jeho dání Sebe samého bylo nutné, abychom byli oblečeni šaty krásy Toho Vzkříšeného a Vyvýšeného.

Bůh poslal Adama a Evu pryč a zatarasil jim přístup ke stromu života cherubíny s planoucím mečem. Jako dobří rodiče o tom jistě řekli svým dětem. Jednoho dne přinesl Kain a Abel oběť Hospodinu. Ačkoli Bůh zlořečil zemi (1. M. 3,17), Kain si myslel, že je správné z ní něco vzít a dát Bohu – **plody vlastní práce**. Abel na druhé straně přinesl **prvorozené svého stáda**. Jistě slyšel o Boží oběti, a jakým způsobem byli oblečeni jeho rodiče pláští z kůží. Abel si uvědomil, že ho Bůh může přijmout jen na základě smrti nevinné oběti, blížil se Bohu **skrze víru** (Židům 11,3) a šel o krok dále než jeho rodiče: přinesl Bohu z **tuku prvorozených**.

Epištola Židům nazývá Abelovu oběť „*lepší /výtečnější/*“ než Kainovu, která byla připravena z ovoce zlořečené země bez jakékoli myšlenky na smrt a na zástupce. Bůh nemohl takovou oběť přijmout. Kain, vyznačující se vlastní snahou, se rozhněval, a zachvácen závistí, zabil svého bratra Abela, který se vyznačoval vírou.

A. E. Bouter, TLIN, 17/2/2014

Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

1. Janův 5,13 – ČSP

Těmito slovy poukazuje apoštol Jan na hlavní účel svého Dopisu. Byl adresován takovým, „kteří věří ve jméno Syna Božího“, tedy věřícím, znovuzrozeným křesťanům. Psal jim, aby je posilnil a upevnil v jejich víře.

Jak absolutně a srozumitelně se zde inspirovaný pisatel vyjadřuje: Měli vědět, neměli o tom mít žádnou pochybnost, že každý věřící vlastní božský, věčný život. Význam a cenu psaného Božího slova vůbec nemůžeme dostatečně hodně ocenit. O tato slova se věřící mohou a mají opírat. Víme, že máme věčný život, protože nám to Bůh ve Svém Slovu říká (např. Jan 3,16; 3,36).

Proč je potom tolik Božích dětí přesto nejistých, pokud jde o jejich záchranu? Nespočívá to často právě v tom, že se neopírají bez zábran o to, co je „napsáno“, nýbrž spíše o své proměnlivé zkušenosti, anebo že dbají na své kolísavé pocity? Ale hluboké, neotřesitelné vědomí o vlastní věčné záchraně nemůže být vyvoláno pocity. Tato známost věřícího může spočívat jen na Božím slovu.

Duch Svatý bude vždy používat psané Slovo, aby vedl znovuzrozeného člověka k jistotě o spasení a aby ho upevnil ve víře. Proto tehdy psal apoštol Jan Božím dětem, a proto bychom měli i my dnes toto Slovo pečlivě číst. Jen tak poznáme jistotu a dosah spasení, které je darováno Božím dětem.

DHIN,29/10/2016

Lépe jest jíti do domu zármutku, nežli jíti do domu hodování, pro dokonání každého člověka, a kdo jest živ, složí to v srdci svém.

Kazatel 7,2

Když jsem se nedávno účastnil jednoho pohřbu, uvažoval jsem o životě a o slovech, která byla řečena o tom drahém, jenž byl nedávno povolán domů, aby byl s Pánem. A pak bych byl rád věděl, co by bylo řečeno o mně, kdyby to byl můj pohřeb. Samozřejmě že při pohřbu nikdy nemluvíme špatně o tom, kdo odešel, ale mnohem důležitější je, co řekne Bůh! Uslyšíme jako věřící slova: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný!*“? (Mat. 25,23) V jedné staré písni se zpívá: „Až v budoucnu spatřím Jeho tvář... kéž bych mu byl dal víc, mnohem víc, si budu přát.“

Tyto úvahy jsou pro dnešek, protože zítra bude příliš pozdě. Není to zvláštní požehnání, že smíme sloužit Pánu zde a nyní? Že můžeme konat Jeho vůli zde a nyní? Že můžeme být svědectvím zde a nyní? Že ve světě, který Ho nenáviděl a zavrhl, můžeme ukazovat Jeho lásku a svoji lásku k Němu svou poslušností, svým velením a svou službou?

Ale neměli bychom nyní jen uvažovat o těchto věcech, ale také uvést svá rozhodnutí do praxe. Daniel za doby Starého zákona nejen uvažoval o své situaci, nejen pojal úmysl ve svém srdci, aby se neposkvřoval pochoutkami z královského stolu – věcmi, které jako Žid nemohl jíst, chtěl-li být věrný Bohu; ale on tento úmysl srdce uvedl v činnost.

Kolikrát jsme byli vyzváni Pánem, když k nám mluvil lístkem z kalendáře, oddílem z Bible, kázáním; ale změnily se věci? „*Aj, nyní jest čas příhodný*“, nejen pro spasení, ale pro to, abychom dávali Pánu, ne proto, že jsme povinni, ale protože Ho milujeme.

A. Blok, TLIN, 20/2/2014

A zástupové... volali, řkouce: ... Hosanna na výsostech.

Řekli mu všichni: Ukřižován bud'.

Matouš 21,9; 27,22

V Jeruzalémě začal poslední týden před svátkem Fáze. I Pán Ježíš se v tomto týdnu přes den zdržoval ve městě. Před několika dny ještě v Jerichu uzdravil dva slepé. Ti přišli s Ním po strmé cestě nahoru do Jeruzaléma (kap. 20,34).

Tam prožili to, jak velký zástup prostírá na cestu své šaty a také palmové větve a vítá Pána slovy: „*Hosanna na výsostech!*“ **Hosanna** je prosba a znamená: Zachraň, uzdrav nás přece! Přines nám vysvobození!

Kolik z nich to asi mínilo upřímně? Někteří už přece znali Pána Ježíše: jeho tichost, jeho bezmeznou lásku k jeho lidu. On chce zachránit, On chce osvobodit – i když nejprve ne vnějšně, jak si většina z nich asi myslí, nýbrž od jejich hříchů.

Ale oni volají nejen Hosanna, nýbrž: „*Hosanna na výsostech!*“ To dodává celku ještě zvláštní notu. Království pokoje na zemi nemůže být zřízeno ihned. Podle Boží rady musí Kristus nejprve porazit nepřítel, očistit nebe a zaujmout nejvyšší místo po Boží pravici. Odtud opět přijde, aby osvobodil ostatek Svého lidu a přinesl pokoj (srovnej s Žalmem 110,1-3).

Kolik z těch, kteří Pána ctili voláním „*Hosanna na výsostech!*“, se asi později připojilo k volání: „*Ukřižován bud'!*“ – Jaký protiklad, v každém případě v odpovědnosti lidí! Ale smířčí smrt Krista na kříži teprve položila základ pro to, aby mohlo být vyslyšeno také „*Hosanna*“ prvního volání, tedy prosba o záchranu.

DHIN,30/10/2016

Nalezneš-li med, jez, pokud by dosti bylo tobě, abys snad nasycen jsa jím, nevyvrátil ho.

Přísl. 25,16

Vyzvedá Šalomoun prostě ctnost střídmosti a důsledky přílišného povolování si? Není pochyb o tom, že ctnost střídmosti ve všech věcech je tu důležitým bodem, a my bychom měli dbát tohoto napomenutí. Ale když zvážíme, jakým způsobem je „med“ zvláště zmiňován v Bibli, najdeme klíč k přijetí naučení moudrého monarchy. Bylo přísně zakázáno dávat med do obětí, které máme ve 3. Mojžíšově knize: *„Nižádného ... medu nebudete obětovati v oběť ohnivou Hospodinu.“* (3. M. 2,11) To je zvláště zdůrazněno ve spojení se suchou obětí (obětí pokrmů), která je předobrazem Kristova svatého člověčenství. Med představuje to, co je přirozeně sladké a přitažlivé. Je to obraz skutečnosti, že Pán po celou dobu Své služby nikdy nebyl pod vlivem přirozených vztahů. Pán mohl během Své služby říci: *„Kdo jest matka má? A kdo jsou bratři moji?“* (Mat. 12,48) Ale musíme zde být opatrní, neboť Písmo silně podporuje přirozené životní vztahy, jako je vztah manžela a manželky nebo rodičů a dětí. Ty mají být jasně udržovány, a přece nemají řídit službu, jak je to ukázáno na příkladu služby našeho Pána. Zákonictví by chtělo dát stranou přirozené vztahy: *„zbraňující ženiti se“* atd. Příklad toho máme, když král Saul přikázal Izraelitům, aby nejedli v průběhu bitvy (1. Sam. 14,24-30). A přece Jonata měl hlad a omočil hůl v medu na zemi a *„osvítily se oči jeho“*. Bůh nám dal k užívání v životě mnoho přirozených věcí, které nejsou žádným způsobem hříšné samy o sobě, ale které nebyly nikdy určeny k tomu, aby se staly naším předmětem nebo aby měly nenáležitý vliv na náš duchovní život. Můžeme „omočit“, ale ne si jich přespříliš dopřávat a být jimi naplněni. Můžeme si cenit sladkých věcí života s vědomím, že pominou.

B. Reynolds, TLIN, 25/2/2014

A ti /Židé v Berii/ byli udatnější /šlechtetnější/ nežli Tessalonitští, kteří přijali slovo Boží se vši chtivostí, na každý den rozvažující písma, tak-li by ty věci byly.

Skutky 17,11

Reformátoři v 16. století naráželi při zvěstování biblického evangelia často na protivníky, kteří se odvolávali na „církevní otce“ a na církevní tradice. Wilhelm Farel, reformátor francouzsky mluvícího Švýcarska, v této situaci napsal:

„Prosím všechny, kdo milují Ježíše Krista, jenž jediný je pravda, aby mi to neměli za zlé, když nejsem ochoten stavět ty staré a oceňované učitele na tentýž stupeň jako svaté Písmo a když při čtení jejich spisů pečlivě hledám v Bibli, zda říkali pravdu, nebo ne.

Buď mi daleké, abych odporoval některému velkému a ctěnému učiteli, **který mluví pravdu!** Nikoli, té nejmenší a nejméně důležité osobě bychom se neměli za žádných okolností stavět na odpor, **jestliže zvěstuje pravdu.** Moje touha je jen, aby pravda, kterou mluví, **byla jednoznačně doložena a potvrzena svatým Písmem** – a pak bude námi podpořena, protože ji **tam** nalézáme. Neboť Písmo je absolutně spolehlivé a neříká nic než to, co je pravda a co by každý měl přijmout a pevně držet.

Ale každá věc, která nemůže být Písmem dokázána, nemá žádnou váhu, žádné místo a žádnou autoritu ve velebení a ve službě Bohu. Kristus je pravda; Jeho samého máme slyšet.“

DHIN,31/10/2016

Když vejdete do země, kterou já dávám vám, a žítí budete obilí její, tedy přinesete snopek prvotiny žně vaší ke knězi, který obraceti bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl příjemnou obětí za vás.

3. Mojžíšova 23,10.11

PRVNÍ SNOPEK JEČMENE

V naší době se můžeme opět těšit na zralá ječná pole. Jen, žel, zlaté snopy z těch polí zmizely. Od té doby, co existují kombajny, které v jednom pracovním procesu sečou a mlátí, už nikdo nemusí namáhavě vázat snopy.

Avšak symbolický význam snopů zůstává! Izraelité měli z vděčnosti vůči Bohu obětovat první snop ječmene. Ten byl příjemný za ně.

V Novém zákoně se dovídáme, že Ježíš Kristus je naplněním tohoto prvního snopu ječmene. Jako prvotina zesnulých vstal z mrtvých (1. Korintským 15,20). Ale jako vzkříšený nezůstává sám.

Všichni, kdo v Něho věří, jsou při obrácení duchovním způsobem vzkříšeni s Ním (Efezským 2,6). Opouštějí okruh smrti a náležejí tak jako On k novému stvoření. Jakub popisuje tuto duchovní změnu věřícího blíže: „On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho.“ (Jakuba 1,18)

K tomu budou vzkříšeni všichni věřící, kteří zesnuli. Ježíš Kristus všechny věřící – vzkříšené i v té době žijící – uchvátí do nebe.

„Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.“ (1. Korintským 15,52)

NZD,26/6/2016

Věřou, napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého, skrze nějž potupil svět, a spravedlnosti té, která jest z víry, učinen jest dědicem. Židům 11,7

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (6)

Kain zabil svého bratra Abela, jak hrozné! Od té doby se lidské pokolení pod Satanovým vlivem vyznačovalo rostoucím násilím a zkažeností. Boží posouzení je: „*Hospodin viděl, že se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všechn čas.*“ (1. M. 6,5) Hadův plán byl zkazit lidské pokolení, takže budoucí zaslíbené „semeno ženy“ (1. M. 3,5) už nebude možné.

Špatnost a zkáza nebyly u Noého, který byl „*muž spravedlivý, dokonalý za svého věku*“ a „*chodil s Bohem*“ (1. M. 6,9). Noé a jeho rodina ještě nebyli dotčeni satanskou zkažeností, která zasáhla lidské pokolení v globálním měřítku. Z potomků Noého se narodí Mesiáš, jak může být viděno v různých rodopisech Bible. Bůh čekal dostatečně dlouho, ale nyní přišel čas, kdy už nemohl déle čekat, ale musel poslat soud. Ten přišel ve formě světové potopy. Pán poučil Noého, aby vystavěl archu ze dřeva gofer. Gofer je název, který je v Bibli užít jen zde. Dřevo se často vztahuje k **dokonalému lidství** Pána Ježíše; gofer symbolizuje Jeho jedinečnost. Dřevo mělo být na obou stranách pokryto smůlou – kořen slova pro smíření – která nám připomíná **krev Krista**.

Bez Jeho dokonalého života a vylité krve Jeho oběti, by tu nebyla žádná ochrana před Božím soudem. Archa byla vysmolena zevnitř i zvenku, a tak Kristova krev účinně a úplně příkrývá ty, kteří znají Spasitele a jsou uvnitř archy spasení. Díky Bohu za takovou Oběť!

A. E. Bouter, TLIN, 27/2/2014

Dnes budeš se mnou v ráji.

Lukáš 23,43

Žádost mám umřít a býti s Kristem.

Filipským 1,23

Slova, která Pán Ježíš promluvil k umírajícímu, který se právě obrátil, popisují ve vší krátkosti vzácnou jistotu víry, kterou dnes chceme připomenout. Tato jistota je povzbuzením pro všechny, kteří zemřou ve víře, ale také pro křesťany, kteří jsou ještě uprostřed boje víry.

Kde přesně se nalézají ti, kteří zemřeli ve víře v Pána Ježíše? „*Se mnou v ráji*“, říká Pán. „*S Kristem*“, říká Pavel, a na jiném místě „*u Pána*“ (2. Kor. 5,8 – přel.). Bible nám sděluje jen málo o místu, kde se duše zdržují po smrti. Stačí nám, když víme, že smrt vede věřícího přímo ke Kristu.

A kdy se ten vykoupený může radovat z této bezprostřední Kristovy přítomnosti? Ihned! „*Dnes*“, říká Pán. A když Pavel píše: „... *umřít a býti s Kristem*“, pak mezi tím neleží ani nejmenší časový posun.

Tam je klid, který nikdo nemůže porušit, dokonalý pokoj a nezkalené štěstí – u Toho, který se sám za nás vydal.

A tam, u Pána, čeká duše věřícího na den, ve kterém Kristus Svou silou vzkřísí vykoupené všech staletí. Ti obdrží oslavené tělo a v něm budou podobni Jemu, oslavenému člověku. Při Svém příchodu je uvede spolu s věřícími, kteří v té době budou ještě živí, do sféry slávy, kterou si nedovedeme představit.

DHIN,1/11/2016

3. únor

Pojď, ukáži odsouzení nevěstky veliké, která sedí na vodách mnohých. Zjevení 17,1

Pojď, ukáži nevěstu, manželku Beránkovu. Zjevení 21,9

Žijeme v posledních dnech. Pán Ježíš brzy přijde, aby vzal Svou nevěstu z této země. Potom budou všichni praví věřící společně uchvázeni do nebe a zůstanou jen vyznávající křesťané, všichni, kteří nemají skutečný duchovní život. Ve Zjevení 17 nalézáme vyznávající křesťanstvo jako velkou nevěstku. Podobnost mezi prvními verši 17. kapitoly a kapitolou 21,9 je pozoruhodná. Úvod je téměř stejný. Avšak v kapitolách 17 a 18 nalézáme popis falešné nevěsty, velké nevěstky, také popsané jako město. Po jejím odsouzení dostáváme popis pravé nevěsty (Zjevení 21), Beránkovy manželky, která je také viděna jako město.

Nevěstka má na zemi výsadní místo. Je oblečená v purpur a šarlat a je ozdobená zlatem, drahými kameny a perlami – vládcovskou důstojností a nejdražšími věcmi, které jsou na zemi známé. Navenek to jsou stejné drahocennosti, jako je vlastní nevěsta (Zjevení 21,18-21). Avšak nevěstka je křesťanstvo bez Krista, náboženství bez Boha. Ale pak, na vrcholu své moci, bude zničena. Kapitola 18 popisuje soud a jeho výsledky pro svět. Nejprve, dříve než v nebi dojde k Beránkově svatbě, musí být nevěstka odsouzena.

Ke komu patříš ty? Patříš k nevěstě? Vlastníš život z Boha jako výsledek opravdového vyznání svých hříchů před Bohem a víry v Osobu a dílo Pána Ježíše? Anebo je u tebe křesťanství pouze formou bez skutečného obsahu, formou, kterou udržuješ jako pozůstatek své výchovy a ve které se cítíš pohodlně? Kéž Bůh dá, abys činil pokání – neboť nyní je stále ještě den spasení.

H. L. Heijkoop, TLIN, 1/3/2014

I řekla Marta Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.

Jan 11,21

Marie a Marta poslaly Pánu Ježíši zprávu o tom, že jejich bratr Lazar je nemocen. Avšak teprve když Lazar už zemřel, se Pán vydal na cestu do Betanie. Řekl Svým učedníkům zcela otevřeně, že je rád, že tam v té chvíli nebyl. Vždyť vzkříšení Lazara mělo ukázat Boží slávu a posilnit víru v Krista.

Marta věděla, že Pán miluje jejího bratra. Tím těžší pro ni bylo porozumět tomu, že k nim přišel tak pozdě. Její pozdrav vyjadřuje sice důvěru v moc Pána Ježíše, ale v jejím „*kdybys*“ slyšíme zároveň určité zklamání, že Pán tuto moc nepoužil.

Takové „*kdyby*“ zná jistě každý křesťan ze svého vlastního života. A někdy nás může dlouho doprovázet. Ne všichni o tom mluví; ale je to přece tu. Toto „*kdybys*“ – hluboké zklamání, nemoc nebo jiná starost – nás tísní. Bůh by mohl tu tíži odejmout, ale dosud to neudělal.

Stejně jako Marta smíme i my Pánu Ježíši svobodně předložit **své** „*kdyby*“. Pak i nám odpoví **Svým** „*kdyby* /jestliže/“: „*Budeš-li věřiti, uzříš slávu Boží.*“ (40. v.) Ať už je příčina našeho trápení jakákoli – v každém „*kdyby*“ se má nakonec prokázat Boží sláva. A nezřídka právě naše trápení a slabost slouží k tomu, že lépe poznáme milost a sílu Pána a že Boží sláva se tím jasněji bude moci v našem životě rozvinout.

DHIN,2/11/2016

I přiletěla k němu holubice k večeru, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku země.

1. Mojžíšova 8,11

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (7)

Celá země byla pokryta vodami velké potopy, když Noé a jeho rodina byli pod Boží péčí udržováni v bezpečí uvnitř archy po dobu asi jednoho roku. Pán pamatoval na něho, na jeho rodinu a na živočichy, kteří s nimi byli v arše (1. M. 8). Noé sám pozorně sledoval, co se děje, a jednoho dne upozoroval, že archa spočinula na vrchu nějaké hory. To se stalo 17. dne 7. měsíce (v. 4). Později se tento den stal prvním dnem týdne po obětování beránka Fáze.

Toto není v Písmu nic náhodného a jistě to mělo svůj význam: Může existovat nějaká pevná půda, na níž lze spočinout, kromě smrti a vzkříšení Krista? Mnohem později, teprve prvního dne v 10. měsíci, bylo vidět hory. To má pro nás naučení: poznání Božích cest zabere čas. Zatímco všechna živá stvoření vně archy byla pohřbena potopou, osm lidí a zvířata uvnitř byli zachováni a živeni; nyní byli připraveni vyjít ven. Ještě ne! Noé nejprve musel zkusit podmínky venku. Po 40 dnech čekání vypustil krkavce. Ten se vracel a vylétal, až se už nevrátil.

Noé vyslal holubici, čistého ptáka, ale ta nenašla ještě místo k odpočinku. Po dalších 7 dnech Noé opět vyslal holubici, a ta se vrátila s čerstvě utrženým olivovým listem v zobáku. Opět po 7 dnech ji vypustil, ale už se nevrátila. Obdivuhodná symbolika! Duch Svatý nemohl najít místo odpočinutí po dobu 4000 let lidské historie. Potom přišel Pán Ježíš a Duch Svatý se s Ním ztožnil v Jeho životě a smrti, „ulomený list olivy“. Začalo nové období, a nyní holubice, symbol Ducha, našla odpočinek vně archy, ve věřících dnešní doby.

A. E. Bouter, TLIN, 6/3/2014

Ale řekl mi: Dost máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.

2. Korintským 12,9

Evangelista mluvil jednoho večera o Boží milosti a jak ta stačí pro všechny naše potřeby. Druhého dne se na něho obrátil jeden z posluchačů a chtěl ho přivést do rozpaků.

„Máte milost, která stačí, abyste snesl mučednickou smrt?“ – „Ne,“ odpověděl evangelista. – „Cožpak byste nechtěl mít k tomu milost?“ – „Ne, nikterak! To jediné, co v této chvíli potřebuji, je milost, která stačí pro ta tři večerní shromáždění, ke kterým jsme zvali. Pro to, co leží v budoucnosti, se svěřuji Tomu, který řekl: ‚Máš dost na mé milosti.‘“

To byla dobrá odpověď. My se sami trápíme často neužitečnými starostmi a obavami. Když čteme zprávu o mučednících, kteří se zpěvem šli na smrt, ptáme se možná úzkostně: „Měl bych já odvahu, abych tak jednal?“ Když se setkáme s trpícími lidmi, kteří skrze Boží milost snášejí trpělivě své bolesti, máme starost, když pomyslíme, že my bychom takovou trpělivost neměli.

Ale takové myšlenky jsou bez užitku. Nepotřebujeme sílu pro práci, která od nás není vyžadována, ani trpělivost pro zkoušku, kterou nemáme procházet. Musíme se spolehnout na Boha. Když chceme vést život s Ním, pak On dá trpělivost v pravou chvíli. Ano, On nám dá všechno, co potřebujeme, abychom mohli zkouškou projít – pokud ji na nás vloží.

DHIN,3/11/2016

Náramně horlil jsem pro Hospodina Boha zástupů... I zůstal jsem já sám.

1. Královská 19,14

Ubohý Eliáš! Byl to velmi věrný služebník Pána, ale teď byl zemdlený a sklíčený. Bojoval s Bálovými proroky a zvítězil. Veřejně se zastával Boha ve dnech velkého odpadnutí, a Boží moc byla zjevena. Nyní se kvůli Jezábel stal bázlivým a sklouzl až do malomyslnosti. Dokonce žádal Boha, aby vzal jeho život! Stav jeho duše je zjeven slovy: „*I zůstal jsem já sám.*“

To, co zde máme před sebou v Eliášovi, se smutným způsobem opakovalo v celé historii Církve. Bůh pozvedal prorocké svědectví, které se ukazovalo jako skutečné povzbuzení pro život a nasměrování Církve. Ale potom přicházelo selhání a malomyslnost a ukazoval se postoj: „*I zůstal jsem já sám.*“ Ten se vždy zaměřoval více na vlastní věrnost a na selhání druhých. Když nějaký okruh křesťanů byl Duchem Božím v minulosti užít, a potom upadl, byla tu tendence obracet se dovnitř a podezíravě se dívat na jiné věřící, kteří jsou nyní užíváni Duchem Božím. Pán kvůli tomu musel Eliáše opravit a říci mu, že tu je ještě sedm tisíc těch, kteří se nesklonili před Bálem.

Pán Ježíš také musel kárat Svě uředníky kvůli stejné věci, když byli kritičtí k tomu, „*který nechodí s námi*“ (Marek 9,38). Tento postoj se nás úporně drží! J. N. Darby jednou řekl: „Toto je nejúskočnější a nejrozšířenější nemoc smýšlení: „*Nechodí s námi.*““ Pro Eliáše je to smutná věc, a ačkoli jeho služba bude pokračovat ještě dalších deset let, už nikdy nebude tentýž, jaký byl předtím. Bude cvičit Elizea, aby zaujal jeho místo od toho bodu dále (v. 19). Kéž dbáme na lekci, načrtnutou v Eliášově postoji slovy: „*I zůstal jsem já sám.*“ I dnes je mnoho věrných, které Bůh mocně užívá pro Svoji slávu, a **nechodí s námi**. Měli bychom se radovat z jejich věrnosti.

B. Reynolds, TLIN, 7/3/2014

Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož i přístup máme vírou k milosti této, v které stojíme, a chlubíme se nadějí slávy Boží.

Římanům 5,1.2

VÝSLEDKY OSPRAVEDLNĚNÍ

Zde nám jsou představeny tři výsledky ospravedlnění: Máme pokoj s Bohem, stojíme v milosti a chlubíme se v naději Boží slávy.

1. **Máme pokoj s Bohem.** Tento pokoj je založen na díle vykoupení, které vykonal náš Pán Ježíš Kristus na kříži. On učinil pokoj skrze krev Svého kříže (Koloským 1,20). Ten, kdo se vírou uchopí tohoto díla, je ospravedlněn a přichází do požitku tohoto pokoje. Už se nebojí odsouzení, protože ví, že Pán Ježíš byl v soudu za jeho vinu a nesl jeho hříchy.
2. **Jsme v Boží milosti.** To je naše výsada. Vírou jsme vstoupili do Boží přízně. Takové, kteří předtím byli Božími nepřáteli, vidíme nyní přijaté jako Syny! Tento vztah k Bohu necharakterizuje zákon, nýbrž milost. Vidí nás ve Svém Synu Ježíši Kristu. Tak se může věřící v plné jistotě víry blížít Bohu. Stále má přístup k Otci.
3. **Chlubíme se nadějí slávy Boží.** To tvoří naši budoucnost: Jednou se budeme těšit z Boží slávy. Pán Ježíš sám vyslovil ve Své modlitbě k Otci přání, abychom viděli Jeho slávu (Jan 17,24). Doufat v to není nějaká nejistá věc, neboť Boží zaslíbení se jistě vyplní. Proto očekáváme budoucí slávu s radostným a chválu přinášejícím srdcem.

DHIN,5/11/2016

Oni zajisté sami o nás vypravují, jaký byl příchod náš k vám, a kterak jste se obrátili k Bohu od model, abyste sloužili Bohu živému a pravému, a očekávali Syna jeho z nebe, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, který vysvobodil nás od hněvu budoucího.

1. Tesalonickým 1,9-10

Jaká je to krásná ilustrace účinku plného a jasného evangelia, přijatého prostou, vážnou vírou. Oni byli skutečně obráceni k té blahoslavené naději na příchod Pána. Byla nedílnou součástí evangelia, které Pavel kázal, a nedílnou součástí jejich víry. Byla to skutečnost, že se odvrátili od model? Ano, opravdu! Byla to skutečnost, že sloužili živému Bohu? Nepochybně! Potom bylo stejně tak skutečné a stejně tak pozitivní čekat na Božího Syna z nebe. Jestliže zpochybňujeme jednu skutečnost, musíme zpochybnit i ostatní skutečnosti, protože jsou spolu spojeny.

Kdybyste se zeptali některého křesťana v Tesalonice, na co čeká, jaká by byla jeho odpověď? Řekl by: „Čekám na to, že se svět zlepší pomocí evangelia.“? Anebo by řekl: „Čekám na chvíli své smrti, až půjdu, abych byl s Ježíšem.“? Nikoli! Jeho odpověď by byla tato: „Čekám na Božího Syna z nebe.“ Toto a nic jiného je pravá naděje křesťana, pravá naděje Církve.

Čekat na zlepšení tohoto světa vůbec není naděje křesťana. Můžete stejně tak dobře čekat na zlepšení těla, protože tu je tak málo naděje pro jedno jako pro druhé. A pokud jde o smrt – ačkoli může zasáhnout – ta není v Písmu ani jednou představena jako pravá naděje křesťana. V celém Novém zákoně není ani jeden oddíl, ve kterém se o smrti mluví jako o naději věřícího. Na druhé straně je naděje na příchod Pána spojena velmi úzkým způsobem se všemi zájmy, spojeními a vztahy života.

Nebude křičeti, ani se vyvyšovati, ani slyšen bude vně hlas jeho. Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí.

Izaiáš 42,2-3

Tak Bůh charakterizuje „svého Služebníka“, Pána Ježíše Krista. Křik, vzrušený hlas nebyl u tohoto dokonalého Božího Služebníka slyšen; ani u Jeho služebníků nemá být slyšen: „*Nesluší pak na služebníka Páně vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobilý k učením, trpělivý.*“ (2. Timoteovi 2,24) Služebník Krista se má v duchu mírnosti a s dobrým učením řídit příkladem svého Mistra a s modlitbou počítat s tím, že Bůh zasáhne a daruje odpůrcům poznání a pokání.

„*Třtiny nalomené nedolomí.*“ Jak dojmavý je tento charakterový rys pravého Služebníka! Jeho úkol vyžadoval krajní cílevědomost a nutnost přemoci nesčetné odpůrce, než se zjeví Jeho království. V onen den „*oči vysoké člověka sníženy budou, a skloněna bude vysokost lidská*“ (Izaiáš 2,11). Ale On, aby dosáhl slabé, s nimi nejedná bezohledně.

„*Kouřící len /knot/*“ – tady může jediný dotek uhasit kouř, nebo jemné působení opět oživit plamen. Jsou situace, ve kterých způsob dotyku znamená vše. Petr byl jistě takovým „kouřícím se lnem nebo knotem“, když zapřel svého Pána a hořce plakal. Ale Pán ten kouřící len neuhasil. Už předtím se modlil za to, aby jeho víra nepřestala, ten slabý plamének neměl vyhasnout. **Pohled** v pravou chvíli a později napravující **slova** zase obnovily klopýtnuvšího Petra pro jeho úkol sloužit Pánu. – Jaký je to příklad mírnosti pro nás.

DHIN,6/11/2016

A já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a ve vás bude. Neopustím vás /jako/ sirotků, přijdu k vám.... Utěšitel pak, ten Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, on vás naučí všemu, a připomene vám všechno, co jsem koli mluvil vám.

Jan 14,16-18.26

PŘEDÁNÍ ŠTAFETY (6)

V určitém smyslu náš Pán Ježíš sám předal štafetu poté, co vykonal Své obdivuhodné dílo na zemi a vystoupil do nebe, kde jako oslavený Člověk zaujal Své místo a sedí po Boží pravici. Dříve než šel na kříž, slíbil Svým učedníkům, že je tu nenechá jako sirotky, ale že pošle Ducha Svatého, aby s nimi byl na věky. Bůh Duch Svatý je božská Osoba. Je částí Božství, je rovný Otci a Pánu Ježíši Kristu.

On Letnicích, deset dnů po vystoupení Pána do nebe, se tento slib naplnil. Duch Svatý sestoupil na 120 věřících, kteří byli shromáždění v horním pokoji, a pokřtil je v jedno tělo, Shromáždění, tělo Krista. Tento křest se stal jednou provždy. Nikdy nemůže být opakován. Každý pravý věřící dnes, když přijme Krista jako Spasitele a Pána, je zapečetěn Duchem Svatým a stává se součástí tohoto Shromáždění. Pak už se nepotřebuje připojovat k ničemu, co zorganizoval nebo vytvořil člověk.

Duch Svatý usvědčuje svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Oslavuje našeho Pána, bere Kristovy věci a zjevuje nám je. Svědčí, vede, vyučuje a zmocňuje nás věřící. Vskutku, náš Pán Ježíš řekl Svým učedníkům, že pro ně bude užitečné, že On odejde. Děkujeme Pánu, že předal štafetový kolík Duchu Svatému!

E. P. Vedder. Jr., TLIN, 19/2/2014 (jeden ze série článků)

Všechno zajistě, co se narodilo z Boha, přemáhá svět.

1. Jana 5,4

PŘEMÁHÁŠ TY SVĚT, ANEBO JSI JÍM PŘEMÁHÁN?

Když kdysi Římané obléhali město Syrakusy, mohli se obyvatelé dlouho bránit mocnými vrhacími stroji, které vynalezl řecký učenec Archimedes. Od Archimeda pochází také slova: „Dejte mi pevný bod ve vesmíru a já pohnu Zemí.“ (volný překlad – p.p.)

Tento pevný bod mají věřící v Pánu Ježíši Kristu. Ten je od světa zavržen, ale od Boha vysoce vyvýšen a trůní nyní po Jeho pravici. O Něho se smíme opřít, a přemůžeme svět. „*Kdo jest, ježto přemáhá svět, jedině, kdo věří, že Ježíš jest Syn Boží?*“ (1. Jana 5,5)

Nyní ve světě je zapotřebí na Něho hledět a slyšet Ho. Jakmile Ho křesťan ztratí z očí a snaží se přiblížit světu nebo s ním dokonce hledá přátelství, je konec s přemáháním; sám je světem přemožen. Jakou hanbu potom uvádí na jméno Pána! A jak málo si toho je vědom!

Proto je tak důležité, abych měl svou radost v Pánu Ježíši a abych svůj každodenní život vedl ve víře v Něho, „*který mne miloval, a sebe samého za mne vydal*“ (Galatským 2,20). Jen tak mohu být v srdci a v chození v životě přemožitelem světa.

DHIN,8/11/2016

*Mám přemáhat! Ale jak?
Má síla nestačí nikterak.
Jen v Ježíši, jenom s Ním,
můžeš kráčet k vítězstvím!*

Znám skutky tvé a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých, a zkusil jsi těch, kteří se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři.

Zjevení 2,2

V tomto prvním období historie církve, představované Efezem, nebyly žádné vnější znaky odklonu. Kristus je stále viděn jako Ten, jenž drží ve Svě pravici sedm hvězd a chodí uprostřed církví. Nenaznačuje to, že ti, kteří v podřízené autoritě pod vedením Pána chránili Jeho zájmy v církvi, ještě stáli v Jeho moci a pod Jeho vedením? Bylo tam také mnohé, co Pán stále mohl schvalovat. Svátí se vyznačovali vytrvalostí ve službě Pánu. Odolávali každému útoku Satana, pokoušejícímu se kazit církev falešnými nároky a zlými skutky.

Nicméně zatím co navenek byli bez výtky, Pán, který zná srdce, říká: „*Mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil.*“ Toto je kořenem všeho úpadku v církvi. To, co škodí a nakonec způsobí zkázu, přichází bez výjimky zevnitř, nikoli zvenku. Pán pokračuje a vyslovuje tato vážná slova: „*Pomni, odkud jsi vypadl.*“ Následuje varování, že nedojde-li k pokání, jejich svícnem bude pohnuto. Jestliže je ztracena první láska ke Kristu, světlo před lidmi zmizí.

A co je pravda o církvi jako o celku, je jistě pravda o každém místním shromáždění a o každém jednotlivém věřícím. Kořen všeho selhání je uvnitř – v srdci – a nedojde-li k pokání, svědectví navenek přestane mít v Božích očích sílu. Nicméně je pro jednotlivce možné, aby zvítězili nad tímto vnitřním selháním a podrželi onu první lásku ke Kristu. Takovým Pán zjeví Sebe jako strom života – skrytý zdroj duchovní potraviny v Božím ráji, kde žádný nepřítel neodvede naše srdce od Krista.

H. Smith, TLIN, 13/1/2014

Avšak nyní posilň se Zorobábeli, praví Hospodin, posilň se i Jozue synu Jozadakův, kněže nejvyšší, a posilň se všecken lide země této, praví Hospodin, a dodělejte; nebo já s vámi jsem, praví Hospodin zástupů.

Aggeus 2,4

Bůh nás povzbuzuje, dříve než nás volá k práci. A posiluje nás tím, že nám dává zaslíbení Své přítomnosti. Obojímu se zde učíme.

Bůh nás povzbuzuje, dříve než nás volá k práci: Židé, kteří se vrátili ze zajetí, byli skleslí kvůli trvajícimu odporu a zastavili práci na stavbě chrámu. Bůh k nim mluví: nejprve k jejich uším, a potom k jejich rukám. Nejprve povzbuzuje jejich srdce, a pak si přeje novou práci jejich rukou – není to i dnes často Jeho pořadí? Jsme skleslí a bez síly – On k nám nejprve volá: „Posilněte se!“, a potom: „Pracujte!“ Neboť práce, která je konána bez přesvědčení, je zřídka kdy úspěšná; podobá se ohni ze slámy, který vyšlehne vysoko, ale také rychle zase vyhasne. Náš Pán si přeje nejprve hnutí našeho srdce, a potom pohyb našich rukou. To je Jeho pořadí – a to je zdravé a trvalé.

Bůh nás posiluje, když nám připomíná Svou přítomnost: Zde volá na navráťivší se Židy: „Budte silní!“ a zdůvodňuje to: „Neboť já s vámi jsem.“ Nemotivuje povrchně, nýbrž do hloubky. Spojuje zaslíbení se Sebou samým. Můžeme si představit spolehlivější, silnější pohnutku než zaslíbení Jeho přítomnosti? – Když nám dnes říká: **Já jsem s vámi**, nemělo by nás to posilnit i v práci našich rukou?

Vezměme si obě ty výpovědi s sebou do dnešního dne: Před každou prací stojí Boží povzbuzení. A za každým povzbuzením stojí zaslíbení Jeho přítomnosti.

DHIN, 22/7/2015

Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech zvířat čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápalý na tom oltáři. I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou. 1. Mojžíšova 8,20-21

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (8)

Bůh soudil lidskou špatnost potopou, která úplně očistila zem. Když byl Noé zpět na zemi, udělal první oltář, o kterém je v Písmu zmínka. Noé postavil oltář hned po potopě, a tak nárokoval zem pro Boha a poctil Jeho práva jako Stvořitele-Vykupitele. Také to byl způsob, jak poděkovat Bohu za Jeho péči během tohoto nesnadného období soudu.

Jméno Noé znamená **ten, kdo přináší odpočinek** – nebo potěšení. Jak přinesl odpočinek? Noé přinesl na oltář po jednom ze všech čistých živočichů, které uchovával právě pro tento účel: jako zápalnou oběť – „to, co vystupuje“ k Bohu. Tak vystupovala k Bohu sladká vůně, či **vůně odpočinutí**. Takovým způsobem přinesl Noé **odpočinek pro Boha**. Potom se Noé, a ostatní s ním, mohli těšit z odpočinku ve světě po potopě. To je obraz budoucího světa, kdy „*odpočívání Jeho bude slavné*“ (Izaiáš 11,10). Tak, když Boží soud nad hříchem a zlem byl vykonán, ti, kteří přežili, přišli k Bohu s děkováním a chválou. Jejich velebení vystupovalo, smíšené se sladkou vůní, která vycházela ze zápalné oběti. Tak i dnes naše chvála a děkování mohou vystupovat k Bohu, spojené se sladkou vůní Kristovy oběti, vůní, která k Bohu bude vždycky vystupovat. Když tak hleděl kupředu k budoucí dokonalé Oběti, Bůh našel odpočinek v Noého oběti, i když se srdce člověka nezměnilo. „*Dokavad země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.*“ (1. Mojžíšova 8,22) Protože Bůh našel uspokojení v Noého oběti, mohl požehnat zemi ročním obdobím a učinit smlouvu požehnání s Noé, totiž „*smlouvu věčnou*“ (1. Mojžíšova 9,15-17).

A. E. Bouter, TLIN, 19/3/2014

Jako ten, kterého matka jeho těší, tak já vás těšiti budu.

Izaiáš 66,13

Na zemi je mnoho utrpení a bolesti. Ani Boží děti nezůstávají ušetřeny starostí, nemocí a těžkostí. Není nám zaslíbeno, že se nám bude vždy dobře dařit. Boží slovo spíše říká, že jsme se svým ještě nevykoupeným tělem vystaveni „*utrpením nyníjším*“ (Římanům 8,18.23).

Avšak ať už nás Bůh ve Své moudrosti vede jakkoli – „*den ze dne nosí naše břímě*“ (Žalm 68,20 – ČSP dle poznámky). A zaslíbil, že nás nenechá ani neopustí. Mohou tu být hodiny plné utrpení a trvajících zkoušek. Pak by mohla vzniknout úzkostná otázka: „Pane, jak dlouho ještě?“ Nebo: „*Zda se zapomněl smilovávat Bůh silný?*“ Nebo: „*Zdali do konce přestane milosrdenství jeho?*“ (Žalm 77,10.9) V takových chvílích nemůže dát ulehčení zraněnému srdci často ani slovo milých bližních. Potom to cítíme jako Job: „*Všichni vy nepřijemní jste těšitelé.*“ (Job 16,2)

Jen Jeden může utišit všechno utrpení a vzpřímit skleslé srdce. On, „*Otec milosrdenství, a Bůh všelikeho potěšení*“ (2. Korintským 1,3). On slíbil všem, kteří mají zármutek a jsou zneklidnění: „*Jako ten, kterého matka jeho těší, tak já vás těšiti budu.*“ Tak jako se dítě, plačící bolestí, přitiskne k matce a je od ní těšeno s něžnou láskou, tak těší náš Bůh a Otec Své děti. Nestalo se už vícekrát, že jsme směli učinit zkušenost skladatele Žalmu: „*Ve množství přemýšlování mých u vnitřnosti mé, tvá potěšování obveselovala duši mou.*“ (Žalm 94,19)?

Brzy bude vše překonáno; potom budeme u Něho, jenž setře každou slzu z našich očí (Zjevení 21,4).

DHIN,9/11/2016

Nebo já to vím, že po mém odjítí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteří nebudou odpouštět stádu. A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. Proto bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého. A již nyní, bratři, poručím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýž mocen jest vzdělati, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.

Skutky 20,29-32

PŘEDÁNÍ ŠTAFETY (8)

Můžeme si být jisti, že předání štafety hltavým vlkům nebo křesťanským vůdcům hledajícím vlastní prospěch, nebylo ani Božím plánem, ani přáním apoštola Pavla. Pavel mluvil tato slova se zármutkem ke starším ze shromáždění v Efezu, k mužům, které dobře znal a mezi kterými pracoval po tři léta – při svém nejdelším zaznamenaném pobytu na nějakém místě během své služby. A přece mezi nimi mělo brzy dojít k hrozným selháním. Můžeme se divit, že podobná selhání se budou vyskytovat prakticky v každém místním shromáždění Boží Církve na celém světě?

Selhání je přičteno nedostatku bdělosti mezi Bohem danými vůdci v církvi. Mezi Boží lid přijdou hltaví vlci. Vlci nejsou ovce. Ve skutečnosti jsou pravým opakem, neboť jejich kořistí jsou ovce a působí pustošení uvnitř stáda. Tito vlci představují chytré muže, kteří nejsou spaseni a kteří přišli mezi věřící, zaujali vedoucí místo a působí mnoho škod.

To se dnes děje často. Díky Bohu za každého zbožného vůdce mezi Jeho lidem! Ale ne každý člověk na vedoucí pozici v křesťanském vyznání je dnes byť i jen spasen. Mnozí se dívají na službu jako úctyhodné, a někdy i lukrativní zaměstnání. Obvyklý způsob, jak takoví lidé vstupují do služby, je dokončení studia a jmenování nějakým náboženským tělesem. Není nutností, aby poznali Boží povolání a přípravu.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 12/3/2014, (jeden ze série článků)

Má Hospodin mnohem více nad to, co by dal tobě.

2. Paralipomenon 25,9

Jaká ztráta! Král Amaziáš najal 100000 mužů z Izraele, zaplatil za ně 100 hřiven stříbra – a potom Boží muž řekne: „*Hospodin není s Izraelem... porazí tě Bůh před nepřáteli.*“ (verše 7 a 8) Tak stojí před možností: buď s Bohem, ale bez najatých vojáků – anebo bez Boha, ale s najatými vojáky!

Avšak Amaziáš se nechce tak rychle vzdát: „*Jak pak udělám se stem hřiven stříbra, které jsem dal vojsku Izraelskému?*“ (verš 9) Jako král, vědomý si své odpovědnosti, nechce svou investici prostě odepsat! A kromě toho: Kdopak rád dozná, že se chybně rozhodl?

Amaziáš slyší Boží odpověď: „*Má Hospodin mnohem více nad to, co by dal tobě.*“ Bůh mu chce dát ze Svého bohatství více, než byla ta domnělá ztráta, ale nejprve očekává poslušnost! Amaziáš posílá vojáky domů. Přijímá ztrátu a Bůh se přiznává ke Svému slovu: Amaziáš „se posilní“ (verš 11) a zvítězí. Ovšem to, jak se potom zachová jako vítěz, neodpovídá Božím myšlenkám.

Z této události bych se chtěl naučit klást své úkoly, investice a rozhodnutí „*na světlo obličeje jeho*“ (Žalm 90,8). Chtěl bych se naučit odhazovat knihy, CD a DVD, které nejsou dobré – i když jsem za ně draze zaplatil. A chtěl bych se naučit umět korigovat slova a rozhodnutí, do kterých jsem mnoho investoval, ale které byly zjevně nemoudré nebo chybné. Chtěl bych poslouchat a prožít to, že „*má Hospodin více nad to, co by dal tobě.*“

DHIN,10/11/2016

Toto praví ten první i poslední, který byl mrtvý, a ožil: Vím o skutcích tvých, a chudobě, (ale bohatý jsi), i o rouhání těch, kteří se praví býti Židé, a nejsou, ale synagoga Satanova.

Zjevení 2,8-9

Tento dopis do Smyrny označuje dny pronásledování, jimiž církev prošla po odklonu od apoštolské čistoty. Pán se Sám představuje jako nejhlubší povzbuzení svatým, kteří byli pronásledováni až k smrti. Jestliže jsou věřící povoláni, aby čelili smrti, nechť pamatují, že Kristus byl ve smrti a žije. Ve Smyrně vidíme další zla, jimiž byla církev napadena, soužení, které Pán dovolil, aby zastavil tato rostoucí zla, a oddanost jednotlivých vítězů, kteří uprostřed pronásledování byli věrní až do smrti.

V tomto období nabyla Satanova snaha zkazit církev dvojí formy. Předně tu byl nárůst kazícího vlivu uvnitř od takových, kteří se snažili přidat židovství ke křesťanství. Za druhé byl vzburzen odpor proti křesťanství z vnějšku skrze pohanské pronásledovatele. Po odchodu apoštolů vystali ti, kteří jsou nazváni synagogou Satanovou, kteří se snažili ke křesťanství přidat ceremonie a principy židovství. Tato strana zde působila od té doby stále, takže dnes křesťanské vyznání ztratilo svůj nebeský charakter a stalo se velkým světovým systémem s nádhernými budovami, formami a ceremoniemi podle vzoru židovského systému, který se obrací k přirozenému člověku.

Tváří v tvář tomuto velkému odklonu Pán dovolil, aby církev prošla obdobím pronásledování, které přivedlo na světlo ty, kteří Mu byli věrní. Pán je ujišťuje, že On stanovil meze utrpení Svého lidu. Odměnění jejich věrnost až k smrti korunou života a ačkoli snad projdou smrtí, „*nebudou uraženi od smrti druhé*“.

H. Smith, TLIN, 27/1/2014

Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: Kdyby člověk přestoupil přestoupením, a zhřešil by z poblouzení, ujímaje věci posvěcených Hospodinu: tedy přinese oběť za vinu svou Hospodinu, skopce bez poskvrny z drobného dobytka.

3. Mojžíšova 5,14.15

Vždy tehdy, když se nějaký Izraelita provinil proti Božím nárokům nebo proti právům některého bližního, musel škodu napravit a přinést Bohu oběť za vinu.

Náš dnešní biblický verš mluví o nevěrnosti vzhledem k „posvěceným věcem Hospodinovým“. Posvěcené věci jsou takové, které Bůh oddělil pro sebe a jsou věnovány zcela Jemu a Jeho zájmům.

Když to použijeme na sebe, vyvstává otázka, zda Bůh **dnes** něco vydělil pro sebe. To musíme vědět, abychom Mu v tom mohli být věrní a neproviňovali se.

1. Korintským 6,20 nám k tomu dává velmi obsáhlou odpověď: „*Byli jste koupeni za cenu; oslavujte nyní Boha ve svém těle.*“ (přel.) Jako věřící tedy už nepatříme sobě samým, nýbrž Bohu, který nás vykoupil. Přemýšlejme upřímně a pečlivě o tomto důležitém bodu před Pánem.

Dal jsem se já se svými schopnostmi, svým rozumem, svojí silou, svým časem, svými pozemskými statky, se vším, co jsem a co mám, vědomě Bohu k dispozici? Jsem připraven Mu také to, co Jemu náleží, zcela přenechat? Kdybychom Bohu zadržovali něco, co Mu patří, nevkládali bychom na sebe vinu?

Oddanost Bohu ve všech okruzích života je na druhé straně pro nás možností odpovědět na Boží lásku k nám. Ten, kdo svůj život důsledně zasvětil Jemu, citelně ožíví Boží dílo.

21. únor

Neboť pravím (skrze milost, která dána jest mi), každému, kdo jest mezi vámi, aby nesmyslil více, než sluší smyslit, ale aby smyslil ve středmosti, tak jak komu Bůh udělil míru víry ... Bud'te vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňující.

Římanům 12,3.16

Někdo ti nedal náležité uznání – alespoň si to myslíš. Po celé dny tě to dráždí a nedovedeš s tím člověkem jednat s milým postojem, který je pro křesťana tak náležitý.

Máš sám sebe tak rád, že tvé srdce a tvář jsou jako citlivý teplo-
měr, který ihned registruje, když se k tobě někdo blíží a je o trochu teplejší nebo chladnější? Máš se tak rád, že můžeš mít společenství jen s těmi, kteří jsou s tebou ve shodě a projevují ti úctu? Držíš raději odstup od těch, kteří se ti zdají být trochu hrubší a méně uznalí? Jsi tak velký ve svých očích, že se rozhněváš, když ti někdo odporuje? Jsi si tak jistý, že máš pravdu, že nemůžeš ustat, dokud tvůj názor není uznán? Nazýváš se věřící, Boží dítě, křesťan. Máš se tak rád, že se to ukazuje v tvém oblečení a chování, a druzí se mohou snadno mýlit a mít tě za sobeckého člověka ze světa? Je to pravda o tobě? Kdy chceš být malý a pokorný ve svých očích, takže ti bude lhostejné, jak málo ti někdo projevuje svoji úctu a přízeň?

Ten, jenž má vřelou touhu srdce, aby poznával milujícího, pokorného Ježíše den za dnem lépe a jenž se před Ním v obdivu stále více sklání, ztratí lásku k sobě. Řeč jeho srdce bude: „*On musí růsti, já pak menšiti se.*“ (Jan 3,30) „*Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“ (Matouš 11,29)

TLIN,14/2/2014

I stal se pláč veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej.

Skutky 20,37

Apoštol Pavel k sobě povolal starší z Efezu, aby se s nimi rozloučil a ještě jednou promluvil k jejich srdci. To vedlo k „pláči velikému ode všech“. – Jaký úchvatný výjev! Tato velká bolest loučení efezských věřících pocházela odtud, že apoštol jim řekl, že „by již více neměli tváři jeho viděti“ (verš 38).

Na základě této události se zamysleme nad rozloučením:

- **Připomenout si Boží sliby:** Pavel věřící připravil na rozloučení tak dobře, jak to bylo možné: „*A nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho.*“ (verš 32) – Důvěřujme Bohu a moci Jeho Slova a dodávejme si útěchyplnými zaslíbeními z Božího slova odvahu!
- **Společně se modlit:** Společná modlitba k našemu Pánu a Spasiteli zmírní bolest našeho loučení (verš 36).
- **Připustit city:** Jako křesťané se nemusíme stydět, když v zármutku nebo bolesti musíme plakat. Mysleme na to: Nikdo nám nemůže tak dobře rozumět jako Pán Ježíš. Jak hluboce pociťoval rozloučení se Svou matkou, když visel na kříži!
- **Udělat si čas:** Pavel dopustil, aby ho věřící objímali, líbali a doprovodili ho k lodi. – Udělejme si i my dostatek času k rozloučení.

Mnoho jiných míst nám ukazuje, že Pavel žil v očekávání Pána Ježíše. I my smíme radostně myslet na Jeho příchod, když se musíme loučit s druhými.

DHIN,12/11/2016

Nebo země, do které ty již vcházíš, abys ji dědičně obdržel... jest země hornatá, mající i údolí, která z deště nebeského svažována bývá vodou, země, o kterou Hospodin Bůh tvůj pečuje, a vždycky oči Hospodina Boha tvého obráceny jsou na ni.

5. Mojžíšova 11,10-12

Ačkoli Bůh udržuje Svá práva na celou zem, je tu jedna země, kterou zvláště nazývá Svou zemí, a která proto zaujímá zvláštní místo. Ve 3. Mojžíšově 25,23 říká: „*Má jest /ta/ země.*“ V Danieli 11,41 je tato země nazvána „*země krásy*“ (přel.) a v Ezechieli 38,12 „*středem* /dosl.: „*pupkem*“/ *světa*“ (přel.). V té zemi a uprostřed toho lidu se nacházel Jeruzalém, milované město, město velkého Krále, místo, které Pán, Bůh váš, vyvolí, aby tam položil jméno Své (5. M. 12; 1. Král. 11,36). Stál tam Hospodinův trůn (1. Par. 29,23), Bůh tam dával Své proroky a nechal tam napsat Své Slovo.

Tam přišel Boží Syn, Bůh zjevený v těle (1. Tim. 3,16); chodil a žil na zemi uprostřed tohoto lidu. Tam byl ukřižován a skončil dílo vykoupení, jediný základ, na kterém může mít Bůh styk s hříšníky a na kterém mohou být všechny věci s Bohem smířeny. Tam byl Kristus vzkříšen a vystoupil do nebe. Tam je místo zrození Shromáždění (Církve). Tam se Pán Ježíš vrátí z nebe, aby soudil Své nepřátele (Skutky 1,11). Z Jeruzaléma a s Izraelem jako středem a potrubím požehnání bude vládnout nad zemí v soudu a spravedlnosti (Izaiáš 9,7).

Vskutku, Izrael je klíč k problémům světa. Tam, spíše než kdekoli jinde ve světě, nalezne vše své řešení. Tam dojde k rozpletení všech zauzlených světových problémů. Ano, Izrael zaujímá centrální místo v Božích cestách s touto zemí, a proto je nejdůležitějším národem na zemi!

H. L. Heijkoop, TLIN, 21/3/2014

Jestliže bys pak obětoval oběť suchou z prvotin Hospodinu, klasy nové ohněm upražíš, a což vymneš z těch klasů nových, to obětovati budeš, suchou oběť prvotin svých.

3. Mojžíšova 2,14

Starý zákon poukazuje různým způsobem na Pána Ježíše: přímo i nepřímo. Částečně skrze výroky, částečně skrze symboly. Pro symboly používá Bůh osoby nebo předměty, které nám představují Jeho Syna v Jeho kráse.

Suchá oběť /oběť pokrmů/ představuje obrazně Pána Ježíše, jak žil jako člověk na zemi a ve všem plně oslavil Boha. Všeobecně sestávala suchá oběť z jemné /bělné/ mouky, oleje a kadidla, anebo byla z jemné mouky a oleje připravována různým způsobem za působení žáru ohně. Žár ohně nám ukazuje něco ze soužení, která On ve Svém životě vytrpěl pro spravedlnost a pro Boha.

Náš dnešní verš mluví o zcela jiné oběti pokrmů. Neskládala se z jemné mouky, nýbrž z prvních plodů země. Toto zrní Kanánu nám v předobrazu ukazuje oslaveného Pána v nebi. Byl to nový pokrm lidu poté, co pod Jozuem vešel do země (Jozue 5,11.12).

My se dnes smíme posilovat a osvěžovat při hledění na oslaveného Syna člověka v nebi. Stále zůstává pravým člověkem, ale čas Jeho osvědčení se jako „jemné mouky“ je pryč. Nyní se zrno už nemá mlít a v klasu není „samo“. „Praženo na ohni“, nese s sebou zrno vzpomínku na dílo, vykonané na zemi – provždy.

Nemohlo by být, že naše srdce jsou někdy Jím, tím v nebi Oslaveným, tak naplněna, že se cítíme puzeni, abychom něco z toho položili před našeho Boha jako „suchou oběť“?

DHIN,13/11/2016

I ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu.
1. Mojžíšova 12,7

Velebení nutně čeká na zjevení Pána. Když On se ukáže a srdce Ho zná, tak jak se dal poznat, pak následuje velebení. Tak Abram, když Hospodin k němu nejen mluvil, ale také se zjevil, Mu staví oltář.

Víme, jak požehnaně pravdivé to je v našem Pánu Ježíši Kristu? To je přesně to, co ukazoval učedníkům, ale oni byli pomalí k tomu, aby to přijali. Filip řekl: „Pane, ukaž nám Otce.“ Zatím Pán Ježíš jim ukazoval Otce v Sobě samém po celou dobu, kdy byl zde dole. To je to, co Duch Svatý brzy poté uskutečnil. Ne když Ježíš byl zde, ale když odešel, takže to může být úplně věcí víry. A my, kteří jsme nikdy neviděli, ale uvěřili jsme, máme také tuto radost. To, co nám Boží slovo podává o našem Pánu Ježíši Kristu, je pro nás nesrovnatelně více, než kdybychom Ho viděli svými očima. Jaká obdivuhodná věc to jistě byla, hledět na Něho a slyšet Ho, když byl zde. Avšak my z Něho máme mnohem více ve Slovu, než kdybychom Ho viděli a slyšeli po celou dobu Jeho života a služby na zemi a neměli Bibli.

Vysvětlím, proč tomu tak je. Jsou tvé oči a uši tak dobré jako Boží oči a uši? Slovo nejsou pouze Petrovy nebo Matoušovy či Janovy dojmy o Pánu, ale je to Boží pravda. Mysli jen na výhodu, kterou máme, když máme Boží slovo nejen dokonale, ale ustavičně. Nejsme ponecháni, abychom probírali písky paměti, zážitky srdce a to, co si snad vzalo oko pro pomíjivou chvíli. Boží myšlenky o Ježíšovi se bez chyby, úplně a nepomíjitelně nalézají v Božím slovu.

„Slovo Kristovo přebývej ve vás bohatě.“ (Koloským 3,16)

W. Kelly, TLIN, 16/3/2014

... bratr mdlý, za kterého Kristus umřel.

1. Korintským 8,11

Bratr, sestra: někdy přehlížení nebo přecházení, možná nořící se do zástupu, častěji stojící v poslední řadě, tu a tam zdánlivě méně cenní než druzí! Zde ale dostává každý bratr, každá sestra svou důležitost, svou důstojnost; zde jsou poctěni a vyznamenáni!

Představme si dvouramennou váhu: Na jedné straně vidíme toho bratra; na druhé straně čteme: „*za kterého Kristus zemřel*“. Jak cenný a jak významný je ten bratr. **Kristus za něho zemřel!** Jaké ocenění, jaká váženost spočívá v těchto slovech!

Jestliže ten bratr je tak ctěn a vyznamenán – nebude to mít vliv na můj vztah k němu? Nezmění to můj pohled, mé ocenění a úctu k němu? – **Kristus za něho zemřel!** Jestliže můj Pán za mého bratra tolik zaplatil, kdo jsem potom já, abych ho přehlížel nebo s ním jednal pohrdlivě?

Ten bratr je v souvislosti tohoto biblického verše slabý, citlivý, napadnutelný, zranitelný, takový, jenž ve víře ještě není tak pevně a hluboce založen. Nemůžeme přitom ale také myslet na slabé a zranitelné stránky každého z nás? Nejsme u toho či jiného tématu také citliví, napadnutelní, tedy ne tak silní?

Nechceme se proto učit spolu navzájem jednat ohleduplněji a jemnocitněji s vědomím: Ten, kdo je přede mnou, je můj bratr, moje sestra, za kterého nebo za kterou Kristus zemřel? Jestliže vidím svého bratra, svoji sestru, v této ceně, pak v nich vidím Krista.

DHIN, 15/11/2016

Nebo já to vím, že po mém odjítí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteří nebudou odpouštět stádu. A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. Proto bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého. A již nyní, bratři, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýž mocen jest vzdělati, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.

Skutky 20,29-32

PŘEDÁNÍ ŠTAFETY (9)

Jaký to musel pro Pavla být zármutek, když věděl, že někteří z těchto efezských starších, mezi kterými se slzami pracoval, budou hledat pro sebe následovníky. Co se týká následovníků, tito vůdcové, které Duch Svatý zvolil za pastýře Božího stáda (verš 28), budou převracet učení, které jim bylo svěřeno. Možná, že budou příliš zdůrazňovat některé body na úkor jiných, rovněž důležitých částí pravdy. Někdy zavrhnou části Boží pravdy úplně! Většina křesťanských vůdců dnes už neučí jednoduchost shromáždění Boží církve na zemi. Obrátili církev, o které Bůh říká, že to je organizmus, v lidmi zbudovanou organizaci. Místo následování učení Pána, že všichni křesťané jsou bratři a že žádný z nich nemá přijímat nějaké tituly a stavět se nad druhé (Matouš 23,8-11), zformovali v církvi lidské hierarchie. Někteří šli tak daleko, že převracejí Boží cestu spasení pryč od její jednoduchosti pokání vůči Bohu a víry v Krista Ježíše. Pavel se ve své poslední epistole, 2. Timoteovi, smutně zmiňuje o tom, že „*se odvrátili ode mne všichni, kteří jsou v Asii*“ (2. Tim. 1,15). Historie jasně ukazuje, že to nebylo jen osobní, ale že to spíše zahrnovalo vzdání se pravdy zvláště svěřené Pavlovi. Jak je důležité držet se pevně Boha a Slova Jeho milosti, chceme-li být vzděláváni!

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 24/3/2014, (jeden ze série článků)

Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém každého dne. Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní.

Žalm 32,3.4

David, skladatel našeho Žalmu, byl „člověk *týmž bídám /pocitům/ jako i my poddaný*“, jako i prorok Eliáš (Jakuba 5,17). Jestliže ho Bůh nazývá „*mužem podle srdce svého*“ (Skutky 13,22; 1. Samuelova 13,14), pak ne proto, že by byl dokonalý, nýbrž protože skutečně želel hříchů a vyznával je Bohu. Právě v tom nám je David příkladem.

Naše biblické slovo nám ukazuje Davida v postavení, kdy ho tížilo ve svědomí něco, co měl Bohu vyznat. Ale on mlčel. Jistě se styděl, a to je samo o sobě dobré. Jak rychle se totiž může stát, že před Bohem řekneme něco lehkovážně, aniž bychom pomysleli na to, s kým máme co do činění. Ale vyznat to musíme, jinak jako David zakusíme, že „naše kosti prahnou“, že nás něco olupuje o vnitřní sílu a zdržuje nás v běhu víry. K tomu David cítil, že má co činit s Bohem, který mu dával jeho stav bolestně pociťovat. – Je to láska, že Bůh Své děti prostě nepřenechává sobě samým, nýbrž – je-li to nutné – výchovně zasáhne.

Neděláme tu a tam takové zkušenosti jako David? Nechybí v našem životě síla a čerstvost? Nemůžeme se duchovně opět tak správně „postavit na nohy“? Možná že nám chybí to, co také v této chvíli ještě chybělo Davidovi: „*Hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl.... a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.*“ (5. verš) To je lék!

DHIN,16/11/2016

Nesluší pak na služebníka Páně vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobilý k učení, trpělivý.

2. Timoteovi 2,24

ZNAMY SLUŽEBNÍKA PÁNA

Dnešní biblické slovo nám předkládá čtyři vlastnosti, které by měly vyznačovat každého, kdo pracuje pro Pána. Ježíš Kristus sám uskutečňoval všechny čtyři znaky ve Svě službě jako Boží služebník. Je nám v tom velkým příkladem.

- a) **Nepřít se:** Máme úkol, bránit křesťanskou pravdu proti každému bludu. Avšak bylo by chybné, kdybychom se chtěli o Boží slovo přít. To Pán Ježíš nikdy nedělal. Ačkoli vydával svědectví o pravdě a byl připraven za ni trpět, nepřel se o ni s lidmi.
- b) **Být mírný /přívětivý/:** Jak reagujeme, když jsme ve své službě někým napadáni? Hněváme se, anebo s mírností snášíme odpor? Pán, který jako Boží služebník zakusil největší odmítnutí, zůstal tichý a pokorný srdcem.
- c) **Být schopný učení:** Služebník Pána má dobře znát Boží slovo, aby mohl dobře předkládat učení Bible a správně je používat. Ježíš Kristus uměl jako žádný jiný vkládat Boží slovo na srdce a na svědomí Svých posluchačů. Kdo je takový učitel jako On?
- d) **Být trpělivý:** Ve službě pro Pána je potřebné trpělivě snášet obtížné lidi i vyzývavé situace. Jakou měl Pán trpělivost se Svými učedníky! S kolika těžkostmi se setkal a klidně je všechny snášel!

NZD,5/7/2016

1. březen

Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kde jest stolice satanova, a že držíš se jména mého, a nezapřel jsi víry mé.

Zjevení 2,13

V dopisu do Pergamu vidíme ve vyznávající církvi odklon, který následoval po dnech pronásledování. Pán se křesťanstvu onoho období představuje jako Ten, „který má ten meč s obou stran ostrý“. Smutně vážný stav církve je ukázán pomocí ostří Božího slova. Spojovat židovství s křesťanstvím je pokus přizpůsobit křesťanství světu tím, že se převezme, co odpovídá oku a pocitům lidské přirozenosti. To neslouží k tomu, aby byli lidé vyvedeni ze světa, nýbrž vede to křesťanské vyznání do světa. Proto musí Pán církvi tohoto období říci: *„Vím, kde bydlíš, totiž tu, kde je stolice satanova.“* Místo, kde bydlíme, je vážným poukazem na to, po čem touží naše srdce. Bydlet tam, kde je satanův trůn, jistě ukazuje na stav srdce, které si přeje přebývat v přízni a lesku světa, jehož knížetem je Satan.

Nicméně ty velké základní pravdy, týkající se Osoby a díla Krista, jsou stále udržovány, neboť Pán může říci: *„Držíš se jména mého, a nezapřel jsi víry mé.“* A přece církev přijala metody světa a upadla pod zlo, které vyznačovalo za staré doby Baláma. Vystala třída lidí, kteří, jako Balám, převrátili službu ve výnosné zaměstnání a spojili církev se světem, když ji oloupili o její postavení, co čisté panny zasnoubené Kristu. To otevřelo dveře Miku-lášensství, které považovalo praktický život ve zbožnosti za málo důležitý vzhledem k tomu, že věřící je ospravedlněn vírou. To znamenalo obrácení Boží milosti v prostopášnost.

Vítěz, který odmítl světské cesty, bude odměněn skrytým schválením od Pána. Bude sycen Kristem, jenž je „skrytá manna“ a byl v tomto světě cizincem.

H. Smith, TLIN, 21/2/2014

2. březen

Přistupující k Bohu věřití musí, že jest Bůh, a těm, kteří ho hledají, že odplatu dává.

Židům 11,6

„Pomodlíme se,“ říká otec. Není snadné získat si pozornost. Matka právě staví na stůl mísu a děti mezi sebou ještě živě hovoří.

„Pomodlíme se!“ Myslíme vždy na to, že v modlitbě předstupujeme před Boha, před živého a svatého Boha? Ani modlitba u stolu by se pro nás neměla stát žádnou formalitou.

O prvních křesťanech čteme, že *„přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce“* (Skutky 2,46). Byly snad pokrmy jejich potěšením? Ne, ale oni přijímali i pokrmy pro tělo vědomě z Boží ruky a užívali je ve vzájemném společenství. Tím byla jejich radost ještě rozmnožena. Ano, Bůh pokrmy *„stvořil k užívání s důležitým“* a *„posvěcují se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu“* (1. Timoteovi 4,3-6).

Když na to myslíme a blížíme se Bohu v modlitbě u stolu, nebude vedle radosti a vděčnosti chybět ani uctivost. Rodiče i děti potom pociťují, že to je Bůh sám, k němuž mluvíme. On to je, jenž *„dává nám hojnost všeho k požívání“* (1. Timoteovi 6,17). Proto Mu chtějme společně děkovat za Jeho dary. A uctivost bude působit k tomu, abychom v jídle udržovali správnou míru.

Když před Boha přistupujeme s upřímnou uctivostí, nebudeme se modlit, abychom učinili zadost nějaké formě, sic jinak „jsme mnohomluvní“ jako pohané. Každá modlitba u stolu je příležitost blížit se Bohu samému. Jsme upomínáni na to, že jsme zcela závislí na Něm. On je *„ochránce /udržovatel/ všech lidí, a zvláště věřících“* (1. Timoteovi 4,10). V tom Mu chtějme důvěřovat.

DHIN,18/11/2016

A tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheň na vrchu hory, před očima synů Izraelských.

2. Mojžíšova 24,17

K tomuto ohnivému zjevení došlo, když Bůh dal Izraeli deset přikázání. Jak mohl Izrael pomýšlet na to, aby se přibližoval k Bohu, jehož samotná přítomnost byla spalujícím ohněm? Vše, co v tom bylo zahrnuto, bylo varování a výzva předem. Proč? Protože od samého začátku, když vydal zákon, chtěl Bůh působit na člověka tou vážnou skutečností, že na základě dodržování zákona člověk nemohl doufat v příznivý vztah k Bohu. Lidé se mohou chlubit svými dobrými skutky a svou domnělou spravedlností v dodržování zákona, ale nechť se odváží přiblížit se Bohu v této síle, a najdou prudkost žáru spalujícího ohně – nezmírněný soud absolutně svatého Boha.

Izrael zůstával po staletí pod zákonem a ze zkušenosti se přesvědčil o této neoblomné pravdě. Na konci Starého zákona byli daleko od Boha a v zoufalé potřebě něčeho mnohem lepšího, než je zákon, kterým se chlubili.

Obdivuhodný je potom rozdíl u vztahu velkého Boha slávy v Novém zákoně. Už nevidíme spalující oheň na vrchu hory, ale tento Bůh se blíží ve sklánějící se milosti. *„A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.“* (Jan 1,14)

Ne zákon, ale pouze velká milost Jeho srdce Jej mohla přivést sem dolů. Ani nemohl přijít, aniž by vyjádřil úmysl dát sám Sebe v oběť na Golgotě, aby nesl hříchy těch, kteří vyznají, že jsou pod zákonem provinilí a bez naděje. Jako „Slovo“ je pravým vyjádřením všech Božích myšlenek. Ten, jenž sám je Bůh nade vše, se „stal tělem“, pravým člověkem, tak přístupným, tak milostivým, tak věrným, a tak hodným všeho věčného velebení od všeho stvoření.

L. M. Grant, TLIN, 5/3/2014

4. březen

Proto nestyď se za svědectví Pána našeho.

2. Timoteovi 1,8

Kristus byl jako člověk zde na zemi. Vykonal dílo vykoupení a po Svém vstání z mrtvých se vrátil do nebe. A brzy opět přijde. – Tyto tři skutečnosti tvoří „svědectví našeho Pána“, a měli bychom je beze studu nebo bázně zastávat. Tvoří také Petrovo svědectví ve Skutcích 2:

1. *„Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, které činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož i vy sami víte...“* (verš 22)
2. *„Toho vydaného z uložené rady a předzvědění Božího vzavše, a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste. Jehož Bůh vzkřísil...“* (verše 23 a 24)
3. *„Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých.“ – „...a poslal by toho, který vám kázán jest, Ježíše Krista.“* (verše 34.35; 3,20)

Také apoštol Jan svědčí o těchto skutečnostech ve Zjevení 1,5:

- *„... a od Ježíše Krista,*
- *jenž jest svědek věrný,*
- *prvorozený mrtvých,*
- *a kníže králů země!“*

On **byl** zde, neboť Bůh Ho poslal; v tom byla zjevena Boží láska. – **Není** zde, neboť člověk Jej zavrhl; v tom se ukázala hříšnost světa. – **Opět přijde**, aby vykonal Boží soud a aby na místě Svého zavržení zřídil Své království v moci. Tak přijde Bůh v Kristu se Zemí ke Svému cíli.

DHIN,20/11/2016

Znám skutky tvé, i lásku, i přisluhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední větší nežli první. Ale mám málo proti tobě.

Zjevení 2,19-20

Dopis Tyatiře nastiňuje stav vyznávající církve v době středověku. Pán se představuje jako Boží Syn, jehož oči jsou podobné plameni ohně, rozeznávající všechno zlo, a jehož nohy jsou jako mosaz, připravené jednat proti zlu. Slova Pána ukazují, že v tomto období měla vyznávající církev velkou oddanost, vyjádřenou láskou, službou, vírou a trpělivostí. Dějiny potvrzují Pánova slova, neboť víme, že v době středověku tu přes mnohou nevědomost a pověru bylo mnoho takových, kteří se vyznačovali osobní oddaností, velkým sebezapřením a trpělivým utrpením pro Krista.

Přes oddanost jednotlivců však Pán ukazuje, že v tomto období dosáhla církev „hlubokosti Satanovy“. V té době se do čela dostalo papežství, onen systém, symbolizovaný „ženou Jezábel“. V tom vidíme vyvýšení těla, neboť tato žena „*se býti praví prorokyní*“. Církev zaujímá místo učitele, aby vyhlášovala učení, vedoucí k nesvatému spojení se světem a vytvářející systém modlářství v klanění se obrazům a svatým. V určený čas se vyznávající církev vynasnaží vyvýšit se tím, že bude vládnout nad světem a starat se o jeho žádosti. Výsledkem je generace ve vyznávající církvi, která přijde pod pronikavý soud Pána a pod rozsudek smrti.

Pán měl nicméně stále ostatek takových, kteří byli osobně volní od tohoto falešného učení a cizí hlubokosti, do které je Satan zavlekl. Takoví nečekají na pokání nebo reformaci tohoto hrozného systému, ale pevně se drží pravdy až do příchodu Pána. Potom budou mít svou odměnu. *H. Smith, TLIN, 14/3/2014*

6. březen

Ale máš některé osoby /jména/ i v Sardis, ... vyznám jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.

Zjevení 3,4.5

Cožpak Pán nemohl prostě říci: „Mám některé lidi v Sardis,“ nebo: „Mám tam několik věřících“? Nikoli, On je ten Dobrý pastýř, on „*vlastních ovec ze jména povolává*“ (Jan 10,3). Vykoupil je, nesl každý jednotlivý z jejich hříchů a shladil ho. A ony jsou pro Něho cenné.

Nečiní to tebe i mne šťastným, že nás Pán zná jmény? Pán Ježíš přirozeně má rád i Svě Shromáždění jako celek, ale zde jde o každého jednotlivce, a to jmenovitě. Tato jména zůstanou i v nebi. Mojžíš a Eliáš byli i na hoře proměnění stále ještě Mojžíšem a Eliášem. Jejich osobnost věčně trvá. Také moje a tvoje.

Jednou přijde den, ve kterém Pán „vyzná“ jména vykoupených před Svým Otcem a před anděly. Potom tak jako ti služebníci v podobenství o hřivnách vstoupíme jeden po druhém před Pána a uslyšíme Jeho uznání. Pak bude před mocným fórem nebe jmenováno tvé jméno. Bůh Otec a myriády andělů to uslyší, pohledí na tebe a budou tě znát. Neprochází námi nepopsatelný pocit díků a lásky k našemu Pánu?

Celé nebe se účastní toho, když jeden hříšník činí pokání (srovnej s Lukášem 15,7), a celé nebe se bude účastnit toho, když vykoupení jednotlivě předstoupí a uslyší Jeho uznání za své svědectví na zemi. Kdybychom si uměli tuto milost jen správně představit, pak by se jistě láska k našemu Pánu a Spasiteli velmi prohloubila.

DHIN,21/11/2016

I ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu.

1. Mojžíšova 12,7

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (9)

Bůh slávy se zjevil Abramovi a vyvolal ho ven z modlářského prostředí. Bylo to kvůli tomu, co se stalo po potopě, když se potomci Noémových synů od Něho odvrátili a „*sloužili bohům cizím*“ (Jozue 24,2). To platilo i o Semových potomcích, kterým bylo požehnáno v mnoha generacích pravých věřících. Abram odpověděl na Boží volání vírou. Šel nevěda kam jde. A tak se stal otcem všech věřících, ať Židů, nebo pohanů.

Abram dále odpověděl Bohu tím, že Mu přinesl oběť velebení. Modlářství olupuje Boha o Jeho podíl, neboť nahrazuje pravého Boha padělkem, který se stává středem přitažlivosti, náklonnosti a klanění. Taková imitace olupuje Boha o to, co Mu patří. I praví křesťané mohou nahrazovat Boha jinými zájmy, možná ne oficiálně, ale v praxi svého života. Jan varuje dívky, aby daly pozor na toto nebezpečí a zdržovaly se od model (1. J. 5,21). Abram, později nazvaný Abraham, se stal skutečným vítězem, který se díky své lásce k Bohu naučil klást Boží zájmy na první místo. Proto ho Písmo nazývá Božím přítelem.

Abram byl obklopen modlářstvím Kananejců a nepravostí Amorejců, ale Bůh povzbudil Abrama, aby obrátil svou důvěru k Němu. Tehdy a tam Abram postavil oltář Hospodinu, který se mu předtím zjevil (1. M. 12,7). Jaká víra a láska k Bohu! Tento oltář mohl být viděn a mluvil o Abramovi jako o Božím svědkovi. Pán má rád, když jsou věřící veřejným svědectvím o Něm jako vítězové a milovníci Boha. „Oltář“ znamená „místo oběti“ a takové veřejné svědectví je založeno na té pravé oběti našeho Pána, dané za všechny na Golgotě. A. E. Bouter, TLIN, 28/3/2014

8. březen

Budu už jako mokrá oběť vykropen, a čas mého odchodu přišel.

2. Timoteovi 4,6 – přel.

To píše apoštol Pavel Timoteovi, svému „*vlastnímu synu /pravému dítěti/ u víře*“ (1. Timoteovi 1,2). Přišel čas, kdy měl Pavel jít domů ke Kristu. Možná, že svěště soudci už vynesli rozsudek smrti. Avšak Pavel přijímá všechno z ruky Pána: „*Dobrý boj bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterou dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce.*“ (2. Timoteovi 4,7.8)

Spravedlivý Soudce! – Jaký protiklad k nespravedlivým soudcům, od nichž Pavel musel očekávat rozsudek smrti! U spravedlivého Soudce ležela připravena „koruna spravedlnosti“. Vskutku Boží odměna! A je připravena nejen pro něho, nýbrž také pro všechny, kteří milují zjevení Pána. Tato koruna na nich bude viditelná, až Kristus nastoupí veřejně Svou vládu na zemi a když se zjeví jako spravedlivý Soudce.

Filipským apoštol už dříve napsal: „*A kdybych i vykropen byl jako mokrá oběť na oběť a službu vaší víry, tu se raduji a raduji se se všemi vámi.*“ (Fil. 2,17 – přel.) Tehdy to ještě nebylo tak daleko, ale nyní přišel čas, kdy měl Pána oslavit svou mučednickou smrtí. A jak o tom Pavel smýšlel? Byla to pro něho „mokrá oběť /oběť nápojů/“, ochotný dar pro jeho milovaného Pána. Celá apoštolská služba byla charakterizována obětmi, utrpením a soužením, a nakonec byla zpečetěna jeho mučednickou smrtí. Ta byla jakoby korunou všeho. Jen Bůh uměl tuto „mokrou oběť“ ocenit dle její pravé hodnoty.

DHIN,22/11/2016

Toto praví ten, který má sedm duchů Božích a sedm těch hvězd: Vím skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ; ale jsi mrtvý. Budiž bedlivý, a utvrzuj jiné umírající. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem.

Zjevení 3,1-2

Církvi v Sardis je Pán představen jako „*ten, který má sedm duchů Božích a sedm těch hvězd*“. Ačkoli římanství si osobilo mnoho moci, stále zůstává pravdou, že plnost moci, vyjádřená sedmi Duchy Božími, je u Pána. Jakkoli velký je odklon od pravdy, jsou tu ti, kteří jsou symbolizováni sedmi hvězdami, skrze něž Pán může dát Svému lidu nebeské světlo. To je vidět v Božích mužích v průběhu reformace.

Člověk, jako vždy, nedostojí své odpovědnosti. Protestantismus, který má jméno, že zastává pravdu, se vyvinul z reformace. Pán však říká, že v Jeho očích je mrtvý. Můžeme být vděční, že skrze ni byla pro Boží lid získána Bible a byly znovu upevněny velké pravdy ospravedlnění skrze víru. Ale pro velmi mnohé se Bible stala jen málo více než jen mrtvou literou, a její pravdy nebyly přijaty osobní vírou; životy zůstaly nezměněné. Je naprosto obvyklé připouštět, že něco je dokonale pravdivé, protože je to Boží slovo, ale není tu žádný úmysl podle toho jednat.

Takový stav může vést jen k soudu od Pána. A přece, stejně jako u římanství existuje oddaný ostatek, tak i zde je několik jmen, které tvoří ostatek, a o kterých Pán může říci, že „*neposkvrnili roucha svého, protože budou se se mnou procházeti v bílém rouše; nebo jsou hodni*“ (Zj. 3,4). Uprostřed vyznání bez života oni osobně chodili s Kristem a jejich jména budou zachována v knize života a veřejně vyznána před Otcem a Jeho anděly.

H. Smith, TLIN, 27/3/2014

Pojďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí. A hned opustivše síť své, šli za ním.

Marek 1,17.18

NÁSLEDOVÁNÍ A SLUŽBA (1)

Když Pán šel kolem Galilejského jezera, uviděl ty dva bratry, Šimona a Ondřeje, jak právě spouštějí své síť. Byli zaměstnání svou každodenní prací, když je Pán povolal, aby Ho následovali. Tito dva bratři už Pána Ježíše znali. Evangelista Jan podává zprávu o jednom dřívějším setkání s Ním (Jan 1,35-42). Už tehdy poznali v Ježíšovi Mesiáše, toho zaslíbeného Krále Izraele.

Nyní je Pán vyzval, aby Ho zcela následovali. Jejich rybářský život dostane nový směr – měli se stát rybáři lidí. Pán je chtěl použít, aby pro Něho získávali lidi. Avšak předpokladem pro to bylo, aby za Ním skutečně šli.

V tom poznáváme důležitou duchovní zásadu: Jestliže následujeme Pána Ježíše v každodenním životě, jestliže s Ním udržujeme společenství, když vedeme ustavičný modlitebný život a pravidelně čteme Jeho Slovo, když se necháváme ve svých rozhodnutích vést Jím, pak jsme také v stavu Mu sloužit a získávat pro Něho lidi.

Úkol, být rybáři lidí, platí i věřícím dnes. Každý z nás má odpovědnost vést lidi ke Kristu. Dostáváme věrně tomuto úkolu? Tomu se můžeme učit od Ondřeje. O něm nečteme mnoho. Avšak téměř vždy, když je o něm v Evangelích zmínka, vidíme, že vedl lidi k Ježíšovi. Nechme se jeho příkladem povzbudit, abychom byli ukazateli cesty k našemu Zachránci!

DHIN,23/11/2016

Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek /tento náš zemský dům, tento stan/ zbořen, stavení od Boha máme, příbytek /dům/ ne rukou udělaný, věčný v nebesích.

2. Korintským 5,1

ČTYŘI DRAHOKAMY Z 2. KORINTSKÝM 5 – NÁŠ ZEMSKÝ STAN (1)

Jak slavné jsou ty „drahokamy“, které ten velký apoštol rozsy-pává ve svých Epištolách i tehdy, když pojednává o praktických věcech nebo těžkostech ve shromážděních! Když píše Korint-ským o jejich mravních záležitostech, tělesných sporech a nepo-řádcích ve shromáždění, je milé vidět, jak užívá tyto příležitosti, aby otevřel celé panorama nebeského světla a pravdy!

V prvních čtyřech kapitolách Druhé epištoly Korintským Pavel popisuje charakter a zdroj své služby. Je smutné, že jeho služba byla korintskými věřícími zpochybňována! Účel a výsledek své služby shrnuje slovy: „*A tak smrt v nás moc provodí, ale ve vás život.*“ (2. Kor. 4,12) Od tohoto bodu začíná mluvit o nebi a o věčnosti: začíná vzkříšením věřících (kap. 4,14), rozdílem mezi přítomnými, časnými zármutky, a věčnou slávou, která přijde (kap. 4,17-18); a potom přichází drahokam v učení, popisující stav věřícího ve smrti a naději na tělo vzkříšení (kap. 5,1-8).

Píše jim o zrušení našeho „zemského domu, tohoto stanu“. Tito drazí věřící, kteří příliš povolovali tělu na jedné straně a měli chybný pohled na vzkříšení na druhé straně, toto potřebovali slyšet. Apoštol popisuje přítomný stav našeho těla jako „stan“, který je nestálou, dočasnou konstrukcí. Čekáme na nové tělo, „stavení od Boha“, které bude věčné, ne dočasné jako náš sou-časný „stan“! Vzdecháme v tomto těle, když čekáme na dům, který je z nebe (kap. 5,2; Řím. 8,23). Zde slovo „dům“ znamená pevné, trvalé místo přebývání na rozdíl od stanu, ve kterém nyní žijeme. Jaký drahokam a jaká naděje!

B. Reynolds, TLIN, 7/4/2014

Pojďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí. A hned opustivše síti své, šli za ním.

Marek 1,17.18

NÁSLEDOVÁNÍ A SLUŽBA (2)

Pán Ježíš povolal ty dva rybáře, Šimona a Ondřeje, aby Ho následovali, aby z nich vychoval rybáře lidí. Marek nám popisuje jejich reakci na Ježíšovo volání: Oba rybáři opustili své síti a šli za Ním; vzdali se svého povolání, aby doprovázeli Pána Ježíše na Jeho cestě. – Co je přimělo k tomuto dalekosáhlému kroku?

Šimon Petr a Ondřej neviděli v Ježíšovi nějakého člověka jako je každý druhý. Poznali, že On je ten od Boha poslaný Mesiáš, který má vykoupit Svůj izraelský lid. Na tohoto Mesiáše jako věrní, bohabojní Židé čekali (srovnej s Janem 1,40.41). To pro ně byl dostatečný důvod pro to, aby Pána Ježíše zcela následovali. – I my bychom si měli vždy znovu uvědomovat, kdo je Pán Ježíš, a co pro nás udělal. To nás bude motivovat, abychom Ho věrněji následovali a přinášeli pro Něho oběti.

Slovo „hned“ v našem dnešním biblickém textu ukazuje na to, že neváhali, aby vyplnili úkol od Pána. Následování mělo nejvyšší prioritu. Nespočívá v tom ponaučení také pro nás? I my někdy cítíme, že Pán Ježíš pro nás má zcela určitý úkol. Snad máme navštívit nějakého bratra nebo nějakou sestru. Možná, že máme oslovit našeho souseda nebo kolegu v práci a mluvit s nimi o záchráně jejich duše. Anebo máme někam dát evangelizační spisek. Jsme potom poslušní a uděláme to **hned**? Šimon a Ondřej to udělali **hned**. V tom jsou pro nás příkladem.

DHIN,24/11/2016

A odtud podal se /Abraham/ k hoře, která leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo.

1. Mojžíšova 12,8

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (10)

Abram přišel od východu a stále šel kupředu. Víra působí, že jdeme s Bohem, ale nedostatek víry způsobí, že půjdeme chybným směrem. To Abram zakusil později. Město Hai („hromada“) leželo na východ a ukazovalo na oblast, odkud Abram přišel. Východ představuje svět modlářství, ale v Božích očích je hromadou prachu nebo suti. Avšak na druhé straně bylo Bethel, „dům Boží“. Od chvíle, kdy ho Bůh povolal, se Abram naučil být v Boží přítomnosti a poslouchat Jeho směrnic. Také se naučil být velebitelem, přinášející Mu oběti chvály. Jeho klanění bylo spojeno s oltářem, postaveným právě pro ten účel: aby se blížil Bohu a klaněl se Mu v pravé víře. V tom všem je Abram názorným vyučováním pro věřící dnes.

Abram chodil jako cizinec a poutník, vyznačující se svým stanem. Podobně jsou i dnešní věřící cizinci. Nejsou z tohoto světa, ale jsou na cestě k nebeské zemi. Abram žil jako poutník v zaslíbené zemi, kterou ještě nevlastnil, ale hleděl kupředu k budoucímu světu. Podobně ani věřící nemají na této zemi trvalé město, ale hledají to budoucí (Židům 13,14). Duchovně řečeno, žijeme ve stanech, jako to dělal Abram.

V neposlední řadě Bůh očekává, že dostane odpověď ve velebení, jako to Abram dělal ve spojení s oltářem, který postavil. „Tam“ vzýval jméno Páně v modlitbě a velebení, spoléhal na Něho a odpovídal Mu.

Protože vůdcové vedli v Izraeli, protože se dobrovolně stavěl lid, chvalte Pána!

Soudců 5,2 – přel.

Barák dostává úkol: „*Jdi, a shromáždě lid... vezmi s sebou deset tisíc mužů.*“ Barák svolává lid a „*vyvedl za sebou deset tisíc mužů*“. Jsou voláni, jsou poslušní – a dávají se zároveň také **dobrovolně** k dispozici. Barákovo přání a vůle souhlasí s jejich připraveností a s jejich vůlí (kap. 4,6.10).

K dobrovolnosti patří oddanost a láska. Proto z toho má Bůh také takovou velikou radost. On slyší „*dobrovolné oběti úst mých*“ (Žalm 119,108); vidí, kdo přináší „*oběť dobrovolnou Hospodinu*“ (2. Mojžíšova 35,29); zná ty, „*kteří se sami dobrovolně podali k bydlení v Jeruzalémě*“ (Nehemiáš 11,2); Jeho oko spočívá na těch, „*kteří tak ochotní byli mezi jinými*“ (Soudců 5,9); ano, On vidí každého jednotlivce, i takového Amaziáše, „*který se dobrovolně byl oddal Hospodinu*“ (2. Paralipomenon 17,16).

Petr napomíná starší, aby svůj úkol vykonávali „*ne z nucení, ale dobrovolně*“ (1. Petra 5,2 – přel.), a Pavel povzbuzuje Filemona: „*... aby dobrý skutek tvůj nebyl bezděčný, ale dobrovolný.*“ (Fil. 14) Při jiné příležitosti Pavel ví: „*Jestliže pak dobrovolně to činím, mám odplatu.*“ (1. Korinským 9,17)

Není také v tomto bodě Pán Ježíš sám naším největším příkladem? On dal Svůj život dobrovolně: „*Proto mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. Nižádný ji nebere ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe.*“ Ale zároveň byl poslušný, neboť k tomu připojuje: „*To přikázání vzal jsem od Otce svého.*“ Ano – dobrovolně a zároveň poslušně šel cestou na Golgotu.

DHIN,28/11/2016

A nepřipodobňujte se světu tomuto, nýbrž proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.

Římanům 12,2

NEBEZPEČÍ SVĚTA

Denně jsme vystaveni vlivu světa, který nechce o Bohu nic vědět a svou hříšnou cestou jde vstříc soudu. Jak můžeme zabránit tomu, abychom poznenáhlu nepřevzali myšlení světa? Dnešní biblické slovo nám na to dává dvojí odpověď:

- 1) *„Nepřipodobňujte se světu.“* Nemáme se chovat jako nevěřící lidé. Avšak právě v tom jsme často nedbalí. Jak rychle se necháváme strhnout společenským proudem. Děláme to, co zrovna odpovídá duchu doby, aniž bychom se ptali, co k tomu říká Boží slovo. Avšak Pán by chtěl, abychom odmítali všechno špatné, a přitom plavali proti proudu všeobecného mínění. To pro nás bude lehčí, když se vyhneme ne nezbytným kontaktům se světem.
- 2) *„Proměňte se /bud'te proměňováni/ obnovením mysli své.“* Máme se ustavičně vystavovat vlivu Božího slova, aby mohlo utvářet náš postoj. Na jedné straně se nám při četbě Bible bude Ježíš Kristus stávat vždy důležitějším, takže budeme dávat přednost Jeho slávě před nabídkami světa. Pak budeme raději konat Jeho vůli, než se těšit ze světských zábav. Na druhé straně také poznáme ve světle Božího slova pravý charakter světa. Všimneme si, že v každém ze svých odstínů je Bohu nepřátelský. To nás ochrání před tím, abychom podlehl jeho vlivu.

NZD,12/10/2017

... skrze něhož i věky /světy/ učinil.

Židům 1,2

Zcela na začátku Epištoly Židům jsou nám vyjmenovány různé slávy Pána Ježíše. Jednou z nich je Jeho stvořitelská sláva. Bůh skrze Něho „světy učinil“. – Na co přitom myslíme?

V každém případě je míněn celý vesmír. Mohli bychom ho rozdělit na makrokosmos a mikrokosmos – na ohromně velký svět hvězd a na nepatrný svět molekul a atomů. Mohli bychom se na stvoření ale dívat také jiným způsobem a myslet na svět andělů, svět zvířat, svět rostlin a svět lidí. – Jak úžasně velká se ukazuje sláva Stvořitele ve všech těchto okruzích!

Také svět smyslů a citů je povolán v jsoucnost od Stvořitele, Božího Syna. Tento Stvořitel se dokonce sám stal člověkem a všeho toho se účastnil. Pán Ježíš plakal u Lazarova hrobu, byl otřesen v duchu, když myslel na Jidáše Iškariotského. Na druhé straně prožíval vnitřní radost ve společenství se Svým Otcem v nebi.

Jako Stvořitel těchto všech světů zná Pán Ježíš každé hnutí, každý sklon naší duše a našeho ducha. Před Jeho očima je „vše *nahé a odkryté*“ – každý úmysl našeho ducha, ať je to k dobrému nebo ke zlému, každý postoj našeho srdce, ať je to ve víře a v důvěře, nebo v nevěře a odporování (kap. 4,12.13).

Blaze tomu, kdo s hlubokou uctivostí uznává velikost Božího Syna a v tomto vědomí vede svůj život s Ním. To jej činí opatrným a chrání ho před mnoha pokušeními v tomto světě.

DHIN,30/11/2016

17. březen

Posilni se a zmužile se měj, neboť ty uvedeš v dědictví lidu to-muto zemi, kterou jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim. Toliko posilň se a udatně sobě počínej, abys ostříhal a činil všecko podle zákona, který přikázal tobě Mojžíš, služeb-ník můj; neuchyluj se od něho napravo ani nalevo, abys byl opatrný ve všem, k čemu se obrátíš.

Jozue 1,6-7

JOZUE (1)

Jozue byl Mojžíšovým věrným služebníkem a průvodcem během dlouhé cesty Izraele pouští. Nyní byl Mojžíš mrtev. Jozue byl nový vůdce, který měl přivést svůj lid do zaslíbené země. Bůh mu dává povzbuzení a směrnici pro cestu. Dojde k mnoha bojům, než se Izrael bude moci těšit ze země, kterou mu Bůh dává. My, věřící dnes, také čelíme ustavičnému konfliktu se Satanovými temnými vojsky knížectví, mocností a duchovních mocí zla v nebeských místech. Ale buď dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!

Jozue měl být silný a zmužilý. On uvede lid do dědictví země, kterou Bůh s přísahou zaslíbil jejich otcům. Aby to mohl udělat, musela být země nejprve dobyta. Bůh slíbil, že dá Jozue vítězství, ale ne snadné vítězství bez námahy: Musí zem dobývat krok za krokem, šlépěj za šlépějí. Ale bylo tu něco ještě těžšího. Musí dodržovat **celý** zákon, který Bůh dal skrze Mojžíše. Boží slovo musí být zachovááno přesně, jak On přikázal. Jozue se od něho neměl odklánět ani napravo, ani nalevo. Napravo a nalevo má dnes stejný význam. Obrátit se napravo znamená k Božímu slovu přidávat. Farizeové přidávali k Božím přikázáním své tradice. Obracení se nalevo znamená ubírat od Božího slova. Saduceové to dělali, nevěřili ve vzkříšení, v anděly ani v duchy. Ani jedno není pro Boha přijatelné, máme-li mít zdar. Kéž bychom pečlivě poslouchali Boží slovo!

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 14/4/2014

Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice.

Izaiáš 40,31

TECHNIKA LETU ČÁPŮ

Bílí čápi urazí dvakrát za rok tisíce kilometrů. V létě žijí v Evropě, v zimě mají své bydlení v jižní Africe. Jedni létají přes Francii, Španělsko a Maroko, druzí vedou svou cestu přes blízký Východ. Žádný ale neletí po nejkratší cestě přes Středozemní moře. Proč dělají tuto okliku? Čápi užívají pro svůj let teplé stoupající větry. Takové větry vznikají, když slunce zahřeje povrch země. Proto tito ptáci cestují jen za dne a vyhýbají se velkým vodním plochám.

Také my křesťané smíme v životě používat takové vzestupné proudy. Duch Svatý je chce přivodit: Biblické slovo, které se nám právě dnes stane důležitým. Křesťanské shromáždění, ve kterém modlitbami a písněmi chválíme Boha a nasloucháme Jeho Slovu. Také osobní doba modlitby doma nás přivede blíže k Pánu. Divy stvoření svědčí o Boží moudrosti a moci pro toho, kdo je v klidu pozoruje. Kontakty s věřícími přáteli jsou rovněž k požehnání: otevřené ucho a dobrá rada propůjčují novou odvahu. A v neposlední řadě vyslyšené modlitby nebo kladné zkušenosti víry prohlubují naši důvěru v Pána.

Máme otevřené oči pro tyto duchovní vzestupné větry, které nás odvádějí od zlého a směřují nás k Bohu? Nezapomínejme Mu vždy znovu ze srdce děkovat za Jeho věrnost!

NZD,13/10/2017

Pročež i v tomto vzdycháme, v příbytek svůj, který jest s nebe, oblečení býti žádající, jestliže však oblečení, a ne nazí nalezení budeme.... poněvadž bychom nechtěli svlečení býti, ale přiodíni /oblečení přes/, aby pohlcena byla smrtelnost od života.

2. Korintským 5,2-4

ČTYŘI DRAHOKAMY Z 2. KORINTSKÝM 5 – OBLEČENÍ V PŘÍBYTEK, KTERÝ JE Z NEBE (2)

Ve výše uvedených verších nám apoštol podává ještě další drahokam z této nádherné kapitoly, která jich je plná. Nyní se obrací od zrušení našich těl k jejich budoucímu stavu ve slávě. Mění přirovnání od stanu k oblečení: budeme „oblečení“ naším „příbytkem /domem/, který je z nebe“. Užívá tři výrazy, aby popsal stav člověka ve smrti nebo při příchodu Pána: „**svlečený**“, „**nahý**“ a „**přioděný**“.

Když věřící zemře, je ve stavu, kdy je **svlečen** a čeká na vzkříšení – je to požehnaný stav – skutečně je „mnohem lepší“ než současný (Fil. 1,23). Pavel také varuje před nebezpečím, že někdo bude **nahý**. To bude stav nevěřících, až budou stát před Bohem při konečném soudu. Budou tělesně vzkříšeni, ale ve svém hříšném stavu. Budou nazí, protože nebudou oblečení do šatu spravedlnosti před Bohem, a budou mít před sebou „druhou smrt“.

Touhou křesťanů je, že v určitém okamžiku v budoucnosti oblečeme svá oslavená těla vzkříšení. To je důležitý bod, který Pavel zdůrazňuje ve více svých epištolách: naděje věřícího není smrt, ba ani ne to, že půjde do nebe, ale proměna, ke které dojde při příchodu Pána a vzkříšení našich těl. Věřící bude **přioděn**, protože je částí prvního vzkříšení. V té chvíli to, co je smrtelné, bude pohlceno od života. Pán Ježíš zvítězil nad smrtí tak, že se může stát, že nikdy nebudeme svlečení, ale že při Jeho příchodu budeme proměněni a přeneseni do slávy, aniž bychom vůbec kdy zemřeli!

B. Reynolds, TLIN, 15/4/2014

Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí jeho. Který hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.

1. Petra 2,21.22

Jako křesťané žijeme ještě ve světě, který nám je nepřátelský. To vždy znovu vede k situacím, ve kterých musíme „pro svědomí snášet zármutky“ a „bez viny trpět“. Tu se Bohu líbí, když „dobře činíce ... snášíme“, a to i tehdy, když pro to musíme trpět (1. Petra 2,19.20). – K tomu jsme byli povoláni.

Toto vytrvání nám často připadá těžké. Proto nám Bůh poukazuje na Krista, jehož příklad nás povzbudí a podle Něhož máme nasměrovat svá srdce a svůj život.

Když byl Pán Ježíš na zemi, mluvil a jednal vždy jen tak, „jak ho naučil Otec“ a jak se to líbilo Bohu (Jan 8,28.29). Avšak právě to Mu přineslo krajní nepřátelství. Petr píše ve verších 22 a 23 podrobně, jak Pán na tento odpor reagoval.

To první je, že „*hříchu neučinil*“ – nikdy neudělal nic převráceného nebo svévolného. A žádná těžkost Ho nemohla přimět k tomu, aby udělal něco, co by narušilo Jeho obecenství s Otcem a závislost na Něm.

Dále čteme: „*...aniž jest lest nalezena v ústech jeho.*“ Když byl Pán dotázán: „*Kdo jsi ty?*“, odpověděl: „*Naprosto to, co k vám také mluvím.*“ (Jan 8,25 – přel.) Jeho slova Ho vykazují jako Toho, kterým byl: „*Což myslím, nepředstihá úst mých.*“ (Žalm 17,3) A dokonce když se Židé pokusili Jej „polapit v řeči“ (Lukáš 20,20), anebo když Ho vyslýchali, neřekl nikdy nic jiného než pravdu.

DHIN,1/12/2016

21. březen

Anděl Páně sestoupiv z nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří a posadil se na něm... I odpověděv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. Není ho tuto; nebo vstal jest, jakož předpověděl. Pojdte, vizte místo, kde ležel Pán.

Matouš 28,2.5-6

Ježíšův prázdný hrob je mlčenlivým, a přece účinným svědectvím o skutečnosti Jeho vzkříšení. Kdyby bylo možné nalézt Jeho tělo, Jeho učedníci by je přijali a dali by mu opět pečlivé pohřbení. Kdyby to mohli způsobit Jeho nepřátelé, ukazovali by je s ďábelskou radostí jako jasný důkaz toho, že Jeho předpověď, že opět vstane třetího dne, byla naprosto falešná. Ale ani přítel, ani nepřítel je nemohl nalézt, neboť Bůh vzkřísil Svého Syna z mrtvých jako znamení Svého dokonalého uspokojení v díle kříže.

Hrob byl prázdný ráno toho prvního dne Páně ne proto, že by učedníci v noci přišli a ukradli tělo, zatím co vojáci spali, ani proto, že přední kněží a jejich vyslanci by se odvážili prolomit římskou pečeť na kameni, který příkrýval vstup do toho ve skále vytesaného hrobu. Ten byl prázdný, protože Ježíš splnil Svá slova, když prohlásil, že jestliže oni zboří chrám Jeho těla, On opět za tři dny vstane.

Vzkříšení je připsáno Otcí: „*Bůh pak pokoje, který... vzkřísil z mrtvých Pána našeho Ježíše.*“ (Židům 13,20), Synu: „*Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji.*“ (Jan 10,18) a Duchu Svatému (Řím. 8,11). Celá Trojice měla podíl na té slavné události, tom nejvyšším zázraku všech věků. Josef z Arimatie si málo uvědomoval čest, které se mu dostalo, když připravil ten nový hrob. Tento hrob se stal na několik hodin místem přebývání těla Toho, který nyní žije provždy.

H. A. Ironside, TLIN, 20/4/2014

Já u pokoji i lehnu i spáti budu.

Žalm 4,9

Když David skládal tento Žalm, byl na útěku. Doba jeho vlády ještě nepřišla; ještě byl pronásledován starým králem Saulem. Ustavičné štvání a honění a trvalý strach byly den co den Davidovými průvodci. – Kdo by tu mohl klidně spát?

David mohl. Právě v této době učinil obdivuhodné zkušenosti se svým Bohem. Ve 2. verši tohoto Žalmu zvolal: *„Když volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé! Ty jsi mi v úzkosti prostranství způsobil, smiluj se nade mnou a vyslyš modlitbu mou!“*

A přece David počítal s tím, že bude moci večer klidně usnout. Starosti předal svému Bohu: *„Vyslyší mne Hospodin, když k němu volati budu.“* (verš 4)

Jeden kazatel evangelia těžce onemocněl, vnější poměry byly nuzné a starosti rodiny veliké. Řekl: „Lékař chce, abych spal; ale jak mohu spát, když starost sedí u mé postele?“ To spíše odpovídá naší zkušenosti než postoj Nicholase Ridleye, anglického mučedníka v 16. století. Večer před jeho popravou se jeden bratr prohlásil za připraveného poslední noc zůstat s ním. Ale Ridley odmítl – že zamýšlí uložit se a spát jako vždy.

I ten pravý David, Pán Ježíš, znal tento vnitřní klid. Tváří v tvář mocné bouři mohl v lodi spát. Z této situace si i my můžeme pro sebe vzít ponaučení. Chtějme pevně důvěřovat v to, že ten všemohoucí Bůh nad námi bdí. On může způsobit, aby nám starosti nebránily ve spaní.

DHIN,3/12/2016

Vstaň, projdi tu zemi na dýl i na šíř její; nebo tobě ji dám. Tedy Abram hnuv se se stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, které jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.

1. Mojžíšova 13,17-18

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (11)

Abram je nazván otcem všech, kteří věří (Řím. 4,11). Mezi jinými věcmi to znamená, že věřící v každé generaci se tedy potřebují naučit lekcím, kterým se naučil Abram. Abramova cesta víry ho vedla k tomu, aby žil jako **poutník**, a to i když žil v zaslíbené zemi, kde byl také **velebitelem** – k Božímu zalíbení. Když přišel hlad, odešel ze své vlastní iniciativy dolů do Egypta, nezávisle na Božím vedení. Tato chyba ho musela něčemu naučit, když ho Pán přivedl zpět na to samé místo a k témuž oltáři, které opustil. Tam znovu vzýval jméno Pána, jako to dělal předtím (1. M. 13,3-4). Bůh je Bůh obnovení také dnes, aby nás přivedl zpět tam, odkud jsme zabloudili. Po této zkušenosti ukázal Bůh Abramovi více podrobností o zaslíbené zemi. Pak se hnul do Mamre, části Hebronu (obecenství, společenství). Nyní postavil nový oltář v odpověď na to, čemu se naučil o zemi a o Bohu.

Dnes nám náš Bůh požehnal všemi duchovními požehnáními v nebeských místech v Kristu Ježíši (Ef. 1,3). Náš Bůh a Otec vždy čeká, že obdrží **odpověď** našich srdcí a rtů v obětech chvály za to, co nám ukázal a dal, abychom se z toho těšili. Patří nám nevystižitelná bohatství Kristova (Ef. 3,8). Vše to nám bylo dáno, abychom se z toho vírou těšili, takže můžeme dát odpověď Bohu ve velebení a klanění nyní i vždycky. Naše požehnání převyšují Abramův podíl země v její délce a šířce, neboť my se můžeme zabývat šířkou a délkou a hloubkou a výškou toho, co je Kristovo a Boží (Ef. 3,18-19). Jemu buď chvála!

A. E. Bouter, TLIN, 22/4/2014

Vezměte vy jej, a podle zákona svého sudte ho. I řekli mu Židé: Nám nesluší zabít žádného.

Jan 18,31

Jaký spěch měli vrazi Pána Ježíše: Nemohli se dočkat, nýbrž vlekli Božího Syna ještě před rozbřeskem dne před římského soudce. Nevešli ovšem do pretoria, neboť podle tradic zákoníků se člověk stal nečistým, když vstoupil do místností nějakého pohana. Tito navenek zbožní muži se nechtěli o svátcích Fáze a nekvašených chlebů znečistit (28. verš).

Krátce předtím odhalil Pán zákoníky a farizeje jako pokrytce (Matouš 23,13.15.23.25.27.29). Také nyní se toto pokrytectví jasně ukázalo: Náboženští vůdcové lidu měli starost, aby nevešli do budovy pohanů, ale nikterak jim nevadilo, že do své žaloby proti Pánu zapojili falešné svědky.

Přes své náboženství neváhali nejvyšší kněží a farizeové ani na okamžik spáchat ten největší hřích, kterého se nějaký člověk mohl dopustit. Odsoudit toho Svatého a Spravedlivého a dát Jej zabít. Navenek vypadali zbožně, ale ve svém nitru byli plni „*loupeže a nestřídmosti*“ a „*vší nečistoty*“ (Matouš 23,25.27).

Měli pevné rozhodnutí: Ježíš musí zemřít. Proto byl přiveden k Pilátovi; oni sami nesměli vykonat trest smrti. Ale také v tom se naplňuje Boží rada. Trest smrti u Židů byl vykonáván kamenováním, ale o Pánu bylo předpověděno, že má být „*povýšen od země*“ (Jan 3,14; 8,28; 12,32).

A On, který to všechno předem věděl, se nechal vést na zabití jako beránek!

DHIN,4/12/2016

Rubenovu pak pokolení a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova mluvil Jozue, řka: Pomněte na to, co vám přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův... I odpověděli k Jozue, řkouce: Všecko, což jsi nám rozkázal, učiníme, a kamkoli pošleš nás, půjdeme. Rovně jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe.

Jozue 1,12-13,16-17

JOZUE (2)

Mojžíš zemřel. Třicet dní zármutku skončilo. Bůh pověřil Jozue, aby vedl Izrael do zaslíbené země. Zaslíbil, že bude s ním a že mu dá vítězství nad všemi nepřáteli, s nimiž se setká. Také mu zdůraznil důležitost dodržování zákona, který jim Mojžíš přikázal, a aby se od něho neodvraceli ani napravo, ani nalevo.

Jozue nyní připravoval lid na přejití Jordánu a vzetí země do vlastnictví. Měl zvláštní slovo pro 2½ pokolení, která si žádala, aby jim bylo dáno dědictví na východní straně Jordánu. Mojžíš jim řekl, že jejich bojovníci mají pomáhat svým bratrům z ostatních 9½ pokolení dobýt zemi Kanán, a potom se měli vrátit, aby se těšili ze svého vlastnictví.

Řekl jim: „*Pomněte na to, co vám přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův.*“ Jak důležité je také pro nás, abychom pamatovali na slova, která mluvil náš velebený Pán k nám! „*I ve mne věřte.*“ „*Zůstaňte ve mně.*“ „*Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.*“ „*To číňte na mou památku.*“ „*Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.*“ „*Abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás.*“ „*Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.*“

Jejich okamžitá odpověď byla, že budou činit vše, co jim přikázal. Budou ho poslouchat, jako poslouchali Mojžíše. (Jak moc to dělali?!) I my jsme často mnohem více ochotni slíbit, než skutečně být poslušni! Kéž nám Bůh pomůže, abychom nejen slibovali, že Ho budeme následovat a poslouchat Ho, ale abychom to den po dni činili!

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 23/4/2014

K vám mluví Hospodin...: Nevcházejte do Egypta. Jistotně vězte, (neboť se vám dnes osvědčuji).

Jeremiáš 42,19

Jednou jsem se svým vozem přijel ke břehu řeky. Těsně před mostem byla závara. Stavební dělník informoval řidiče, že most se právě opravuje a nelze po něm jezdit. Poukázal na dvě možnosti: buď se vrátit k nejbližší křižovatce, nebo použít objíždku, která je plná výmolů, které se v deštivé době proměnily ve velké louže.

Všichni řidiči měli u mostu tutéž otázku. „Proč nejsou umístěny alespoň u předcházející křižovatky varovné tabule? To by nám ušetřilo mnoho času a nepříjemností.“

Když se křesťané na své životní cestě dají chybným směrem „do Egypta“, a opět se obracejí k „přítomnému zlému světu“, z něhož je přece Pán Ježíš vytrhl (Gal. 1,4), pak ztrácejí vzácný čas, než jsou opět napraveni. Místo toho by mohli žít ve šťastném společenství s Pánem a použít čas s užitkem ve službě pro Něho. Jaké zlé následky mají přitom takové zlé cesty a kolik bídy a zármutku na nich srdce často nalezne!

Nikdo se nemůže vymlouvat, že nebyl před bludnou cestou včas varován. Bible obsahuje mnoho „varovných tabulí“. Bůh nám to včas „osvědčil“. – A když jsme se dali chybnou cestou, volá nás k obratu. Pak se musíme vrátit zpět k tomu bodu, kde jsme se odklonili, abychom se znovu mohli radovat ze společenství s Ním.

DHIN,5/12/2016

Znám skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádný jich nemůže zavřít. Nebo máš nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého, a nezapřels jména mého.

Zjevení 3,8

Shromáždění ve Filadelfii se Pán představuje ve Svých mravních vlastnostech jako „*ten svatý a pravý*“. To je v požehnaném souladu s mravním stavem tohoto shromáždění. Uprostřed všeobecného odklonu si cenili Pánova slova, poslouchali ho a žárlivě drželi slávu Osoby Krista, když odmítali každé zapření Jeho jména. Pán, který drží klíč, jej může pro takové užít. Přes všechnu moc nepřítel On pro ně otevírá dveře služby a zavírá dveře, které vedou na cestu nesouhlasící s Jeho myšlenkami.

V tomto dopisu Filadelfii máme předpověď Pána, že uprostřed rostoucí zkaženosti v křesťanstvu bude vzbuzeno svědectví o pravdě Jeho Slova a o svrchované autoritě a vzácnosti Jeho jména. Jsme také varováni, že Satan vyzdvihne opačné svědectví tím, že oživí požidovšťující tendence. Víme, že proti oživení pravdy o Církvi se kdysi postavil zvýšený ritualismus a pověra. Satan se snažil zneplatnit Kristovo slovo, odtahovat srdce od Osoby Krista a oloupit křesťana o všechnu pravou službu a klanění.

Tito věrní věřící jsou varováni před protivením se Satana, s kterým se setkají, ale jsou také povzbuzováni, aby trpělivě vytrvali, vědouce, že jsou v přítomných zkouškách udržováni a že budou také zachováni od hodiny soužení, která brzy přijde na celý svět. Jsou napomínáni, aby pevně drželi to, co mají, neboť kdyby to opustili, znamenalo by to ztrátu jejich odměny v budoucím dnu. Jako povzbuzení pro to, aby pevně drželi, co mají, před ně Pán staví Svůj příchod. Mají čekat už jen maličko, neboť On přijde brzy.

Byl... kněz nějaký, jménem Zachariáš..., a manželka jeho... a jméno její Alžběta. Byli pak oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech přikázáních a spravedlnostech Páně bez úhony. A neměli plodu, protože Alžběta byla neplodná, a oba se byli zestarali ve dnech svých.

Lukáš 1,5-7

ZACHARIÁŠ A ALŽBĚTA (1)

Milý starý manželský pár: **Oba** zachovávají zákon, snaží se poslouchat Boha, žijí **s** Bohem a **pro** Boha. Je dojemné, jak **oba** tak společně zestárlí! Je příkladné, jak jednají s velkým trápením svého života. Nemají dítě; a potomci jsou v Izraeli znamením Boží přízně. Zjevně jim je Bůh nedal. To bolí! Dlouho se za to modlili, ale nyní jsou staří, příliš staří. Nenaplněné přání mít dítě – u Zachariáše a Alžběty, kteří **ruku v ruce** procházejí životem.

Avšak Bůh činí div, a o měsíce později se jim narodí malý chlapec. Opět je vidíme, jak jdou **ruku v ruce**. Když si druzí myslí, že se dítě má jmenovat **Zachariáš** po otci, pak Alžběta říká: „*Slouti bude Jan.*“ A Zachariáš potvrzuje: „*Jan jest jméno jeho.*“ Ano, Alžběta ví o tom, co prožil tam v chrámu! Tak jsou společně pevní a odolávají tlaku a ovlivňování zvenčí. **Společně jsou na cestě v životě a ve víře.**

Jsou ještě dnes taková manželství, jako bylo u Zachariáše a Alžběty? Manželství, ve kterých se ti dva vzájemně v růstu a zrání sdílejí a posilují? Manželství, v nichž zkušenosti s Bohem vždy znovu vzájemně spojují? Manželství, která zůstávají až do vysokého věku ochotná k vzájemnému rozhovoru a radosti z toho? Manželství, která svým příkladem jsou výzvou?

Kde přebývají Zachariáš a Alžběta dnes?

DHIN,6/12/2016

Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.

Zjevení 3,15-16

Dopis Laodicei ukazuje vážné selhání církve v odpovědnosti. Zneužila Pánovu milost. Jeho varování prošla, aniž jich bylo dbáno. A přece uprostřed úpadku zůstává Pán neproměnným zdrojem pomoci Svého lidu, a i v nejtemnějších dnech tu stále je bohaté požehnání pro jednotlivého věřícího.

V protikladu k velkému křesťanskému vyznání, které nebylo ani věrné Bohu, ani nebylo pravým svěděním před lidmi, se Pán sám představuje jako „*Amen*“, skrze něhož se naplní každý Boží úmysl, a také jako „*svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího*“, kde vše bude v souhlasu s Ním. Selhání, které začalo ztrátou první lásky ke Kristu, končí v naprosté lhostejnosti vůči Kristu. Církev se nepohnula, ani když je Kristus venku za dveřmi, a je hluchá ke každé výzvě, kterou se snaží získat srdce.

Mnozí se vyvyšovali a chlubili se svými bohatstvími, svou marností, která je zaslepovala, takže neviděli svůj skutečný stav. Tito, kteří jsou samolibí, nevědí, že v pohledu Pána jsou „*bídni a mizerní i chudí i slepí i nazí*“. Jejich stav je Kristu ošklivý a může končit jen Jeho naprostým zavržením křesťanského vyznání.

Ale i v těchto posledních temných dnech však budou zjeveny pravdivé duše, které Pán miluje, právě káráním a trestáním, která jsou nutná, aby je znovu přivolal k Sobě. Pán trpělivě klepe na dveře a snaží se nalézt místo v jejich náklonnostech. Když otevřou dveře svého srdce, Pán říká: „*Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.*“ (Zjevení 3,20)

H. Smith, TLIN, 25/4/2014

A aj, budeš němý, a nebudeš moci mluvit až do dne, v kterém se tyto věci stanou, protože jsi neuvěřil řečem mým, které se naplní časem svým.

A blahoslavená, která uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, které jsou povědiny jí ode Pána.

Lukáš 1,20.45

ZACHARIÁŠ A ALŽBĚTA (2)

Anděl musí Zachariášovi říci: „*Neuvěřil jsi.*“ O něco později volá jeho žena k Marii: „*Blahoslavená, která uvěřila.*“ – Možná, že jsme udiveni, že si Alžběta hořce nestěžuje: **Marie** uvěřila, ale **můj muž**, ten ne! Nemohla se snad vyjádřit s malou úctou nebo nelaskavě o Zachariášovi a poukázat na jeho nevěru? – Avšak nic z toho nečteme ani nepociťujeme!

Alžběta je „*naplněna Duchem svatým*“ (verš 41), a raduje se z víry Marie bez jakéhokoli slova výčitky vůči Zachariášovi. Nachází slova chvály, ale zůstává pokorná a závislá. Když Zachariáš po narození dítěte opět může mluvit, pak mluví také on slova chvály o Božím jednání a milosrdenství.

Manželství může **zakrnět** neporozuměním, výčitkami a tvrdými slovy! Anebo může odpuštěním, vzájemným přístupem, laskavým nesením a snášením, modlitbou za sebe navzájem a společnou modlitbou **růst a kvést** a ctít Boha!

Pane, dej nám lásku, abychom se vzájemně nesli ve svém sehlání; daruj nám milost, abychom si vzájemně pomáhali, potěšovali se a vzpřimovali; dej nám trpělivost, abychom se nevzdávali a neunavili se ve vzájemném vztahu! – Pomoz nám, Pane, abychom se navzájem milovali a dělali si dobře! Tak jako u Zachariáše a Alžběty má také naše manželství Tebe ctít!

DHIN, 7/12/2016

A naplněna jest Duchem svatým Alžběta, i zvolala hlasem velikým a řekla...

Zachariáš... naplněn jest Duchem svatým, a prorokoval, řka...

Lukáš 1,41-42.67

ZACHARIÁŠ A ALŽBĚTA (3)

Zachariáš a Alžběta znali zákon. Četli ho, učili se ho a žili ho. Tak „*chodili ve všech přikázáních a spravedlnostech Pána*“ (verš 6). Pak měl Zachariáš zjevení v chrámu, oněměl a Alžběta otěhotněla.

Anděl Gabriel o tom ohlášeném synu řekl: „***On předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový.***“ (verš 17) Skrze **jejich** dítě se měla naplnit Boží zaslíbení Jeho lidu. – Nečetli snad Zachariáš a Alžběta všechna tato proroctví ve starých Písmech? Nepokoušeli se snad dovědět se něco více o svém dítěti a jeho úkolu pro Izrael?

O něco později mluví Alžběta ve svém chvalozpěvu o Marii „*matce mého Pána*“ (verš 43). Nepodobá se tato formulace Žalmu 110,1: „*Řekl Hospodin Pánu mému*“? – A není Zachariášův chvalozpěv plný výrazů, které prozrazují hlubokou a důvěrnou známost starých Písem? – Člověk cítí: Oba jsou v Božím slovu doma; pro oba je to Slovo pravdivé a živé!

Je nám v našich manželstvích Boží slovo skrze četbu Bible, domáci pobožnosti a modlitby také tak důvěrně známé, tak přítomné a živé? Můžeme si jako manželská dvojice vzájemně „*udělovat částku nějakou milosti duchovní*“ a tak být společně „*potěšováni*“ skrze „*víru, která je v tom druhém*“ (Římanům 1,11.12)?

Vírou Jákob, umíraje, každému ze synů Jozefových požehnání dával, a poklonil se na vrch hůlky své.

Židům 11,21

SLAVNÝ VEČER ŽIVOTA

Jákob po dlouhou dobu žil svévolně a se Istí hledal své výhody. To mu přivodilo hořké zkušenosti.

Konec jeho života však tvoří potěšitelný protiklad ke všem dřívějším výjevům jeho na události bohaté historie. Připomíná krásný večer po bouřlivém dnu: Slunce, které bylo během dne ukryto za mraky a mlhou, zapadá v majestátním lesku. Pozlácuje svými paprsky nebe a slibuje bezmračné jitro.

Tak tomu je s Jákobem. Jeho Isti a smlouvání, jeho sobecké přemýšlení a plánování, jeho nevěřící obavy a starosti – všechny tyto temné mraky zmizely. Jákob na konci svého života vystupuje s důstojností muže víry, aby rozdíl požití a aby se klaněl. Jedná podle poznání, které obdržel ve společenství s Bohem.

- Jákob se nenechá oklamat postavením Efraima a Manasesa. I když oči zeslábly, jeho pohled víry je ostrý. Proto dává podle Božího úmyslu přednost mladšímu před starším.
- Na konci cesty Jákob přehlíží svůj život. Vidí své selhání a Boží milost. Tu se shýbá nad svou holí a klaní se.

Bůh může i v našem životě dosáhnout tohoto cíle. Jeho milost je větší než naše selhání.

NZD, 1/11/2017

2. duben

Oznámil tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čeho Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým.

Micheáš 6,8

V dřívějších letech byli v některých zemích u železnice a metra ještě zaměstnanci, kteří u vstupu na nástupiště proštípovali jízdenky. To byla nudná činnost, při které člověk za jeden den viděl kolem sebe projít i tisíce lidí.

Jeden pensionovaný kontrolor jízdenek, který během svého života znehodnocoval jízdenky v metru, oslovil jednoho dne ženu, kterou náhodně potkal: „Dovolíte, abych vám poděkoval...?“ – „Ale za copak?“

„Nuže, po mnoho let jste chodila pravidelně kolem místa, kde jsem měl službu. A pokaždé, když jsem vám vracel jízdenku, jste mi řekla: ‚Děkuji pěkně.‘ A s přívětivým úsměvem jste k tomu ještě dodala: ‚Přeji vám hezký den!‘ – Vždy jsem se ptal, odkud máte tento pokojný a radostný způsob.“

Když jste jednou hledala ve své kabelce jízdenku, všiml jsem si, že tam máte Bibli. Tu mne napadla myšlenka: ‚Možná že jste skrze ni našla takové hluboké štěstí.‘ Pak jsem si Bibli koupil. A čtením Božího slova jsem i já našel to velké štěstí, že jsem poznal Pána Ježíše Krista jako svého Zachránce.“

Jaká síla vychází, aniž bychom to věděli, z prostého života s Pánem Ježíšem!

„Abyste byli bez úhony, a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného. Mezi kterými svítíte jako světla na světě, slovo života zachovávající.“ (Filipským 2,15.16)

DHIN,9/12/2016

Ten pak, kdo nás tak k tomu způsobil, Bůh jest, který také dal nám závdavek Ducha.

2. Korintským 5,5

ČTYŘI DRAHOKAMY Z 2. KORINTSKÝM 5 – ZÁRUKA (3)

Je to tak pozoruhodné, jako to je důležité vidět, že apoštol Pavel představuje Ducha Svatého ve spojení s budoucím stavem věřícího. Výraz „závdavek“ znamená, že Duch Svatý je „záruka“ požehnání, která mají přijít na věřícího – zvláště vzhledem ke vzkříšení či „vykoupení“ těla. Skutečnost, že toto slovo je v soudobé řečtině používáno k popsání „snubního prstenu“, nám pomůže porozumět jeho významu. Je to závdavek něčeho nádherného, co přijde! Skutečně zvláštní drahokam!

Není to jediné místo, kdy Pavel říká, že Duch Svatý byl dán jako závdavek toho, co přijde. V Epištole Efezským ukazuje, že poté, co jsme uvěřili v Krista, jsme byli zapečetěni Duchem Svatým, „*který jest závdavek dědictví našeho na vykoupení toho, což jím dobyto jest*“ (Ef. 1,14). Duch Svatý žije v našich srdcích a dává nám ujištění, že zanedlouho budou naše těla, spolu s našimi hříšnými sklony, proměněna, a my obdržíme své nebeské dědictví!

Podobně Pavel píše ve své nádherné Epištole Římanům, že „*my, prvotiny Ducha mající, i my sami v sobě lkáme, zvolení synů očekávající, a tak vykoupení těla svého*“ (Řím. 8,23) Duch Svatý je popsán jako „prvotiny“, protože je dán jako předchuť toho, co přijde – totiž vykoupení našich těl při vzkříšení! Jak je to obdivuhodné, že máme božského Hosta, který v nás přebývá a povzbuzuje nás. Kvůli těmto starým stánkům, ve kterých žijeme, vzdycháme (2. Kor. 5,2.4), ale přichází den, kdy nám tato těla už nebudou činit potíže a budou připodobněna Jeho slavnému tělu.

B. Reynolds, TLIN, 24/4/2014

4. duben

Stalo se pak o půlnoci, pobil Hospodin všechno prvorozené v zemi Egyptské.

2. Mojžíšova 12,29

Pro Egypt to byl hrozný soud, když Bůh zabil všechny prvorozené, kteří nebyli pod ochranou krve velikonočního beránka. Nebyl ani jeden egyptský dům, který by byl ušetřen smrti. Tento soud postihl bez rozdílu Faraona, stejně jako vězně v žaláři. Tak ztratily tisíce Egyptanů jedné noci svůj život.

I my jsme kdysi stáli kvůli svým hříchům pod Božím spravedlivým rozsudkem. Ve Zjevení 20,11-15 čteme o osudu těch, kteří nepřijmou Pána Ježíše za svého Zachránce: Budou uvrženi do ohnivého jezera. Tentýž soud jsme zasloužili i my. Ale výkupným dílem Pána Ježíše ti, kteří věří v Něho a v toto dílo, jsou provždy osvobozeni od soudu.

Zde vzniká otázka, jak dalece ještě jsme pod dojmem toho, že jsme unikli zaslouženému soudu. Stala se ta záchrana pro nás už něčím tak samozřejmým, že za ni každý den neděkujeme?

Hluboké vědomí o záchraně od Božího soudu způsobí v našem životě tři věci:

- Vděčnost vůči našemu Zachránci bude stále zůstat čerstvá.
- Budeme se vyhýbat hříchu, za který Kristus musel tak nevýslovně trpět, a budeme „živi spravedlnosti“ (1. Petra 2,24).
- Budeme lidi kolem sebe upozorňovat na přicházející soud a poukazovat jim na Zachránce.

DHIN, 10/12/2016

Protož doufanlivé myslí vždycky jsouce, a vědouce, že dokud pohostinu jsme v tomto těle, vzdálení jsme od Pána... Doufanlivé pak myslí jsme, a oblibujeme raději vyjít z těla, a přijít ku Pánu.

2. Korintským 5,6.8

ČTYŘI DRAHOKAMY Z 2. KORINTSKÝM 5 – DOMA U PÁNA (4)

Přišli jsme k poslednímu ze „čtyř drahokamů“ v naší sérii, ale to nikterak neznamená, že jsou v této krásné kapitole jen čtyři! Pilný čtenář najde mnohem více drahokamů; ale tyto čtyři mají zvláště na zřeteli budoucí stav věřícího – jak je to obdivuhodné, že nám to bylo zjeveno!

V dřívějším uvažování jsme viděli, že horoucí touha věřícího je být „oblečen“ tělem vzkříšení. Být „svlečen“ – **stav mezi smrtí a vzkříšením** – není nikdy představován jako naděje věřícího. Avšak Pavel v této kapitole (i jinde) ukazuje, že smrt před vzkříšením je přesto požehnaný stav. Proto ve verších 6-8 popisuje jeden z důvodů, proč je neoblečený stav křesťana lepší, než žít v tomto světě. Říká, že dokud jsme v tomto těle, jsme nepřítomni Pánu; a obráceně, když jsme nepřítomni v těle, budeme přítomni u Pána. Nemohlo by být jasnější svědectví o vzácné skutečnosti, že když budeme ve svém neoblečeném stavu, budeme vědomě v přítomnosti Pána. Slovo přítomný zde znamená „doma“, a právě z tohoto důvodu říkáme, že když věřící zemře, je doma u Pána.

Několik let poté, co Pavel napsal tato slova, zjevil tutéž pravdu svatým ve Filippis, avšak mnohem osobnějším způsobem. Byl ve vězení a mohl očekávat popravu, ale byl zmítán mezi dvěma možnostmi. Na jedné straně si přál zůstat v tomto světě, aby mohl být pomocí svatým; na druhé straně měl „*žádost umřítí a býti s Kristem, což by mnohem lépe bylo /což je mnohem lepší/*“ (Fil. 1,23)

A jak řekl jim: Já jsem, postoupili nazpět, a padli na zem.

Jan 18,6

Jan píše v první kapitole svého Evangelia: „*A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi..., plné milosti a pravdy.*“ (kap. 1,14) Jak byla „milost a pravda“ plně zjevena v celém životě Pána Ježíše i v Jeho smrti!

Také v Getsemanské zahradě vidíme něco z této milosti a pravdy. Při různých příležitostech Pán vyprávěl, kdo On je a odkud přišel. Židé z Jeho slov opakovaně učinili závěr, že se tím označuje za Božího Syna (kap. 5,18; 10,33). A přesně to se stalo viditelným v Getsemanské zahradě. Už jen sama slova „Já to jsem“ způsobila, že ozbrojený zástup, který Ho chtěl zajmout, ustoupil a padl k zemi. Prorok Izaiáš o Něm napsal: „*Takže můžete věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a že přede mnou nebyl zformován Bůh silný, aniž po mně bude.*“ (Izaiáš 43,10) Ten „Já jsem“, ten Všemohoucí, který je od věčnosti, stál nyní před zástupem vojáků a služebníků nejvyšších kněží a farizeů. A když On vyslovil Svě jméno, učinilo je to naprosto bezmocnými.

Ale Pán přišel také v milosti. Ještě nepřišel, aby vykonal soud, ani nad těmi, kteří Jej chtěli zajmout. – A při pohledu na Svě učedníky, kteří v těchto těžkých okamžicích nebyli v stavu s Ním bdít, dává vojákům příkaz: „*Poněvadž tedy mne hledáte, nechte těchto, ať odejdou.*“ (v. 8) Pak se nechává dobrovolně zajmout, svázat a odvést, „*jako beránek k zabití veden byl*“ (Izaiáš 53,7). Jaká přemáhající milost Božího Syna!

DHIN,11/12/2016

Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě. 1. Mojžíšova 22,2

NĚKTERÉ OBĚTI V 1. MOJŽÍŠOVĚ KNIZE (12)

Abraham je všem věřícím příkladem v mnoha různých ohledech: svou vírou, svou poslušností a svou oddaností Bohu. Také ilustruje něco z toho, co nalézáme v Bohu Otci, zatímco jeho syn Izák odráží některé rysy, nalézající se v Bohu Synu. Ve 22. kapitole 1. Mojžíšovy knihy se poprvé v Bibli objevuje slovo **láska**. Vztahuje se k lásce mezi Abrahamem a Izákem – obraz věčného vztahu mezi Otcem a Synem.

Jaká zkouška to byla pro Abrahama, aby obětoval syna, kterého mu Bůh zaslíbil, svého jediného, Izáka, kterého miloval! Abraham vírou přišel k závěru, že kdyby Izák zemřel jako oběť, pak ho Bůh vzkřísí z mrtvých. Bůh nemůže lhát. Proto se zaslíbení, která učinil, musí naplnit, a tak Abraham porozuměl, že Bůh bude jednat ve vzkříšení. Jistě, Bůh-Stvořitel je také Bůh vzkříšení. A přece, jaký test víry!

Moria znamená **předzvěděný Pánem**, a to se podobá Abrahamově odpovědi na otázku jeho syna ohledně zápalné oběti, kterou Bůh sám **opatří**. Tam bude postaven Šalomounův chrám, a tam nakonec naplní Kristova nejvyšší oběť všechny tyto předobrazy. 22. kapitola 1. Mojžíšovy knihy se třikrát zmiňuje o tom, že **oba šli spolu**. Zdůrazňuje jednotu mezi Otcem a Synem. Abraham vystavěl oltář na místě, o kterém Bůh mluvil. Svázal svého syna a položil ho na dřevo. Oheň a nůž byly připravené, ale Anděl Páně ho právě tehdy zastavil a Abraham uviděl berana, aby ho obětoval jako zástupce za svého syna. Pro Božího Syna nebylo zastoupení. Bůh neušetřil Svého vlastního Syna, ale vydal Ho za nás za všechny!

A. E. Bouter, TLIN, 4/5/2014

Abraham otec náš zdali ne ze skutků ospravedlněn jest?

Jakuba 2,21

Učí zde Jakub ospravedlnění ze **skutků**, jak někteří tvrdí? Odpovídá apoštolu Pavlovi a učení o ospravedlnění z **víry**? – Jakubovi můžeme správně rozumět jen tehdy, když pochopíme tuto základní věc: Chce vyzvat věřící k opravdovému křesťanskému způsobu života a ochránit je od toho, aby od sebe oddělovali víru a praxi.

Důležitá jsou slova „**ukáž ty mi**“ v 18. verši. Když někdo vyznává, že věří, pak to musí také **dát poznat** svými skutky. Nejde zde o ospravedlnění **duše** před Bohem, nýbrž o ospravedlnění **víry** před lidmi. Pavel mluví o **ospravedlnění před Bohem**, Jakub naopak o **ospravedlnění před lidmi**. Jedno je otázka **postavení**, druhé otázka **praxe**.

Pravá víra se vždy ukáže skrze skutky – jako u Abrahama a u Raab. Oba byli zachráněni skrze své skutky, ale ty dokazovaly jejich **víru** v živého Boha. Přitom se jejich skutky mohly jejich nevěřícím současníkům jevit dokonce zvláštní: Abraham dal svého syna jako oběť a Raab se dopustila velezrady (v. 21-26).

Písmo říká, že naše skutky následují po naší záchraně, a nikoli, že naše skutky předcházejí záchranu. Před svou záchranou jsme dělali jen „mrtvé skutky“, často také „zlé skutky“. Ale skutky **následují** po naší záchraně, a my jsme „**stvořeni** v Kristu Ježíši k **skutkům dobrým, které Bůh připravil, abychom v nich chodili**“. Ten, kdo je znovuzrozený, se ptá: „*Pane, co mám činit?*“ (Titovi 2,11,12; Židům 9,14; Koloským 1,21; Efezským 2,10; Skutky 22,10)

DHIN,12/12/2016

Hospodin Bůh váš jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole. Nyní tedy, prosím, přísáhněte mi skrze Hospodina, poněvadž jsem učinila vám milosrdenství, že i vy učiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte mi znamení jisté, že budete živit otce mého i matku mou, bratři mé i sestry mé a všechno, cožkoli jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti. Jozue 2,11-13

JOZUE (3)

Ti dva zvědové, které Jozue poslal, aby vyšpehovali Jericho, jsou také nazváni posly. Pro Jericho a pro jeho krále byli zvědy, kteří by měli být nalezeni a zabiti. Pro nevěstku Raab a pro její rodinu se ukázali jako poslové spasení. Věřící dnes jsou jemnou vůní Krista Bohu. Ale hynoucímú světu, který zavrhuje Boží poselství o spasení, jsme vůní smrti k smrti, zatímco těm, kteří jsou spaseni, jsme vůní života k životu.

Raab byla kananejská nevěstka, mrtvá v přestoupeních a hříších, ve kterých chodila. Od přirozenosti nebyla lepší než kdokoli ze zbytku jejího lidu. A přesto ukázala pravé pokání, když se odvrátila od své věrnosti svému lidu, aby uznala, že Hospodin je pravý Bůh. Jednala přívětivě s Jeho posly, ukryla je a zachránila jejich životy. Ve víře se uvrhla na Boží milosrdenství a hledala Jeho spasení před jistou smrtí očekávající její lid, nejenom pro sebe samotnou, ale pro celou svou rodinu. Nebylo jí řečeno, aby očistila svůj život, aby se učinila způsobnou být Izraelitkou. Musí pověsit do svého okna, z kterého spustila špehy dolů ze zdi, šarlatový provázek (připomínka Kristovy krve). Její rodina se musí ukrýt v jejím domě za tento provázek. Jsme my přesvědčeni, že Boží soud brzy padne na tento provinilý svět? Máme my starost o své vlastní spasení a o spasení našich milovaných? Jsme ochotni otevřeně vyznat Pána Ježíše v tomto světě, kde je On lidmi stále opovrhován a zavržen?

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 5/5/2014

Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještě mluvíti budou, a já vyšším.

Izaiáš 65,24

Spurgeon jednou kázal na venkově mimo Londýn, a když na zpáteční cestě seděl ve vlaku, všiml si, že už nemá svou jízdenku. Muž, který s ním seděl v oddělení a viděl, že horlivě prohledává své kapsy, přívětivě řekl: „Doufám, že jste něco neztratil.“

„Žel, je tomu tak,“ řekl Spurgeon, „ztratil jsem svou jízdenku a naneštěstí nemám už u sebe žádné peníze. Ale pracoval jsem pro svého Mistra, proto to jistě dobře skončí. Už mi kolikrát pomohl ve velkých i malých věcech.“ Spolucestující vyslovil Spurgeonovi svou účast.

Už brzy přišel průvodčí, aby si nechal předložit jízdenky. Velmi uctivě pozdravil Spurgeonova spolucestujícího a ten jen krátce řekl: „Všechno je v pořádku.“ Zaměstnanec opět pozdravil a šel. „To je zvláštní,“ řekl Spurgeon, „ten muž nechtěl vidět můj lístek.“

„Ano,“ odpověděl ten druhý, „to je opět jeden důkaz toho, jak se Bůh o vás stará, Mr. Spurgeone (poprvé ho jmenoval jménem). Jsem totiž generální ředitel této dráhy a Bůh to vedl tak, že jste přišel zrovna ke mně do oddělení. Bylo mi radostí, že jsem vám mohl tímto způsobem pomoci.“

Existuje známé a krásné úsloví: „Všechny naše těžkosti jsou Boží příležitosti.“ A pravdivost těchto slov směl věrný Boží muž zakusit.

„Neboj se, nebo jsem já s tebou; nestrachuj se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravicí spravedlnosti své.“ (Izaiáš 41,10)

Znáte milost Pána našeho Ježíše Krista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

2. Korintským 8,9

Vzpomínám si na člověka, který kdysi řekl, že nemá rád slovo **milost**; myslel si, že slovo **láska** znamená totéž a že je mnohem lepší. To je omyl. Milost jde o hodně dále než láska. Člověk miluje to, o čem si myslí, že je nějakým způsobem hodné lásky, a myslí si, že Bůh je stejný jako on sám, a proto říká: Musím se jednoho dne obrátit k Bohu a snažit se být hoden Jeho lásky; a potom mne On bude milovat. Nuže Boží milost je pravým opakem tohoto lidského myšlení. Neznám nic jí podobného na celém světě.

„Co je milost?“ řekl jsem jednoho dne. „Milosrdenství,“ zněla odpověď. Nuže je pravda, že **Boží láska** a **Boží milosrdenství** jsou obojí velmi obdivuhodné: „*Bůh je bohatý v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterou zamiloval nás.*“ (Ef. 2,4) A jak Boží milosrdenství, tak i Boží láska jsou takto v milosti, to znamená, v čisté, nezasloužené přízni. A přece tato Boží milost jde dále, ba daleko za dosah všeho lidského myšlení.

Představme si zločince, stojícího odsouzeného před soudcem. Byla by to velká věc, prokázat milosrdenství odsouzenému, ale byl by to skutečný div, kdyby srdci lidského soudce bylo možné **milovat** takového bezcenného a naprosto nic si nezasluhujícího člověka. Ale co si pomyslet o soudci, který by **tak miloval** ubohého provinilce, že by se postavil na jeho místo, nesl plný trest za všechny jeho zločiny, a potom by ho vzal do svého vlastního domu, učinil by ho svým společníkem a řekl by: „Dokud já žiji, všechno, co mám, je tvé.“? Ukažte mi mezi lidskými syny se studeným srdcem, kde a kdy byla ukázána taková milost? Nikde! Sláva této milosti patří jen mému Bohu. Ach, jak jen mám vyprávět o Jeho obdivuhodné milosti! C. Stanley, TLIN, 6/5/2014

A kdož by koli dal j e d n o m u z těchto maličkých toliko číši vody studené k nápoji ve jménu učedníka, zajisté pravím vám, n e z t r a t í odplaty své. Matouš 10,42

UŽ JSI DNES NĚKOMU DAL ČÍŠI STUDENÉ VODY?

- Popřál jsi svému sousedovi radostně dobré jitro?
- Řekl jsi pošťákovi nebo prodavačce přívětivé slovo?
- Potěšil jsi dítě, když přišlo ze školy s ne zrovna dobrou známkou, a udělal sis čas, abys je vyslechl?
- Povzbudil jsi svou manželku (nebo svého manžela), když zrovna dnes má skleslou náladu?
- Napsal jsi daleko bydlící tetě dopis nebo poslal povzbuzující e-mail?
- Někoho jsi svezl autem nebo jsi ho doprovodil při návštěvě lékaře?
- Svým rodičům, kteří jsou už staří, jsi vyčistil okno nebo posekal trávník?
- Svému příteli (své přítelkyni) jsi naslouchal/a/, protože cítíš, že potřebuje někoho, komu by mohl/a/ vylít své srdce?
- Nějakému člověku, který je ve finanční tísní, jsi anonymně poslal obnos peněz?
- Pro někoho jsi vyřídil něco, co dlouho leželo a dávno mělo být vyřízeno?

Tyto činnosti se týkají pozemského života – to je beze vší pochyby. Ale možná, že dnes patří k „*skutkům dobrým, které Bůh připravil, abychom v nich chodili*“ (Ef. 2,10). Připravil je **Bůh** předem snad proto, abychom je **my** nechali ležet? – Neměli bychom je činit jen proto, abychom obdrželi odměnu, ovšem smíme vědět: když je uděláme, „*neztratíme odplaty své*“. Jak přívětivý by byl dnešní den, kdyby každý z nás – pisatel, čtenář i posluchač – byl na cestě „s číši studené vody“! DHIN,15/12/2016

13. duben

Raduj se tedy, mládenče, v mladosti své, a nechť tě obveseluje srdce tvé ve dnech mladosti tvé, a choď po cestách srdce svého a podle žádosti očí svých, než věz, že tě s tím se vším přivede Bůh na soud.... Pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, prvé než nastanou dnové zlí, a přiblíží se léta, o nichž dís: Nemám v nich zalíbení.

Kazatel 11,9; 12,1

Jistý muž se jednou svěřil svému příteli. Řekl: „Teď mi je téměř 63 let a za několik roků budu připraven jít do penze. Ale problém je ten, že mé oči se skutečně kazí a mám nyní potíže se čtením, ačkoli rád čtu.“ Zmiňoval se o čtení Bible, studiu knih a biblických komentářů. Pokračoval: „Modlím se k Pánu, aby mi dovolil pokračovat v mé práci až do odchodu do penze a aby se můj zrak nekazil, takže až jednou budu v důchodu, budu schopen číst, což jsem vždy chtěl dělat, ale měl jsem příliš mnoho práce, a tak jsem to nedělal.“ Jaké je to naučení pro nás, kterého bychom si měli všimnout! Víme to dobře, a Šalomoun ohledně toho varoval před mnoha lety.

Máme vykupovat čas. Nevíme, jak dlouho ještě budeme na zemi, ale když jednou bude konec, bude příliš pozdě. Nyní je pro nás čas, abychom se zde těšili z Pána a abychom Mu sloužili, abychom dělali to, co se Mu líbí. Je to výsada, kterou nám nyní dává, ale my všichni příliš často odkládáme na zítra věci, které jsou důležité, a měli bychom je udělat nyní. Nějak jsme příliš často rozptylování věcmi, které ve skutečnosti nejsou tím, co je důležité, a nikdy se nedostaneme k těm, které důležité jsou. Máme příležitost a výsadu dávat Pánu nyní Jeho díl, ctít Ho poslušností a poddávat se Mu. Přehlédněme svůj život a zvažme, zda skutečně děláme to, co je důležité. S úmyslem srdce už neodkládejme to, co potřebujeme dělat nyní.

A. Blok, TLIN, 9/5/2014

Víra je ale uskutečňování toho, v co doufáme, přesvědčení o věcech, které nevidíme.

Židům 11,1 – přel.

11. kapitola Dopisu Židům nám ukazuje zvláště sílu a působení víry. Začíná zásadní výpověď k tomu: „*Víra je uskutečňování toho, v co doufáme, přesvědčení o věcech, které nevidíme.*“ Víra začíná tedy tam, kde přestává vidění. Mohu věřit jen v něco, co nevidím. Víra je proto spojovacím článkem k neviditelnému světu. Pavel to výstižně říká ve 2. Korintským 5,7: „*Neboť skrze víru chodíme, ne skrze vidění.*“

A přece není biblická víra něco nejistého, nějaké pouhé „mít za to“, nejasná naděje, jako když řekneme: „Věřím, že zítra bude pěkné počasí!“ To tak může být, ale třeba také ne. Nikoli, biblická víra je něco pevného, přesvědčení, bezpečná jistota. Ten lehkovážný výrok: „Věřit znamená nevědět“, stojí tedy v rozporu s biblickým významem slova „víra“.

Dokud jsme ještě na této zemi, vedeme svůj život ve **víře**. Ještě jsme nedospěli k **vidění**. Petr píše o Pánu: „...*kterého neviděvše, milujete: kterého nyní nevidouce, avšak v něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou.*“ (1. Petra 1,8)

Co to bude, až nás Pán přivede od víry k vidění! Co to bude, až našeho Pána, kterého jsme dosud viděli jen očima víry, potom uvidíme v těle slávy svými tělesnými očima! On může přijít ještě dnes, a pak se stane pravdou, že „*viděti jej budeme tak, jak jest*“ (1. Jana 3,2).

DHIN,16/12/2016

Bez hříchu ukáže se těm, kteří ho čekají k spasení.

Židům 9,28

V Písmu jsou **tři postavení**, v nichž je nám Pán Ježíš Kristus představen, a všechna tři máme v 9. kapitole Epištoly Židům. Velmi mocnou, a přece velmi stručnou řečí Duch Boží zhustil ta tři postavení do veršů 9,24-28. Tam hledíme na našeho velebeného Pána Ježíše Krista, viděného samozřejmě jako Člověka. V těchto verších Ho vidíme v tomto světě na kříži, umírajícího, ano, mrtvého. Pak Ho máme, jak odešel do nebe, na Boží pravici, kde nyní je; a nakonec je představen jako opět přicházející. Máte proto v tomto oddílu ukázanou plnou pravdu o Kristu. Máte zde Kristova tři zjevení.

Ve verši 26 nalézáme: „*Ale nyní jednou při skonání věků, na shlázení hříchu skrze obětování sebe samého, zjeven jest.*“ Ve verši 24 nalézáme toto: „*Nevešel Kristus do svatyně rukou udělané, která by nesla obraz pravé, ale v samo nebe, aby nyní přítomný byl tváři Boží za nás.*“ Nyní se zjevuje pro nás v Boží přítomnosti. Kdysi nás zastupoval ve smrti; nyní nás představuje v životě; a co bude další věcí? „*Bez hříchu ukáže se těm, kteří ho čekají ke spasení.*“ Přijde, aby nás vzal do slávy.

Pravda o příchodu Pána je pro křesťana jedna z nejšťastnějších možných věcí a současně je velmi vážnou věcí pro člověka, který není křesťan. Křesťanem mám na mysli skutečného věřícího. Když řeknu křesťan, myslím tím skutečnou věc, toho, kdo zná Krista – toho, kdo zná Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele. Jaká požehnaná věc to je, čekat na tohoto Spasitele! Lidé snad řeknou: „Ale vy přece nečekáte, že Pán už přijde, že ne?“ To je přesně to, co já očekávám; svědectví Písma je ohledně druhého příchodu Pána jasné.

W. T. P. Wolston, TLIN, 13/5/2014

Přístupme tedy směle s doufáním k trůnu milosti.

Židům 4,16

Na cestě po této zemi musejí Boží děti snášet ještě mnoho těžkostí: Jsou tu starosti a utrpení v osobním životě, práce ve službě pro Pána nebo duchovní boje. Jak je dobré, že nám pro to jsou k dispozici Boží zdroje pomoci. Některé z nich nalézáme ve 4. kapitole Epištoly Židům.

Prvním zdrojem pomoci tam je Boží slovo (v. 12). Den za dnem k nám chce Bůh mluvit skrze Svě Slovo. Slovo odkrývá stav našeho srdce a chce nás vést, chce poukazovat na zlé věci a posuzuje také naše nejhlubší pohnutky. Měli bychom se stále ochotně otevírat světlu Božího slova, aby nás mohlo formovat.

Když nemluvíme o hříchu, který je skrze Slovo zjevován a odsuzován, jsme obtíženi také ještě slabostmi a nedostatky. Ale i pro to Bůh učinil opatření:

Druhým zdrojem, který nám je v této kapitole ukázán, je náš „velký Nejvyšší kněz“ (v. 14). Jako pravý, bezhříšný člověk na zemi, Pán Ježíš sám poznal každou formu lidského utrpení (v. 15). A tak je také z vlastní zkušenosti pln porozumění a soucitu s námi, aby se nás u Boha zastával a stál nám po boku.

Jako třetí zdroj pomoci dostáváme přímý přístup „k trůnu milosti“, přístup k Bohu samému. Jemu se máme v modlitbě blížit. Můžeme to dělat se smělostí a s plnou důvěrou, protože Kristus se u Boha za nás přimlouvá. Tak můžeme obdržet v každé situaci skrze Boží milosrdenství a milost „včasnou pomoc“ (v. 16.).

Není to bohatství, být křesťanem?

DHIN,17/12/2016

17. duben

I učinili synové Izraelští tak, jak přikázal Jozue, a vzali dvanácte kamenů z prostředku Jordánu, jakož mluvil Hospodin k Jozue, vedle počtu pokolení synů Izraelských, a přinesli je s sebou na první stanoviště. Jozue také vyzdvihl dvanácte kamenů uprostřed Jordánu na místě, kde stály nohy kněží, nesoucích truhlu smlouvy, a byly tam až do tohoto dne. Jozue 4,8.9

JOZUE (4)

Dlouho očekávaný den přišel! Ačkoli se Jordán vyléval z břehů, Izrael ho přešel. Na Boží příkaz přešla truhla, nesená na ramenou kněží, na vzdálenost 2000 loktů před lid. Když kněží přišli k Jordánu a vstoupili na jeho okraj, vody tekoucí shora dolů se zastavily a vytvořily hromadu velmi daleko proti proudu, takže všichni Izrael přešel po suchém dnu.

Nikdy neměl izraelský lid zapomenout na tuto obdivuhodnou událost! Bůh dal Jozuovi naučení, že má vzít po jednom muži z každého pokolení, a ten vezme kámen z místa, kde se zastavily nohy kněží s truhlou uprostřed řečiště. Tyto kameny měly být nahromaděny jako památník na místě, kde bude Izrael té noci tábořit. Bůh očekával, že v nadcházejícím čase se děti budou ptát na význam této hromady kamenů. Jejich rodiče jim potom měli vyprávět, jak Bůh převedl jejich předky přes řeku do země.

To má mluvit i k nám. Je důležité, abychom vyprávěli svým dětem o Božím velkém spasení, jak nás přivedl ze smrti k životu skrze dílo Pána Ježíše, vykonané na golgotském kříži. Jeho dílo má vždy být čerstvé v našich myslích.

Dříve než kněží vyšli z řečiště, mělo být také postaveno dvanáct kamenů tam, kde stáli. Ty nebudou lidmi viděny, ale vždy budou viditelné Bohu. Dílo Pána Ježíše je vždy před Božíma očima. Vždy Mu bude vzácné. Rád nás také slyší, když Mu je připomínáme ve velebení.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 14/5/2014

Vyvoliv /Mojžíš/ sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti.

Židům 11,25

V životě každého věřícího jsou chvíle, které mají velký význam pro celý pozdější život. Tak tomu bylo také u Mojžíše, když ve věku čtyřiceti let pojal rozhodnutí, že se podívá na své bratry, na svůj lid. Sotva mohl tušit, jaké následky bude tento krok mít.

Avšak pak přišla hodina, ve které musel volit mezi Egyptem a Izraelem, mezi Božím lidem a světem. Mojžíš učinil správnou volbu. Pro něho neznamenal váhání, úzkostnou nevědomost, nýbrž pečlivé zvážení okolností. V jeho srdci byla touha učinit se zajedno s trápeným a vzdychajícím Božím lidem.

O pokladech světa smýšlel Mojžíš podobně jako kdysi Abraham, který králi Sodomy odpověděl: „*Nevezmu... ze všech věcí, které jsou tvé.*“ (1. Mojžíšova 14,23) Bohatství Egypta byla nerozlučně spojena s „časným požitkem hříchu“, takže rozhodnutí nebylo pro muže víry těžké.

Dnes žijeme v posledních dnech křesťanstva. Boží slovo říká, že to budou „těžké časy“ (2. Tim. 3,1 – přel.). Tu je zapotřebí, abychom i my činili rozhodnutí ve víře. Má-li naše spojení s Pánem Ježíšem a s Božím lidem pro nás ústřední cenu, kterou mu dává Bůh, pak budeme pokaždé činit správnou volbu.

Když se nejen rozhodneme **pro** Pána, ale potom také rozhodujeme všechny věci **s Ním**, budeme se ve společenství s Ním těšit z plné radosti.

DHIN,19/12/2016

Nebo jako v jednom těle mnohé údy máme, ale nemají všechny údy jednotejného díla, tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláště jedni druhých údy. Římanům 12,4

Lidské tělo je udivující mistrovské dílo z Boží dílny. Zahrnuje tak velké pole vzájemně spojených detailů, že žalmista volá: „*Oslavuji tě, protože se hrozným a divným skutkům tvým divím.*“ / „*Vzdávám ti chválu za to, jak jsem úžasně stvořen – vzbuzuje to bázeň.*“ – dle ČSP/ (Žalm 139,14) Je to obdivuhodný příklad různosti v jednotě, neboť zahrnuje údy naprosto různé v charakteru a činnosti, a přece všechny funkce jsou v předivné jednotě. Některé z těchto funkcí jsou bez působení vůle, neboť Bůh tak utvořil tělo. Jiné jsou výsledkem vědomých myšlenek, řízených myslí.

To vše je Bohem zamýšleno k tomu, aby na nás působilo přesností jednoty, kterou On ustavil dnes v těle Krista, v Boží Církvi. Je to jednota, která zahrnuje všechny dnes na zemi přítomné Boží děti. Není tu mnoho těl, jak si někteří mysleli, ale jen jedno. Každý jednotlivý věřící má v tom jednom těle své místo; on nebo ona jsou údy toho těla. To je jediné místo pro údy, které Bůh dal. Proto také je každému z nás dána schopnost konat právě to dílo, které se hodí pro místo, které máme v těle. Ruka nemůže zaujímat místo oka, ani noha nemůže zaujímat místo ruky. Možná, že jsem jen malý, skrytý úd. To nevadí, protože neviděné údy jsou stejně tak důležité jako ty viditelné. Naše touha by jistě měla směřovat k dobru celého těla; a ať máme jakékoli schopnosti, měli bychom je tomu oddat. Všechna potrava, osvěžení a vedení musejí také přicházet od hlavy našeho těla. Přesně tak zcela závisíme na naší velebení hodné Hlavě v nebi, Pánu Ježíši, aby nám všem dal to, co nás uschopní plnit dílo, pro které nás uzpůsobil. Když se Mu poddáme, budeme radostně pracovat pro druhé a v jednotě s druhými.

L. M. Grant, TLIN, 15/5/2014

Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvit slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící /jako ti, kteří jsou poučováni/.

Izaiáš 50,4

Z úst Pána Ježíše vycházela „*slova milosti*“ (Luk. 4,22). V celém Svém životě používal Svůj jazyk vždy ke cti Svého Boha a Otce. On „*hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho*“ (1. Petra 2,22).

On, Příkazatel nade vším stvořením, zaujal jako Syn člověka dobrovolně místo závislosti. On, který je zosobněná božská Moudrost, zaujal místo, jako kdyby měl zapotřebí poučení – „jako ti, kdo jsou poučováni“! Na to poukazují Izaiášova prorocká slova. Protože se Boží Syn stal člověkem, může z vlastní zkušenosti povzbuzovat zemdlené a skleslé. – „*Slovo v čas příhodný ó jak jest dobré!*“ (Příslaví 15,23)

My lidé namluvíme často mnoho slov, aniž bychom skutečně mluvili od srdce k srdci. Pak jsme „*nepříjemní těšitelé*“, jak naříká Job (Job 16,2). Avšak to, co Pán Ježíš dává obtížené duši, přichází z božsky milujícího srdce a je vždy přiměřené.

Jsi unaven životním bojem, skleslý v životě víry? Tlačí tě starosti, už nevíš, jak dál? Pověz Mu to v modlitbě a nech na sebe působit Jeho Slovo! Ano, měli bychom opravdu často otevírat a číst Bibli, abychom skutečně poznávali Jeho potěšování. Pak jako skladatel Žalmu učiníme zkušenost: „*Ve množství přemýšlení mých u vnitřnosti mé tvá potěšování obveselovala duši mou.*“ (Žalm 94, 19)

DHIN,21/12/2016

Nebo když soudové tvoji dějí se na zemi, obyvatelé okrsku zemského učí se spravedlnosti.

Izaiáš 26,9

V Izaiáši 11 je napsáno, že bude čas, kdy „*země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest*“ (v. 9). To je velká útěcha pro ty, kteří vidí všude na zemi nevěru a odpadnutí. Vystává otázka, jak tato doba přijde? Mnozí si myslí, že tento oddíl je důkazem, že evangelium přemůže síly tmy a hříchu. Jsou toho názoru, že než Pán přijde, evangelium milosti bude kázáno všude, a tímto prostředkem se svět obrátí k Bohu. Že tímto způsobem přijde svět do stavu, kdy se poddá Bohu.

Když však pozorně čteme Boží slovo, vidíme něco zcela jiného. Svět se nenaučí spravedlnosti skrze kázání evangelia. „*Když soudové tvoji dějí se na zemi, obyvatelé okrsku zemského učí se spravedlnosti. Když se milost činí bezbožnému, neučí se spravedlnosti; v zemi pravosti nepravě činí, a nehledí na důstojnost Hospodinovu.*“ (Izaiáš 26,9-10). Izaiáš 11 také říká, že Pán „*bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtů svých zabije bezbožného. Nebo spravedlnost bude pasem jeho a pravda přepásáním ledví jeho*“ (verše 4-5). To je způsob, jakým bude navozen tento požehnaný stav.

Nový zákon nás také výslovně učí, že evangelium nezmění svět. Naopak vidíme, že špatnost se stále více rozvíjí, a nakonec dosáhne svého vrcholu v otevřeném odpadnutí od Boha a v otevřené vzpouře proti Němu. A ta hrozná věc je, že toto bude nejen v té části světa, která nezná Boha. I v křesťanstvu nalézáme zkázu, která bude končit ve velkém odpadnutí od Boha.

H. L. Heijkoop, TLIN, 16/5/2014

Aj, nové činím všecko.

Zjevení 21,5

Jaký mocný výrok od Toho, který sedí na trůnu! Od Toho, který se stal tělem ve světě hříchu a smrti a který zemřel, aby zlomil moc smrti. On jediný má právo něco takového oznámit.

Jaký protiklad k dnešní tvářnosti stvoření! Na zemi je tolik hříchu, utrpení a smrti. A zdá se, jako kdyby nepřítel triumfoval. Politikové se snaží často nadarmo uvést něco do pořádku; následující generace ale odmítají učit se z historie.

Avšak rada Boha lásky se nutně uskuteční. Kdybychom neměli Boha a Jeho Slovo, zůstal by nám jen pesimismus. Beznadějně bychom potom museli zvolat: „*Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme!*“ (Izaiáš 22,13; 1. Korintským 15,32) Krátkozrace bychom žili jen pro přítomnost a zavírali bychom své oči před budoucností.

Avšak – Bohu buď dík! – dosáhlo nás světlo nového stvoření. Jaká pohnutka, abychom vedli svůj život ve světle věčné slávy! Hledíme skrze mlhu údolí slz a dosahujeme vrcholek věčného slunečního svitu. Při vší své slabosti jsme povzbuzováni myšlenkou na nové stvoření, ve kterém už nejsou žádná omezení, žádná nemoc, slabost, boj.

Zde, ve Zjevení 21, je řečeno více o tom, co v novém stvoření **už nebude**, než o tom, co je pozitivně vyznačuje. Zdá se být Božím úmyslem zaměstnávat nás více **Osobou**, která tam bude středem, než místem.

Budeme „*podobni jemu, nebo viděti jej budeme tak, jak jest*“.

(1. J. 3,2)

DHIN,25/12/2016

A z plnosti jeho my všichni vzali jsme, a to milost za milost/i/.

Jan 1,16

Všimněme si, že Pavel ve svých epištolách začíná a končí milostí. Byl nehodným předmětem Boží milosti a nikdy neztratil tuto skutečnost ze zřetele. Boží milost, která nás zachránila, je obdivuhodná! Dále máme přístup k této milosti, ve které stojíme – smíme čerpat z jejích neomezených zásob v čase potřeby. Ta dělá, co zákon nemohl udělat, neboť ona jedná jako mocná pohnutka k tomu, abychom žili svatým životem. Zákon se obracel k našim obavám, ale milost se obrací k našim náklonnostem. Pomáhá nám také, když mluvíme jeden k druhému, neboť často mohou být naše slova tak drsná, že působíme urážku. Musíme se učit od Pána Ježíše způsobu mluvit milostivě (Kol. 4,6). On ví, **jak „příhodně ustalému mluvit slova“** (Iz. 50,4). Výsledek často závisí na tom, **jak** je věc pověděna. Je tak milé vidět Boží milost ve věřícím, který snáší zármutek a nespravedlivě trpí, aniž by si stěžoval. Petr napsal o Ježíšovi: *„Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, který spravedlivě soudí.“* (1. Petra 2,23)

I když jsme poznamenáni slabostí, můžeme být povzbuzeni Pánovými slovy k Pavlovi: *„Dostí máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.“* (2. Kor. 12,9) Ať už dnes stojíš před čímkoli, Jeho milost je dostačující.

Milost je také podstatná pro křesťanskou službu. Pavel to shrnul tímto způsobem: *„Milost jeho ve mně daremná nebyla, ale hojněji než oni všichni pracoval jsem, avšak ne já, ale milost Boží mně přítomná.“* (1. Kor. 15,10) Nyní máme jen předchuť Boží milosti, neboť On ve věku budoucím *„ukáže nepřevýšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši“* (Ef. 2,7).

R. A. Barnett, TLIN, 19/5/2014

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočínutí duším svým. Jho mé zajisté jest rozkošné, a břímě mé lehké.

Matouš 11,29.30

Pán Ježíš vybízí věřící, aby na sebe vzali Jeho jho. A každý, kdo to udělá, najde odpočinek **pro svou duši**. Tak to Pán zaslíbil.

Tento odpočinek by neměl být zaměňován s odpočinkem, který Pán dává hříšníkovi, který k Němu přijde ve víře a v pokání. Kdo se k Němu obrátí a otevřeně Mu vyzná své hříchy, obdrží odpočinek **pro své svědomí**. Poznává, že Pán Ježíš udělal všechno pro jeho věčnou záchranu. Hříchy jsou provždy odstraněny, moc Satana je zlomena a hříšník stojí před Bohem ospravedlněný. To dává každému, kdo se k Němu obrátí, pokoj pro svědomí.

Věřící žijí ještě ve světě, ve kterém se vnější okolnosti stále mění. Je tu pozemský klid, pokoj a radost, ale jsou tu také pokušení, těžkosti, touhy a duchovní boj. Všechno to může velmi narušit pokoj, ze kterého se smíme těšit v Pánu Ježíši. Když se srdce stane neklidným, mohou se i věřící stát nepřívětivými a netrpělivými.

Proto je důležité, abychom všechny otázky svého života vložili do Otcovy ruky a přenechali se Jeho vedení, a tímto způsobem na sebe vzali Ježíšovo jho. On nás přece předešel na cestě tímto nepřátelským světem v plném klidu, v neomezené důvěře ve svého Otce a ve vnitřním souhlasu s Ním.

Tajemství tohoto klidu je vyjádřeno ve slovech: „**Ano, Otče, neboť tak se líbilo před tebou.**“ (v. 26 – přel.) Jemu nic z ruky nevyklouzne. Důvěřujme proto Jeho moudrému a laskavému vedení!

DHIN,28/12/2016

I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem... A vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a řekl mi Hospodin: Aj vložil jsem slova svá v ústa tvá.

Jeremiáš 1,6.9

Není těžké ztotožnit se s Jeremiášem, když stojí před nároky Pána na jeho život. Omluvy přicházejí k lidskému srdci tak přirozeně. U Mojžíše to bylo: „*Nejsem muž výmluvný.*“ (2. M. 4,10) U Gedeona: „*Já /jsem/ nejmenší v domě otce svého.*“ (Soudců 6,15) U mnoha z nás dnes omluva zní: „Jsem příliš zaměstnán.“ Ale Jeremiáš řekl: „*Dítě jsem.*“ Zjevně to nemyslel doslovně, ale když myslel na všechna knížata a starší v Izraeli, viděl sebe jako pouhé dítě. Podobným způsobem si mohou mladí bratři ve shromážděních dnes říci: „Jak já se mohu účastnit ve shromáždění, když tam jsou starší bratři, kteří znají více než já? Co kdybych řekl něco špatně?“ Pánova odpověď Jeremiášovi dává pomoc u našich pochybností a otázek.

Pán předně mladému prorokovi jakoby říká: „Znal jsem tě dříve, než ses narodil; postavil jsem tě stranou; ustanovil jsem tě za proroka k národům.“ Samo naše spasení mělo svůj zdroj v Bohu; proto jeho výsledek v podobě jednání a mluvení za Něho má tentýž zdroj. Pán dále řekl Jeremiášovi, že mu dá slova, aby je mluvil, a že s ním bude, aby ho vysvobodil od těch, kteří se protiví Jeho poselství. Kdybychom byli závislí na své vlastní síle a zdrojích, mohli bychom jistě váhat. Ale Pán dává vše, co potřebujeme, abychom mohli dělat to, co nás povolává dělat. Skutečně, když otevíráme svá ústa, abychom chválili Jeho jméno nebo abychom povzbuzovali věřící či dosahovali ztracené, tu On nám dává správná slova k mluvení. Jak to říká Příklad 16,1: „*Od Hospodina jest řeč jazyka.*“ Nakonec se Pán dotýká Jeremiášových úst. Žijeme dostatečně blízko Pána, aby se mohl dotýkat našich úst?

G. W. Steidl, TLIN, 20/5/2014

Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.

Židům 13,8

Když pozorujeme dění ve světě, zjišťujeme, že vše je poddáno změnám. Časy se mění a s nimi možnosti rozvíjení se člověka. Souběžně s tím se mění také názory, mínění a hodnoty ve společnosti, a to žel, vždy více k horšímu než k lepšímu. Také politika podléhá ustavičné proměně. Žijeme ve světě změn.

Avšak je tu Jeden, který se nemění. To je náš Pán. On je tentýž včera a dnes a navěky. V tomto verši nalézáme tři časové rozměry: „včera“ – to je minulost; „dnes“ – to je přítomnost; „na věky“ – to je budoucnost! Náš Pán je ještě dnes Tentýž, jaký byl před 2000 roky, a zůstane takový ve vši věčnosti. O tom není žádné pochyby. – Není to útěchuplná myšlenka? Pán Ježíš nás dnes ještě miluje stejnou láskou, kterou nás miloval, když za nás šel na kříž (srv. s Janem 13,1). Na této lásce se až dodnes nezměnilo ani to nejmenší, a také se na ní nikdy nic nezmění.

Stejně tak smíme vědět: Jeho slovo je věčně platné a neproměnné. Bude trvat i tehdy, když toto stvoření pomine. Pán Ježíš řekl: „*Nebe a země pominou, ale slova má nikoli nepominou.*“ (Marek 13,31) A v Žalmu 119,89 čteme: „*Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest v nebesích.*“ Zaslíbení, která nám Kristus dal ve Svém Slově, jsou spolehlivá a uskuteční se. Pán dostojí Svému Slovu, nic z něho nevezme zpět. On je a zůstává Tentýž. Toto vědomí nám dává jistotu a důvěru v době, která je charakterizovaná nejistotou a zmatkem!

DHIN,29/12/2016

Hotov jsem i vám, kteří v Římě jste, zvěstovati evangelium.

Římanům 1,15

A tak až do krajnosti je Pavel horlivý ke kázání dobré zvěsti těm, kteří jsou v Římě. Jak požehnaná je ta připravenost, ano, horlivost tohoto apoštola, aby splatil svůj dluh kázat dobrou zvěst také těm, kteří jsou v Římě. Řím opovrhoval Židy a Pavel byl svým zjevem chatrný, jeho osobní přítomnost byla slabá; a způsob řeči, anebo jak my říkáme „přednes“, neměl nikterak významný podle pyšného tělesného posudku lidí (2. Kor. 10,10). Nadto se mu v Římě protivili někteří bohatí a vlivní Židé. Dále byl Řím středem pohanského světa: jeho císař měl brzy vyžadovat a přijímat klanění. Řím byl plný učených a kulturních lidí z celého světa. Jeho ulicemi procházely triumfální průvody. A přece Pavel, zcela slabý sám v sobě, tu je připraven, ba má snahu jít do Říma! A kázat co? Krista, kterého židovský národ sám oficiálně zavrhl, Krista, kterým opovrhovali a který byl za jejich křiku ukřižován římským místodržícím! Mluvit o cestě, o které Židé v Římě Pavlovi řeknou, „že se jí všudy odpírá“ (Sk. 28,22).

Mluv o svých statečných mužích, svých velkých mužích, ó světe! Kde v celé historii budeš moci najít někoho podobného Pavlovi? Alexandr, César, Napoleon, ti kráčeli se svými armádami, aby vnucovali lidem svou vůli. Pavel byl horlivý jít jen s Kristem samým do centra velikosti tohoto světa, zotročeného Satanem, se „slovem kříže“, které, jak sám říká, je Židům „urážkou“ a pohanům „bláznovstvím“. A když pak jde do Říma, je to jako vězeň ze ztroskotané lodi. Jaký to je příběh! Tam po celé dva roky ve svém vlastním najatém příbytku přijímá všechny, kteří k němu přicházejí (neboť on k nim jít nemůže); a poselství jde dále a šíří se přes celou římskou říši, i do domácnosti císaře!

Přiložte srdce své k cestám svým!

Přiložte srdce své /k času/ od tohoto dne až do onoho.

Aggeus 1,5; 2,19/18/

Skrze proroka Aggea Bůh vyzývá izraelský lid, aby se vědomě podíval **zpět** na cestu, ležící za ním, a aby učinil bilanci prošlých let. Přišla k nim totiž hořká chudoba. Její hlubší příčina spočívala v tom, že ze sobectví zastavili stavbu chrámu. – Aggeovo poselství nalézá pozorné posluchače, takže během několika málo týdnů se v práci na Božím domu opět pokračuje.

Poté, co se lid naučil této lekci, apeluje prorok na jejich srdce znovu. Nyní mají hledět **kupředu** a pokračovat ve službě Bohu – v souhlasu s Jeho svatostí (srv. s kap. 2,11-18).

Také v životě věřících dnes jsou vždy znovu důvody k pohledu zpět. Pak bychom měli brát Aggeovu výzvu nejprve zcela osobně a udělat bilanci. Udělali jsme v poslední době duchovní pokroky a dávali jsme Božím zájmům – zvláště vzhledem k Jeho domu, Jeho shromáždění – ve svém životě prioritu? Vezměme si k srdci Aggeovu výzvu: „*Stavějte dům tento, i oblíbím sobě to, a budu oslaven, praví Hospodin.*“ (Ag. 1,8)

Avšak nemělo by zůstávat jen u pohledu zpět. Druhá Aggeova výzva vede náš pohled vpřed. Jsme povzbuzováni, abychom žili podle Boží svatosti, protože v jeho domě musí vše být v souhlasu s Ním, tím svatým Bohem. Tak s Ním můžeme mít společenství, a také nám potom platí to obdivuhodné zaslíbení: „*Od tohoto dne požehnám.*“ (Ag. 2,20)

DHIN,30/12/2016

Tedy řekl jim Mojžíš: To jest ten chléb, který vám dal Hospodin ku pokrmu.

2. Mojžíšova 16,15

MANNA (1)

Manna byla denní opatření pro každodenní potřebu. Nemohla být hromaděna. Když se o to pokusili, zčervivěla a páchla (2. M. 16,20). Tak nemůžeme žít z včerejšího prožitku Krista. Musíme se z Něho těšit dnes. Naše minulé zkušenosti se jinak obrátí jen ve zkaženost; budou sytit pýchu; budou známostí, která nadýmá. A kolik toho vidíme! Ustavičná závislost na Bohu, stálé čerpání od Něho je to, co On stanoví pro nás jako cestu požehnaní. Chce nás tak přidržovat u Sebe. To znamená shromažďovat mannu pro přítomnou potřebu; a její chuť bude jako „*chuť nového oleje*“ (4. M. 11,8) – čerstvost, kterou má vždy pravá služba Ducha.

A když „*ji měřili na gomer*“, pak „*nezbylo tomu, kdo nasbíral mnoho, a ten, kdo nasbíral málo, neměl nedostatku*“ (2. M. 16,18). Nikdy nemůžeš mít Krista příliš mnoho. Z pouhé vnější stránky Slova ano. Můžeš mít šířku pravdy, která není v úměře k hloubce; ale tam, kde to je Kristus, kterého hledáš, zaručí to hloubku stejně jako šířku. Na druhé straně to, co budeme vlastnit, nezávisí na pouhé míře času nebo úsilí, stráveného při sbírání. U Boha se počítá ne množství **času**, ale množství **srdce**, a to v tom se nalézá ovoce. On, jenž dobře zná naši potřebu stejně jako naše srdce, ví, jak sloužit naší potřebě, když vidí, že se naše srdce skutečně zaobírají Jím samým.

A pamatujme, že nyní mluvíme o získávání **potravy**, a že **Kristus** je ta potrava. On sám je pravda. Vše, čemu se učíme, nám musí dát a dá, jestliže jsme se skutečně učili, větší poznání o této žijící Osobě. To je **potrava**, kterou máme shromažďovat – ne rozumové vybavení – ale to, co nás nasytí a požehná nám a Jeho oslaví.

F. W. Grant, TLIN, 22/5/2014

Podle víry zemřeli ti všichni, nevzavše zaslíbení.

Židům 11,13

„Ti všichni“ – to je Abel, Enoch a Noe, ale také Abraham a Sára, Izák a Jákob. Ti všichni nejenže žili vírou, nýbrž také ve víře zemřeli. A Bůh sám jim jakoby ve verších 13 až 16 staví „pomník“. Když lidé musí nést k pohřbení některého ze svých milých, přemýšlejí, jak jeho hrob upravit. Především myslí na nápis na náhrobním kamenu. Jak to křesťanovi dělá radost, když při průchodu hřbitovem objeví nějaký nápis, který svědčí o tom, že zemřelý znal Ježíše Krista jako svého Zachránce. – Avšak už po málo desetiletích je náhrobní kámen odstraněn a místo urovňováno. Sotva kdo ještě myslí na zemřelého; ten je u lidí většinou zapomenut.

Zcela jinak tomu je s věřícími, na které se vztahuje dnešní biblické slovo! Bůh sám jim postavil pomník a napsal na něj „nápis“. Tento nápis se až dodnes nedostal do zapomenutí, nýbrž byl přijat do Jeho Slova, a tím trvá.

Jak cenné je pro Boha i dnes, když u nás najde pravou, živou víru! Nikdy nezapomene na Svě děti, které vykoupil a určil pro nebeský dům Otce s Jeho požehnáními. A i když naše jména nejsou napsána v Bibli, tu přece můžeme také na sebe vztáhnout Ježíšova slova Jeho učedníkům: *„Raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.“* (Luk. 10,20)

Ne, Bůh nezapomene na žádného, kdo v Něho opravdu věří!

DHIN,3/1/2017

1. květen

Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštně, jak ráčí. 1. Korintským 12,11

Ve Skutcích 20,7 nalézáme, že v první den týdne „*se učedníci sešli k lámání chleba*“. 1. Korintským 11 také ukazuje, že to byl jejich zvyk. Opět ve 14. kapitole nalézáme mezi svatými modlitbu, chválu, požehnání, děkování, prorokování, když byli pospolu ve shromáždění. To vše je dosti prosté. Byli shromážděni ke jménu Pána. V první den týdne lámali chléb. A v jejich shromážděních byla modlitba, velebení a služba Slovem pro vzdělání svatých. Také vidíme, že vše bylo pod řízením Slova a Ducha Božího.

Bylo tam volné působení Ducha v různých údech těla, a to nejen pro velebení, ale i pro vzdělání navzájem. „*Neboť můžete všichni, jeden po druhém prorokovati, aby se všichni učili a všichni se potěšovali.*“ (1. Kor. 14,31) „*Všecko to budiž ke vzdělání.*“ (1. Kor. 14,26) To byla velká zásada svobody pro **všechny**, aby byli užiti pod vedením Ducha Svatého. Velebení a služba jsou obojí skrze Ducha. A On řídí ve shromáždění vše jako Vůdce a moc velebení. Nikde v Božím slovu se nikdy ve shromáždění svatých neobjevuje člověk jako vůdce. Duch Boží tam člověka užívá, ale je svrchovaný a může užít toho, koho On chce.

Možná, že řekneš, že Duch Svatý může užít jednoho člověka stejně jako deset. Jistěže nemůžeme omezovat Jeho moc. On **může** užít jednoho, nebo může užít **deset**. Ale kdo se odváží diktovat Mu a říci, že **to musí být jeden**? On musí mít svobodu, aby užil toho, koho On chce, a jestliže někdo zaujme místo vůdce, je Duchem Svatým opovrhováno a Jeho svoboda je odejmuta. On chce jen poslušnost. Kéž Pán vede všechny svaté, aby hledali jen poslušnost Jeho Slova a vůle a přenechávali důsledky Jemu.

A. H. Rule, TLIN, 23/5/2014

Proto nebuďte pošetilí, nýbrž rozumějící, co je vůle Pána.

Efezským 5,17 – přel.

Chtěl bys poznat Boží vůli pro svůj život? Možná, že ti následující otázky pomohou získat jasno:

- 1) **Chci** vůbec, aby mi Bůh ukázal Svou vůli tak, že ji budu moci jasně **poznat**?
- 2) Jsem také **připraven** Boží vůli činit? – Přečti si Jana 7,17.
- 3) Co k tomu říká **Boží slovo**? – Bůh nám ukazuje Svou vůli pomocí Svého Slova. Proto tě Boží Duch nikdy nepovede na cestu, která je v rozporu s Jeho Slovem.
- 4) Jsou mé **pohnutky** čisté? Je to, co chci dělat, k Jeho oslavení?
- 5) Co mi říká můj od Boha daný **zdravý rozum**? – Čti Římanům 12,2.
- 6) Mluvil jsem o tom s **duchovně smýšlejícími věřícími** a mám od nich radu? – Čti Příslví 11,14.
- 7) Ukazují **okolnosti** otevřené nebo zavřené dveře? – Může se také stát, že klepeš na chybné dveře. Někdy Bůh nějaké dveře zavírá, aby jiné otevřel, a někdy otevře dveře, které přesto vedou k mnoha těžkostem – a přece to je Boží vůle. Čti 1. Korinským 16,9.
- 8) Jsem přístupný k **přezkoumání** v minulosti učiněných rozhodnutí? Nezapomínej, že všechno poznání je „z části, částečné“ a že Bůh ukazuje Svou vůli někdy také po různých etapách (1. Korinským 13,9).
- 9) Mám při tomto rozhodnutí ve svém srdci hluboký **pokoj**? – Znát Boží vůli v určité věci a zároveň kvůli ní být neklidný by si odporovalo. Čti Koloským 3,15 a Filipským 4,7.

3. květen

Stalo se pak, když byl Jozue na poli Jericha, že pozdvihl oči svých a viděl, an muž stojí naproti němu, maje v ruce meč dobytý... I odpověděl: Já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl Jozue tváří svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu: Co pán můj chce mluvit služebníku svému? Tedy odpověděl kníže vojska Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na němž stojíš, svaté jest. I učinil tak Jozue.

Jozue 5,13-15

JOZUE (5)

Desátého dne prvního měsíce přešel Izrael Jordán. Tábořili v Galgala, východně od Jericha. Zde obřezali všechny pohlaví mužského, kteří se narodili během cesty pouští. Obřízka, jakkoli může být bolestivá, je obrazem odřezání těla, což je pro nás velmi potřebná věc, abychom ji jako křesťané udělali. Nyní bylo odejmuto egyptské pohanění a Izrael šel, aby slavil svůj první svátek Fáze v zemi. Nyní začali jíst z úrody Kanánu – „pražené zrní“ země – předobraz oslaveného Krista, a Bůh jim přestal posílat mannu, kterou jedli na poušti. O mnoho let později, hledě zpět na jejich počáteční historii, Bůh řekl: „*Tehdáž svatost Hospodinu byl Izrael, prvotiny úrod jeho.*“ (Jer. 2,3) Ve Zjevení 2 Pán smutně připomíná sedmi církvím jejich „*první lásku*“, kterou kdysi měly, ale kterou opustily. K tomuto obřezanému lidu, slávícímu své vysvobození z otroctví Egypta a radujícímu se z úrody země, nyní přichází Pán sám. Jozue se přibližuje k tomuto ozbrojenému Muži a ptá se Ho, zda je pro ně nebo pro jejich nepřátele. Ve věcech Pána nemůže být žádná neutralita! Když se tento Muž prohlašuje za Knížete vojska Hospodinova, Jozue Ho nazývá Pánem a klaní se. Jozue se ptá na naučení, o sobě mluví jako o služebníku a je mu řečeno, že je na svaté půdě. To je místo i pro nás!

E. P. Vedder, Jr., TIIN, 24/5/2014

4. květen

Skleslému náleží mírnost od jeho přítele, jinak opustí bázeň Všemohoucího.

Job 6,14 – přel.

„Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé moji!“ (Job 19,21), znělo Jobovo volání o pomoc.

Ale jeho přátelé neměli žádné slitování. Jejich obžaloby byly tvrdé a zákonické. Odvolávali se na znalosti svých předků a na tradici. Mluvili o své zkušenosti, a podle toho všeho musel být Job provinilý. Proto řekli: *„Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe.“* (Job 11,14) a: *„Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdělán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanů svých.“* (Job 22,23)

A my, nemyslíme si také rychle, že když je někdo v trápení, když je stížen nemocí nebo jinými těžkými okolnostmi, že „k němu Pán mluví“ a že má přece přezkoumat své cesty? Jak často pak přicházíme k falešnému úsudku, tak jako Jobovi přátelé. Neboť právě v tom, co mu předhazovali – že utiskuje chudé nebo bezdůvodně bere zástavu od bratrů (Job 22,6-9) – v tom se neprovinil.

Tak ani my nechtějme posuzovat nic, co není zjeveno, nýbrž chtějme vůči „skleslému“ nechat vládnout lásku a mírnost.

Jsi v podobné situaci jako Job? Pak ti přeju, abys našel někoho, jemuž bys mohl vyprávět o svém soužení, kdo ti bude naslouchat, ale pak ti také představí Pána Ježíše, jenž *„velmi jest milosrdný Pán a lítostivý“* (Jak. 5,11).

Jen Jeden odpoví, na co se ptáš.

Jen Jeden poradí, když trápení máš.

Jen Jeden unese všechnu tvou tíž.

Jen Jeden – Spasitel – jen Pán Ježíš!

DHIN,6/1/2017

Ale toho Ježíše, který maličko nižší byl nežli andělé, vidíme pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti. Židům 2,9

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (1)

Epištola Židům je o Pánu Ježíši, Jeho Osobě a Jeho díle. Jméno Ježíš se v této vzácné Epištole vyskytuje 14krát: 8krát je to jako **Ježíš**, jednou jako Jozue (Žid. 4,8), 5krát v kombinaci s některým z Jeho jiných jmen: Pán, Kristus, Syn Boží. První kapitola představuje velikost Pána Ježíše jako Toho, který je Hospodin /Jehova/ sám. Tajemství Trojjedinosti, stejně jako tajemství věčného Syna, který přišel na tento svět jako dokonalý Člověk, jsou spojena s požehnaným tajemstvím, že Ježíš je Hospodin Bůh.

Druhá kapitola zdůrazňuje Jeho velikost jako Člověka, a to jako takového, který je větší než andělé, i když andělé jsou v pořádku stvoření vyšší než lidské bytosti. A přece byl Ježíš učiněn trochu nižším než andělé – kteří nemohou zemřít – když trpěl na kříži a **zemřel**. To ukazuje, jak velká byla Boží milost vůči nám! Toto „*maličko nižší*“ také znamená, že to trvalo po malou dobu mezi Jeho zemřením a Jeho vzkříšením. Nyní, vyvýšený v nebi, je On nad všemi anděly!

Ježíš z Nazareta, který se pokořil a stal se poslušným až k smrti, je korunován slávou a ctí. A my, to jest všichni praví věřící, Ho vidíme v tomto způsobu. „*Vidíme*“ zahrnuje, že máme volný přístup k Bohu, a znamená to, že hledění na Něho bude vždy pokračovat. Na zemi byl viděn v podobě jako člověk (Fil. 2,8) a ponížil se předtím, než Ho Bůh vyvýšil. Je jasné spojení mezi Jeho ponížením a Boží odpovědí v tom, že Mu dal Jeho přítomné postavení slávy. Vskutku, Jeho dílo je dostatečné pro to, aby všichni mohli být spaseni, a to ukazuje rozsah Boží milosti zjevené v Ježíšovi.

A. E. Bouter, TLIN, 25/5/2014

Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, který dokonává za mne. Žalm 57,3

Srdce člověka přemýšlí o cestě své /vymýšlí cestu svou/, ale Hospodin spravuje kroky jeho. Přísloví 16,9

BOŽSKÁ PROZŘETELNOST

John Stuart Holden byl známý kazatel evangelia v Londýně. V roce 1912 byl pozván na jakýsi křesťanský kongres do USA a právě se připravoval k odcestování. Tu jeho žena náhle onemocněla. Holden se rozhodl, že zůstane u ní. V předvečer odjezdu stornoval cestu lodí a vrátil lístek.

Parník, který jej měl převézt přes Atlantik, byl Titanik, který o několik dnů později ztroskotal.

V jednom muzeu je vystavena obálka, v níž Holden obdržel lístek. Na okraji kazatel napsal slova: „... kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj.“ (Žalm 103,4) Holden rozuměl tomu, že Bůh vedl jeho kroky a ochránil ho.

My často litujeme toho, když se zhroutí naše plány, které jsme pečlivě připravovali. Nepředvídatelné věci způsobily, že zmeškáme slibné příležitosti, s nimiž jsme pevně počítali. Ale našemu Bohu a Otci neujde nic. Zpoždění nebo neúspěchy snad překříží naše plány. Ale často jsou to prostředky, jimiž nás náš milující Otec chce chránit před nebezpečím. Anebo nám chce prostě připomenout, že On je přítomen, aby vedl naše kroky.

V událostech, s nimiž se setkáváme, je „božská prozřetelnost“. Boží ruka přitom jedná sice vskrytu a neviditelně, ale přesto je mocná. Stará se o to, aby „milujícím Boha všechny věci napomáhaly k dobrému“ (Římanům 8,28).

7. květen

Izrael pak miloval Josefa nad všechny syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev.

1. Mojžíšova 37,3

JOSEF (1)

Toto je první napsaná zpráva o Josefovi, ačkoli už předtím čteme o jeho narození a také máme krátký pohled na něho jako na chlapce (1. M. 30,24; 33,2). Podobně u Pána Ježíše čteme o Jeho narození a máme krátký pohled na Něho ve věku 12 let (Luk. 2,41-52)! Potom, na začátku Jeho služby při Jeho křtu slyšíme hlas Jeho Otce: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat. 3,17) „Sukně proměnných barev“, daná Josefovi, ho veřejně vyznamenala mezi Jákobovými syny. Zvláštní láska, kterou Izrael měl pro svého syna, se ukázala být zdrojem závistí a nepřátelství, které Josef zakusí od svých bratrů.

Sukně /plášť/ proměnných barev vyznačovala Josefa jako prvorozeného. Avšak ve skutečném pořadí narození byl jedenáctý a druhý odzadu. Ale Ruben, prvorozený, se učinil nehodným práv prvorozeného díky svému zkaženému a překvapivě nemravnému jednání. Kvůli tomu rodinné právo prvorozenství přešlo na Josefa (1. Par. 5,1-2). **Sukně proměnných barev** ho vyznačovala jako dědice a také jako správce rodinného dědictví. Jak jsme udiveni tímto starým předobrazem Pána Ježíše! To nám pomůže rozumět učení, že On je „*Prvorozený všeho stvoření*“ (Kol. 1,15-17). On je Stvořitel a existoval přede všemi věcmi, a proto má prvotnost, když vchází do Svého vlastního stvoření. „Prvorozeným“ není ve vztahu k času, ale vztahuje se to k hodnotě a důstojnosti. Člověk se zkazil a ztratil před Bohem své místo! Kristus zaujal prvotnost, když přišel do stvoření, neboť On je božská Osoba a „*Syn jeho lásky*“ (Kol. 1,13).

B. Reynolds, TLIN, 12/5/2014

To uslyšev Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo pusté soukromí.

Matouš 14,13

Jan Křtitel byl Herodem stát. Jeho učedníci přicházejí, berou mrtvé tělo a pochovávají je. A potom jdou k Ježíšovi a podávají Mu o tom zprávu. Nepotěší je a nepromluví k jejich srdcím? Ale i Jeho samého se Janova smrt hluboce dotýká – smrt člověka, který Mu zde na zemi připravoval cestu. A tak se uchyluje na pusté místo sám.

Pán volí osamělé místo, jak to ukazuje další líčení nasycení pěti tisíců. Nejsou tam vesnice ani dvory. Ale v té pustině je tráva; není to tedy poušť (v. 19). Avšak je to osamělé místo, které pro oči ani pro uši neposkytuje nic zajímavého – není tu žádné rozptýlení. Zde je Ježíš sám se Svými učedníky a se Svým Bohem a Otcem.

Když už On, Boží Syn, zde na zemi vyhledává takové místo – nepotřebujeme potom i my, omezení a chybní lidé, ve svém životě takové příležitosti a místa?

V dnešní době tu je rozmanitost rozptýlení mnohem větší než tehdy. Máme nejen telefon a potřebné rozhovory, nýbrž ještě celé spektrum zábavních médií, nemluvě o všudypřítomné záplavě hudby.

Právě dnes tak velmi potřebujeme takové chvíle, v nichž oči a uši nejsou ničím odváděny, a my můžeme mít rozhovory s naším Bohem. Potom může také mluvit Svým Slovem On k nám, a jako lidé tehdy prožijeme to, že On nám dá pokrm a „všichni budou nasyceni“ (v. 20).

DHIN, 9/1/2017

A když spatřili bratři jeho, že ho miluje otec jejich nad všechny bratry jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluvit.

1. Mojžíšova 37,4

JOSEF (2)

Nechtěli bychom se zde pokoušet ospravedlňovat Jákobovo upřednostňování Josefa. Takové upřednostňování, jak víme, může mít negativní vliv uvnitř rodiny. Avšak Bůh ve Své svrchovanosti užil Josefovy rodinné vztahy jako předobraz vztahu Pána Ježíše k Jeho bratrům podle těla, a na tomto základě o tom budeme mluvit. Když čteme starozákonní vyprávění, je vždy důležité mít na paměti, že to jsou „věci, týkající se Jeho“ (Luk. 24,27 – přel.). Skutečný kořen nenávisti vůči Josefovi spočívá ve skutečnosti, že Jákob ho zvláště miloval. Josef měl jedinečný vztah ke svému otci, a to způsobilo nelibost a nenávist. Kristus je „jedenorozený Syn“. To nenaznačuje myšlenku lidského věku nebo narození, nýbrž jedinečnosti. On je ten „Syn Jeho, ten jediný Jeho“ (srv. s 1. M. 22,2 – p. p.), a protože zjevil Otce ve světě, který byl daleko od Boha, trpěl jeho nepřátelstvím.

V této kapitole čteme třikrát o tom, že Josefovi bratři ho **nenáviděli**. Nenáviděli ho kvůli otcově lásce k němu, kvůli jeho snům a kvůli jeho slovům (v. 4-5.8). Jejich nenávist byla v naprostém nepoměru k čemukoli v Josefově milém charakteru. V tom je Josef udivujícím obrazem Krista, jenž mohl říci: „*V nenávisti měli mne darmo /bez příčiny/.*“ Když Josef pásl stádo se svými bratry, přinášel svému otci „*zlou pověst o nich*“. Pán Ježíš jednou velmi jasně řekl svým bratrům, že „*nemůže vás svět nenávidět, ale mne nenávidí; neboť já svědectví vydávám o něm, že skutky jeho jsou zlé*“ (Jan 7,7). Každý, kdo činí zlo, nenávidí světlo, a On byl světlo (Jan 3,20). Když jdeme v Kristových šlépějích, i my cítíme nepřátelství světa (Jan 15,19).

B. Reynolds, TLIN, 26/5/2014

Ezdráš byl uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej, a aby učil lid Izraelský ustanovením a soudům.

Ezdráš 7,10

Ezdráš byl učený v Božím zákonu. Viděl jako svůj úkol vyučovat Boží lid. Avšak dříve, než to učinil, je možné poznat v Ezdrášově životě důležité znaky, které jsou pro nás příkladné: Ezdráš pojal rozhodnutí srdce a soustředil se na to, co mu jeho Bůh skrze své Slovo chce říci. V jednotlivostech se z toho učíme:

1. Měli bychom svaté Písmo číst **srdcem**. O Danielovi čteme, že „*přiložil **srdce** své, aby rozuměl*“, aby získal porozumění (Daniel 10,12). Boží slovo se neobrací k našemu **rozumu** – ačkoli jej při čtení používáme, nýbrž k našemu srdci. Srdce činí rozhodnutí, které je pro nás důležité a ke kterému obracíme svůj zájem.
2. Máme Boží slovo **zpytovat**. Bible je tak jedinečná, udivující a hluboká kniha, že nestačí ji jen **číst**. **Zpytování** je více než čtení. Jde o to, abychom texty četli opakovaně a s modlitbou o nich přemýšleli. Záleží na tom, abychom přijali Boží slovo do svého nitra, aby v nás mohlo bohatě přebývat (Koloským 3,16).
3. Je důležité, abychom uskutečňovali Boží slovo v **praxi**. Lidové úsloví říká: „Člověk je tím, co jí.“ Když Boží slovo skutečně přijmeme do svého nitra, ukáže se v denním životě účinek. Jakub mluví o tom, že máme být nejen posluchači (nebo čtenáři) Slova, nýbrž činitelé. Ten, kdo jen slyší a nežije podle toho, klame sám sebe (Jakuba 1,22).
4. To, čemu jsme se naučili, smíme s radostí **sdílet** s druhými. To se může dít v našich rodinách a v osobních rozhovorech Božích dětí navzájem, ale pak také i ve shromážděných věřících.

Nazval pak lid Izraelský jméno toho chleba man; kterýž byl jako símě koliandrové, a bílý a chuť jeho jako koláče s medem.

2. Mojžíšova 16,31

MANNA (2)

Manna byla bílá, měla barvu plného paprsku světla, a „*Bůh je světlo*“. Pokud jde o její chuť, byla jako oplatky udělané s medem. Nebyl to med, který jako takový neměl být přidáván k suché oběti, která nám opět mluví o Kristu jako potravě Jeho lidu. Med předobrazuje sladkost přirozenosti, která neobstojí v ohni a je nevhodná pro oběti Pánu. Manna se jen svou sladkostí podobala medu; oheň ji připravil pro potravu lidu. Stejně tak jako v Kristu tu byla všechna sladkost přirozenosti, ale přirozenosti čisté a nezkazitelné, ne padlé.

Byla to skutečnost lidství, které si můžeme uvědomovat, těšit se z něho a blízce se s ním seznámit; ale lidství, na které Bůh může vložit pečeť Svého Ducha v dokonalém schválení toho všeho. Tato manna, chléb z nebe, je Kristus, který sestoupil do světa, Člověk mezi lidmi, a přece dokonalé vyjádření Boha v lidství; v lidství je On „*Bůh s námi*“. Titul, který stále pro sebe užíval, byl „*Syn člověka*“.

Izraelci ji měli sbírat tam, kde ležela, na zemi, a měli přitom být pilní. Neměla být skladována, nemohli ji odložit pro budoucnost; musela být každý den znovu sbírána. Kdyby nebyli venku včas, pak by ji vyšlé slunce rozpustilo. Zde je na naší straně tak velmi potřebná píle. Kéž bychom tomu lépe rozuměli! Manna jim nepadala do úst, ale okolo jejich stanů. Uvědomujeme si potřebu píle v přivlastňování si božských věcí? Rozumíme tomu, že charakter Božího slova je takový, že jakkoli jeho smysl může být jasný, tu přece ono slouží svou plností jen těm, kteří mají vážnost srdce, aby je hledali?

F. W. Grant, TLIN, 28/5/2014

Ač sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává.

Příslaví 21,16

Říkali, že na trati 440 yardů je to nejlepší běžec všech dob.

Pozdější misionář v Číně, Eric Liddell (1902-1945), se v roce 1923 účastnil závodu na 440 yardů (přibližně 400 metrů) mezi Skotskem, Irskem a Anglií. Eric vystartoval dobře, avšak potom do něho narazil spoluběžec a Eric upadl přes vnitřní obrubník do trávy. V první nepatrné chvíli si Eric myslel, že tím je diskvalifikován, ale na pokyn jednoho pořadatele se rychle vzchopil, aby druhé běžce dohonil. To se zdálo nemožné, měl odstup téměř 20 metrů. Avšak Eric běžel, a běžel stále rychleji – dohnal poslední běžce – 40 metrů před cílem byl už na čtvrtém místě – na prvního běžce dosáhl, když právě zahýbali do cílové rovinky – běžel stále rychleji a přes cílovou pásku sprintoval jako první. Neuvěřitelný běh! Eric upadl – vstal – běžel dále – a zvítězil.

Jak často jsme i my vyvrženi z dráhy a ležíme na zemi! Zůstaneme ležet, anebo se vzpamatujeme a pokračujeme ve svém běhu? Jako Eric se musíme rozhodnout: vzdát se – nebo běžet v životě dál.

Eric ze zpoždění udělal vítězství. To se nám možná nepodaří – ale v duchovním závodě přece zůstaneme. Bůh sám chce tebe i mne vzpřímit, chce nám dát novou sílu. Ale také chce, abychom druhé vzpřimovali a povzbuzovali.

Jobovi je řečeno: „*Padaajícího pozdvihovals řečmi svými a kolena zemdlená jsi zmocňoval.*“ (Job. 4,4) A Šalomoun říká: „*Lépe jest dvěma než jednomu... Nebo padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého.*“ (Kazatel 4,9.10)

DHIN,11/1/2017

Ostatek zajisté domu Judova, který pozůstal, vpustí zase kořeny své hluboce, a vydá užitek vzhůru. Izaiáš 37,31

Nedávno jsem viděl udivující věc – strom rostoucí ze skály. A ne jen jeden. Celé oddělení lesa bylo potečkováno velkými balvany pokrytými mechem, a jakkoli se to zdá zvláštní, i ojedinělými stromy. Bližší průzkum ukázal trhliny ve skalách, jimiž si kořeny stromů zjevně razily cestu, aby našly vodu a živiny z půdy dole.

Myslel jsem si: „Jak zvláštní! Když okolo těch balvanů je tolik země, proč si ty stromy nezvolily snadný způsob? Proč nezačaly na jemné půdě, místo aby se snažily přežít na vrcholcích skal? Kdo vložil ta seménka nejprve na vrchol skal?“ Samozřejmě že stromy mi nedaly odpověď na mé otázky, ale potom už nemusely. Našel jsem odpovědi na své otázky, když jsem zvažoval Boží obdivuhodné cesty. On užívá Svě stvoření, aby nás učilo důležitým duchovním lekcím.

Křesťané se, podobně jako stromy, nezasadili sami. Milující nebeský Otec staví každé ze Svých dětí do přesné situace, která podpoří jejich úrodnost. Některé musejí bojovat, aby přežily, když vysílají dolů své kořeny skrze neplodnou skálu tvrdých okolností. Jiné musejí být zasazeny do měkké půdy milého společenství a pohodlného stylu života.

V každém případě je Otcovým zájmem, abychom „přinášeli ovoce vzhůru“. To se stane, když si uvědomujeme, že podstata není v okolnostech, ale ve spokojenosti v našich okolnostech. Pavlův příklad nám podává krásný vzor: *„Já naučil jsem se dosti míti na tom, co mám. Umím i snížen býti, umím také i hojnost míti; všude a ve všech věcech pocvičen jsem, i nasycen býti i lačněti, totiž hojnost míti i nouzi trpěti.“* (Fil. 4,11)

G. W. Steidl, TLIN, 31/5/2014

Ale aby se naplnila řeč, která v zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne darmo /bez příčiny/. Jan 15,25

Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, které se stalo v Kristu Ježíši. Římanům 3,24

NAPROSTO NEZASLOUŽENĚ

Na první pohled se zdá, že ty dva verše nemají nic společného. Avšak jejich srovnání a přemýšlení o nich způsobí, že se nám nezasloužená Boží milost stane zvláště cennou.

Nejprve k Janu 15,25, který je citátem ze Žalmu 69, o němž se Pán Ježíš zmiňuje Svým učedníkům: Výraz „bez příčiny“ jasně ukazuje, jaký odpor Pán Ježíš musel proti sobě vytrpět ze strany hříšníků (Židům 12,3). Jeho láska obdržela odpověď v nenávisti a Jeho dobré činy v hanebných činech (Žalm 109,5). „Bez příčiny“ – to znamená, že Jeho nepřátelé jednali se Spasitelem takovým způsobem **nezaslouženě**.

Bible ukazuje, že srdce každého člověka od přirozenosti je zlé, ani o trochu lepší než srdce Ježíšových nepřátel tehdy. I kdybychom udělali jen „malé“ hříchy, Boží rozsudek zní: „*Všichni zhřešili a nedosahují slávy Boží.*“ (Římanům 3,23)

Avšak tato věta – jak je výše citována – jde dále: Pro každého, kdo uvěří v Ježíše Krista, tu je vykoupení. Je od Boha ospravedlněn – z milosti, a to „zdarma“, **nezaslouženě**. (V původním textu je pro „zdarma“ užito totéž slovo jako v Janu 15,25 pro „bez příčiny“.) Zdarma – člověk k tomu nemůže ničím přispět. Bůh nechal Svého Syna zemřít jako smíření za naše hříchy. To je spravedlivý základ pro naše ospravedlnění.

Ten, kdo byl **nezaslouženě** ospravedlněn, zůstane rád skloněn před svým Spasitelem, který byl **nezaslouženě** nenáviděn a přibit na kříž a nesl **nezaslouženě** trest k jeho pokoju (Izaiáš 53,5).

A budiž to město proklaté, ono i všechny věci, které v něm jsou, Hospodinu; toliko Raab nevěstka ať jest živa, ona i všichni, kteří by s ní byli v domě... Raab také nevěstku, a dům otce jejího, i všechno, což měla, živé zůstavil Jozue; a bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne, neboť skryla posly, které poslal Jozue k shlédnutí Jericha.

Jozue 6,17.25

JOZUE (6)

Když Izraelité po celý týden poslušně plnili podrobné směrnice Hospodina, vydali na nařízení Jozue velký křik a kněží zatroubili v trouby a zdi Jericha padly. Izrael mohl ze všech směrů vběhnout a vzít město, přitom zabít lidi a zničit vše, co v něm bylo.

Uplynulo předtím několik týdnů od chvíle, kdy Raab spustila dva zvědy přes zeď na provazu. Nyní je Jozue poslal k jejímu domu a řekl jim, aby přivedli Raab a všechny, které měla. Bůh zjevně ušetřil tento dům, když zbytek zdi padl. Když špehové vešli do jejího domu, našli Raab a všechny její příbuzné. Všichni se sešli do jejího domu u zdi a zůstali tam. Nevěděli, kdy přijde jejich vysvobození, ale ačkoli to tam měli nepohodlné, čekali a důvěřovali přísaze špehů. Zbytek města se možná posmíval průvodu, který chodil kolem jejich města den za dnem. Ale jejich víra byla nyní odměněna.

Nejprve byli vně za táborem Izraele. Ale brzy čteme, že Raab „bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne“. Její špinavá minulost byla za ní. Provdala se za knížete pokolení Juda, Salmona, a stala se matkou Bóza, onoho mocného a bohatého muže, který se později oženil s Rut Moábskou. Král David byl jedním z jejích potomků. Ba ještě obdivuhodnější je, že její jméno je obsaženo v rodopisu našeho Pána Ježíše Krista v Matouši 1,5. Jaký div Boží milosti! Táž milost působí i dnes.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 3/6/2014

Kterékoli věci jsou ... dobropověstné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemýšlejte /ty zvažujte/.

Filipským 4,8

Malými pozornostmi v každodenním životě bychom neměli opovrhovat. Je zvláštní, že mnoho lidí si myslí, že v domácím okruhu není třeba být zdvořilý a přívětivý. Považují to za zbytečné říci si navzájem srdečné slovo jako důkaz lásky.

„To se přece rozumí samo sebou, že se máme rádi,“ tak se omlouváme. „Rodiče a děti nebo sourozenci mezi sebou si přece nemohou stále znovu vyznávat lásku!“

Odpovídáme na dopisy, které mluví o srdečném přátelství? Děkujeme za důkazy účasti, kterých se nám dostane? Nenecháváme své příbuzné, kteří bydlí daleko, nikdy čekat na odpověď, po které touží? A vládne také ve všech věcech našeho domácího okruhu Kristova láska? Anebo si také myslíme, že „to se rozumí samo sebou“?

Malé pozornosti nejsou nikdy nadbytečné. A to, že jsme druhým neudělali dobře, nás jednou bude bolet. Pomysleme: Také v okruhu každodenního života platí princip, že sklídíme to, co jsme zaseli (2. Korintským 9,6; Galatským 6,7.8).

*Byla to jen úsměvu slunečná zář,
laskavé slovo, přívětivá tvář,
co zahнала nedobrych myšlenek mrak,
kol hlavy co létají jak dravý pták.*

*Laskavý úsměv, ten bolest odplaví
a slovo moudré, to starostí zbaví,
co dá naděj', lásku a hříchu zabrání,
přátelský, vlídný stisk ruky podání.*

Vezmi jedno věderce, a vsyp do něho plné gomer manny; a nech ji před tváří Hospodinovou. 2. Mojžíšova 16,33

MANNA (3)

Ačkoli manna nemohla být uchována ani pro potřebu dalšího dne na poušti, mohla být uchována pro zemi Kanán. A tak shledáváme, že zatímco se nemůžeme sytit svou včerejší zkušeností a způsobit, aby uspokojila potřeby dneška, bude tato zkušenost k bohatému požehnání, když na ni budeme hledět zpět s naším velebení hodným Pánem nahoře.

Zlaté vědro (Žid. 9,4) mluví o tom, jak je Bůh oslaven v tom, co tato manna zjevuje. Ačkoli to je Syn člověka, kdo nám ji dá, přestože ona mluví o Jeho lidství zde, nalezneme Ho stejného nahoře, a Bůh v Něm bude provždy oslaven. Nalezneme v Něm na trůnu slávy právě Toho, jehož tvář byla pro nás kdysi zohavena více než kteréhokoli člověka zde na zemi (Iz. 52,14).

Nejenže **uvidíme** skrytou mannu, ale budeme ji opět **jíst**, jak to Pán vyjadřuje v dopisu Pergamu (Zj. 2,17). Svěžejší, než kdykoli jindy, bude naše uvědomování si Jeho lásky a dokonalosti milosti, zjevených vůči nám. Když tam přijdeme, budeme mít úplný požitek všech zkušeností pouště a nalezneme plný výklad a požehnání toho, čemu jsme se o Něm zde naučili.

Ale nejenom to, naše sycení se mannou zde bude mít velmi praktický vztah k našemu sycení se jí tam. Je dána vítězi **zde**; všimněme si dobře, komu je dána **tam**. Bude to ten, jenž se sytil Kristem zde, kdo se bude z Něho těšit v budoucnosti více, než se kdy z Něho těšil v minulosti. Tato manna nemá pouze krýt naši přítomnou potřebu. Není to pouhé opatření pro trápení a zármutek. Nedává nám pouze odvalu a důvěru pro cestu k té zemi; ale je to to, co nalezneme v zemi samé v plnosti, ve které jsme ji **my** ještě nikdy nepoznali.

F. W. Grant, TLIN, 4/6/2014

A Filip všed do města Samaří, kázal jim Krista.

Skutky 8,5

Kdybych měl Filipa popsat jedním slovem, pak by to bylo slovo **připraven**. Byl jedním z **těch** křesťanů, kteří s přesvědčením řeknou: **Vezmi, Pane, můj život! Použij mne, jak a kde ty chceš!** Je to zřetelné při nejméně třech událostech:

Byl **připraven sloužit**. Poprvé se s ním setkáváme, když ve shromáždění v Jeruzalémě byly těžkosti. Mnozí by tuto situaci použili jako omluvu, aby se už aktivně neúčastnili. Ale ne Filip! Byl připraven pro Pána a pro bratry připojit svůj díl k řešení problémů. Bůh ho mohl použít k vyjasnění věci. – „*I rostlo slovo Boží, a rozmáhal se počet učedníků v Jeruzalémě velmi.*“ (Sk. 6,7)

Byl **připraven kázat**. Tehdy bylo dost důvodů pro to, **aby nekázal**: Křesťané byli pronásledováni a rozptýleni; k tomu právě Štěpán vytrpěl mučednickou smrt, protože kázal Boží slovo. Nebylo by lepší, nejprve o Kristu svědčit **potichu**? Avšak Filip byl **připraven**, šel do města Samaří a „kázal jim Krista“ (Sk. 8,5).

Byl **připraven jít**. Práce v Samaří byla požehnaná, neboť „*pozorovali zástupové jednomyslně toho, což se pravilo od Filipa... a stala se radost veliká v tom městě*“ (Sk. 8,6.8). Tak by byl měl všechny důvody k tomu, aby zůstal a radoval se z Božího požehnání. Avšak Pán mu ukázal, že má jít na poušť – a Filip šel. Neptal se ani proč. Bůh chtěl, aby etiopský komorník slyšel evangelium – a Filip k tomu byl **připraven**.

DHIN,20/2/2017

Jaký jest to sen, který jsi měl? Zdali přijdeme, já a matka tvá i bratři tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi? Tedy záviděli mu bratři jeho.

1. Mojžíšova 37,10.11

JOSEF (3)

Nenávist nebyla jediná věc, která se ukázala v postoji Josefových bratrů. Také je řečeno, že mu záviděli kvůli jeho snům (v. 11). Když Josef mluvil o své budoucí slávě, nemohli to snést. Josef je v tom pozoruhodný předobraz Krista. Náboženští vůdcové Mu velmi záviděli, protože lid Mu rád naslouchal a pozorovali, že On mluví s autoritou. Závist vládců musela být velmi zřejmá, neboť i Pilát, ačkoli byl Říman, věděl, že Jej vydali ze závisti (Mat. 27,18)!

Josef měl skutečně dva sny, které sdělil své rodině. V prvním snu se snopy jeho bratrů klaněly jeho snopu (v. 7). Ve druhém snu se slunce a měsíc a jedenáct hvězd (symbolizující jeho otce, matku a bratry) klanělo Josefovi (v. 9). Jeho bratři rychle rozpoznali význam těchto snů: Josef bude vyvýšen a oni se před ním nakonec budou sklánět. Nemohli tuto myšlenku snést a odpověděli: „*Zdali kralovati budeš nad námi?*“ (v. 8) Později v 1. knize Mojžíšově vidíme naplnění těchto snů, když se bratři před ním sklánějí (1. M. 42,6; 43,26).

Podobně stál Kristus před radou a řekl, že přijde čas, kdy „*uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží*“. Jejich odpověď bylo, že nad Ním vynesli rozsudek smrti (Mat. 26,64.66). Ale před Ním se skloní každé koleno, a tak se naplní hlubším způsobem Josefovy prorocké sny! Říká se, že „pravda a čas jdou ruku v ruce“, a tak to bude! Všechny tyto věci se Božím časem naplní, i když Židé řekli: „*Nechceme, aby tento kraloval nad námi.*“ (Luk. 19,14)

B. Reynolds, TLIN, 5/6/2014

Který když našel jednu velmi drahou perlu, odšel, prodal všecko, co měl, a koupil ji.

Matouš 13,46

Je to pro nás velká útěcha, že naše nevěrnost nemůže změnit myšlenky Pána o Jeho Shromáždění (Církvi). Proto také přes rozdělení mezi Božími dětmi pevně držíme to, že Shromáždění je pro Pána Ježíše provždy touto „*velmi drahou perlou*“. Vždyť ta je ovocem Jeho utrpení! Je vytvořena ze všech vykoupených, spojených v jedno tělo, a má v Božích očích celou krásu a slávu Pána samého.

A pro toto Shromáždění prodal Boží Syn vše, co měl. Nejenže se na nějakou dobu zřekl Svých práv na moc jako Král Izraele a Svého uznání jako Proroka, kterého měl Izrael poslouchat, stejně jako i Svých práv jako Syna člověka, nýbrž On za Církev vydal sám sebe (Efezským 5,25). Tak velká byla Jeho láska k Jeho Shromáždění, tak vysoká byla kupní cena za tuto jednu velmi drahou perlu!

Jak je možné, že je pro nás často tak těžké vidět vykoupené Páně v této ceně? Možná proto, že se necháváme vést vnějším vzezřením. Tu se ukazuje mnoho lidského, a tím také nedostatky a chyby. Když je máme před očima, nevidíme Boží Shromáždění tak, jak je vidí Bůh sám v jeho věčném postavení. Přitom je přece potřebné mít tento pohled „*z vrchu skal*“ (4. M. 23,9.21), abychom byli v souladu s Jeho srdcem a navzájem žili v pokoji. Potom budeme chválit našeho Boha a Otce za Jeho obdivuhodnou radu, a budeme děkovat Pánu Ježíši za Jeho lásku a oddanost až k smrti. Shromáždění zůstane pro Jeho srdce také v budoucí slávě provždy touto jednou velmi drahou perlou!

DHIN,22/1/2017

Byl za dnů Herodesa... kněz nějaký, jménem Zachariáš... a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta. Byli pak oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech přikázáních a spravedlnostech Páně bez úhony.

Lukáš 1,5-6

Už jste někdy v Bibli hledali vzorovou rodinu? Mám na mysli vzorovou rodinu tím způsobem, jak bychom ji chápali dnes – otec, matka a jedno nebo více dětí. Verše, citované výše, popisují manželský pár jménem Zachariáš a Alžběta, který nám ilustruje takovou rodinu, a který nám proto ve více směrech dává vzor.

1. Žili před Pánem, přitom brali Jeho Slovo vážně a snažili se je poslouchat. Ale měli jeden zvláštní obsah modlitby, jako mají mnozí z nás. Pro ně to byla bezdětnost.
2. Měli (zvláště Zachariáš) trochu těžkost s vírou v Boží zaslíbení. Nezní nám to povědomě? V případě židovského zbožného kněze jim Pán řekl, že jejich modlitby byly slyšeny, a slíbil, že Alžběta bude mít syna. Dokonce jim řekl, jak mají chlapce pojmenovat a jakým člověkem se stane. Znělo to až příliš dobře, než aby to mohlo být pravda, a tak se Zachariáš zeptal: „*Po čem to poznám?*“ Brzy to zjistil. Jakmile požádal Boha o znamení, Bůh mu jedno dal – zůstane němý, dokud se dítě nenarodí.
3. Žili užitečným životem. Když mladá sestřenice jménem Marie přišla Alžbětu navštívit, ta jí v moci Ducha Svatého dala slovo povzbuzení. Jaký příklad pro nás!
4. Zachariáš a Alžběta byli zajedno v činění Boží vůle. Když je někteří příbuzní chtěli tlačit k tomu, aby dali synovi jiné jméno, než jim Bůh udal, prostě odolali tlaku. To není nikdy snadné. Ale Bůh je za to poctil, tak jako poctí nás, když dáváme přednost poslušnosti Jeho Slova.

G. W. Steidl, TLIN, 6/6/2014

Všechny ctěte.

1. Petra 2,17

Kterak vy můžete věřit, chvály jedni od druhých hledajíce /přijímající/?

Jan 5,44

Ve státě, jakož i v životě v zaměstnání, jsou výše postavení lidé, kteří mají odpovídající autoritu. Bůh chce, abychom tuto autoritu uznávali a takové lidi ctili: „*Každému tedy, což jste povinni, dávejte..., komu čest, tomu čest.*“ (Římanům 13,7)

Také Petr ve druhé kapitole svého Prvního Dopisu píše o zvláštní úctě, kterou jsme povinni výše postaveným lidem. Avšak v našem dnešním prvním verši nejprve čteme: „**Všechny ctěte.**“ To jde velmi daleko a vztahuje se to na všechny lidi: ať věřící nebo nevěřící, ať vážené nebo ne. **Každý** člověk je Boží stvoření a má pro Něho zvláštní cenu. Na to bychom při svých setkáních s lidmi měli vždy myslet!

„Všem prokazovat čest“ – to znamená: Chci vidět svůj protějšek tak, jak ho vidí Bůh, a podle toho se k němu chovat. A ten druhý to má cítit – i v každodenním jednání. Má zřetelně pozorovat, že si ho vážím a že mi není lhostejný.

To není v rozporu se slovy Pána Ježíše v Janově evangeliu. Pán nechce, abychom přijímali čest jedni od druhých. Tím je míněno něco zcela jiného. Mnozí z náboženských vůdců se tehdy vzájemně srovnávali, honili se za vážností a jeden druhého nadměrně chválili. Jejich vlastní „Já“ stálo uprostřed jejich myšlení, a to jim bránilo v tom, aby přišli k Pánu Ježíši.

Tento sklon k sobectví je nyní, stejně jako dříve, také v „těle“, ve staré přirozenosti věřícího. Ale hledat čest pro sebe samé nebo ji také jen přijímat, to nám nenáleží. Měli bychom dávat každou čest Bohu, neboť co máme, co bychom nevzali od Boha (1. Kor. 4,7)?

DHIN,31/1/2017

Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký... A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.

Jzevení 3,15-16

Nevidíme, že to je pozoruhodný popis našeho stavu? Je tu mnoho podobností. Mluví se skvělá slova. Přijímají se krásná vyznání. Máme misijní společnosti, biblické společnosti, křesťanské školy a mnoho jiného. Byl bych ten poslední, kdo by to všechno odsuzoval. Ale kde je oddanost srdce? Kde je síla víry našich otců? Kde je poddanost Božímu slovu i v těch nejmenších věcech našeho praktického života? Kde je připravenost trpět zavržení pro jméno Pána Ježíše, který byl tímto světem ukřižován?

Je Pán Ježíš, ten věrný a pravý Svědek, stále středem našeho praktického života shromáždění? V kolika svobodných církvích je Boží slovo stále ještě uznáváno jako autorita, pokud jde o organizaci jejich bohoslužby? Nepovažuje většina z nich za věc cti, mít stanovenou oficiální církevní organizaci? Bude Pán Ježíš tam, kde Jeho Slovo a Jeho jméno už nemají praktickou autoritu?

Jak tomu je mezi těmi, kteří vyznávají, že jsou shromáždění k Jeho jménu v souhlasu s Jeho Slovem? Je to vyznání také praktickou skutečností? A je to pro ně dostačující? Anebo On musí také k nim říci: „Aj, stojím u dveří, a tluku?“ On hledá pravdu v srdci! Pouhé formy pro Něho nemají žádnou cenu! Jaká je to hanba, když vidíme, co jsme udělali se svědectvím, které nám Bůh svěřil. Kéž nám Bůh dá zlomeného ducha a potřené srdce (Žalm 51,19), abychom se tak před Ním skutečně sklonili a vyznávali svou vinu.

H. L. Heijkoop, TLIN, 7/6/2014

Řekl pak David v srdci svém: Když tedy sejdu od ruky Saulovy, nic mi lepšího není, než abych naprosto utekl do země Filistinské. I pustí o mně Saul, a nebude mne více hledati v žádných končinách Izraelských, a tak ujdu ruky jeho.

1. Samuelova 27,1

David je na útěku před Saulem. Je to napjatá situace, ze které hledá východisko. Přemýšlí a dochází k výsledku: Nejlepší bude, když půjdu do Filistinské země. – Myšlenka se mu zdá být dobrá, a tak se vydá na cestu a jde „k Achisovi, králi Gát“ (v. 2). Žel, že další událost ukazuje, že zvolená cesta neodpovídá Boží vůli. Je to rozhodnutí bez Boha!

Někdy hledáme i my východisko z nějaké situace, přemýšlíme a rozhodujeme se pro to, co je v našich očích to nejlepší. Později musíme poznat, že jsme udělali volbu bez Boha, že ta cesta neměla Jeho souhlas. Dejme proto pozor u rozhodnutí jako: „To je to nejlepší pro mne nebo pro mou rodinu!“ – Udělali jsme to rozhodnutí s Bohem?

Pak tu je ještě Davidova pohnutka pro jeho volbu: Když utíká do Gát, už tam neočekává, že bude od Saula pronásledován. A skutečně: Saul „přestal ho hledati více“ (v. 4). Dosahuje toho, co chce. Jeho útěk mu dává přestávku na oddechnutí. Úspěch mu zdánlivě dává zapravdu. Bylo proto jeho rozhodnutí správné?

I my občas vidíme úspěch jako potvrzení nějaké cesty. Avšak je vnější zdar sám důkazem toho, že volba byla správná? U Davida ukazuje další průběh přesný opak! Bůh dopouští, aby se jeho plán zdařil – ale za jakou cenu! David potřebuje šestnáct měsíců na to, aby se vrátil a opět prožíval společenství s Bohem!

DHIN,3/2/2017

Bratři svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše.

Židům 3,1

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (2)

V židovství patřili všichni Izraelité k národu na zemi a pro tuto zem a byli dáni stranou Bohem pro Něho samého. Když Mesiáš přišel k tomuto národu, aby naplnil Boží prorocství, nebyl Svým vlastním lidem poznán, a dokonce jím byl zavržen. Potom byl Mesiáš, který byl na zemi vyvržen, přijat Bohem do nebe. To je zvláštní téma Epištoly Židům, která různými způsoby ukazuje Kristovu velikost jako Boha a Člověka.

Všichni věřící, kteří Ho přijmou, přestože Ho Izrael zavrhl, mají výsadu vidět Ho nyní po Boží pravici na výsosti. Tato výsada tu je díky Božímu mocnému, nebeskému povolání, jímž jsme byli vyvedeni z tohoto přítomného světa. Všichni takoví věřící patří nyní k nové společnosti Božích ovcí, shromážděných zprostřed Židů a zprostřed pohanů, jak to Pán vysvětlil v Janu 10,14-16. Jako Vzkříšený v nebi se Sebou spojil věřící, a oni jsou nyní dáni v tomto světě stranou pro Boha co svatí bratři.

A kdo je On? Boží Apoštol, poslaný Bohem a vyslaný z nebe, který má autoritu, aby představoval Boha. Je také Nejvyšší kněz, který zastupuje nás, kteří jsme stále ještě na zemi, před Bohem v nebi, neboť On je tam, korunován slávou a ctí. Zde na zemi Ho vyznáváme v obou těchto funkcích, ať Ho vidíme jako představitel Boha, nebo ať se na Něho díváme jako na svého Nejvyššího kněze v Boží přítomnosti. To je také věc veřejného ztotožnění: i když zde na zemi byl a je zavržen, my Ho vyznáváme jako Apoštola a Nejvyššího kněze. To znamená, že nebudeme skrývat skutečnost, že Mu náležíme, ani se nebudeme pokoušet slevovat z Jeho velikosti. Ne, vyznáváme Ho zde na zemi a vzhlížíme k Němu vzhůru.

A. E. Bouter, TLIN, 8/6/2014

Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše, Pána svého.

Filipským 3,8

Něco poznat znamená proniknout do nějaké věci, nějakého pochodu, nějakého předmětu, nějakého vědního oboru. Je třeba pochopit to základní, účel, strukturu, sled pohybů, zákonitosti, a potom (snad) je bezpečně posoudit. Tento pochod poznávání může být namáhavý a zdlouhavý.

Jinak tomu bylo u Saula před Damaškem. Skrze zjevení Pána Ježíše obdržel náraz zcela novou, hlubokou známost. Až do té doby cílevědomě pronásledoval státní nepřátele a rušitele zákona – jak se domníval. Ale předivné světlo, jasnější než slunce, mu uloupilo zrak a uvrhlo ho k zemi, a on slyšel hlas: „*Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.*“ (Skutky 9,5 - přel.)

Tu se stal z cílevědomého pronásledovatele bezmocný muž, kterého museli vést za ruku. Avšak zároveň byly neobvyklou měrou osvětleny oči jeho srdce a Bůh v něm, v Pavlovi, začal zjevovat Svého Syna (Galatským 1,15.16). O tomto výsledku svědčí všechny Dopisy, které tento apoštol napsal o „*evangeliiu slávy*“ (1. Timoteovi 1.11).

Pavel poznává nadměrnou výtečnost tohoto „Člověka Krista Ježíše“, Jeho jedinečnost, Jeho božskou existenci od věčnosti a jedinečné postavení, které On ve stvoření zaujímá; poznává v Něm „Hlavu nade vším“ a „Hlavu těla“ (Církve), „Prvorozeného z mrtvých“, „Knížete života“. Vedle Něho bledne nyní vše ostatní. Pozemské možnosti a nabídky, sláva, čest, moc, vliv, bohatství – to vše Pavel považuje za „ztrátu“ a „smetí“, když to měří výtečností Toho, který je „*znamenitější nežli deset tisíců jiných*“ (Píseň 5,10). Jakou cenu má pro nás?

DHIN,5/2/2017

Všichni my zajisté ukázati se musíme /musíme být zjeveni/ před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze tělo působil... buď v dobrém, neb ve zlém. 2. Korinským 2,10

My všichni se musíme zjevit před soudnou stolicí Krista; ale je to soudná stolička Toho, který mne miloval a vydal Sebe za mne, který mne spasil a v kterém jsem přijat. Nikdy nejednal tvrdě s duší, která přišla v pravdě svého stavu: k takové mluvil a působil v pravdě Svě vlastní milosti.

Musíme tedy být všichni zjeveni před soudnou stolicí Krista, před Osobou, která Svou smrtí odstranila všechny naše hříchy. Jaké požehnání, nalézt Jeho na soudné stoličce! Není v tom nic, co by rušilo pokoj, učiněný krví Jeho kříže; a pokoj musíme mít, abychom se mohli těšit z obecnství s Bohem. Potom myslí, jak se tam dostaneme. Kristus přijde a přijme nás k Sobě, protože nás miluje a chce, abychom byli s Ním tam, kde je On; a jak přijdeme? Oslavení, v těle podobném Jeho vlastnímu. On, který je nám od Boha učiněn spravedlností, je Soudce (1. Kor. 1,30).

Věřit v Jeho jméno, a přece pochybovat, že mám pokoj, znamená zpochybňovat cenu Jeho díla. On, který trpěl a je nyní oslavený, nebude protiřečit výsledku Svého díla, když soudí. Ale potom nebude nic tajného – vše vyjde na světlo. Jaká lekce pro mne, když budu ve slávě! A jaký je účinek? Hledím na svůj minulý život, a co jsem byl? Dívám se na dobu, kdy jsem byl křesťanem, a jaká slabost, jaké selhání! Ale mám se proto bát? Ne: Hledím na Boha a říkám: S jakým Bohem jsem měl co činit! Každý krok je zjevením lásky mého Otce, který mne vedl po celou cestu. Ve slávě uvidím všechnu svou pošetilost, ale bude to ve vzkříšeném nebo proměněném těle. Budu poznávat lásku Krista v každé malé podrobnosti svého života od začátku až do konce.

A nalezše jej, řekli jemu: Všichni tě hledají. I dí jim: Pojdme (jinam) do okolních městeček, abych i tam kázal. Nebo na to jsem přišel.

Marek 1,37.38

To může být svůdné: „*Všichni tě hledají.*“ To rádi slyšíme! Být hledán, být používán – to motivuje, i v službě pro Pána!

Zde je to Pán Ježíš sám, jemuž činí Jeho učedníci tento kompliment. Jak On na to reaguje?

- „*Jinam*“ – vyhýbá se; ale ne Božímu úkolu, nýbrž popularitě u lidí. Nepřišel, aby se uzdravováním od nemocí a vyháněním démonů učinil oblíbeným, nýbrž aby mluvil Boží slova.
- „*Do okolních městeček*“ – jde kupředu, protože je veden Duchem Božím. Jsou tak mnozí, kteří ještě nic nevědí o Bohu, tak mnozí, kteří jsou ještě pod nějakou zlou mocí a čekají na osvobození a záchranu.
- „*Na to jsem přišel /vyšel/*“ – On ví, že je poslán. Není na zemi, aby zastupoval Svě vlastní zájmy. V nebi, odkud přichází, to je mnohem lepší. Ale On odtamtud vyšel – k nám na zem, do prostředí, které je charakterizováno naším hříchem a našimi pokazenými vztahy.

Ježíš přišel, aby byl naším Zachráncem. Ale žil také mezi lidmi, aby nám jako Svým učedníkům byl příkladem, aby nám ve službě pro Boha dal motivující příklad: U Něho nebyla snaha o oblíbenost u lidí, ale místo toho **energie víry**, která rozšiřuje pracovní pole a neleká se neznámého, a **jistota poslání**, která jasně vyznačuje cestu služby.

Takovými učedníky **takového** Mistra chtějme být!

DHIN, 7/2/2017

I řekl Hospodin k Jozue: Vstaň. Proč jsi padl na tvář svou? Zhřešil Izrael, tak že smlouvu mou přestoupili, kterou jsem jim přikázal; neboť jsou i vzali z věcí prokletých... Proto nebudou moci synové Izraelští ostáti před nepřáteli svými... poskvrnili se věci prokletou. Nebudu více s vámi, leč vyhladíte prokletí to z prostředku svého. Vstaň, posvěť lidu.

Jozue 7,10-13

JOZUE (7)

Bůh je svatý! Nesmíme na to zapomínat. Po velkém vítězství u Jericha Izrael poslal nějakých 3000 mužů, aby dobyli Hai, malé sousední město. Ale ke svému údivu a zděšení byli zahnáni na útěk a 36 mužů bylo v boji zabito. Jozue a starší padli před Hospodinovou truhlou až do večera. Zděšený Jozue volal ve svém zoufalství k Pánu.

Jsou chvíle, kdy modlitba není na místě. Toto byla taková chvíle. Hospodin mu řekl, aby vstal: Izrael zhřešil a ukradl něco z kořisti z Jericha. Boží příkaz byl jasný: spálit a úplně zničit město a vše v něm, kromě toho, že všechno stříbro, zlato, měď a železo mělo být dáno do Hospodinova pokladu. S tímto hříchem musí být jednáno, jestliže má Bůh nadále být se Svým lidem a dát mu vítězství nad jeho nepřáteli.

Co se stalo, bylo to, že jeden člověk, Achan, vzal pro sebe krásný babylonský plášť a něco ze stříbra a zlata. Ukryl ty věci pod svým stanem. Byl vrhán los, pokolení za pokolením, rodina za rodinou, muž za mužem, až byl ukázán Achan. Když přiznal, co udělal, byl on, jeho rodina a vše, co měl, ukamenován k smrti, a potom spálen ohněm. Achan sotva mohl ukrýt ukradené věci pod svým stanem, aniž by o tom věděla jeho rodina. Kromě toho Bůh vidí Svůj lid jako jeden. **Zhřešil Izrael**, tak to řekl. I my jsme údy jedni druhých. To, co my děláme, se dotýká nejen nás, ale celého Božího svědectví.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 13/6/2014

Bud'te vděční.

Koloským 3,15

Nevděk vůči Bohu je v Dopisu křesťanům v Římě připsán nevěřícím lidem (Římanům 1,21). A přece výzva, být vděční, se kterou se apoštol Pavel obrátil na Koloské věřící, má i pro nás velkou aktuálnost. Proč?

Všeobecné myšlení je stále více charakterizováno vyžadujícím postojem: Chci toto a tamto, a mně to také náleží. A když člověk dostane, co chtěl, pak je to přece jen samozřejmé. Člověk snad ještě zdvořile řekne: „Děkuji“, ale pravou vděčnost srdce najdeme jen zřídka.

Tímto velmi rozšířeným postojem bychom se my jako věřící neměli nechávat ovlivňovat. Nás by měla vyznačovat hluboká a upřímná vděčnost. Vše, co jsme a co máme, je dar Boží milosti. Nic jsme si „nezasloužili“, vše jsme obdrželi skrze Boží přízeň.

Copak jsme mohli přispět ke své veliké záchraně? A proč jsme ještě na cestě víry? Už po desetiletí máme vnější mír a můžeme ve svobodě žít ve své víře. Cožpak to je samozřejmé? Mysleme jen na všechny ty nepokoje a války na naší ubohé zemi. – „*A bud'te vděční!*“ Kdy jsme naposledy poděkovali svému Bohu a Otci za tyto dary?

Je to naše zásluha, že máme každý den co jíst? Většina z nás žije v teplých příbytcích a máme více než dost oblečení. A stačí sáhnout ke kohoutku nebo k vypínači a dostaneme, co si přejeme. Je to snad samozřejmé? Pro mnoho lidí na zemi nikoli. – „*A bud'te vděční!*“ Upřímná vděčnost by se měla ukazovat také v jednání s našimi bližními. Nic nás to nestojí a rozehřeje to mnoho srdcí v tomto studeném světě. A může to být směrovkou ukazující k Zachránci Ježíši Kristu.

DHIN,13/2/2017

Ale vy, nejmilejší, vzdělávající se na té nejsvětější víře své, v Duchu svatém modléce se, ostříhejte se v lásce Boží.

Judy 20.21

Juda ve svém krátkém Dopisu popisuje stav křesťanstva na konci doby – jak jej prožíváme dnes. Vedle pravých Božích dětí tu jsou takoví, kteří si sice říkají křesťané, ale nemají pravý vztah víry k Pánu Ježíši. Kromě toho hraje velkou roli moc, peníze a nemravnost. Jak mám v tomto prostředí duchovně přežít? I mezi těmi, kteří chtějí Pána věrně následovat, přece nalézám problémy, napětí, ukazují se nedostatky.

Před tímto temným pozadím nás Juda vyzývá k tomu, abychom se „sami vzdělávali“. Ale jak to mám dělat, když já sám jsem tak slabý a cítím se být odkázán na pomoc druhých? Smím si uvědomovat, jakou mám vzácnou víru, na které se mohu „vzdělávat“. Tím není míněno moje vlastní, často slabé držení víry, nýbrž statek víry, který je mi udělen ve svatém Písmu.

Když se apoštol Pavel loučil se staršími v Efezu, říká: „*A již nyní, bratři, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, který mocen jest /nebo: „které mocno jest“/ vzdělati.*“ (Skutky 20,32) Tyto zdroje pomoci jsou i dnes k dispozici každému osobně. Bůh ve Svém Majestátu nemůže být lidmi dotčen. A Jeho Slovo je pevné a neotřesitelné. V něm nalézám útěchu a sílu. Ukazuje mi nekonečnou Boží lásku, z níž se mohu radovat. Jistota, že jsem předmět Jeho lásky, mne posiluje i v těžkých časech.

Kromě toho se mohu k Bohu modlit a vím, že mne slyší. Tak bych chtěl s důvěrou vložit svou další cestu do Božích rukou a pevně držet víru.

DHIN,17/2/2017

Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Žalm 32,1

ČTYŘNÁSOBNÉ BLAHOSLAVENSTVÍ (1)

Židé nazývali tento žalm „Ašer“ Žalm. Ašer znamená „šťastný“ nebo „blažený“. Je více žalmů, které v hebrejštině začínají tímto slovem. První Žalm začíná: „Blahoslavený ten muž, který nechodí po radě bezbožných.“ To je požehnání muže, který nikdy nezbloudil, našeho Pána Ježíše Krista, nikoho jiného. V Žalmu 32 máme požehnání člověka, který zbloudil, ale byl přiveden zpět k Bohu; ty a já můžeme znát toto blahoslavenství. Tento žalm je také „Maskil“ žalm. **Maskil** znamená „dávající naučení“. Je tu nějaké zvláštní naučení a Pán nechce, abychom o ně přišli: čtyřnásobné blahoslavenství.

První požehnání je pro toho, „*jemuž odpuštěno přestoupení*“. Dnes je to člověk, který přišel k Bohu s doznáním své viny a věnoval svou důvěru poselství, které Bůh dal. Když v Něho důvěrujeme, víme, že skrze Ježíšovo dílo na Golgotě jsou naše nepravosti odpuštěny. Apoštol Petr to velmi jasně ukazuje, když říká: „*Odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v něho.*“ (Skutky 10,43) Každý ubohý hříšník, který věří tomu, co Bůh vysvědčil ohledně Svého Syna, má odpuštění.

Za druhé: „*Blahoslavený jest ten, ... jehož hřích přikryt jest.*“ Toto slovo, přeložené jako „přikryt“, je právě jedna forma slova, které je užíváno v celém Starém zákoně pro „smíření“. To, co David ve skutečnosti říká, je: Blahoslavený je ten, pro jehož hřích je „smíření“. Skutečný význam smíření je přikrytí. Bůh našel přikrytí pro hřích, když dal Pána Ježíše Krista, aby zemřel na našem místě a místo nás, a tak nyní říká: „*Blahoslavený je ten, ... jehož hřích přikryt jest.*“ Drahá krev vymazává všechny záznamy, a jeho hřích je přikryt.

H. A. Ironside, TLIN, 17/6/2014

2. červen

A odpovídaje setník, řekl: Pane, nejsem hoden, abys všel pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj.

Matouš 8,8

Neočekávali bychom, že v Evangeliích najdeme tak pozitivní zprávu o nějakém římském setníkovi. Role tohoto muže v okupační armádě nespočívala v tom, aby dával místo starostlivým pocitům, nýbrž aby rozdílil příkazy. A sotva bychom mohli očekávat, že se obrátí k Ježíši z Nazaréta, který byl odmítnut vůdci Svého vlastního národa.

Tento setník měl služebníka, jehož si velmi cenil a jenž byl na smrt nemocen. V Kafarnaum nezůstalo tomu důstojníkovi skryto, že k Ježíšovi bylo přinášeno mnoho nemocných a On je uzdravil. Ale on sám se nepovažoval za hodného, aby Ježíš přišel do jeho domu. Proto se rozhodl Pána prosit, aby jeho služebníka uzdravil slovem na dálku. Tato prosba ukazuje zcela udivující víru v Pána Ježíše a v Jeho lásku a moc. Byla ihned vyslyšena.

Chování tohoto setníka je příkladné pro každého, kdo chce přijít k Bohu. Člověk musí mít jasno v tom, že se nemůže před Bohem vykázat žádnou zásluhou, že nemůže uplatnit žádný nárok na spasení. „*Jako roucho ohyzdné jsou všechny spravedlnosti naše,*“ čteme v Izaiáši 64,5. Ale smíme důvěřovat Pánu a Jeho lásce. On chce uzdravit škodu, kterou hřích napáchal. Za to snášel na kříži Boží soud a pro nás vešel do smrti. Nyní čeká na to, že my přijdeme k Němu a budeme Ho prosit o záchranu.

Ten, kdo své hříchy před Bohem vyzná a vírou přijme Pána Ježíše jako Spasitele, bude zachráněn pro tento čas i pro věčnost.

DHIN,18/2/2017

Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není. Žalm 32,2

ČTYŘNÁSOBNÉ BLAHOSLAVENSTVÍ (2)

Třetí blahoslavenství je: „*Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti.*“ To znamená zaznamenávat nepravost. Kdyby Pán Ježíš vymazal všechny mé hříchy ve chvíli, kdy mne spasil, a okamžitě začal proti mně zaznamenávat další hříchy, nebyl bych na tom v budoucnosti lépe než v minulosti. „*Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti.*“ Bůh „nezaznamenává hříchy“ proti Svému lidu jako něco, co by před nimi stálo v den soudu. Ve chvíli, kdy začnu věřit v Ježíše, Jeho drahá krev přikrývá celý záznam od kolébky až do hrobu.

Znamená to snad, že mohu hřešit a že to je jedno? Nikoli. V té chvíli, kdy pro věčnost skončila moje odpovědnost jako hříšníka, který má co činit s Bohem soudu, začala má odpovědnost jako dítěte, majícího co činit s Otcem. Nyní mám co činit s Otcem jako poslušné dítě. „*Koho miluje Pán, toho trestá, a švihá každého, kterého za syna přijímá.*“ (Židům 12,6) Ale nikdy mu nepřičítá nepravost. Každý věřící je učiněn „Boží spravedlností v Kristu“.

Za čtvrté je blahoslavený člověk, „*v jehož duchu lsti není*“. Člověk, v jehož duchu není žádná lest, není bezhříšný člověk. Takový byl jen Jeden, náš velebený Pán Ježíš Kristus. „*Všichni zhřešili, a nedosahují slávy Boží.*“ (Řím. 3,23) Není člověk, „*který by činil dobře a nehřešil*“ (Kaz. 7,20). To je pravda o věřících, stejně jako o nevěřících.

Avšak člověk, „*v jehož duchu lsti není*“, je člověk, který se nesnaží přikrývat a ukrývat. Dokud člověk přikrývá svůj hřích, je tu lest. Když David přikrýval svůj hřích, byla tam lest, ale když přišel a otevřeně doznal svůj hřích: „*Zhřešil jsem Hospodinu,*“ už tam lest nebyla.

H. A. Ironside, TLIN, 18/6/2014

4. červen

Nebo jsem řekl jim: Jestliže se vám vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili mzdu mou třiceti stříbrných. I řekl mi Hospodin: Povrz je před hrncíře. Znamenitá mzda, kterou jsem tak drazě šacován /oceněn/ od nich. A tak vzav třiceti stříbrných, uvrhl jsem je v domě Hospodinově před hrncíře.

Zachariáš 11,12.13

To je jedna z mnoha předpovědí ve Starém zákoně, poukazující na přicházejícího Mesiáše. Naplnila se, když byl Kristus na zemi. Ovšem zde není jen prostě ohlášena historická událost, nýbrž můžeme poznat také poukaz na pokorné smýšlení, ve kterém „Pastýř Izraele“ přijde. On skutečně „*nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé*“ (Matouš 20,28). – Jaká obdivuhodná milost Syna Božího!

Když Kristus uzdravil a potěšil nesčetné zástupy trpících, utlačovaných a rozptýlených „ovcí“ v Izraeli, mohl by právem říci: „Dejte mi Mou mzdu!“ Cožpak si ji nezasloužil, i kdyby tato „mzda“ spočívala jen v tom, že by Mu prostě důvěřovali? Ale pro náboženské vůdce tehdejší doby neměl větší cenu než třicet stříbrných (Matouš 27,8). Takový je svět! Srdce přirozeného člověka je zatvrzelé a neví, co je spravedlivé.

Boží ocenění díla Jeho Syna je naproti tomu spravedlivé a dokonalé. On Mu „*dal jméno nad každé jméno*“ (Fil. 2,9) a místo po Své pravici.

My smíme s tímto úsudkem radostně souhlasit a dosvědčovat, že Kristus je hoden vsí cti, a ve svém velebení se Mu klanět. On naši chválu s radostí přijímá.

DHIN,19/2/2017

Já jsem ten dobrý pastýř, a znám své, a znají mne mé... A mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést; nebo hlas můj slyšeti budou. A bude jedno stádo a jeden pastýř.

Jan 10,14.16

Dobrý Pastýř vchází do ovčince otevřenými dveřmi, povolává Svě ovce jménem a vyvádí je z ovčince. Ovčinec zahrnuje celý Izrael, ohrazený na všech stranách, poddaný zákonu a nařízením, které jej oddělovaly od ostatních národů. Pán Ježíš přišel osvobodit Svůj lid z tohoto otroctví. Někteří v Izraeli odpověděli na Jeho volání milosti. To byly Jeho vlastní ovce, které slyšely Jeho hlas. Vyvedl je ven na zelené pastvy novozákonní svobody, kde se mohly sytit čistým Božím slovem a nebýt závislé jen na národních vůdcích.

Ale nejen židovští věřící byli zahrnuti do této vzácné svobody Boží milosti v Kristu Ježíši, která je výsledkem velké ceny Jeho vlastní oběti na Golgotě. On měl i jiné ovce, které nebyly z toho ovčince – pohaný. Přivede je a ony také budou slyšet Jeho hlas s tím velkým výsledkem, že tu bude nyní jedno stádo (nikoli jeden ovčinec), a On sám bude Pastýř.

To se obdivuhodně naplnilo. Kniha Skutků nám historicky ukazuje, jak byli pohané přivítáni v Boží Církvi (kap. 10), a jak se potom ukazovala jednota mezi židovskými a pohanskými věřícími. Církev potom je „jedno stádo“ ne mnoho stád. Skládá se ze všech nyní žijících věřících ze všech národů. O tuto přízní obdařenou společnost se nyní stará jeden Pastýř, ten jediný dokonale důvěryhodný Vůdce. Na Něho se lze spolehnout, že povede po bezpečné a pokojné cestě, že půjde vpředu, aby jednal se všemi nepřáteli, kteří mohou čekat v záloze, a že najde ty nejvybranější pastviny, kde se Jeho ovce mohou sytit.

Dej mi, synu můj, srdce své.

Příslaví 23,26

Když přemýšlíme o oddanosti Pánu Ježíši, leží pro nás často těžiště v oddané službě pro Něho. Je naprosto dobré a správné se ptát, co ode mne Pán dnes chce, jaký úkol pro mne má. Avšak oddanost nezačíná u **skutků**, nýbrž v **srdci**, v tichém společenství s Otcem a s Jeho Synem Ježíšem Kristem! A Pán neposuzuje naši oddanost podle našich skutků, nýbrž podle míry naší lásky k Němu.

Službu pro Něho budeme konat oddaně jen tehdy, když pro Něho oddaně tluče naše srdce. Šířit dobré poselství je cenná služba; ale evangelium je poselství o Osobě, která musela zaujmout naše srdce. Jen potom může být předávání evangelia skutečně konáno v síle. Povzbuzující služba při spoluvěřících je důležitý úkol; ale co povzbuzivého chceme přinést, když naše srdce není uchváčeno Kristem?

Oddaná služba je „jen“ výsledek oddanosti srdce. Ze srdce „pochází život /jsou východové života/“ (Příslaví 4,23). – „*Z hojnosti srdce mluví ústa.*“ (Lukáš 6,45) – „*A bych měl proroctví, a povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.*“ (1. Korintským 13,2) Pán hledá oddanost – chtěl by nejprve působit v nás, a potom **skrže** nás.

Jestliže chceme povzbuzovat druhé, aby sloužili Pánu Ježíši, pak bychom měli začít na správném místě: Učiňme jejich srdce hořící pro Krista, a pak bude následovat služba!

DHIN,20/2/2017

Kdežto předchůdce pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podle řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.

Židům 6,20

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (3)

Epištola Židům vede naše oči na Ježíše, jak je nyní v nebi, korunovaný slávou a ctí (2,9). Čas od času se tato Epištola obrací na naši odpovědnost jako věřících na zemi, a poté se autor Epištoly vrací ke svému hlavnímu předmětu a vede naši pozornost a srdce k Němu. Když Ho představuje jako velkého Předchůdce, je uvedeno vnitřní pouto, které existuje mezi věřícími zde a Kristem ve slávě nebe. Toto pouto znamená, že Předchůdce otevřel dveře pro druhé, aby Ho následovali do nebe, nyní a také později. Ježíš představuje zcela nový pořádek, který neexistoval pod Mojžíšem a Aronem, ani všeobecně mezi izraelským lidem.

Melchisedech byl předobrazem věčného Syna; bez otce a bez matky. Požehnal Abrahamovi, což znamená, že byl vyšší než Abraham (neboť nižší od vyššího přijímá požehnání – kap. 7,7) – a pro Žida bylo těžké přijmout, že někdo je vyšší než Abraham. Melchisedech také velebil Boha ve jménu Abrahamovu, když Mu přinesl správný druh odpovědi. Epištola Židům potvrzuje také, že zavržený Ježíš, který byl Svým lidem vyvržen, je Bůh: „*Tentýž včera, dnes i na věky*“ (13,8), ten, „*který jest nade všecky, Bůh požehnaný na věky*“ (Řím. 9,5). Slovo pořádek (řád) se vztahuje k něčemu, co Bůh upevnil, ustanovil, k něčemu, co člověk na zemi nikdy nemohl udělat. „Na věky“ kontrastuje s pořádkem Starého zákona, kdy nejvyšší kněží byli nahrazováni generaci po generaci. Ježíš, Předchůdce, je také ten velký Melchisedech! Podle významu tohoto jména to zahrnuje, že Ježíš je Král spravedlnosti stejně jako i Král pokoje. Jak je veliký!

A. E. Bouter, TLIN, 22/6/2014

8. červen

A považte, jaký jest ten, který snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslích svých hynouce. Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.

Židům 12,3.4

Ten, kdo chce žít dle své víry a věrně následovat Pána Ježíše, zakusí odpor stejně jako On. Pán snášel tento odpor a ve Svém životě naplnil Simeonovo proroctví: *„Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterému bude odpíráno.“* (Lukáš 2,34) On byl Trpitel, který nezlořečil, když Mu bylo zlořečeno, a nehrozil, když musel trpět (1. Petra 2,23).

Adresáti Dopisu Židům museli snášet pohanění a utrpení a byli v nebezpečí, že se ve svém životě víry unaví a zemdlí. Pisatel Dopisu je povzbuzuje, když jejich pohled obrací na Pána Ježíše.

Ježíš nejenže strpěl odpor od hříšníků, On se dokonce v tomto boji „zprotivil až do krve“. To znamená, že na konci Své cesty dal dokonce Svůj život, a tak – pokud jde o odpovědnost a vinu člověka – zemřel smrtí mučedníka.

„Bojovat proti hříchu“ se nevztahuje na hřích v nás, nýbrž na hřích ve světě. Nepřátelství světa proti věřícím vyvolává boj s utrpením. Ten bude trvat, dokud jsme na zemi. Kéž nám Pán pomůže, abychom v tomto boji obstáli!

„Nebo že /v čem/ sám trpěl, pokoušen byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“ (Židům 2,18)

DHIN,23/2/2017

A když přišel Josef k bratřím svým, strhli s něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterou měl na sobě, a pochopivše, uvrhli jej do cisterny.

1. Mojžíšova 37,23-24

JOSEF (4)

Nejvíce udivující skutečností, spojenou s příchodem Krista, je to, že byl zavržen Svým vlastním lidem: „*Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.*“ (Jan 1,11) Jak hluboce jsou věci, spojené s Kristovým zavržením, vetkány do látky Josefovy historie! Podívejme se na některé podrobnosti ve verších 23-28:

- 1) Josefovi byla stržena sukně proměnných barev – Kristovi byly vzaty Jeho šaty, když byl před Pilátem, a vojáci o ně u kříže losovali (Mat. 27,28; Jan 19,23).
- 2) Josef byl uvržen do **prázdné jámy**, „v níž nebylo vody“. – Jako protiklad trpěl Kristus Boží hněv kvůli hříchu: „*Všecka vlnobití tvá a rozvodnění tvá na mne se svalila.*“ (Žalm 42,8) Prázdná jáma může také být předobrazem vzkříšení.
- 3) Josefovi bratři ho vydali do rukou karavany Izmaelitských, kteří vezli koření včetně „mirry“ (to je **první zmínka** o miře v Bibli) – Kristus byl také vydán židovskými vůdci do rukou pohanů. Koření, zvláště „mirra“ (symbol utrpení), je také zmíněno při narození a smrti Pána (Mat. 2,11; Jan 19,39).
- 4) Josefův bratr Juda uvažuje: „*Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého?*“, a potom navrhuje, aby ho prodali Izmaelitským – byl to Judův jmenovec Jidáš (Juda), kdo prodal Krista. Zrádce byl zloděj a byl stravován chamtivostí.
- 5) Josef byl prodán za „dvacet stříbrných“ – Kristus byl prodán za „třicet stříbrných“, cenu otroka potrkaného volem (2. M. 21,32). Jsme udiveni „*milostí našeho Pána Ježíše Krista*“! Jeho svaté jméno buď navěky velebeno!

Povstal jiný věk po nich, kteří neznali Hospodina, ani skutků, které učinil Izraelovi.

Soudců 2,10

Několik let už přešlo od doby, kdy Jozue skrze Boží dobrotivou ruku uvedl děti Izraele do jejich dědictví. Sloužili Bohu „*po všechny dny Jozue, a po všechny dny starších, kteří dlouho živi byli po Jozue, jenž viděli všechny skutky veliké Hospodinovy, které učinil Izraelovi*“ (v. 7).

Ale potom Jozue a celá generace těchto starších zemřeli a přišla po nich jiná generace, která neznala tyto „*skutky veliké Hospodinovy*“. Tato generace už nepožila ani péči Boží věrnosti na poušti, ani skutky Jeho moci v zemi Kanán.

To je poučný a zároveň varující příklad pro každou novou generaci Božího lidu. Neboť tehdy Izrael opustil pravého Boha. – Děti věřících rodičů slyšely mluvit o obdivuhodných věcech, které Bůh pro předcházející generace učinil, ale znají ony Pána také z osobní zkušenosti?

Žel, že po probuzeních, která Bůh v minulých stoletích dal, to jde opět dolů. „*Předkové*“, o kterých jsme slyšeli, jeden po druhém zemřeli. A když nás Pán zde ještě nějaký čas ponechá, bude znovu muset odpovědnost přejmout mladá generace. „*Vzpomínejte na vůdce své, kteří vám mluvili slovo,*“ povzbuzuje nás Epištola Židům. Ti nám zanechali svou písemnou službu a svůj příklad. Chtějme především „*následovat jejich víru*“ (Židům 13,7). A – když nás opustí, tu Pán přece zůstává. Jeho přítomnost je dostačující i pro čas slabosti, jako je dnes!

DHIN,24/2/2017

A navrátil nejvyššího nad šenky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do ruky. Vladaře pak nad pekaři oběsil, tak jak jim byl sen vyložil Josef.

1. Mojžíšova 40,21-22

JOSEF (5)

Josef se neprovinil absolutně žádným zločinem ani urážkou, a přece byl několik dlouhých let ve vězení. Dříve však, než tento rozsudek přejde, stráví plné dva roky v této situaci (1. M. 41,1). Nicméně nebyl nečinný. Správce vězení dal Josefovi na starost všechny ostatní vězně. Všem, co Josef v tomto postavení konal, dal Bůh prospěch. Naučení z toho je, že kdekoli je Kristu dána prvotnost, jistě bude následovat požehnání!

I když Josef byl nevinný, je pravděpodobné, že jak šenkýř, tak i hlavní pekař se proti faraonovi něčím provinili. Jak tento výjev ukazuje, každý z nich měl sen a přišli k Josefovi, aby jim ho vyložil (v. 8). Jak povzbuzující jsou Josefova slova: „*Zdali Boží nejsou výkladové?*“ To ukazuje, že jeho vlastní naděje a sny byly velmi živé – jinak by neměl důvěru ve výklad jejich snů! Stále věřil tomu, co Bůh **ukázal jemu**, přes okolnosti, v nichž byl.

Josefův výklad se přesně splnil tak, jak to předpověděl. Šenkýř byl ve svém postavení obnoven, ale vrchní pekař byl faraonem oběšen. Když v tomto světle uvažujeme o našem Pánu, jsme udiveni Božím slovem! Kristus, který byl Pilátem prohlášen za nevinného, byl „*počten s přestupníky*“ (Iz. 53,12) a byl ukřižován mezi dvěma zločinci (Luk. 23,32). Tak jako u šenkýře a pekaře, šel jeden zločinec tentýž den do ráje a jeden byl ponechán k soudu. Oba, Josef a zločinec řekli: „*Rozpomeň se na mne.*“ (1. M. 40,14; Luk. 23,42) Šenkýř na Josefa zapomněl, ale zločinec byl Kristem zachráněn!

Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti /k plnému vzrůstu/ se nesme...

Židům 6,1

„KONZERVATIVNÍ“ NEBO „PROGRESIVNÍ“?

Ta myšlenka je pro nás běžná: Věřící křesťan má zachovávat Boží slovo, má pevně držet to, co má. V tomto smyslu je tedy „konzervativní“. Příklad za mnohá místa Písma, která o tom mluví, najdeme ve 2. Timoteovi 1,13.14. Tam je Timoteus vyzván: *„Drž pevně obraz zdravých slov... Zachovávej ten krásný svěřený statek skrze Ducha Svatého, který v nás přebývá.“* (-přel.)

Méně běžná, ale stejně tak pravdivá a důležitá je výzva opustit a kráčet dál. V tomto smyslu je křesťan „progresivní“. Bůh si přeje, abychom nezůstávali prostě stát u toho, čemu jsme se naučili, nýbrž abychom rostli *„v milosti a v známosti Pána našeho a spasitele Ježíše Krista“* (2. Petra 3,18).

Bible nám ukazuje různé překážky duchovního růstu. Jednou z nejčastějších překážek je, že si vystačíme s určitými pravdami víry Božího slova – možná s takovými, které tradičně známe a ceníme si jich. Pak jsme leniví ve slyšení a uzavíráme se působení Ducha Božího, který nás chce vést do celé pravdy (Jan 16,13).

To bylo nebezpečí u adresátů Dopisu Židům. Ačkoli se jejich víra v Pána Ježíše už po léta osvědčila, zůstali ve svém duchovním vývoji stát. Tím přišli do nebezpečí, že ztratí odvahu a budou hledat úkryt u židovství.

Z toho se učíme, že chceme-li pevně stát v pravdě, je nutné, abychom pokračovali dále *„k plnému vzrůstu“*.

DHIN,25/2/2017

A dal Farao jméno Josefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Putifera, knížete On, za manželku.

1. Mojžíšova 41,45

JOSEF (6)

Jak jsme viděli, Josef je krásný předobraz Pána Ježíše. Byl nenáviděn svými bratry, prodán za dvacet stříbrných, předán pohanům, falešně obviněn a uvězněn, ale nakonec byl povýšen na předsedu vlády Egypta – pozoruhodný předobraz „o utrpeních Kristových a o veliké za tím slávě“ (1. Petra 1,11).

Bůh zaslíbil Josefovi, že se jeho bratři před ním budou sklánět (1. M. 37,5-9). Tak Duch proroctví ukázal požehnání Izraele pod Mesiášem v tisíciletém království. Avšak Josefova žena **nebyla předmětem jeho prorockých snů**. Nebyla představována snopy ani sluncem a měsícem a jedenácti hvězdami, které se měly klánět Josefovi. To má jen co činit s Josefovými bratry (a Izraelem prorocky). Církev, utvořená jak ze Židů, tak i pohanů v jedno tělo a spojená s Kristem v nebi, nebyla v době Starého zákona známá. Apoštol Pavel prohlašuje, že to bylo tajemství, které „bylo skryté v Bohu“ (Ef. 3,3-9). Ani Izaiáš, Jeremiáš, ani kdo z proroků nikdy nenaznačili takovou věc.

A my také vidíme, že **Farao dal** Josefovi jeho ženu. Pán Ježíš se modlí k Otci ohledně „těch, které jsi mi dal“ (Jan 17,11). Josefova žena mu byla dána **poté**, co byl vyvýšen po faraonovu pravici. Shromáždění bylo zformováno po Kristově vystoupení na Boží pravici (Sk. 2,33; 1. Kor. 12,13). Josefova nevěsta mu také byla dána **dříve**, než přišlo na Egypt sedm let hladu. Církev bude Kristu představena slavná, nemající poskvrny ani vrásky předtím, než přijde velké soužení, skrze které budou „zkušeni obyvatelé země“ (Zj. 3,10). Jak obdivuhodné je Boží slovo!

B. Reynolds, TLIN, 7/7/2014

Udělal také truhlu z dříví setim /akáciového dřeva/ ... A obložil ji zlatem čistým, vnitř i zevnitř obložil ji.

2. Mojžíšova 25,10.11

Je obdivuhodné, s jakou moudrostí Bůh nařídil stavbu stánku a jeho nástrojů. Pozorný čtenář může téměř v každém detailu objevit předobrazy, které poukazují na Pána Ježíše samého nebo na Jeho výkupné dílo a jeho výsledky.

Náš biblický verš jedná o truhle smlouvy – symbolu Boží přítomnosti v Jeho lidu. Sotva který nástroj stánku ukazuje tak nápadně na Pána Ježíše samého. Truhla smlouvy obsahovala dvě desky zákona; a Pán Ježíš mohl říci: „*Zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých.*“ (2. M. 25,16; Žalm 40,9) Přitom dřevo setim (akáciové), které je zde i u jiných předmětů použito, ukazuje na Jeho lidství (srv. se symbolickým významem Lukáše 23,31): Pán Ježíš se stal pravým člověkem. Potažení zlatem je naproti tomu obrazem Jeho božské slávy: Jeho spravedlnosti, ale také Jeho pravdy, svatosti, moudrosti, moci a lásky (srv. se Zjevením 3,18; 21,11. 18.21). Tato sláva byla viditelná v celém životě Pána Ježíše na zemi.

S pomocí zjevení, která nám Bůh dává v Novém zákoně, tomu smíme mnohem více rozumět a v těchto směrnicích poznávat více, než tehdy mohl Izraelita. Známe Boží radu, která má za svůj střed Pána Ježíše; a už v těchto starých nařízeních smíme objevovat odpovídající základní rysy této rady. Chtěli bychom každého čtenáře povzbudit k tomu, aby četl hlouběji. Neboť když zkoumáme Písmo, abychom v něm více a více poznávali Pána Ježíše, dotýká se to našich srdcí a vede to k velebení. A nezůstane to bez vlivu na náš život.

DHIN,26/2/2017

I řekl Josef bratřím svým: Přistupte medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Josef bratr váš, kterého jste prodali do Egypta.

1. Mojžíšova 45,4

JOSEF (7)

Josef se stal velkým správcem Egypta a vládl nad všemi věcmi s výjimkou faraonova trůnu. Prorokovaných sem let hojnosti (během kterých Josef uskladoval potravu ve skladech Egypta) nyní skončilo. Roky hladu pro Egypt a pro všechny země včetně Kanánu nyní zuřily už dva roky (1. M. 41,57; 45,11). To je bezpochyby obraz doby soužení, které nemá obdoby, která přijde na celý svět, „*aby byli zkušeni obyvatelé země*“ (Zj. 3,10).

Avšak Duch Boží se nezaměřuje na národy, které přicházely k Josefovi pro potravu, ale na Izraelovy syny. Zájem v těchto posledních kapitolách 1. Mojžíšovy knihy je jasně soustředěn na Josefovo jednání s jeho bratry v tomto sedmiletém období hladu. Už neslyšíme o Josefově nevěstě, která je s ním spojena v jeho vládě ale skryta za ním. Pán Ježíš přijde nejprve pro Církev a ona s Ním bude spojena ve slávě dříve, než On začne veřejně jednat s Izraelem.

Když byl Pán na zemi, řekl Židům, že jejich dům bude ponechán pustý a že Ho už neuvidí, „*až i díte: Požehnaný, který se béře ve jménu Páně*“ (Mat. 23,38-39). Toto zpuštění trvá dodnes. Ale blíží se čas, kdy ostatek mezi nimi vyzná svůj hřích zavržení svého Mesiáše. V období hladu Josefovi bratři přijdou k bodu, kde vyznají: „*Provinili jsme proti bratru svému... proto přišlo na nás soužení toto.*“ (1. M. 42,21) Pak on řekne: „**Přistupte ke mně.**“ Jak obdivuhodné to bude, když toto dílo bude dokonáno v srdcích židovského lidu „*a tak všechen Izrael spasen bude*“ (Řím. 11,26).

B. Reynolds, TLIN, 15/7/2014

Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž těch, kteří pro zvyklost mají smysly způsobilé k rozeznání dobrého i zlého.

Židům 5,14

Investice předcházejí; nejprve se investuje a zisk přichází později, někdy o mnoho později. Obchodník s rozhledem to ale rád přijímá.

Neinvestují se jen materiální prostředky. Tak například dobré školní a odborné vzdělání je cennou investicí pro celý život. A „investicí“ zvláštního druhu je pro křesťana studium Božího slova a souvislostí, které nám v něm Bůh ukazuje.

V hospodářství se rozšířilo myšlení na krátkodobý úspěch. Tím trpí i velké podniky. Když čtvrtletní zpráva nevykazuje zisk, dožívá se vedení okamžitě pod tlak. Ti, kdo investují peníze, žádají „rychlé euro“ – ke škodě podniku a nakonec i své.

Věřící jsou v nebezpečí, že vpadnou do téže pasti, když jde o Boží slovo. Zajímáme se pak jen o „praktická“ témata, o odpovědi na otázky, které nás právě zajímají.

Avšak Boží slovo není často „konkrétní“, není tím, čemu my říkáme „praktické“. Ukazuje nám zásady, „učení“, a my je musíme pochopit; učení musí charakterizovat naše myšlení. Na nás potom je, abychom případ od případu tyto zásady převáděli v praktická rozhodnutí.

„Dospělí /dokonalí/“ v našem biblickém verši přijímali pravidelně „pevný /hrubý/ pokrm“ Božího slova. Nyní jsou schopni v konkrétní situaci, do které přišli, „rozeznávat“, co je a co není podle Božích myšlenek. Proto také nejsou bezradní, když pro jejich situaci neexistuje právě výslovné místo. „Investice“ se „vyplatila“!

Přišel bych k vidění a zjevení Páně. Znáám člověka v Kristu před lety čtrnácti..., který byl vtržen do třetího nebe.

2. Korintským 12,1-2

Pavel vypráví o pozoruhodné zkušenosti, kterou prožil před 14 lety. Tělesně smýšlející křesťan by se bezpochyby takovou zkušeností chlubil okamžitě. Ale apoštol, který si uvědomoval, že není dobré se chlubit, se zřekl každé zmínky o této zkušenosti před čtrnácti lety. Právě nám vyprávěl o pokořující zkušenosti v těle (kap. 11); nyní nám vypráví o obdivuhodné zkušenosti, kterou měl jako „*člověk v Kristu*“. Ten, který věděl, co to je „být spuštěn“ v koši na zem, zakusil také nesmírnou výsadu, že byl „*vtržen do třetího nebe*“.

Třetí nebe mluví o místě Božího přebývání. Existuje atmosférické nebe, potom hvězdné nebe, a potom třetí nebe, ve kterém je Boží trůn. Apoštol mluví o třetím nebi jako o ráji a naznačuje tak blaženost toho místa jako jeviště radosti, krásy a slávy – jako o zahradě libosti, kam nikdy nepřijde stín smrti. Starostlivě nám říká, že to nebylo jako člověk v těle, ale že byl vtržen jako „*člověk v Kristu*“. Své přirozené přednosti jako člověka v těle, které nám líčí v jiné Epištole, považuje jen za smetlí. Ale svým postavením a výsadami jako člověka v Kristu se může právem chlubit.

Když byl vtržen do ráje, nebyl si už vědom těla s jeho potřebami a slabostmi. Tam slyšel věci, o kterých naprosto nebylo na místě, aby mluvil, a to ani křesťanům, dokud jsou na zemi a v těchto smrtelných tělech. Nicméně mějme na paměti, že ačkoli nemáme takové zázračné zkušenosti, jako být vtrženi do třetího nebe, tu přece vše, co bylo zjeveno apoštolovi, když tam byl vtržen, náleží i tomu nejprostšímu věřícímu jako jsoícímu „*v Kristu*“.

H. Smith, TLIN, 24/6/2014

Vstupte na tuto horu, a svezouce dříví, stavějte dům tento, i zalíbím sobě to, a budu oslaven, praví Hospodin.

Aggeus 1,8

Na alespoň patnáct let zastavil ostatek, který se vrátil z babylonského zajetí, práci na chrámu. Kdyby o tom podávala zprávu jen Ezdrášova kniha, mysleli bychom si, že příčiny pro to spočívaly ve vnějších okolnostech a v zákazu od babylonského krále (Ezdráš 4). Ale skrze proroka Aggea odkrývá Bůh pravé vnitřní důvody: Jejich vlastní domy se Izraelitům staly důležitějšími než Boží dům (Aggeus 1,4.9).

Bůh ty, kteří se navrátili do země, v průběhu těchto mnoha let káral špatnými sklizněmi (Agg. 1,10.11; 2,17), ale oni se neobrátili. Ve Své milosti mluví nyní skrze proroka přímo k jejich srdcím a svědomím: „*Přiložte /obratte/ srdce své k cestám svým!*“ (Aggeus 1,5.7) Pak je vyzývá, aby dále stavěli Boží dům. On v tom bude mít zalíbení a bude v tom oslaven.

Stavíme my všichni spolu také Boží dům (1. Kor. 3,10)? Anebo si myslíš, že stavění je jen věc obzvláště obdařených bratrů? Anebo máš, jako ti Izraelité tehdy, chybně nastavené priority?

Jaké jsou dnes následky, když zastavíme společnou práci na Božím domě? Ne materiální, ale duchovní nedostatek!

Nechceme poslechnout Boží výzvu a vystoupit na horu, to znamená vstoupit před Něho v modlitbě? Z „hory“ přineseme s sebou dřevo. To znamená: Jen z obecenství s Ním získáme pravý materiál, s kterým můžeme stavět.

On v tom bude mít zalíbení a bude tím oslaven. Není to také v našich dnech, v době „malé síly“ (Zjevení 3,8), obdivuhodné povzbuzení?

DHIN,1/3/2017

Tedy vzdělal Jozue oltář Hospodinu Bohu Izraelskému... Napsal také tam na kamenech výpis zákona Mojžíšova, který psal před syny izraelskými... Nebylo ani slova ze všeho, co přikázal Mojžíš, jehož by nečetl Jozue přede vším shromážděním Izraelským i ženami i dětmi i příchozími, kteří šli uprostřed nich.

Jozue 8,31.32.35

JOZUE (8)

Po usmrcení Achana dal Bůh Izraeli úplné vítězství nad Hai, ale nebylo to snadné vítězství, které v sebedůvěře předtím očekávali jen s 3000 bojovníky. Tentokrát bylo Jozue řečeno, aby s sebou vzal všechny válečný lid. Když bylo vítězství dobyto, Jozue a lid udělali, co Mojžíš přikázal v 5. M. 27. Jozue postavil oltář z velkých celých kamenů, na kterém obětoval zápalné a pokojné oběti. Když kameny omítl, napsal na ně opis zákona. Pak shromáždil všechny Izrael a cizince, žijící mezi nimi. Šest pokolení stálo na hoře Garizim, aby žehnali lidu, a zbylých šest na hoře Hébal, aby zlořčili. Vše, co Mojžíš přikázal, aby bylo čteno, jim bylo slavnostně přečteno. Jak pozorně jistě poslouchali, když jim byla čtena požehnání a zlořečení! Musíme mít na paměti, že se toto dělo dříve, než lidé měli výsadu osobně vlastnit vytištěné kopie Božího slova, natož aby je měli na počítačích či jiných elektronických přístrojích. Zřídka kdy měli příležitost slyšet čtené Boží slovo. Také si všimněte, kdo byl přítomen na tom shromáždění: Jozue, všechny Izrael, starší, úředníci, soudci, kněží, Levíté, ženy, děti a cizinci, žijící mezi nimi.

Jakou výsadu máme my! Boží slovo máme snadno k dispozici. Můžeme je číst bez strachu, že budeme obtěžováni. Opět a opět vidíme, že Bůh chce, aby všichni – včetně dětí – byli přítomni, když je uvažováno Boží slovo. Kéž je všem našim rodinám takto požehnáno!

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 25/6/2014

Ještě bych měl mnoho mluvití vám, ale nemůžete snéstí nyní.

Jan 16,12

Při mnoha příležitostech lidé Pánu Ježíši nerozuměli. Dokonce ani Jeho učedníci často nebyli schopni porozumět Jeho slovům v jejich plném významu a dosahu. Avšak to nespočívalo v Pánu Ježíši, neboť „*kdo je jemu podobný učitel*“ (Job 36,22)? Pán uměl láskou dosáhnout lidská srdce. Evangelia jsou učebnicí pro rodiče a vychovatele. Ježíš stále navazoval na předcházející vědění. Nikdy nekladl na nikoho přílišné požadavky a opakoval často tytéž pravdy víry. Měl velkou touhu po posluchačích, kteří by Mu rozuměli. Ale Pán také cítil, když Jeho slovům nebylo správně porozuměno. Někdy se učedníci zaměstnávali jinými věcmi. Anebo se jim to prostě zdálo příliš mnoho. Jak osamělým se Pán Ježíš cítil! – Později bude Duch Svatý učedníky uvádět dále do božských pravd, které se dotýkaly srdce Pána Ježíše.

Mezitím uběhlo mnoho roků. Boží slovo je už přes 1900 let dokončeno. A Duch Boží přes staletí působil, aby křesťany uváděl do pravdy. Přebývá dokonce v každém věřícím osobně a chce každého vést v jeho životních okolnostech, chce věřícím přibližovat myšlenky jejich Pána – nejen v neděli.

Všechny Boží zdroje pomoci nám jsou k dispozici. Proto je dobré a na místě, abychom Pánu v modlitbě nejenom vyjadřovali svou nemohoucnost v problémech všedního dne, nýbrž také své přání lépe rozumět Jeho myšlenkám. Pán se raduje, když u nás nalezne upřímná srdce, která nemají tmavá zákoutí a která se Mu otvírají, aby přijímala naučení. Tak má také nám „mnoho co mluvit“ a chtěl by psané Slovo skrze Svého Ducha učinit působícími v našem srdci a v našem životě. – Jaká škoda, kdybychom nebyli ochotni je přijímat. Mnoho vzácného by nám pak uniklo.

DHIN,2/3/2017

A hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejte /Bud'te dobré myslí/, já to jsem, nebojte se. I vstoupil k nim na loď.

Marek 6,50-51

Marek 6,46 nám říká, že Pán šel na horu, aby se modlil. Toto ať je první velká skutečnost pro naše uvažování. Můžeme si být jisti, že učedníci měli své místo v Jeho modlitbě oné noci. Byl jejich přímluvcem. Byli zdánlivě ponecháni sami, aby čelili bouřlivému moři a divokým vlnám, a přece nebyli zapomenuti. On se za ně modlil, protože je miloval. A přestal snad mít zájem o Svě zkoušené učedníky, kteří se zdáli být ponecháni, aby samotni čelili moři a strasti? Ne. On je tím, čím vždy byl, a na hoře slávy – na Boží pravici – se modlí za ty Svě (viz Řím. 8,34). Musíme si plněji uvědomovat tuto živou lásku, tuto živou službu našeho Pána pro nás, neboť ta je nezbytná pro naši každodenní spásu. Je to nepřetržitá a účinná služba; On vždy žije, aby se za nás přimlouval.

Vidí všechny Svě svaté, kteří trpí a namáhají se, a On žije, aby se za ně přimlouval a aby se k nim blížil v jejich těžkostech a aby je v nich činil více než vítěze. „A viděl je, a oni se s těžkostí plavili... přišel k nim.“ Jejich potřeba a Jeho láska Ho tam přivedly. Když jejich námořnické umění bylo u konce a jejich síly vyčerpány, On byl tam; když položili svá vesla a přestali bojovat, On byl tam, aby vstoupil do jejich okolností a aby přinesl s sebou Svůj pokoj a aby jej sdílel s nimi; aby je vedl do velkého utišení.

Tak tomu je i dnes. Jeho láska Ho rychle přivádí tomu, aby nám ulehčil, ne vždy aby změnil okolnosti – některé z nich nemohou být změněny – ale aby změnil nás, aby nás utišil Svou vlastní přítomností. Ano, i když jdeme údolím stínu smrti, důvěřujeme a nereptáme, neboť On je tam, kde je ta největší zkouška. A je to On, ten velký Nejvyšší kněz, Přímluvce, kdo říká: „Nikdy tě nenechám ani neopustím.“

J. T. Mawson, TLIN, 26/6/2014

Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej... Vzávati mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v soužení, vytrhnu... jej.

Žalm 91,14.15

Hudson Taylor opustil Anglii ve věku 21 let, aby nesl evangelium do Číny. Byl přesvědčen o tom, že Ježíš Kristus sám ho tam posílá a že on Mu může ve všem důvěřovat. Dříve než mohl Taylor 1. března 1854 vystoupit na zem v Šanghaji, byla tato hluboká důvěra nebezpečími cesty vícekrát vystavena zkoušce. Příklad:

V blízkosti Nové Guineje nastává bezvětří a silný proud žene plachetnici na skryté útesy. Všechny snahy přivést loď opět do kursu selhávají. Kapitán vyhláší: „Nyní jsme udělali vše, co bylo v naší moci. Teď už můžeme jen čekat, jak to skončí.“ – „Nikoli,“ odpovídá Taylor, „ještě jsme neudělali všechno!“ A když se kapitán ptá, odpovídá: „Jsme přece na palubě čtyři křesťané. Měli bychom Pána ve společné modlitbě prosit, aby nám ihned poslal vítr.“ Po krátké chvíli modlitby přichází mladý misionář opět na palubu a prohlašuje, že Bůh jim jako odpověď na jejich modlitby pošle příznivý vítr. Mají hned rozvinout plachty, protože už jsou tak blízko útesu. Bezbožný první důstojník opovřlivě odpovídá, že by raději ten vítr cítil, než aby o něm mluvil. Avšak v témže okamžiku je vidět, jak se cíp velké plachty pohnul ve větru! Vyprošená bríza je tu! Plachetnice může uniknout z blízkosti nebezpečného útesu.

Tak Hudson Taylor na cestě – ale také už předtím v Anglii – prožil četná vyslyšení modliteb. Povzbuzovala ho v těch dlouhých rocích jeho služby, kdy směl každou jednotlivou starost, každou jednotlivou záležitost přednést v modlitbě před Boha, a také v těžkých situacích vždy znovu počítat s Boží pomocí.

DHIN,3/3/2017

Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky velké v lidu.

Skutky 6,8

A oni zkřikše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj, a vyvedše jej z města, kamenovali ho.

Skutky 7,57-58

Proč byl Štěpán schopen působit divy a veliká znamení, aby vysvobodil druhé, ale nemohl užít tyto věci, aby vysvobodil sám sebe od smrti ukamenováním? Proč nesvolal jako Eliáš oheň z nebe na své nepřátele? Proč Bůh dovolil, aby byl zabit právě v době, kdy byl tak věrný pro Boha na zemi? Proč nevzít domů křesťana, který je „plný sebe“, spíše než takového, který byl „plný Ducha Svatého“?

Odpověď na všechny tři otázky nalezneme v Božím úmyslu. Neexistuje nedostatek Boží moci k vysvobození Jeho lidu, když On tak zvolí. Svědectví o tom jsou Sidrach, Mizach a Abdenágo v ohnivé peci, Daniel v jámě lvové a Petr v Herodově vězení.

Není tady ani problém ve Štěpánově víře a oddanosti. Když se s ním prvně setkáváme ve Skutcích 6,5, je popsán jako muž „plný víry a Ducha svatého“. A když umíral, byl plný Ducha Svatého a modlil se za násilníky, kteří ukončili jeho život (Sk. 7,55,60).

Prostá skutečnost je, že Bůh nepotřebuje ani schválení ani porozumění, když provádí Svůj úmysl pro náš život. Cíl Jeho aktivity ve prospěch Jeho lidu není primárně naše fyzické blaho nebo přežití, ale aby byla ukázána Jeho vlastní sláva. Proto Pavel mohl uzdravit množství lidí během svých misionářských cest, a přece neobdržet ulehčení od svého trnu v těle. Když si toto uvědomujeme, budeme opakovat ozvěnou slova z 2. Samuelovy 22,31: „*Toho Boha silného cesta jest dokonalá... On jest štít všech, kteří doufají v něho.*“

Ale poznal jsem vás /Znám vás/.

Jan 5,42

Tato slova Pána Ježíše znějí pro vůdce lidu téměř hroživě: Boží Syn zná nejen jejich tituly a jejich jména, On plně a zcela o nich ví všechno. Zná dům, ve kterém vyrostli, jejich mládí, jejich studium, jejich postavení ve společnosti – nic Mu není skryto. Zná také jejich srdce, jejich nejtajnější přání a plány. A co je pro ně ještě horší: Ježíš se nebojí otevřeně vyslovit jejich myšlenky (Mark 2,8). To jim vždy znovu bere řeč. Avšak jejich svémyslnost nedopouští, aby se Mu svěřili. To je jejich rozhodující chyba. Mohli by tuto chybu napravit, kdyby v Něho uvěřili. Avšak to vyžaduje lítost a pokání kvůli jejich hříchům. A to je pro ně příliš mnoho. Z toho mají strach – žel!

Ovšem v Evangeliích jsou také osoby, které na vševědoucnost Pána reagují jinak. Natanael je už při svém prvním setkání s Pánem Ježíšem přesvědčen o Jeho majestátu a velikosti co Syna Božího. Žena u Jakobovy studně rovněž. Velmi se jí dotýká, že Pán zná celý její život. Proto v Něho věří a spontánně vypráví ve městě, co s Pánem Ježíšem prožila (Jan 1,45-51; 4,7-30).

Jak je dobré, když i Boží děti mají v každé chvíli jasno o tom, že Pán má na ně upřeny Svě oči. Naše myšlenky a přemýšlení Mu nejsou neznámé. Naše srdce jsou od přirozenosti stejně tak náchylná ke zlu a jsou tak převrácená, jako srdce všech ostatních lidí. Tak například je prostě v každém člověku touha vypadat větší, než je. Avšak Pánu nemůžeme nic předstírat. Jak je proto dobré, že Pán nás nejen zná, nýbrž že On nám také chce odpouštět, „uzdravovat“ nás a vždy nám dávat novou šanci. Nechceme Mu široce otevřít své srdce a mít s Ním společenství den za dnem?

DHIN,4/3/2017

Té noci král nemoha spáti...

Ester 6,1

Co to bylo, co odehnalo spánek od očí onoho mocného monarchy, krále Asvera? Prst Všemohoucího byl v té noci bez spánku. Pán, Bůh Hebrejů, chtěl vykonat mocné dílo ve prospěch Svého milovaného lidu, a aby to provedl, král nemohl spát. To ukazuje charakter knihy Ester.

V celém tomto zajímavém oddílu inspirace nikdy není slyšet Boží jméno, ale Jeho prst je viditelně vtisknut na všem. Nejobyčejnější okolnosti zobrazují Jeho obdivuhodnou radu a výtečné působení (Iz. 28,29).

Vidění přirozenosti nemůže sledovat pohyb kol Hospodinova vozu, ale víra nejenže jej sleduje, ale zná i směr, ve kterém se pohybuje. Nepřítel kuje pikle, ale Bůh je nad ním. Satanův každý pohyb je jenom článkem v obdivuhodném řetězu událostí, jimiž Bůh Izraele vykonával Svůj úmysl milosti týkající se Jeho lidu. Tak tomu bylo, tak tomu je, a tak tomu vždy bude. Satanova špatnost a lidská pýcha jsou nástroji v Boží ruce pro vykonání Jeho milostivých úmyslů. Hospodin je za scénou. Každé kolo, každý šroub, každý čep v rozsáhlém soustrojí lidských záležitostí je pod Jeho kontrolou. I když Jeho jméno není známé nebo uznávané dětmi země, Jeho prst je vidět, Jeho slovu je důvěřováno a Jeho cíl je očekáván dětmi víry.

Oné noci bez spánku byly pamětné knihy jedinou věcí, která musí být přinesena, aby vyplnila královo bdění. Zvláštní oddech pro náročného monarchu! Ale v té knize byl záznam o jistém Židovi, a ten musel být neklidnému králi okamžitě připomenut. V knize Ester vidíme pozoruhodným způsobem Boží prozřetelnost, pýchu člověka a moc víry. „*Rada má se koná, a vše, což mi se líbí, činím.*“ (Izaiáš 46,10) C. H. Mackintosh, TLIN, 28/6/2014

Tedy zavolal na něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame, Abrahame!

1. Mojžíšova 22,11

Abrahame, Abrahame!

Na sedm osob je v Bibli dvakrát voláno jménem. To volání je nápadné, neboť u Boha nic není nahodilé, nic nedůležité; a k tomu volání dochází vždy v nějakém kritickém bodu v jejich životě. Dvakrát jsou voláni **Abraham, Jákob, Mojžíš, Samuel, Šimon Petr, Marta a Saul**. Bůh s nimi jedná v milosti podle Svého svrchovaného úmyslu: Každý z nich je „*vyvolenou nádobou*“, která Mu leží na srdci (Skutky 9,15).

U **Abrahama** vidíme život ve víře, který činí Bohu radost. Pán ho vyzývá, aby se vzdal všech lidských opor – a Abraham důvěřuje zaslíbení. Věřící, že Bůh mu daruje zaslíbeného dědice. A jeho víra mu je počtena za spravedlnost. Pavel to používá později jako příklad, aby vysvětlil ospravedlnění z víry (1. Mojžíšova 15,6; Římanům 4).

Abrahamova víra se prokáže, když ho Bůh zkouší, zda je připraven dát svého syna. Jeho poslušnost je skutek víry. Je přesvědčen o tom, že Bůh může Izáka „*vzkřísit z mrtvých*“ (Židům 11,19). Proto říká: „*Já pak a dítě půjdeme a... navrátíme se k vám.*“ (1. M. 22,5) Je si jist: Izák se navrátí se mnou z hory zpátky.

Smrt a vzkříšení Pána Ježíše jsou zde nastíněny zvlášť výrazným způsobem: Otec a syn vystupují na horu „*oba spolu*“. Izák je připraven nechat se obětovat. Bůh zasahuje: Hlas „*z nebe*“ volá: „**Abrahame, Abrahame!**“ a zadržuje Abrahamovu ruku. V náhradu je obětován skopec – obdivuhodný poukaz na Boha, který „*svého vlastního Syna neušetřil*“ (Římanům 8,32) a na Syna, který vstal z mrtvých!

DHIN,9/3/2017

Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou... Nic neměj činiti se spravedlivým tímto, neboť jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro něho. Matouš 27,4.19

Žádné viny nenalézám na tomto člověku... Ale tento nic zlého neučinil... Jistě člověk tento spravedlivý byl. Lukáš 23,4.41.47

V době ukřižování Krista vyšla tato slova ze rtů pěti jednotlivců, které bychom považovali za nepravděpodobné svědky. Prvním byl Jidáš, zrádce Pána Ježíše. Přišel s tímto vyznáním k předním kněžím a starším poté, co viděl, že Pán byl v jejich radě odsouzen. Kdo by si pomyslel, že tento zrádný muž bude takovým svědkem o nevině Pána Ježíše?

Druhým svědkem byla Pilátova žena, která poslala svému manželovi vážné varování, aby se nezaplétal do soudu tohoto spravedlivého člověka. Důvodem bylo, že jí Bůh poslal sen, který ji velmi znepokojil. Toto svědectví bylo úplně neočekávané.

Třetím svědkem byl Pilát, pohanský soudce, který neměl žádnou lásku k Židům, ale který nemohl vydat žádný jiný úsudek než ten, že na tomto zcela neobvyklém vězňovi nenalezl žádnou vinu. To opakoval alespoň třikrát.

Čtvrtým svědkem byl lotr, ukřižovaný za zločiny. Nejprve se spojil s druhým zločincem v tvrdých urážkách Pána, ale když visel na kříži, bylo jeho srdce změněno. Vyznal svou vlastní vinu a pevně svědčil, že Kristus neudělal nic nenáležitého. Jak neočekávané, že zločinec ospravedlňoval jiného odsouzeného člověka!

Také pátý svědek velmi překvapuje. Centurio, který byl pověřen vykonáním rozsudku proti Pánu, když slyšel Jeho slova a viděl Ho trpět a umírat, s jednoznačným přesvědčením prohlásil, že tento člověk byl spravedlivý. Je to Bůh, kdo způsobil tyto svědky.

I mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka: Jákobe, Jákobe!

1. Mojžíšova 46,2

Jákobe, Jákobe!

Jákob to nemůže pochopit: Jeho syn Josef žije a je v Egyptě! A tak se tam Jákob vypravuje s celou svou rodinou. Než zemře, chce ještě jednou vidět Josefa. V Bersabé, posledním městě na jihu Kanánu, obětuje „*oběti Bohu otce svého Izáka*“ (v. 1).

V tomto bodě jeho cesty se mu zjevuje Bůh „*u vidění nočním*“ a říká: „**Jákobe, Jákobe!** ... *neboj se sestoupiti do Egypta.*“ (v. 3) Není tento Boží zásah pozoruhodný? – Zvažování a obavy vedou Jákoba k váhání sestoupit do Egypta. A má k tomu všechny důvody. Jeho dědeček Abraham se v Egyptě dostal do značných těžkostí a jeho otec Izák byl od Boha varován, aby tam nechodil. – Zde ale Bůh vybízí Jákoba, aby šel. A tak jde.

Jak je Jákob změněn ve srovnání se svými dřívějšími lety! Tehdy dělal plány a vyjednával s Bohem. A Bůh ho musel opakovaně bolestivě zkoušet. Zde nyní vidíme výsledek Božího vedení v jeho životě: Boží výchova v něm přinesla „*pokojné ovoce spravedlnosti*“ (Židů 12,11). Na rozdíl od dřívějška se tiše a bez odmluvy podřizuje Božímu plánu. Cítíme poslušnost, ale také uctivé velebení!

Bůh dopustil v Jákobově životě bolestivé okolnosti. Avšak tím se Jákob naučil, že „*všechny věci spolupůsobí k dobrému*“ (Římanům 8,28), a zjistil: **Za temnými mraky v jeho životě zářila Boží přívětivá tvář!** Tento „*Bůh Jákobův*“ (Žalm 146,5) je také naším Bohem!

DHIN,13/3/2017

Ještě jest muž jeden..., ale já ho nenávídím. 1. Královská 22,8
Ještě pak maje jediného syna milého, i toho poslal k nim.

Marek 12,6

Zde nalézáme jednoho zbožného krále, Jozafata, chybně se spolčujícího s velmi zlým králem Achabem. Nacházíme pro nás otevřené nebe a je nám dovoleno vidět způsob, jakým Bůh ve Svě svrchovanosti užívá lživého ducha, aby vedl Achaba do jeho zkázy. A nalézáme jednoho muže na zemi, který je schopen mluvit za Hospodina v nebi. Zvažujme na chvíli tento poslední bod, a dejme pozor, zda tu budeme moci najít obraz našeho Pána Ježíše.

Předně nacházíme tohoto „jednoho muže“, že byl nenáviděn pro Hospodinovo slovo. To nám přivádí na mysl vyprávění v Lukáš 4, kde Pán Ježíš je v synagoze v Nazarétu. Lidé se divili milostivým slovům, která přicházela z Jeho úst. Ale potom mluvil o Boží milosti, která nemohla být omezena na Izrael, a oni byli naplnění hněvem a byli ochotni Ho zabít. *„Nenáviděli i mne i Otce mého.“* (Jan 15,24)

Za druhé shledáváme, že Jeho slovo mělo moc. I bezbožný Achab uznával, že mluví ve jménu Hospodinovu. Když Pán Ježíš mluvil v Kafarnaum, je nám řečeno, že *„divili se náramně učení jeho, nebo učil je, jako moc maje, a ne jako zákoníci“* (Marek 1,22).

Za třetí v 1. Královské vidíme, že tento „jeden muž“ trpěl pro to, že přinášel Boží slovo. Pro našeho velebeného Pána Ježíše, jenž byl sám pravda (Jan 14,6) a vydával svědectví pravdě (Jan 18,37), to znamenalo, že půjde na smrt. A přece víme, že Jeho utrpení nebyla pouze utrpení mučedníka, ale byla kvůli nám, abychom my, kteří jsme byli nenáviděni a nenávidící jeden druhého (Titovi 3,3) a naslouchající otci lži (Jan 8,44), mohli být osvobozeni pravdou. Děkuje za to, že tu byl *„ještě Muž jeden“*, který mohl oslovit Boha a nás osvobodit!

K. Quartell, TLIN, 1/7/2014

Dáš tedy Levítý Aronovi i synům jeho; vlastně dáni jsou mu oni ze synů Izraelských.

4. Mojžíšova 3,9

Formulace „*vlastně dáni / zcela darováni – ČSP/*“ nám dává pozornět. Bezděky myslíme na nevolníky za staré doby. Patřili svým pánům jako předměty a museli vykonávat nejnižší služby. Avšak takové vysvětlení by se nehodilo do souvislosti tohoto biblického místa. Ve skutečnosti tu právě opak je pravdou! Nejvyšší kněz Aron měl dohled nad stánkem, místem bohoslužby, a nad bohoslužbou samotnou. Levíté „*mu byli dáni*“, aby se on mohl starat o svaté nástroje a oběti. Podléhali přímo nejvyššímu knězi a dostávali své úkoly od něho. Tím bylo postavení a služba Levitů vysokým povoláním a výsadou. Nakonec sloužili Bohu samému a Božímu lidu.

Tím jsou Lévité obrazem křesťanů, kteří slouží svému nebeskému Pánu. Apoštol Pavel byl takový „Levita“ – služebník, nebo otrok, Krista Ježíše (Římanům 1,1). Byl svému Pánu „zcela darován“. Svou vlastní vůli stavěl Pavel do pozadí. To byla poslušnost a závislost z lásky, neboť věděl, že jeho Pán to myslí jen dobře.

Máme tentýž postoj jako Pavel? Byli jsme draze vykoupeni, a nyní máme žít Tomu, který za nás zemřel a byl vzkříšen (1. Korintským 6,20; 2. Korintským 5,15). To není pokořující otroctví, nýbrž požehnané povolání! Jestliže své nadání dáme Pánu k dispozici a pracujeme pro Něho, posiluje to kněžskou službu: Čím více jsou věřící vzděláváni a rostou ve víře, tím více díky a velebení přinášejí Pánu – k Jeho cti. Proto se vyplatí být Jemu „zcela vlastní / zcela darováni/“.

DHIN,14/3/2017

Podle čeho lepší smlouvy prostředníkem /ručitelem/ jest Ježíš.

Židům 7,22

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (4)

Stará smlouva nemohla přinést dokonalost ani věci, které trvají. Místo toho se vyznačovala slabostí a Bůh ukázal mnoha různými způsoby její nedostatečnost, dříve než ji dal stranou. Hlavním důvodem pro toto selhání bylo to, kdo a co je člověk, někdy nazývaný „starý člověk“, sám v sobě. Avšak Bůh uvedl nový pořádek věcí spojený s **novým Člověkem**, naším Pánem Ježíšem Kristem. Ten nemůže selhat a tak ani **nový pořádek**, spojený s Ním, nemůže selhat. Epištola Židům to hojným způsobem ukazuje.

Dnes jsou křesťané spojeni s Kristem vyvýšeným v nebi – což je jedno z hlavních témat v Epištole Židům. V budoucím světě bude s Izraelem ustavena **nová smlouva** a vše bude spojeno s Kristem. Epištola Židům také ukazuje, že Pán Ježíš je ten **nový Kněz** podle řádu Melchisedechova, který žije na věky. I když přišel z pokolení Juda, z kteréhožto pokolení nikdy žádný kněz nepřišel, On je kněz na věky (to je jedno klíčové slovo v Epištole). Ve spojení s Ním je vše dobré nebo lepší, čerstvé, nové a stabilní, jak to ukazuje 7. kapitola. Proto tato kapitola uvádí Ježíše jako Toho, kdo je Ručitelem a zárukou lepší smlouvy, a ta proto nemůže selhat. Stará selhala, ale **nová smlouva** je rozhodně **lepší** a nemá žádnou možnost selhání, a proto je také nazvaná **věčnou**.

Číselná hodnota jména Ježíš je 888, což dodává zvláštní rozměr této postačitelnosti. Číslo 8 je v Písmu spojeno s novým pořádkem; viz například 8. Žalm, často citovaný v Novém zákoně. To, co Kristus vykonal a ustanovil, přináší záruku tohoto lepšího pořádku, který nemůže pochybit. Co je spojeno s Kristem, je nejen dobré (což je pravda), ale také lepší, v protikladu k tomu starému, co je dáváno stranou. *A. E. Bouter, TLIN, 6/7/2014*

2. červenec

Slovo kříže těm, kteří hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteří spasení dosahujeme, moc Boží jest.

1. Korintským 1,18

Na slovu o kříži se uráží mnoho lidí. Na jedné straně přirozený člověk, hříšník, nerozumí významu kříže a smrti Pána Ježíše Krista v jeho hloubce. Pro něho je Ježíš přinejlepším „příkladný člověk, který zemřel na kříži jako mučedník pro svou věrnost Bohu a za své ideje“. Na druhé straně je poselství kříže pro člověka, který je odmítá, hrozné poselství, které on nechce slyšet, protože tím přichází do Božího světla a je odhalen jako hříšník.

Pro nás, kteří věříme v Pána Ježíše, je slovo kříže Boží silou. Smíme totiž ve víře vědět, že Pán Ježíš právě nezemřel na kříži „jen“ jako mučedník, nýbrž aby vyřešil otázku hříchu a osvobodil nás od naší viny. On nezemřel na kříži „jen“ kvůli Své věrnosti Bohu, nýbrž protože tam chtěl Boha dokonale oslavit – a protože tím zároveň nám lidem chtěl ukázat, že Bůh je láska. On sám musel přitom v Božím soudu nad hříchem nejhlubším způsobem pocítit, že Bůh je světlo a nemůže snášet hřích.

Pro nás, kteří věříme, je slovo o kříži poselstvím, které nás vytrhlo ze zajetí hříchu a smrti. Toto poselství, které mluví o smrti Pána Ježíše, je pro nás poselstvím života! Náš Pán, Boží Syn, dal Svůj život na smrt, aby nám mohl dát věčný život.

DHIN, 15/3/2017

3. červenec

Ale obyvatelé Gabaon uslyšavše, co učinil Jozue Jerichu a Hai, učinili i oni chytře... I přijali to muži ti z pokrmů jejich, a úst Hospodinových neotázali se. A učinil s nimi Jozue pokoj, a všel s nimi v smlouvu, aby jich při životu zanechal... A ustanovil je Jozue v ten den, aby dříví sekali a vodu nosili všemu shromáždění, i k oltáři Hospodinovu, až do tohoto dne.

Jozue 9,3-4.14-15.27

JOZUE (9)

Lidé z hevejského královského města Gabaon se báli o svůj život, a rozhodli se pokusit vstoupit s Izraelem do vztahu smlouvy. Na rozdíl od Raab, která uznala Hospodina, že Hospodin je „*Bůh na nebi svrchu, i na zemi dole*“, a spolehla se na Jeho milosrdenství, Gabaonští jednali proradně. Přišli s obnošeným oděvem a obuví, s plesnivým chlebem a vetchými koženými lahvicemi na víno a řekli, že přišli z daleké země, a že když vyšli, všechno bylo čerstvé a nové.

Jozue a Izraelská knížata, aniž by se ptali Pána na Jeho směrnicí, s nimi vešli v slavnostní smlouvu, že je nechají žít. O tři dny později Izraelité zjistili, s kým mají nyní smlouvu. Reptali proti svým knížatům a byli připraveni Gabaonské zabít, ale Jozue a knížata je zarazili a připomenuli jim, že se jich nemohou dotknout, neboť s nimi uzavřeli smlouvu pokoje skrze Hospodina, Boha Izraele.

Gabaonští řekli Jozuovi: „*Služebníci vaši jsme.*“ Nuže, jejich životy byly ušetřeny, ale služebníky budou na věky! Měli sekat dřevo a nosit vodu. Ale v Božích obdivuhodných cestách to neměli dělat jen pro shromáždění Izraele, ale také „*k oltáři Hospodinovu, až do tohoto dne, na místě, kteréž by vyvolil*“. Netinejší, chrámoví služebníci, kteří si cenili výsady, že mohli sloužit Bohu, a o léta později se vrátili z exilu v Babyloně, byli potomky těchto Gabaonských.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 9/7/2014

Vida pak Hospodin, že jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku keře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši!

2. Mojžíšova 3,4

Mojžíši, Mojžíši!

Mojžíšovi je 40 let, když chce osvobodit izraelský lid z otroctví (Skutky 7,23). Konkrétní Boží úkol k tomu Mojžíš tehdy ještě neměl. To, že se Mojžíš přiznal ke svým „bratrům“, k Izraelitům, a viděl v nich Boží lid, se stalo z víry. Ale když svémocně jednal a zabil Egyptského, poslechl impulsu těla. K tomu se Bůh nemohl přiznat a Mojžíš musí utíkat.

V dalších čtyřiceti letech pase na poušti stádo svého tchána. **Chtít Bohu sloužit, toho se mezitím vzdal – avšak Bůh se nevzdal jeho!** Mojžíš neví, že ho zde Boží škola připravuje na službu. Každý Boží služebník má svá skrytá léta, v nichž se – vědomě či nevědomě – musí učit, že Bůh je všechno a on sám nic; Bůh nesdílí Svoji čest s nikým jiným; služebník má svému Bohu dětsky důvěřovat.

Potom je Mojžíš z hořícího trnitého keře povolán ke službě. To, co vidí, je velmi neobvyklé, a proto přistupuje blíže. A tu slyší Boží hlas: „**Mojžíši, Mojžíši!**“ Roky předtím viděl Bůh u Mojžíše přání sloužit Jeho lidu. Nyní pro to nastal čas!

Božské zjevení je přemáhající: Mojžíš musí sundat své sandály, neboť ten, který k němu mluví, je ten „Já jsem“, Hospodin, ten Věčný. Mojžíš namítá, že není k tomuto úkolu schopen. Avšak právě jeho námitka je důkazem, že je nyní pro Boha použitelný! – Mojžíš se v Egyptě po čtyřicet let učil být **někým**, u ovcí se po čtyřicet let učil být **nikým**, a na cestě pouští po čtyřicet let, že **Bůh je vším!**

DHIN, 17/3/2017

Ale to, co mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu.

Filipským 3,7

Písmo nám dává příklady oddanosti a věrnosti, které nás motivují a jsou pro nás výzvou, pokud jde o oddanost Kristu.

Zvažme slova Rut k Noémi: „*Nenuť mne, abych tě opustiti a od tebe odjítí měla. Nebo kam se koli obrátíš, půjdu, a kdekoli bydliti budeš, i já bydliti budu; lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj. Kdekoli umřeš, umru, a tu pochována budu. Toto mi učiň Hospodin, a toto přidej, že toliko smrt rozdělí mne s tebou.*“ (Rut 1,16-17) Rut přišla, aby důvěřovala v Noémína Boha. I když neměla tušení, co před ní leží, byla připravena jít s Noémi. Jaký obraz dětské oddanosti, kterou bychom měli mít ke Kristu, poněvadž je jí hoden!

Ittai řekl Davidovi: „*Živ jest Hospodin a živ jest pán můj král, že na kterémkoli místě bude pán můj král, buď mrtev aneb živ, tu bude i služebník tvůj.*“ (2. Sam. 15,21) To bylo řečeno v době, kdy David utíkal z Jeruzaléma. Bylo to dokonce tím pozoruhodnější, že Ittai nebyl Izraelita – byl z Gát – Gittejský! Jsme my, kteří jsme kdysi byli cizinci, ochotni zaujmout postoj pro našeho zavrženého Pána? Elizeus řekl Eliášovi: „*Živ jest Hospodin, a živa jest duše tvá, že se tebe nespustím.*“ (2. Král. 2,2) Elizeus tak přilnul k Eliášovi, že byl ochoten následovat ho i k Jordánu, řece smrti.

Poslechněme si Pavla, jak on vyjádřil svou přichylnost ke Kristu: „*Ale to, co mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu. Nýbrž i všecky věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého, pro nějž jsem to všechno ztratil, a mám to jako za smetí, abych Krista získal.*“ (Filipským 3,7-8) Pavel byl tak oddaný Kristu, že jeho cílem bylo žít Jemu, kázat Ho a získat Ho. Kéž by tomu tak bylo i u nás.

R. A. Barnett, TLIN, 8/7/2014

I přišel Hospodin, a stál a zavolał, jako i prvě, a řekl: Samueli, Samueli!

1. Samuelova 3,10

Samueli, Samueli!

Když Bůh volal Samuele, byl tento ještě dítě a byl vychováván nejvyšším knězem Elí v Sílo. Doba byla tehdy v Izraeli velmi temná, byla poznamenána duchovní lenivostí Elího a otevřeně prožívanou nemravností jeho synů. Už před Samuelem tu byli proroci, ale s ním začala prorocká služba (Skutky 3,24). Bůh postavil Samuele jako spojovací článek mezi sebou a Svým lidem, neboť úpadek zachvátil i kněžstvo. – **Bůh mluví skrze proroka, když se lid od Něho odvrací!**

Hospodin přišel k Samuelovi a zvolal: „**Samueli, Samueli!**“ V té době „*řeč Hospodinova byla vzácná... aniž bývalo vidění zjevného*“. Vidění zde neznamená viditelné zjevení, nýbrž božské zjevení, duchovní poselství, které přichází od Boha. Tímto způsobem měl Samuel prorocky mluvit k lidu, který byl malomyslný a bojoval s mnoha problémy.

Něco jako **duchovní vakuum** neexistuje: Když je Bůh odmítnut, vyplní to místo nepřítel. Přesně to bylo vidět tehdy v životě kněží, kteří opovrhovali zákonem. Tu poslal Bůh Samuele jako prostředníka. Když vyrostl, potvrdil Bůh jeho službu. A celý Izrael od Dan na severu až k Bersabé na jihu ho poslouchal. Jeho prorocká slova se vpalovala do srdce lidu (1. Samuelova 3,19,20).

Existuje přísloví: **Když přijde čas, přijde rada**. To se prokázalo už více než jednou jako pravdivé: v historii světa, ale také v historii Božího lidu. Jak věrný je Hospodin, že pošle Božího muže tehdy, když je ho nejvíce zapotřebí!

DHIN,21/3/2017

Kteřížkoli v zákoně ospravedlnění býti hledáte: vypadli jste z milosti.

Galatským 5,4

„Vypadnout z milosti“ se stalo na některých místech spíše otřepaným výrazem a získalo význam velmi odlišný od toho, který má v Písmu. Galatští nesklouzli do světa, ani se nevrátili zpět jako umytá svině ke svému válení se v blátě, a tak by vypadli z postavení, do kterého je Boží milost postavila. Naopak, přijali tvrdé zákonictví a sledovali ospravedlnění a svatost přechodem k dodržování zákona. Když tak činili, opouštěli ve **svém vlastním svědomí** a ve **své zkušenosti** milost kvůli zákonu. Ve svých vlastních myšlenkách už nestáli před Bohem na základě milosti, ale na základě zákona; už se na sebe nedívali jako na syny, kteří mají Ducha Syna Božího ve svých srdcích, ale jako na služebníky pod ustanoveními. Rozdíl mezi těmi dvěma základnami je tak velký, že udělat krok dolů z jedné na druhou se rovná pádu.

Tak ve svém vlastním **stavu** a ve své **zkušenosti** vypadli z milosti. Pokud jde o jejich **postavení** před Bohem v milosti, o kterém mluví Římanům 5,2, toto postavení měli neproměnně v Kristu, jestliže ovšem skutečně byli Pánovi. A tak byli ospravedlnění z víry.

Ve světle toho můžeme mnohem plněji ocenit rozhořčený výlev apoštola v Galatským 1. Byli přivedeni do prožitku milosti Krista Bohem samým, který je do něho povolal. Nyní naslouchali „jinému evangeliu“, které se zakládalo na obřízce, symbolu dodržování zákona.

Jak by se apoštol Pavel díval na křesťanstvo dnes? Jak si stojí moderní křesťanství ve světle této části Božího slova? U dveří kolika z nás může být usazena podobná pošetilost? Nevyznačují se snad někteří z nás odkloněním od pravdy evangelia tím, že bychom se vraceli k zákonu, jako kdyby ten nějakým způsobem určoval naše postavení před Bohem? *F. B. Hole, TLIN, 10/7/2014*

Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.

Filipským 4,4

Jednoho večera u mne zazvonil telefon. Nějaký mladý muž dělal průzkum: „Smím vám položit několik otázek?“ – „Ano, ale nemohu předem slíbit, že na každou otázku dám odpověď.“

Nyní přišlo to obvyklé: rodinný stav, věk, počet osob v domácnosti, atd. Nakonec se zeptal: „Někdy si také něco přečtete?“ Když jsem dal kladnou odpověď, chopil se jí: „A co v této chvíli čtete?“ Moje odpověď: „Čtu Dopis Filipiským.“ – Mlčení.

Tu jsem obrátil kopí a zeptal jsem se ho: „Znáte tento Dopis?“ – „Nikoli!“ – „Jaká škoda, přečtete si ho někdy. Vždyť je krátký a má jen čtyři kapitoly.“ Opět mlčení. „Máte vlastně Bibli?“ – „Ano.“ Tu jsem mu vysvětlil, kde může ten Dopis v Bibli najít a kdo ho napsal. Vyprávěl jsem mu, že Pavel v tomto Dopisu často mluví o „radosti“, a to ačkoli on sám byl v římském vězení. Zdálo se, že zájem mladého muže byl probuzen. „A pomyslete,“ vysvětloval jsem dále, „popisuje Pána Ježíše Krista tak úchvatně – jak se učinil malým a stále menším a stal se poslušným až ke smrti na kříži!“

Na závěr chtěl volající ještě vědět, zda patřím k jedné známé sektě. Dal jsem zápornou odpověď a řekl jsem mu: „Čteme Bibli s uctivostí, neboť ona je Boží slovo. A máme přání vést svůj život podle Boží vůle. Ale k oné vámi jmenované skupině nepatříme.“ – Mladý muž slíbil, že si někdy přečte Dopis Filipiským. Jak by to bylo krásné, kdyby potom také našel tuto radost!

DHIN, 22/3/2017

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.

Jan 1,1-2

Vše, co pozorujeme a známe, mělo přirozeně počátek. Stvoření samo jasně mělo začátek: „*Na počátku stvořil Bůh nebesa a zemi.*“ (1. M. 1,1) Člověk je ve skutečnosti stvořen s takovou zvědavou přirozeností, že se zajímá o původ všeho, co pozoruje. Pilně tyto věci zkoumá. Jestliže odmítá věřit v Boha stvoření, stojí před problémem vysvětlit rozsáhlé množství obdivuhodných věcí, jimiž je obklopen. Může se snažit přesvědčit sám sebe, že všechno se vyvinulo z nižšího řádu tvorů, ale to nic neřeší, protože musí připustit, že tento daleko nižší řád musel mít někde počátek. Ale lidské výzkumy ho nikdy neobjeví. Může být znám jen skrze Boží zjevení.

Bůh sám není pozorovatelný, ale celé stvoření svědčí o skutečnosti Jeho existence. Člověk může namítat a ptát se: „Odkud přišel Bůh? Odpověď na tuto otázku nemůže přijít od nikoho jiného než jen od Boha samého. Více než to, On zjevil tu nádhernou skutečnost, že On je věčný. On nemá počátek. O Jeho milovaném Synu, nazvaném zde „*Slovo*“ (neboť On je právě vyjádřením všech Božích myšlenek), je jasně prohlášeno, že byl „*na počátku*“. On sám neměl žádný začátek. Jak daleko může mysl ve své představivosti jít, On byl tam. V kterémkoli čase, který může být nazván počátkem, On nezačal – On byl přítomen.

On je věčná Osoba. Je rozlišená Osoba: „*To Slovo bylo u Boha.*“ Je božská Osoba: „*To Slovo byl Bůh.*“ Byl věčně rozlišený, a přece je Bůh v čisté skutečnosti. Bůh je zjeven jako Otec, Syn a Duch Svatý – jeden Bůh, a přece tři různé Osoby. Obdivuhodný Předmět věčného velebení.

A odpověděv, řekl jí Ježíš: Marto, Marto, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech. Ale jednoho jest potřebí. Maria dobrou stránku vyvolila, která nebude odjata od ní.

Lukáš 10,41.42

MARTO, MARTO!

K velkému okruhu těch, kteří následovali Pána Ježíše, patřila také rodina v Betanii, která Mu byla zvlášť blízká. O ní čteme: „*Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara.*“ Betánie ležela na východním svahu Olivové hory, asi tři kilometry od Jeruzaléma. Sem se Pán často uchyloval po dlouhém dnu v Jeruzalémě, zde se těšil náklonnosti a oddanosti této rodiny (Jan 11,5).

Zdá se, že to byla Marta, která Pána Ježíše pozvala, neboť čteme, že „*přijala jej do domu svého*“. Ale toho dne se Marta – jinak velkorysá a pohostinná – zlobí na svou sestru Marii (Lukáš 10,38-40).

Pán Ježíš přichází a s Ním hladoví učedníci. Marta je vystresovaná, protože musí v kuchyni vše připravovat sama. Stěžuje si Pánu na **Marii**: „*Řekni jí, ať mi pomůže.*“ A kritizuje Ho: „*Nemáš-li o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužiti?*“ – Marta se nehněvá v prvé řadě kvůli tomu, že nemůže Pánu kvůli práci naslouchat, nýbrž kvůli tomu, že **jí její sestra nepomáhá!**

Pán Ježíš jí odpovídá: „**Marto, Marto**“! Pak klade prst na její problém: „*Jsi starostlivá a zneklidněná kvůli mnoha věcem.*“ A brání Marii, že ona „*dobrou stránku vyvolila*“. Poukazuje laskavě Martě na to, že přirozená potrava může počkat; to jedno, duchovní potrava, má přednost. **Sloužit je důležité – sedět „u nohou Ježíšových“ je důležitější.**

DHIN,24/3/2017

Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého.

Jeremiáš 15,16

Víře jsou odkrývány nekonečné hloubky svatého Písma. Není to chytrost nebo intelektuální síla, co potřebujeme, ale prostota malého dítěte. Ten, který složil svaté Písmo, musí otevřít naše porozumění, abychom přijímali Jeho vzácné učení, a On tak chce učinit, jestliže na Něho očekáváme v opravdové vážnosti srdce.

Když jednáme podle toho, co známe, naše známost se bude zvětšovat. Nikdy nebude fungovat, když budeme číst Bibli jako knihomol. Můžeme plnit svůj rozum biblickou známostí a můžeme znát učení Bible, aniž bychom měli částku duchovní síly. Musíme přistupovat k Písmu, jako přistupuje žíznivý člověk ke studni, jako hladový člověk k jídlu anebo jako námořník přistupuje k mapě. Musíme k němu jít, protože se bez něho nemůžeme obejít – ne pouze abychom je studovali, ale abychom se jím sytili. Instinkty božské přirozenosti nás vedou k Božímu slovu, tak jako novorozené děťátko touží po mléku, jímž má růst.

Bůh dal Své Slovo, aby formoval náš charakter, aby ovládal naše jednání a aby utvářel naše chození. Jestliže Slovo nemá na nás utvářející vliv a ovládající sílu nad námi, je velice pošetilé myslet na ukládání velkého množství známosti Písma do našeho intelektu. To nás může jen nadýmat a oklamávat. Je velmi nebezpečné nakládat s necitěnou pravdou. Není nic jiného, co by tak snadno směřovalo k tomu, aby nás úplně vydalo do rukou nepříteli, jako známost pravdy hlavou bez jemného svědomí, pravdivého srdce a upřímné mysli. Je daleko lépe znát málo skutečně a v moci, než vyznávat množství pravdy, která leží bez moci a nevykonává žádný utvářející vliv na náš život. Písmu můžeme skutečně rozumět jen skrze vyučování Ducha Svatého.

C. H. Mackintosh, TLIN, 14/7/2014

Sám Otec miluje vás, protože jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel.

Jan 16,27

Ví Otec váš, čeho jest vám potřebí.

Matouš 6,8

Čekám u pokladny supermarketu, až si zákaznice přede mnou porovná své zboží. Vedle ní stojí její asi osmiletá dcerka a pláče. Hned chápu proč: Její matka jí nechtěla koupit to, co chtěla. Když byl nákup skončen, udělala si matka čas, aby jemně promluvila se svou dcerou: „Ty víš, Lído, že tě mám ráda.“ Dítě, stále ještě s pláčem, přikyvuje.

Její matka jí potom vysvětluje: „Ale to, že tě mám ráda, neznamená, že ti všechno koupím. Má to svůj důvod, proč ti nekupuji, co bys ráda měla. – Mysli teď ne na to, co nemáš, nýbrž na to, co máš. Vidíš, strávili jsme pěkný den. Dědeček mohl přijít k nám a měli jsme dobré jídlo... Tady můžeme přece říci „děkuji“, že ano?“ Tato slova měla uklidňující účinek; děvče už nepláče.

Nechováme se při některých příležitostech jako toto dítě? Ačkoli jsme křesťané, díváme se na svůj život jako na řadu zklamání. Proč nám Bůh nedává to a ono? Tato matka věděla, co je pro její dcerku dobré. Skutečně ji milovala, a proto nepovolila jejím náladám.

A Bůh nás miluje ještě mnohem více! On nás stvořil a udržuje nás při životě. Přesně ví, jaké jsou naše skutečné potřeby, co je pro nás dobré. Ano, můžeme Mu plně důvěřovat. A když nám něco dělá těžkost, proč bychom Mu to neměli říci? Tak jako tato matka, nám On možná nedá přesné vysvětlení, ale připomene nám, že ať jsou okolnosti jakékoli, Jeho láska k nám se nemění.

DHIN,25/3/2017

Vizte, aby někdo zlého za zlé neodplacoval, ale vždycky účinnosti /dobré/ dokazujte, i k sobě vespolek i ke všechněm.

1. Tesalonickým 5,15

Možná, že největší výzva mezi Božím lidem je vycházet dobře jeden s druhým. Pavel ve svém Dopisu Tesalonickým křesťanům (1. Tes. 5,13-19) dává některé rady k tomuto problému.

Předně bychom se s pomocí Ducha Svatého měli snažit být v pokoji se svými spoluvěřícími (verše 13 a 19). Jak? Tím, že se na ně budeme dívat tak, jak je Bůh vidí v Kristu. Dělej to a uvidíš je v jiném světle.

Za druhé: Buď trpělivý s těmi, kteří nás dráždí (v. 14). Mysli na to, jak trpělivý je Pán s každým z nás. Bible říká, že On je dlouhoshovívající. Ve světle toho bychom také my měli dlouho shovívát jeden druhému.

Za třetí je nám také ve verši 17 řečeno, abychom se bez přestání modlili. Místo abychom mluvili s druhými o těch, kteří se nás dotýkají chybným způsobem, měli bychom mluvit s Pánem a prosit jedni za druhé. Úzce spojena s modlitbou je myšlenka děkování (v. 18). Kdybychom se začali modlit za ty, s nimiž nedovedeme vycházet, a dokonce děkovali, že v nich Bůh začal Své dílo, jestliže se budeme snažit v nich vidět Krista, můžeme je začít vidět jinak.

Kdosi řekl: „Přebývat s Kristem nahoře... ach, to bude sláva! Přebývat se svatými dole ... nuže, to je jiný příběh.“ Ale myslíte na to, že v arše, kterou Bůh dal Noémovi postavit, byly všechny druhy zvířat. Ta archa je obraz Krista. Byli tam medvědi, lvi, berani, býci a mnoho podobných zvířat, která přirozeně nikdy nežijí spolu. Dokud byla v arše, nebyl tu problém. Jestliže my všichni zůstaneme v Něm a budeme poslouchat Jeho slovo, pak pod Jeho autoritou půjdeme spolu.

T. P. Hadley, TLIN, 16/7/2014

Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost a šetřiti budu.

Žalm 5,4

Budiž tedy hotov ráno, a vstoupíš v jitře na horu Sinai, a staneš přede mnou na vrchu hory té.

2. Mojžíšova 34,2

BUĎ PŘIPRAVEN NA RÁNO!

Den, o kterém se mluví ve 2. Mojžíšově 34, měl být pro Mojžíše a izraelský lid velmi významný. Proto můžeme dobře rozumět Boží výzvě k Mojžíšovi. Ale v základu vzato je každý den pro každého z nás důležitý, i když se předem nezdá být určen k ničemu neobyčejnému. Každý nový den nám je Bohem daný a Bůh ví, kolik událostí s sebou přinese.

On také ví, které příležitosti ten den nabídne k tomu, abychom Mu sloužili; ví, které povinnosti a jaké zkušenosti s sebou přinese a kterým nebezpečím budeme vystaveni.

Nový den je jako dobrodružství, které je před námi. Jak bychom ho měli využít k dobrému, tak aby vše nejlépe odpovídalo Boží vůli? První setkání s Pánem ráno nám k tomu dá klíč. Ovlivní tón celého dne – co do tohoto dne vložíme a co z něho získáme.

Možná, že jsme tak vytížení, že ráno nemáme delší čas, který bychom mohli strávit s Bohem. Ale co je důležité, není délka času, nýbrž abychom toto setkání s Ním skutečně měli – několik okamžiků, které strávíme v Boží přítomnosti, abychom od Něho obdrželi nějaké slovo a abychom se Mu svěřili. Ty chvíle nám pomohou, abychom ten den od časného rána žili k Boží cti.

DHIN,27/3/2017

/Elizeus řekl:/ Necht' nyní přijde ke mně a zví, že jest prorok v Izraeli. A tak přibral se Náman s jízdou svou a s vozy svými, a stál u dveří domu Elizeova. Poslal pak k němu Elizeus posla, řka: Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně, a uzdraveno bude tělo tvé, a čist budeš.

2. Královská 5,8-10

Náman byl zklamán prorokovým jednáním a rozzloben jeho instrukcemi. Jeho pýcha se vzpouzela proti vyvýšení vod Izraele nad vody jeho vlastní země. Ale proč prorok nevysvětlil důvod svých nařízení? To by zkazilo jejich účel! Z téhož důvodu nám Bůh nevysvětluje význam mnoha našich zkoušek. Jejich účelem je vyžádat prostou víru a úplnou poslušnost. Kdybychom věděli, proč Pán poslal tu anebo onu zkoušku, přestala by tím mít svůj žádoucí účinek.

Elizeus k Námanovi nebyl nezdvořilý svým rozmyšleným nedbáním na jeho postavení. Náman se arogantně přiblížil se svým průvodem a potřeboval být poučen, že Bůh nemůže být ani zastrašen, ani ovlivněn světskou velikostí.

Úpadek církve dnes může mít z části příčinu v našem selhání učit a v praxi uplatňovat tuto pravdu. My, abychom tak řekli, dovolujeme Námanovi myslet si, že koně a vozy a stříbro a zlato jsou vlastnosti pro zdědění království nebe, místo abychom trvali na tom, že těchto věcí je nutné se vzdát a že každý z nás musí vejít pokorně jako malé dítě.

Prokazujeme uctivost bohatým a velkým tohoto světa, vítáme jejich náboženské fráze, ucházíme se o jejich souhlas a oslavujeme každý jejich příspěvek. Přitom nezáleží na tom, s jakou samospravedlností je udělen. Klameme tyto lidi a ženeme je ke zkáze jejich vlastních duší. Povzbuzujeme je, aby chodili pyšně, zatím co by měli pokorně klečet a prosit Pána o milost.

A. Edersheim, TLIN, 17/7/2014

I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá.

Lukáš 22,31.32

ŠIMONE, ŠIMONE!

Ve Starém zákoně je dvakrát volán Abraham, Jákob, Mojžíš a Samuel. Ve všech případech to je Bůh, **Hospodin**, kdo volá. Tři osoby v Novém zákoně naproti tomu – Marta, Šimon Petr a Saul – volá **Pán Ježíš**. Jaké působivé potvrzení toho, že Ježíš Kristus je Hospodin (Jahve)!

Pán začíná rozhovor se **Šimonem Petrem** burčujícími slovy: „**Šimone, Šimone!**“ Tento rozhovor, tento okamžik se v jeho životě stane milníkem a bodem obratu.

Pán se za něho modlil. Ale ne za to, aby Šimon nepřišel k pádu (Pán věděl, že se to stane), nýbrž za to, aby jeho „víra nepřestala“ (1. Jana 1,1.2).

Pán se za Šimona modlil. „*A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.*“ (v. 32) Petrův problém byl, že s jeho láskou k jeho Pánu byla spojena nepřiměřená sebedůvěra. Jeho oceňování sebe bylo nerealistické; svádělo ho k tomu, aby se chlubil: „*Hotov jsem... i na smrt jíti.*“ (v. 33) Musel se bolestivě naučit nedůvěřovat sám sobě a zcela se opírat o Boží milost. **Neudrží ho vlastní duchovní schopnosti, nýbrž jen milost Pána!** Později bude svým bratrům – a nám – na tuto zásadu poukazovat: „*že tato jest pravá milost Boží, v které stojíte /máte stát/*“ (1. Petra 5,12).

DHIN,28/3/2017

Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás, a radost vaše byla plná.

Jan 15,11

Kristus chce Svou radost sdílet s námi! Co bylo zdrojem Jeho radosti? Říká: „*Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám; neboť zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých.*“ (Žalm 40,8) Jeho radost byla v konání Otcovy vůle, v činění toho, co se líbí Otci, i když to znamenalo vytrpět smrt na kříži.

Jak se tedy Kristova radost a Jeho libost stanou našimi? Potřebujeme zůstat v Něm jako poslušné a závislé děti. On řekl: „*Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, tak ani vy, leč zůstanete ve mně.*“ (Jan 15,4) Když Kristus žije v nás, vše, co je Jeho, včetně Jeho radosti, musí být v nás; ale můžeme to zakoušet jen v míře, v jaké Duch Svatý je nezarmoucený a neuhašovaný. Duch Svatý musí mít volnost k tomu, aby pro nás činil Kristovo přebývání skutečným. Když zůstáváme v Něm a činíme Otcovu vůli, jako to činil Pán, budeme těmi, na které může hledět s radostí. Jistě by se to mělo dotýkat našich srdcí, když pomyslíme, že můžeme přinášet radost Jemu, jenž se kvůli nám stal Mužem bolesti. Jestliže skutečně Jemu přinášíme radost, naše radost bude plná!

Jan nám říká: „*Abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i se Synem jeho Ježíšem Kristem. A toto píšeme vám, aby radost vaše byla plná.*“ (1. J. 1,3-4) Slovo „obecenství“ ve skutečnosti znamená „sdílet společně“. Jestliže žijeme v obecenství s Bohem a Jeho Synem, pak mezi těmi věcmi, které sdílíme společně, musí být Jeho plnost radosti. Také Jeho zalíbení v Jeho lidu bude námi sdíleno, když jsme v obecenství s Ním. Jestliže jsme až do nynějška znali málo z Jeho radostí, prosme Pána, aby prozkoumal naše srdce a ukázal nám ty věci, které jsou překážkou pro to, aby naše radost mohla skutečně být plná!

C. C. Gibb, TLIN, 18/7/2014

Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, který podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, k dědictví neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, které se chová v nebesích vám.

1. Petra 1,3.4

Petr píše věřícím, vyšlým z židovství, a srovnává požehnání, které znali předtím, s mocným požehnáním, které nyní obdrželi jako křesťané a které je darováno i nám. Jako věřící doby milosti vlastnili nyní živou naději. Jejich naděje na přicházející království na této zemi se nejprve nesplnila, ale nyní obdrželi **lepší** naději, **živou** naději (Židům 7,19). Přitom obrací pohled křesťana ne na tuto zem, nýbrž na nebe. Víme, že „to nejlepší ještě přijde“. V nebi je něco, co je pro nás uchováváno. Na to se těšíme. Proto je naše naděje také „**blahoslavená**“ a „**dobrá**“ naděje (Titovi 2, 13; 2. Tesalonickým 2,16).

O tomto nebeském dědictví říká Petr tři věci, které zde na této zemi nejsou: Předně je **neporušitelné**. Jeho podstata nemůže být napadena, nýbrž zůstává provždy zachována. Smrt a její následky nemohou tomuto dědictví způsobit žádnou škodu. Za druhé je to dědictví **neposkvrněné**. Hřích, který zde na zemi všechno znečišťuje, nemůže v nebi nic způsobit. Za třetí je naše nebeské dědictví **neuvadlé**. Není poddáno žádné pomíjitelnosti. „Zub času“ nezpůsobí žádnou škodu. Na toto dědictví se chceme ze srdce těšit a už nyní chtějme „*Boha a Otce Pána našeho Ježíše Krista*“ oslavovat. On nám daroval nejen nový život, nýbrž mnohem více.

DHIN,29/3/2017

Majíce tedy, bratři, plnou svobodu k vjití do svatyně skrze krev Ježíšovu. Židům 10,19

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (5)

Epištola Židům předkládá velmi pozoruhodným způsobem velikost našeho Pána Ježíše Krista v Jeho Osobě a díle. Kapitoly 8 až 10 se zaměřují na velikost Jeho díla, jeho výsledků a jak na to odpovědět. Epištola Židům je studií protikladů mezi starozákonními, Bohem danými obětmi na jedné straně a svrchovanou obětí Krista jednou provždy na straně druhé. Oběti toho prvního pořádku potřebovaly být stále opakovány, zatímco Kristova oběť byla dostatečná provždy, nikdy nemusí být opakována.

Jiný protiklad: S obětí přinesenou ve Velký den smíření mohl nejvyšší kněz vstoupit do svatyně svatých jen jednou v roce a lid přitom zůstával venku. Avšak na základě Kristovy oběti byl otevřen přístup k Bohu. Ode dne Letnic až do chvíle uchvácení se všichni věřící, kteří patří k této vyvolané, nebeské společnosti, těší volnému přístupu se všemi s tím spojenými výsadami. Nyní je možné se Bohu blížit v modlitbě kdykoli, stejně jako v chvále a velebení.

Tato **plná svoboda** (smělost) ve Starém zákoně nebyla. Jednou výjimkou byl Mojžíš, který měl výsadu vstupovat do svatyně svatých kdykoli (2. M. 25,22). Mojžíš byl výjimkou z pravidla, ilustrující to, čemu se těší věřící dnes. Smělost zahrnuje **důvěru** v Boha, který nás nezavrhne kvůli Kristovu dokonanému a přijatému dílu. Znamená také pravou **svobodu**, svobodu synů, kteří smejí jako velebitelé kdykoli přicházet do Boží přítomnosti. Dnešní verš je část oddílu, který staví proti sobě cenu zvířecích obětí, obětovaných podle Božích instrukcí, a cenu Kristovy krve, vylité jednou provždy. Buď za to Bůh veleben!

Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordu proti učedníkům Páně... Tu pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe. A padna na zem, uslyšel hlas k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč mi se protivíš /proč mne pronásleduješ/?

Skutky 9,1.3.4

SAULI, SAULI!

Saul z Tarsu: rychle vycházející hvězda mezi židovskými rabíny. Byl vychován u nohou velkého rabína Gamaliele. Byl příslušníkem přísného směru ve víře jako farizeus. Byl pyšný na svůj hebrejský původ. Jeho životní cesta jej vede k nenávisti, k násilí a k pronásledování těch, kteří vydávají svědectví o Ježíšovi jako o Mesiášovi. V něm se naplňuje slovo Pána, že pronásledovatel „domnívati se bude, že tím Bohu slouží“ (Jan 16,2).

„Dychtě po pohrůžkách a mordu“, nalézá se na cestě do Damasku. Tam chce zajímat křesťany. Náhle je sám „zajat“: „**Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?**“ – Světlo z nebe, hlas, pozoruhodná otázka! Jak to zasahuje tohoto inteligentního, a tak nábožného farizea! Domnívá se, že pronásleduje učedníky tohoto Ježíše z Nazaréta – ve skutečnosti pronásleduje Pána slávy!

Okolnosti jeho obrácení naznačují učení jeho pozdější služby: Věřící jsou údy Kristova těla a s Ním, Hlavou v nebi, jsou nerozlučně spojeni. To je „tajemství Krista“ (Efezským 3,4).

Dvojí zavolání ukazuje: u **Abrahama** – víru, která ospravedlňuje; u **Jákoba** – Boží výchovu a její ovoce; u **Mojžíše** – přípravu ke službě; u **Samuele** – začátek prorocké služby; u **Marty** – cenu slyšení Božího slova; u **Petra** – tříbení a napravení; u **Saule** – záchranu vyvoleného služebníka. Jak věrně jedná Bůh se Svými dětmi!

21. červenec

I stalo se, když utíkali před tváří Izraele..., že Hospodin metal na ně kamení veliké s nebe, až k Azeku: Tedy mluvil Jozue k Hospodinu v den, v který dal Hospodin Amorejského v moc synům Izraelským, a řekl před syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a měsíc v údolí Aialon. I zastavilo se slunce, a stál měsíc, dokud nepomstil se lid nad nepřáteli svými.

Jozue 10,11-13

JOZUE (10)

Hevejší v Gabaon uzavřeli mír s Izraelem a byli pod jeho ochranou. To se nelíbilo jejich sousedům na jihu. Pět amorejských králů pod vedením krále Jeruzaléma nyní tábořilo před Gabaon se svými vojsky, aby proti němu válčilo. Gabaonitští volali k Jozuovi o pomoc! Jozue a izraelští bojovníci pochodovali v noci, aby Gabaonitským pomohli. Pán je povzbudil, aby bojovali, a ukázal jim, že je s nimi tím, když házel dolů na nepřátelská vojska velké kameny /kroupy/. Jeho zásahy byly výtečné! Více nepřátelských vojáků zemřelo od krup než od izraelských zbraní. A přece bylo nebezpečí, že někteří uniknou. Jejich králové se ukryli ve velké jeskyni v Maceda. Jozue a jeho muži zahradili vchod velkými kameny a pokračovali v honění nepřítele.

Pán slíbil Jozuovi vítězství. Zdálo se, že den nebude dostatečně dlouhý pro dosažení úplného vítězství. Jozue ve víře potom přikázal slunci a měsíci, aby se zastavily tam, kde byly, dokud se národ nepomstí na svých nepřátelích!

Tato jedinečná událost je dosvědčena i jinde. Bůh je stále pro Svůj lid, i když ten vůči Němu selhal. A „*je-li Bůh pro nás, kdo proti nám,*“ čteme v Římanům 8,31. On je naprosto věrný Svému Slovu a zaslíbením! Bůh stále naslouchá hlasu člověka, zvláště našemu vzkříšenému Pánu ve slávě.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 21/7/2014

Proto nezanedbám vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli umělí i utvrzení jste v přítomné pravdě.

1. Petra 1,12

Petr píše věřícím Židům, kteří žili v rozptýlení. Obdrželi „*stejně /zároveň/ drahou víru*“ jako apoštolové (kap. 1,1) a byli upevnění v přítomné, to jest křesťanské, pravdě. Přesto Petr krátce před svou smrtí považoval za potřebné jim vždy znovu připomínat skutečnosti víry, které jim v zásadě už byly známé. Věděl, jak snadno je možné dokonce i známé pravdy zapomenout.

Také my bychom měli dbát na tento laskavý apoštolův poukaz. Snad slyšíme nebo čteme oddíl Božího slova, který pro nás neobsahuje žádné nové učení. Nezahlubujme jej proto!

Úkolem **učitele** je vyučovat nás v pravdách křesťanské víry. Ale je to **pastýř**, jenž by se chtěl dotýkat našich srdcí a svědomí, když na nás používá učení Božího slova v jeho praktických důsledcích. Nemáme snad této služby všichni zapotřebí? Je důležité znát pravdu, ale v důsledku by také ona měla vyznačovat náš život. Proto je stále znovu potřebné, aby nám „tyto věci“ byly připomínány.

Petr chtěl vzbuzovat „upřímnou mysl“ věřících připomínáním (kap. 3,1). To je rozhodující. Smýšlení je vnitřní základní postoj, který zaujímáme a který vyznačuje naše chování. Musí být vždy znovu přiváděno Božím slovem do souladu s myšlenkami Pána. „*Toto smýšlení buď ve vás, které bylo také v Kristu Ježíši*“, našem velkém Vzoru! (Filipským 2,5 – přel.).

DHIN,6/4/2017

On pak pln jsa Ducha svatého, pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží. A oni zkřikše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj. A vyvedše jej z města, kamenovali ho.

Skutky 7,55-58

Štěpán provedl ostré použití historie Izraele na svědomí svých posluchačů a vzbudil všechnu jejich hořkou nenávist a smrtelný hněv. Byli to ti, kteří vyznávali, že jsou strážci náboženství a vůdcové lidu, ale vidíme v nich ukázané hrozné účinky náboženství bez Krista, tak jako ve Štěpánovi vidíme milé ukázání pravého křesťanství. Oni byli plni náboženského nepřátelství a hněvu, on byl pln Ducha Svatého (v. 55).

Štěpán byl nejen pozvednut nad své okolí, ale byl také mocí Ducha Svatého uschopněn ukazovat svým pronásledovatelům mírnost a milost Krista. Když ho kamenovali, zvolal: „*Pane Ježíši, přijmi ducha mého.*“ (v. 59) Potom hlasitě zvolal: „*Pane, nepokládej jim toho za hřích.*“ (v. 60). A potom „*usnul*“ (v. 60). Štěpán byl tak pozvednut nad okolnosti, tak pozvednut nad sebe samého, že byl schopen – podle vzoru svého Pána – modlit se za své vrahy!

Pamatujme, že takto vypadá pravé křesťanství. Je šťastnou výsadou křesťana být pln Ducha Svatého, aby mohl hledět pryč od sebe a svých problémů a zaměstnávat se oslaveným Člověkem, Kristem Ježíšem. Ve Štěpánovi vidíme člověka, který nejen mluvil o nebeské slávě, ale skutečně ji odrážel. Byl živým zrcadlem, ve kterém lidé mohli vidět odrážet se tuto slávu. A nemělo by tomu tak být i s námi? Zcela jistě.

C. H. Mackintosh, TLIN, 22/7/2014

Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem, a řekl: Kdo jsem já, ó Hospodine Bože, a jaký jest dům můj, že jsi mne tak zvýšil?

1. Paralipomenon 17,16

K nejcennějším a nejkrásnějším chvílím v životě věřícího patří, když hledí na Boží velikost, a pak si uvědomí svou vlastní nepatrnost. Pak je vděčný; pak jeho srdce plesá a je naplněno radostí a štěstím, protože je přemoženo Boží milostí. Král David prožívá tento slavnostní moment, když mu prorok Nátan přináší Boží poselství, plné dobrotivosti a moudrosti. Tu se David posadí u truhly smlouvy „před Hospodinem“, aby Ho oslavoval, aby Mu děkoval a vyléval Mu své srdce.

David mluví se svým Bohem důvěrně, mohli bychom říci mezi čtyřma očima, jako dítě s otcem. Bůh mu právě odmítl jeho prosbu, stavět Mu dům. Avšak David nad tím nežalostí, důvěřuje Boží moudrosti. Jak oddaně znějí jeho slova: „*Ty zajisté znáš služebníka svého.*“ (v. 18) Nemusí svému Bohu už nic vysvětlovat. A ví, co ve svém Bohu má. „*Hospodine, není tobě rovného,*“ říká (v. 20). Zde sedí muž v hluboké ctící bázni před svým Bohem, který mu rozumí, který mu všechno odpustil a nadto mu ještě dává velkolepé a dalekosáhlé zaslíbení.

David chtěl velmi rád svému Bohu postavit dům, ano chtěl Mu něco darovat – z lásky k Němu. Místo toho od Boha něco dostává. „Něco“ – to je vlastně silně podhodnoceno, neboť Bůh chce jemu stavět „dům“, královský dům, dynastii. A tento dům má být „*požehnaný na věky*“ (verše 14 a 27).

Tak dobrotivý je Bůh. Ten, kdo se k Němu s vírou obrací a má s Ním důvěrné společenství, je odměněn. Tyto klidné minuty v společenství s naším Bohem a Otcem nelze nahradit ničím jiným.

DHIN, 7/4/2017

Poslal před nimi muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl, totiž Josefa... až do toho času, když se zmínka stala o něm; řeč Hospodinova zkusila ho. Žalm 105,17.19

JOSEF (8)

Příběh o Josefovi je jeden z nejvýtečnějších předobrazů Pána Ježíše Krista v celém Starém zákoně. Od začátku až do konce je to portrét, namalovaný bohatými barvami, patriarchální historie toho, jenž nespravedlivě trpěl, a přece mu skrze Boží prozřetelnost bylo dáno vládnout nade všemi věcmi.

V 105. Žalmu dodal Duch Boží na plátno několik tahů štětcem navíc, které přidávají ke zprávě z 1. Mojžíšovy knihy některé dojemné podrobnosti. Předně vidíme, že Josef nebyl **oběť**, nýbrž **nádoba** k vyplnění Božího svrchovaného úmyslu: „*Poslal před nimi muže.*“ Ano, jeho bratři ho zavrhlí, jednali s ním špatně a prodali ho jako otroka. Ale Bůh, který zná konec od začátku, nařídil, aby se to stalo, aby zachránil Svůj lid a jiné národy před hladem. Josef to uznává, když svým bratrům říká: „*Vy zajisté skládali jste proti mně zlé, ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, co vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý.*“ (1. M. 50,20) Podobným způsobem jednali lidé špatně vůči Kristu, avšak Boží úmysl vykoupení se naplnil: „*Toho vydaného z uložené rady a předzvědění Božího vzavše, a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste.*“ (Skutky 2,23)

Zde je i pro nás naučení. Věci mohou vypadat temně, přichází zkouška za zkouškou a konec zdánlivě není v dohledu. A přece jako Boží děti víme, že Boží úmysly se konají pro naše dobro. Dokud se slovo zaslíbení k němu nesplnilo, „*řeč Hospodinova zkusila ho*“. V jeho snech mu Bůh řekl, že bude vládnout, a přece viděl jen jámu a vězení! Ačkoli byl velmi zkoušen, jeho vyvýšení přijde v Boží určený čas – a tak tomu bude i s námi!

Žoldnéři pak, když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho, (a učinili čtyři díly, každému žoldnéřovi díl) a sukni. Byla pak sukně nessívaná, ale od vrchu všhecka naskrze setkaná.

Jan 19,23

Hned po krutém ukřižování se vojáci zmocňují oblečení Pána Ježíše. Jednotlivé kusy jsou rozděleny. Spodní oblečení však není obvyklého druhu. Proto o ně losují, kdo je má obdržet. Pán si tu sukni jistě sám nekoupil; nějaké milující srdce Mu ji asi darovalo.

Šaty mají v Bibli často symbolický význam. Představují chození v životě, navenek viditelné chování toho, kdo je nosí. Pán nosil jako svrchní šaty zřejmě obvyklé oblečení, ale pod ním cennou sukni. Pro povrchního pozorovatele nebyl Jeho život velmi povšimnutí hodný, nýbrž jevil se tak obvyklý jako Jeho svrchní šat. Oko víry ale hledělo hlouběji a poznalo božskou cenu Jeho svatého života.

Tento spodní šat byl bezešvý. To nám dává myslet na Jeho ustavičný, nepřetržitý život k Boží cti. Nikde nebylo nějaké rozdělení nebo dokonce nějaká trhлина, která by činila nutným šev. Všechno byl jeden harmonický celek, průběžně setkaný.

Kromě toho je zdůrazněno, že byla od vrchu naskrze setkaná. To nám připomíná slova, která Jan Křtitel řekl o Pánu: „*Kdo shůry přišel, nade všecky jest... Ten, který z nebe přišel, nade všecky jest.*“ (Jan 3,31) – Kristus visí na kříži a vše se zdá být ztraceno, ale tento spodní šat obrazně mluví o Jeho nebeském původu a o Jeho svatém chození. On je Boží Syn, který nejenže má moc **položít** Svůj život, nýbrž má také moc **jej opět vzít** (Jan 10,18).

DHIN,9/4/2017

Ale bojím se, aby snad, jako onen had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše od sprostnosti, která jest v Kristu.
2. Korintským 11,3

Boží Církev má nepřítel, který nespí. Jeho útoky začaly hned na počátku její historie; nejprve pronásledováním zvenku, potom, a úspěšněji, svody a kažením zevnitř. Můžeme být vděční, že Bůh dovolil Satanově moci, aby se v tomto směru zjevila tak brzy, neboť jako důsledek máme v epištolách Nového zákona ukázán božsky daný prostředek proti jeho úskokům a božskou metodu nakládání s nimi.

Je pozoruhodnou skutečností, že jak apoštol Pavel, tak i Jan, byli použiti Božím Duchem jako nástroje Jeho svědectví sedmi shromážděním. Jan píše sedmi shromážděním ve Zjevení 2 a 3; Pavel adresuje dopisy sedmi shromážděním: v Římě, Korintu, v Galacii, Efezu, Kolosách, Filipech a v Tesalonice. Ještě pozoruhodnější skutečností je, že v každém případě u pěti z těch sedmi shromáždění muselo dojít k nápravě. Pouze dopisy Smyrně a Filadelfii ve Zjevení nejsou poznamenány výtkou a potřebou nápravy. Jen Pavlovy epištoly Římanům a Efezským se zabývají výkladem pravdy, následovaným napomenutími na ní založenými. Epištoly, adresované pěti ostatním shromážděním, mají jasně na zřeteli nápravu vzhledem k pravdě, která je v nich ukázaná.

Láska apoštola Pavla ke Korintským, těmto jeho dětem ve víře, je velmi krásná. Mnohé bylo možné omlouvat jejich nevědomým stavem. Nevědomost, která nás vyznačuje dnes, je méně omluvitelná, neboť psané zjevení od Boha je úplné. Co je při nás chybné? Je to to, že nemáme skutečný zájem o Boží věci? Jistěže máme ve svých rukou lék v podobě psaného Božího slova. Studujme je v závislosti na Božím Duchu a nalezneme uzdravení.

Neodejde kniha zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšleti budeš o něm dnem i nocí, abys ostríhal a činil všecko podle toho, co psáno jest v něm; nebo tehdy šťastný budeš /budeš mít úspěch/ na cestách svých, a tehdy opatrný budeš /bude se ti dařit/.

Jozue 1,8

Žijeme ve společnosti, ve které se pro mnohé lidi počítá jen úspěch. Lidé se snaží dostat dopředu. Chtějí být lepší, rychlejší, větší, krásnější, zdravější a váženější, chtějí vydělávat více peněz, získat moc a stát na žebříku úspěchu, pokud možno až nahoře. Často jsou připraveni za to zaplatit vysokou cenu. Zda použité prostředky přitom jsou vždy poctivé, je docela jiná věc. Ten, kdo chce nahoru, musí v případě potřeby použít i lokty a druhé odstrčit na stranu. Před nedávnem jsem četl větu: „Úspěch je sportovní disciplína vítězů.“

Bible mluví rovněž o úspěchu a o zdaru. Ukazuje nám příklady úspěšných lidí. Davidovi se dařilo (1. Samuelova 18,5). Jeho synu Šalomounovi rovněž (1. Paralipomenon 29,23). Také král Ezechiáš byl úspěšný, a to „*ve všech skutcích jeho*“ (2. Paralipomenon 32,30). Daniel sloužil před králem Dariem „*a šťastně se mu vedlo*“ (Daniel 6,29). V 1. Mojžíšově 39,2 čteme: „*Byl pak Hospodin s Josefem, a všecko se mu šťastně vedlo.*“

Co bylo „receptem k úspěchu“ těchto lidí? Když čteme jejich životní příběhy, poznáváme, že žili s Bohem. Proto jejich **životním cílem** nebyl vnější úspěch. Neobětovali sebe a jiné na oltář úspěchu. Ne, oni dělali to, co Bůh řekl Jozuovi v našem dnešním verši. Řídili se podle Něho a Jeho Slova. O ostatní se staral Bůh.

DHIN,10/4/2017

Kde se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost, aby jako kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Ježíše Krista, Pána našeho.

Římanům 5,20-21

Milost kraluje ve spravedlnosti, když Boží srdce je jejím nevyčerpatelným zdrojem a pramenem, a protéká bez omezení ztraceným a provinilým světem. Kdo může vypravit její plnost? Žádná hloubka potřeby v nejzkaženějším lidském srdci ji nevyčerpá. Žádné rány hříchu nejsou příliš velké, aby je milost nemohla uzdravit. Žádný zástup hříšníků není příliš velký pro její neocenitelné dary. Všichni všude jsou zváni, aby volně mohli mít účast na rozhojnilé Boží milosti. Ale jak málo je těch, kteří přijímají její nabídku. A u těch, kteří to učiní, je tak slabé ocenění její plnosti a požitek jejích nevyčerpatelných opatření! Kde je člověk, který by chtěl vzít malou číši a ponořit ji do oceánu rozpuštěného zlata, tekoucího u jeho nohou? Nechtěl by každý naplnit tu největší nádobu, kterou vlastní? Oceán zlata je jen slabým obrazem plnosti a volnosti Boží milosti. A přece, jak málo ji přijímáme do nádob svých duší, jak o tom svědčí naše křesťanství! Žádná mysl si nedokáže představit plnost milosti našeho Boha. Výška, hloubka, délka a šířka jsou výrazy míry, ale jsou krajně neschopné představit našim duším rozsah a plnost té milosti, která nemá omezení či ohraničení, která stále plyne k člověku z Božího srdce ve věčné slávě, a která nemá konce pro všechny, kteří ji přijímají. „*Neboť poněvadž onoho jednoho pádem mnoho jich zemřelo, mnohem více milost Boží a dar z milosti toho jednoho člověka Ježíše Krista na mnohé rozlit jest.*“ (Řím. 5,15) „*Neboť znáte milost Pána našeho Ježíše Krista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.*“ (2. Korintským 8,9)

E. C. Hadley, TLIN, 25/7/2014

Již tedy konečně nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy netrpíte? Proč raději škody nebéřete?

1. Korintským 6,7

Když Boží děti mezi sebou trvají na svých právech, pak se zdá, že zapomněly, který duch má vládnout v Boží rodině:

„A konečně buďte všichni jednomyslní, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní. Neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, ale naopak žehnejte, vždyť k tomu jste byli povoláni, abyste jako dědictví obdrželi požehnání.“

(1. Petra 3,8.9 – ČSP)

Boží děti má vyznačovat duch lásky, ne prosazování svého práva. Nové přikázání Pána Ježíše zní:

„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jako já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.“

(Jan 13,34)

Pán na zemi nenašel místo, kde by mohl složit Svou hlavu. Když přišel ke Svým, nepřijali Ho. A přece nikdy netrval na Svých právech. Za všechnu Svou lásku sklízel jen posměch a nenávisť, a nakonec smrt na kříži. Není tu ve Svém jednání, plném milosti, příkladem pro nás, kteří máme chodit v Jeho šlépějích?

„... kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, který spravedlivě soudí.“ (1. Petra 2,23)

Jestliže v případě nutnosti máme za bratry dokonce pokládat život, pak nemáme ani nikomu být nic dlužni, „než to, abyste se vespolek milovali“ (Římanům 13,8). Tak musím dbát na to, aby můj bratr ode mne dostal vše, na co má nárok, ale já sám nemám trvat na svém právu vůči němu. Smím – tak jako Pán sám – **svoji** věc klidně přenechat Bohu.

DHIN,11/4/2017

**Amen, pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacho-
látka, nikoli nevejdete do království nebeského.**

Matouš 18,3

BÝVALÝ OPILEC VYPRÁVÍ:

Byla to bída. Alkohol byl můj každodenní chléb. Často jsem se sotva dostal do postele, jak mě bolely údy. Jaký boj, jít na pracoviště, když se kolena podlamují a vypovídají službu, když se ruce třesou, když projevy závislosti vedou k zoufalství.

Tu mi přišlo na pomoc dítě. Seděl jsem opět v hospodě. Ještě jedno pivo, abych zapomněl na celou tu bídu. Oblaka cigaretového dýmu, hudba, hlasité mužské hlasy, smích – ale mně bylo k pláči.

Tu se otevrou dveře hospody. Vchází malé děvčátko, dítě věřících křesťanů. Dobře ji znám a ona mne také. Copak chce zrovna teď? Pozdraví, uchopí mou pravou ruku do svých malých pěstiček a řekne: „Prosím, strýčku Willi, pojď se mnou!“ Váhám. Muži hledí na tu malou. Co se asi stane? Kdo bude silnější? Tu ta malá říká: „Strýčku Willi, co by tomu řekl Pán Ježíš?“ Nastává mrtvé ticho, když je slyšet jméno „Ježíš“. Žádný z mužů neřekne ani slovo. S napětím mne pozorují.

Sedím, jako kdyby do mne udeřil blesk, do hloubi dotčen. Srdce mi tlučte až v hrdle. Levou rukou vymaním z kalhot peněženku a platím. Malá nepouští mou pravou ruku. A tak jdu s ní...

Jak velmi dnes děkuji, po tak mnohých letech, Pánu Ježíši za to, že mi toto dítě poslal do cesty. Její důvěra, její smělost, její víra – to všechno byl prostředek v ruce Spasitele, aby ze mne udělal šťastné Boží dítě. Svobodný – z milosti! Přinesl jsem Pánu Ježíši vinu svého života. On mi odpustil a osvobodil mne! Jemu buď za to věčně dík!

DHIN, 12/4/2017

Ó by moudří byli, rozuměli by tomu, prohlédali by na poslední věci své!

5. Mojžíšova 32,29

Tragické chybení moudrosti Izraeli v této věci je působivým příkladem téže velmi rozšířené nevědomosti v celém světě dnes. Nevědomost není pouze chybějící známost, ale i nevšímání si toho, co může být snadno poznáno. Lidé jsou dosti moudří, aby zvážili, jak mohou být za deset let dotčeni rozhodnutími, která učiní dnes. Starají se o bezpečnost práce. Starají se, aby měli dostatečné pojištění, které by je ochránilo v případě ohně nebo neštěstí či zdravotních problémů. Vytvářejí organizace ze strachu před nukleární válkou či znečištěním plynem nebo radiací nebo drogami nebo mikroby – to vše, aby se chránili vzhledem ke své budoucnosti na světě, který se zmítá ve zmatku!

Ale pokud jde o „poslední věci“? Stejně jako na ně nemoudře zapomínal Izrael, nemající zájem o Boží slovo, které jde dále než do bezprostřední budoucnosti, tak lidé dnes pošetile ignorují jasné Boží slovo vzhledem k věčné budoucnosti.

Přirozený život člověka skončí, ať o něj učinil jakákoli opatření. Doktor mu může říci, že smrt je bezprostředně před ním, ale on nikdy neuvažoval o učinění opatření proti ní a neví o velkém Božím opatření týkajícím se jeho, o které se nestaral. Proč je člověk tak nemoudrý ve věci, mající tak velkou důležitost, zatím co ve stejné době je moudrý ohledně nepatrnějších záležitostí?

Nepotřebuje se starat pouze o svůj přirozený život, který tak jako tak ztratí, ale musí se starat o to, aby obdržel od Boha věčný život. Může mít věčný život vírou v Krista Ježíše, který nám říká: *„Amen, amen, pravím vám: Že kdo slovo mé slyší, a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života.“* (Jan 5,24). Jestliže si někdo přeje být moudrý, nechť si toto vezme k srdci a najde věčný život nyní.

2. srpen

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?...Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti /a nemám pokoj/. Žalm 22,2.3

Ježíš pak opět zvolav hlasem velikým, vypustil duši. A aj, opona chrámová roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů, a země se třásla, a skály se pukaly. Matouš 27,50.51

Dvacátý druhý Žalm je snad nejotřesnějším svědectvím Starého zákona, které poukazuje na utrpení Pána Ježíše na kříži. Slova, která zde prorocký Duch vyslovuje, jsou v Matouši 27 výslovně citována z Ježíšových úst: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“

Co to asi znamenalo pro Pána Ježíše, když musel před ušima těch, kteří Ho nenáviděli, vyznat, že Bůh, jehož zalíbení na Něm vždy spočívalo, Jej opustil? – Myšlenka na to působí, že se ztišíme, neboť víme, proč Ho Bůh musel opustit. Každý vykoupení to musí a smí vyznat: Bylo to kvůli mým hříchům, které tam na Něm ležely, za které On tam zaplatil Svým utrpením a smrtí. Tak to odpovídalo moudrému a svatému Božímu plánu podle Jeho svatosti a lásky. A Jeho milovaný Syn, který byl vždy jedno s Otcem, tento plán naplnil. V ctíci bázni se skláníme před Ním, naším Pánem a Spasitelem.

Ale i když Pánu během Jeho utrpení nemohla být dána odpověď – v okamžiku kdy „*vypustil duši*“, kdy vydal Svůj život na smrt, odpověď přišla: Opona chrámu se roztrhla odshora až dolů. Bůh neváhal ani na okamžik, aby vyjádřil Své plné zadostiučinění nad smírcí smrtí Svého Syna. Žádná opona nadále velebiteli nezabrání ve vstupu do Boží přítomnosti. Jaká triumfální odpověď! Jaké Boží svědectví o tom, že dílo na Golgotě má plnou platnost!

DHIN,14/4/2017

3. srpen

Patřice na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, který pro předloženou sobě radost strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. Židům 12,2 – část. přel.

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (6)

Tato Epištola přitahuje naše srdce ke Kristu, když Ho vidíme vyvýšeného na Boží pravici. On započal dílo vykoupení a dokončil je, což nikdo jiný nikdy nemohl udělat. Nyní sedí po Boží pravici. Žádný jiný kněz se nikdy nemohl posadit, protože práce nebyla nikdy skončena. Ale Kristus oslavil Boha na zemi, skončil dílo, vystoupil na výsost a posadil se. Jako Člověk byl Bohem vyzván, aby vystoupil a posadil se, ale výše uvedený verš zdůrazňuje Kristovu osobní velikost skutečností, že On se posadil. To také znamená, že Jeho dílo bylo dokončeno a bylo Bohem přijato. Cesta na zemi, dříve než Ho vedla „nahoru“, byla cestou utrpení a hanby. On to vše strpěl, i nevyzpytatelná utrpení kříže: nejen tělesná utrpení a hanbu, ale nejvíce ze všeho utrpení způsobená tím, že byl opuštěn Svým Bohem, kterého vždy ctil. Kristus učinil Svou tvář jako z křemene, zaměřil se cele na dílo, které potřeboval dokončit, nedbal na hanbu a nepočítal ji, nenechal se jí odvést. Bůh, spravedlivý a svatý, byl plně uspokojen, když Kristus zvolal to jedno slovo „*tetelestai*“ – je dokonáno, či plně zapláceno.

Opona uvnitř svatyně byla zázračným způsobem roztržena od vrchu až dolů, a ukazovala tak Boží uspokojení. Tak Bůh přijal mnohé syny přivedené ke slávě (Žid. 2,10). Ti mohou nyní vzhlížet nahoru k Němu, odvracejíce zrak od všeho ostatního – od hříchů, utrpení, pronásledování – k Němu, jenž skončil dílo pro Boží slávu. Víme, že Jeho místo je nyní naším místem a Jeho radost naší radostí. Vzhlížíme k Němu a spoléháme na Něho, neboť On je nyní naším velkým Vůdcem až do dne Svého návratu.

A. E. Bouter, TLIN, 27/7/2014

Kdo nám odvalí kámen od dveří hrobových?

Marek 16,3

Ty ženy doprovázely Pána Ježíše na celé cestě z Galileje až do Jeruzaléma. Den za dnem Mu věrně sloužily. Pak prožily to, jak stál před Pilátem, a slyšely, jak zástup volá: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Také viděly, jak sám nesl Svůj kříž, šel na Golgotu a byl tam na tento kříž přibit. Slyšely volání: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

Pán Ježíš pro ně znamenal vše. Proto tyto ženy v pátek večer vyšly, aby viděly, kde byl pohřben. Jako poslední důkaz své lásky chtěly nabalzamovat Jeho tělo. V den po sobotě se hned ráno vydaly na cestu. Ale věděly, že před sebou mají pro ně nepřekonatelnou překážku: Velký kámen uzavíral vchod do hrobu. Najdou potřebnou pomoc, aby kámen mohl být odvalen?

Počítaly s tím, že svého zemřelého Pána najdou. Měly malou sílu, malou známost a snad také špatnou paměť. Pán přece předem oznámil Své vzkříšení; ale na to ony nemyslely. Avšak jejich srdce byla plná lásky k jejich Pánu. A na lásku těch Svých Pán vždy odpovídá – přes jejich slabost. Tak také předešel jejich těžkosti: „A vzhlédše, uzřely odvalený kámen.“ – Pán vstal! Žil! U prázdného hrobu už nebylo pro ně nic k činění.

Také na naší cestě víry leží často velké „kameny“ – výzvy pro víru. Možná, že nevidíme jasně, chybí nám potřebná známost Bible. Avšak milujeme svého Pána a chtěli bychom Ho ctít. Pak smíme důvěřovat Jeho moci a počítat s Jeho pomocí.

„Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých.“ (2. Timoteovi 2,8)

DHIN, 16/4/2017

5. srpen

Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, služebníku svému, tak přikázal Mojžíš Jozue, a Jozue tak činil; nepominul ničeho toho, což byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.... Tak tedy vzal Jozue všecku tu zemi, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi, a dal ji Jozue v dědictví Izraelovi vedle dílů jejich, po pokoleních jejich. I odpočinula země od válek.

Jozue 11,15.23

JOZUE (11)

Jozue 11 vypráví, jak se lid severní části země spojil pod Jabínem, králem Azor, aby bojoval proti Izraeli. Bůh nám říká, že „vytáhli všichni ti a všechna vojska jejich s nimi, lid mnohý jako písek, který jest na břehu mořském nesčíslný, i koňů i vozů velmi mnoho“ (verš 4). Ale tato konfederace národů byla odsouzena k porážce od Jozue. Opět a opět čteme o tom, jak Jozue – osamocen – dobýval vítězství za vítězství, až vzal celou zem a země odpočinula od válek.

Jozue, jak víme, je předobraz našeho Pána Ježíše Krista. On je Ten, jemuž je připsána všechna moc, slavný Vítěz nad každým nepřítelem. Písmo Ho ukazuje už velkého. On je Ten, před kterým se skloní každé koleno nebeských a zemských a pekelných bytostí. On musí mít ve všem první místo. „*Oloupiv knížetství i moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj.*“ (Kol. 2,15) Nebeské zástupy Jej budou jednoho dne oslavovat – jen Jej. Vše, co máme, máme v Něm, díky tomu, co On je a co učinil; díky slavnému dílu na Golgotě. Nyní čekáme na to, abychom vešli do Jeho odpočinutí.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 30/7/2014

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou přece.

2. Mojžíšova 14,15

Izraelský lid si myslí, že je ztracen: za sebou má Egyptské vojsko – před sebou Rudé moře – okolo sebe hory. Mojžíš lid uklidňuje: Mají se ztišit a dávat pozor na to, jak je Hospodin zachrání. Mojžíš zjevně přednáší křik lidu před Boha. A Hospodin mu odpovídá jako představiteli lidu: „*Co voláš ke mně?*“

Pro lid tehdy, stejně jako pro nás, platí: Modlit se, když je čas jednat, je chybné. Jednat, když je čas modlit se, je rovněž chybné. Často jdeme, když máme zůstat stát – a zůstáváme stát, když máme jít.

Izraelité se jistě divili: Jak máme jít dopředu tam, kde Rudé moře uzavírá cestu? Jak je máme přejít? Vyřešit tento problém se zdá nemožné! – **Avšak Bůh nedává žádný úkol, aniž by zároveň nedal sílu a odvahu, aby bylo možné tento úkol vykonat.** Může se ovšem stát, že svým jednáním a vedením naše srdce staví na zkoušku. Jestliže však jsme zvyklí Ho následovat, obdržíme od Něho sílu k tomu, abychom se odvážili zdánlivě nemožného.

Když je pak v poslušnosti víry učiněn první krok, dává Bůh světlo pro druhý krok. Tak zůstáváme závislí na NĚm, rosteme v milosti a získáváme sílu. Když je vše za námi, děkujeme a chválíme Ho za to, co učinil.

Bůh vyzývá lid, aby se vydal na cestu. A co zjišťují, když udělají první krok? Zakusí, že právě vody před nimi, které se jevily tak hrozivě a nepřekonatelně hluboké, se staly prostředkem k jejich záchraně. – Byli zachráněni z moci Faraona a jeho vojska, a sice úplně a pro všechny čas.

DHIN, 19/4/2017

Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu. Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka, ale nové stvoření.

Galatským 6,14-15

Epištola Galatským je více napravující než vyučující. Nebyla napsána pouze k poučení shromáždění ve velké pravdě evangelia, tak jako Epištola Římanům. Byla napsána k napravení velkého zla, které se vplížilo do shromáždění v Galacii. Má stejný charakter jako Epištoly Korinským, ale s tím rozdílem, že Epištola Galatským byla napsána, aby kárala zákonictví, zatímco Epištoly Korinským byly napsány, aby káraly tělesnost nebo světskost (1. Kor. 3,3). Ačkoli ta dvě zla jdou zdánlivě proti sobě, přece jsou blízce příbuzná, poněvadž obě uznávají tělo. Zákonictví je snaha řídit tělo pomocí pravidel a kultivovat tělo náboženskými ceremoniemi.

Zákonictví tím, že se obrací zpět k principům zákona, ihned dává místo tělu, neboť zákon oslovuje tělo, a tělo uvádí svět. Proto zákon, tělo a svět jdou spolu. Aby napravit chybné užívání zákona a zla těla a světa, uvádí Duch Boží kříž Krista. Takto v Epištole Galatským nalézáme **kříž použitý**

na zákon v Gal. 2,20;

na tělo v Gal. 5,24;

a na svět v Gal. 6,14.

Potom, když zákon, tělo a svět byly dány stranou, máme uvedeného Krista, Ducha a nové stvoření. **Kristus je představen jako pravidlo života místo zákona** (Gal. 2,20); **Duch místo těla** (Gal. 3,3; 5,16-25); a **nové stvoření místo světa** (Gal. 6,14.15).

Nemáme být ovládáni principy přítomného světa, ale pravidlem nového stvoření.

H. Smith, TLIN, 31/7/2014

Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme. Kdo nemiluje mne, slov mých neostříhá; a slovo, které slyšíte, není mé, ale toho, který mne poslal, Otcovo. Jan 14,23.24

Jeden starý křesťan vypráví:

Manželé, s kterými jsem byl v přátelském vztahu, měli velkou starost kvůli tomu, jak jejich dcera žije. Prosili mě, abych s ní někdy promluvil. Svolil jsem a zeptal jsem se jí: „Miluješ Pána Ježíše?“ Řekla, že ano. Ptal jsem se dále: „Miluješ své rodiče?“ I s tím souhlasila.

Na mou otázku, podle čeho tedy je možné poznat její postoj k Pánu Ježíši a k jejím rodičům, nedovedla dát odpověď. Řekl jsem jí zcela otevřeně: „Máme to poznat snad z toho, že jdeš po cestě, která je zcela v rozporu s Božím slovem? Lze to poznat z toho, že rodiče kvůli tobě pláčou? Proč nemohou v noci spát? Je to snad důkaz lásky dětí k rodičům, když ti jsou kvůli svému dítěti velmi zarmoucení?“

My všichni jsme v nebezpečí, že naše láska k Pánu Ježíši pod vlivem světa ochladne, a tím také naše věrnost vůči Němu a Jeho Slovu. Můžeme zpívat překrásné písně o lásce Pána Ježíše k nám a o naší lásce k Němu, avšak On zná naše srdce. Záleží na tom, aby to, co zpíváme, skutečně odpovídalo pocitům našich srdcí. Boží slovo nám připomíná: „*Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech.*“ (Žalm 51,8)

Způsob, jak dokázat svou lásku, je poslušnost vůči Pánu Ježíši. Tímto způsobem se Ho také učíme lépe poznávat. Neboť když dodržujeme Jeho přikázání, pak On a Otec přijdou a učiní u nás příbytek. Pak jsme šťastni a bezpečni ve společenství s Ním, šťastni také ve společenství s našimi věřícími příbuznými a s druhými věřícími!

DHIN,20/4/2017

Pravil také i zástupům: Když vídáte oblak, an vzbývá od západu, hned pravíte: Příval jde, a tak bývá. A když od poledne vítr věje, říkáte: Bude horko, a bývá. Pokrytci, způsob země i nebe umíte souditi, a kterak pak tohoto času nesoudíte?

Lukáš 12,54-56

Křesťan nevyhlíží události, které se mají stát, ale jistě na ně hledí, když se stanou. Mnoho událostí, které se dějí kolem nás ve světě dnes, mluví o brzkém příchodu soudů. Čas Boží trpělivosti a shovívání vůči bezbožnému, Krista zavrhujícímu světu, se blíží ke konci. Bůh potom připraví jeviště pro slavnou vládu Krista, kdy všichni nepřátelé budou učiněni podnoží Jeho noh.

Nuže, otázka pro každého z nás je tato: Soudíme, rozeznáváme časy? Anebo jsme jako ti, které zde Pán nazval pokrytci – znalí a chytří ve všem, kromě porozumění tomu, jaká je Boží vůle pro nás? Poněvadž víme, že tento svět bude brzy souzen, uvědomujeme si, jakými lidmi bychom měli být? Měli bychom nejen chodit v oddělení od světa, ale měli bychom v něm být skutečnými svědky.

Nebudeme zde ještě dlouhou dobu. Pán brzy přijde, aby vzal všechny pravé křesťany pryč z tohoto světa. Cítíme potřebu být nově povzbuzeni a žít na úrovni svého pravého povolání. Jestliže v současné době nežijeme v očekávání příchodu našeho Pána, je to proto, že jsme se stali vlažnými – naše náklonnosti jsou vedeny jinam. Jak by to bylo smutné, kdyby nás Kristus, až přijde, měl najít v tomto stavu! Nespěme jako druzí, neboť: „*Aj, ženich, vyjděte proti němu.*“

„Jest se nám již čas ze sna probuditi. Nyní zajisté blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili.“ (Římanům 13,11-12)

J. Redekop, TLIN, 1/8/2014

Dám tobě i semeni tvému po tobě zemi, v nížto obýváte pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vladařství věčnému.

1. Mojžíšova 17,8

Každé místo, po kterém šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám.

Jozue 1,3

Bůh slíbil Abrahamovi a jeho potomkům celou zemi Kanán. Avšak Abraham z ní nevlastnil ani malý kousek. Přesto Abraham věřil Božím zaslíbením. Přešla staletí a Abrahamovi potomci, izraelský lid, stojí na hranici země Kanán, aby ji dobývali. Všichni znají Boží slib a často zažili Boží sílu a pomoc. Nyní mohou směle jít do Kanánu a vzít zemi pro sebe do vlastnictví.

Na tomto místě jim Bůh říká něco pozoruhodného: Dostali každé místo, na které položí svou nohu. Museli zemi skutečně a osobně vzít do vlastnictví. Neobdrží ji paušálně a bez svého přispění a ne naráz, nýbrž krok za krokem.

Tato požehnání Izraele v zemi Kanán jsou obraz duchovních bohatství, která věřící dnes vlastní v nebeském světě. Tato požehnání jsou ze zásady už naším vlastnictvím v Kristu. Dopis Efezským o tom podrobně mluví. Avšak abychom se z nich také skutečně ve svém životě radovali, musíme – tak jako Izraelité – tu zemi krok za krokem „dobývat“. To děláme, když čteme Boží slovo, když v něm poznáváme poklady, ve víře se z nich těšíme a žijeme v nich. Jsou to nejvyšší požehnání, na která bylo možné pomyslet. Máme se věčně zdržovat jako děti a synové v bezprostřední Boží blízkosti, a to s přirozeností, která Mu odpovídá, a v atmosféře lásky. Avšak pro naši starou přirozenost nejsou taková požehnání přitažlivá. Proto to vyžaduje duchovní energii a Boží zbroj, abychom „tu zem“ krok za krokem brali do vlastnictví.

DHIN,22/4/2017

A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až na věky. Izaiáš 32,17

Jedna věc, která světu zoufale chybí a po které volá, je pokoj. Je neklid mezi národy, je neklid uvnitř národů, je neklid na pracovišti a je neklid v rodinách. Nespravedlivé vládnutí korupčních vlád a zneužívání pracujících zaměstnavateli dává vznik neklidu, a dokonce revolucím po celém světě (Jakuba 5,1-4; srv. s 4,1-3). Hříšná přirozenost člověka je bezpochyby příčinou v pozadí (Řím. 3,17-18).

Náš dnešní text říká, že „**skutek /dílo/ spravedlnosti /bude/ pokoj**“. Prorok hledí kupředu k době tisíciletého království, kdy bude vládnout Kníže pokoje. Ale čeho bychom si měli velmi pozorně všimnout, je, že pokoj bude výsledkem „díla“ spravedlnosti. „**Ovoce /výsledek/ spravedlnosti**“ bude pokoj. Měli bychom to zvážit. Všeobecné téma proroků je, že Kristovo království bude absolutně spravedlivé ve svém charakteru (Iz. 11,5). Je napsáno: „*Aby soudil lid tvůj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti... Hory přinesou pokoj lidu.*“ (Žalm 72,2-3) Všimni si opět pořádku: prvně „**spravedlnost**“, potom „**pokoj**“. Právě tu věc vidíme u tajemného Melchisedeche, jehož plný titul znamená „**Král spravedlnosti**“ a „**Král pokoje**“ (Žid. 7,2). Tato kněžská osobnost je předobraz Pána Ježíše. Boží Kněz a Boží Král, který zřídí tisícileté království a bude v něm udržovat předně spravedlnost, potom pokoj. V souhlasu s těmito tituly přinese konečně Jeho spravedlivá vláda tomuto světu pokoj.

Ale totéž tu je nyní pro nás! Když jsme byli ve svých hříších, neměli jsme spravedlivé postavení před Bohem a žádný pokoj (Iz. 48,22). Ale na kříži Kristus jednal spravedlivě s našimi hříchy, jsme ospravedlněni (prohlášení za spravedlivé), a nyní proto máme „*pokoj s Bohem*“ (Řím. 5,1)! Pravdivě může být řečeno: „*Spravedlnost a pokoj dají sobě políbení.*“ (Žalm 85,11)

B. Reynolds, TLIN, 2/8/2014

Povíte /Povězte/ také otci mému o vsí slávě mé v Egyptě, a co jste koli viděli.

1. Mojžíšova 45,13

Když Josefovi bratři přišli do Egypta, aby nakoupili obilí, snažil se Josef probudit jejich svědomí. Jeho přísné jednání je přivedlo k zamyšlení: „*Jistě provinili jsme proti bratru svému..., proto přišlo na nás soužení toto.*“ (kap. 42,21) Avšak později směli prožít, že Josef nemyslí na pomstu, nýbrž že se o ně laskavě stará. Když se jim konečně dal poznat, poslal je ještě jednou zpátky k jejich otci s příkazem, aby mu pověděli o jeho slávě v Egyptě.

Josefův příběh je jeden z nejkrásnějších ze všech předobrazů ve Starém zákoně, které nám představují Krista. Jeho život vedl ponížením a utrpením ke slávě. Josefova sláva „v Egyptě“ ukazuje na tisícileté království, kde Kristus bude uznán jako Zachránce světa a bude spojen se Svými „bratry“ z Izraele. Avšak i k nám, věřícím doby milosti, mluví Josefův život jasnou řečí.

„*Povězte také otci mému o vsí slávě mé.*“ Nevývolává to také v nás ozvěnu? Když hledíme na Pána Ježíše v Jeho svatém životě a v Jeho obětní smrti, když přemýšlíme o Jeho oddanosti Bohu a o Jeho lásce k nám, pak dostáváme hluboké dojmy o Jeho slávě. Jsme puzeni k tomu, abychom svůj obdiv vyjádřili před Bohem. Když ctíme Syna, Otcí to činí radost (Jan 5,23).

Když jsou věřící shromážděni v první den týdne, aby přijímali pamětné jídlo Pána Ježíše a klaněli se Otcí „v duchu a v pravdě“ (Jan 4,23.24), pak jsou tyto slavné podstatné rysy Syna zvláštním tématem jejich modliteb k Otcí.

DHIN,23/4/2017

Přistoupili jste... k prostředníku nové smlouvy Ježíšovi, a ke krvi pokropení, která mluví lépe než Abel. Židům 12,22

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (7)

Velikost Osoby, představené nám v této Epištole, je shrnuta v jednom slově – **Ježíš**. On je v Epištole Židům klíčem ke všemu, poněvadž je podstatou každého učení v ní vysvětleného a konečným cílem všech Božích cest. On je Ten, jenž nás přitahuje k Sobě, nyní i navěky. Epištola Židům, zvláště 12. kapitola, popisuje obdoby a protiklady mezi starým pořádkem, spojeným s Mojžíšem, a novým pořádkem, spojeným s Kristem.

Když člověk a Boží pozemský lid úplně zklamali, zjevil se Bůh ve svrchované milosti. To nebylo založeno na lidských zásluhách nebo odpovědnosti, ale na Kristově dokonaném díle. Bůh poslal Svého vlastního Syna, který byl zavržen a vyvržen. A přece se přes lidské selhání Boží úmysl svrchované milosti měl naplnit. Tato milost je viděna v těch, kteří se nyní blíží Bohu ve svobodě synovství, majících volný přístup skrze Něho, jenž sedí na Boží pravici. Tato milost bude viděna, když On z nebe uvede nový pořádek věcí na zemi a ve vesmíru. Všechno v tomto novém pořádku závisí na Něm a na Jeho oběti. Abelova krev, nespravedlivě vylitá, volá po pomstě, a svatý a spravedlivý Bůh bude Mstitel. Ale Kristova vykropaná krev mluví o **lepších věcech**, a to zdůrazňuje slavné výsledky způsobené Jím jako Prostředníkem.

On brzy ustaví nový vztah se Svým pozemským lidem a požehnaní bude plynout k Jeho lidu i ke všem národům země. Jeho krev ukazuje, jak velký je Bůh: ve Své lásce, ve Své svatosti, ve Své spravedlnosti. To také přitahuje všechny k Němu (Jan 12, 32). Co řekneme k těmto věcem? Naše ústa byla otevřena k přinášení chvály už nyní. V budoucím světě Ho budou chválit všichni věřící; všichni nepřátelé se před Ním skloní.

A sem i tam se ohlédná, vida, že žádného tu není, zabil Egyptského, a zahrabal jej v písku.

2. Mojžíšova 2,11

Jakou horlivost o své bratry ukázal Mojžíš při této příležitosti! Ale nejednal v souhlasu s Bohem. Boží čas, soudit Egypt a osvobodit Svůj lid, ještě nepřišel. A služebník, mající porozumění, vždy počká na Boží čas. Mojžíšův čin byl ovlivněn dvojím: totiž strachem před hněvem lidí (Egyptských) a nadějí, že získá přízeň lidí (Izraelských).

V životě víry bychom se neměli nechat vést ani jedním z těchto vlivů. Co je hněv člověka nebo jeho přízeň pro toho, jenž je ve spojení s velkým Bohem! Nepotřebuje se ohlížet „sem i tam“, nýbrž platí pro něho slovo: *„Oči tvé ať k dobrým věcem patří, a víčka tvá ať přímě hledí před tebou.“* (Přísloví 4,25)

Ve službě pro Boha je důležité, abychom se bez bázně nechávali vést Jeho Slovem. Pak se nebudeme ohlížet „sem a tam“, nýbrž budeme hledět vzhůru a kupředu.

Jestliže ale ve svém chování vše nasadíme na to, aby se jen na nás žádný člověk nerozhněval, anebo když chceme dosáhnout jeho přízně, pak tu nejsou předpoklady pro to, abychom sloužili našemu Bohu. Chybí nám potom vědomí, že jsme od Boha povoláni, že stojíme před Ním a že jednáme podle Jeho vůle. Avšak to je ve službě pro Boha nezbytné. Můžeme druhým skutečně sloužit jen tehdy, když hledíme cele na Boha a chceme se líbit Jemu samému. K tomu zcela patří také společenství s našimi spoluvěřícími a přijímání jejich rad. Ten dokonalý Služebník, Pán Ježíš, se nechtěl líbit lidem, nýbrž jen Bohu. Proto u Něho nebylo žádné obrácení „sem a tam“, nýbrž Jeho oko bylo stále obráceno na Boha.

Ježíš se posadil proti pokladnici a pozoroval, jak zástup vhadzuje do pokladnice měděné mince. A mnozí bohatí vhadzovali hodně. A přišla jedna chudá vdova a vhodila do ní dvě lepta, což je quadrans.

Marek 12,41-42 – ČSP

Dvě lepta té chudé vdovy převážila na Jeho váze všechny oběti dohromady. Je poměrně snadná věc dát desítky, stovky a tisíce z našich nahromaděných pokladů, ale není snadné odepřít si jedinou věc. Ona dala celé svoje živobytí domu svého Boha. To bylo to, co ji vedlo do takové mravní příbuznosti ducha s velebným Pánem samým.

Proč Duch Svatý má takovou starost, aby řekl: „*dvě lepta, což je quadrans*“? Proč neřekne zrovna: „Vhodila do ní quadrans.“? To by nikdy nestačilo! Neukázalo by to tu skutečnost výjimečné krásy, pravý rys oddanosti celého srdce. Kdyby to měla vše v jednom penízi, musela by dát vše, nebo nic. Když ale měla dva peníze, měla volbu, zda si polovinu neponechat pro sebe. A jistě většina z nás by považovala za zvláštní oddanost dát Pánu polovinu všeho, co vlastníme. Ale tato chudá vdova měla pro Boha celé srdce. Zcela ztratila ze zřetele sebe a své zájmy, když vhadzovala celé své živobytí do toho, co jejímu srdci představovalo Boží věc.

Jak málo věděli tito lidé, čí oko na ně hledělo, když vhadzovali své oběti! Jak málo mysleli na to, že jsou pozorováni Tím, jehož oko může proniknout nejzazší hlubiny jejich srdcí a číst jejich pohnutky. Je dobré mít na paměti, že Ježíš sedí „proti pokladnici“. Jeho svaté oko nespočívá na peněženke, ale na srdci. Nezvažuje sumu, ale pohnutku. Mělo by být naši hlubokou radostí správně odpovědět s vědomím, že On miluje radostného dárce, protože to je přesně to, co je On sám! C. H. Mackintosh, TLIN, 5/8/2014

A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, prvé než nastanou dnové zlí, a přiblíží se léta, o nichž díš: Nemám v nich zalíbení.

Kazatel 12,1

Tot' jest má útěcha v soužení mém, že mne slovo tvé obživuje.

Žalm 119,50

Učinit opatření!

Ve střední Evropě jsou ještě polní křečci, kteří žijí ve volné přírodě. Na podzim, dříve než přijdou hubené časy, shromažďuje toto zvíře všechny možné druhy rostlin a zrníček. V zimě se jimi potom živí, aby přežilo.

Právě tak důležité je pro nás věřící udělat opatření pro budoucnost tím, že čteme Boží slovo. Volný čas ke čtení a paměť, která je v mládí ještě svěží, nám přece jsou Bohem dány. Použijme je tedy s užitkem, abychom stále lépe poznávali Toho, jehož nám toto Slovo představuje: Ježíše Krista! On přišel, aby hledal a zachránil ztracené, aby jim dal věčný život a aby je potom doprovázel na cestě ke slavnému cíli.

Biblické verše, které jsme se naučili v mládí, a biblické souvislosti, které jsme směli poznat, jsou uloženy v paměti. A Pán je může použít, aby nám v různých životních situacích probouzel svědomí, aby nás vedl při rozhodování, aby posiloval naši víru, posiloval nás v těžkostech a aby nás chránil nebo nás varoval, když to je nutné.

Když tímto způsobem učiníme opatření, bude mít Boží slovo nejen místo v naší paměti, nýbrž bude také den za dnem zdrojem všeho dobrého v našem životě.

DHIN,6/11/2017

Díky činíme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku činíce o vás na modlitbách svých, bez přestání pamatující na skutek víry vaší, a na práci lásky, a na trpělivost naděje Pána našeho Ježíše Krista, před Bohem a Otcem naším. 1. Tesalonickým 1,2-3

Je pozoruhodné, jak často apoštol mluví o nesení Božího lidu v modlitbě. Byl mužem intenzivní aktivity a mnohé práce. Vidíme ho kázat, navštěvovat dům od domu, a často pracujícího na zhotovování stanů, aby získal svůj vezdejší chléb. A přece nacházel čas, aby se u Boha přimlouval za všechny církve, stejně jako aby v modlitbě zmiňoval ty, o nichž se dověděl, i když nikdy neviděli jeho tvář, jak tomu bylo v případě Koloských. Svazuje spolu tři milosti, o kterých měl později psát v Epištole Korintským – víru, naději a lásku. Ale zde je pořádek rozdílný, a on mluví nejen o těchto milostech jako takových, ale o duchovních skutečnostech s nimi spojených: skutku víry, práci lásky a trpělivosti naděje.

Aby láska byla skutečná, musí být obětavá. Proto zde čteme o práci lásky. Je jedna věc mluvit o milování našich bratrů, milování Izraele a milování ztracených duší, ale naše láska není pravá, pokud nejsme ochotni vážně pracovat pro požehnání těch, o nichž vyznáváme, že o ně máme hluboký zájem.

Naděje věřícího je příchod našeho Pána Ježíše, ale zde apoštol mluví o trpělivosti naděje. Často toužíme po dni, kdy zkoušky a soužení budou u konce a Kristus nás vezme, abychom byli u Něho. Ale nemáme být netrpěliví, když čekáme na tu radostnou událost. On sám je Muž trpělivosti, čekající trpělivě na konec svědectví Církve. Potom Pán sestoupí z nebe do oblak, aby povolal ty Své, aby byli s Ním. Naší radostí bude, že navěky budeme s Ním, a Jeho radostí bude, že nás tam má.

Budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.

Skutky 1,8

Jednoho dne byl indický evangelista přepaden násilnickými muži a odvečen do džungle. Na jedné mýtině mu sundali pásku z očí. Tu viděl, že tam táboří asi padesát mužů. Vůdce držel samopal, hrozivě obrácený na něho. Vyzval ho, aby konečně přestal s tím kázáním. Jen svádí lidi a přináší jim nějakého cizího Boha, místo aby bojoval za jejich osvobození. Evangelista se neohroženě přiznal k Ježíšovi, Božímu Synu. Nato vůdce hrozil: „Mohu tě zabít a žádný ti nebude moci pomoci.“ Tu kazatel řekl: „Ty máš samopal. Můžeš mne zabít. Ale já mám zbraň, která je silnější než tvůj samopal.“

„Vy jste ho neprohledali?“, obořil se vůdce na své lidi. „Ale ano – nic u sebe nemá,“ odpověděli. „Takovou zbraň jsem neměl na mysli,“ prohlásil evangelista. „A použiji svou zbraň teprve poté, co ty vystřelíš!“ Vůdce se na něho nevěřícně podíval. „Co to má být za zbraň?“

„Ty mě můžeš zabít,“ řekl evangelista důrazně. „Ale pak se o tom doví mnoho lidí. A pak řeknou: Tato víra křesťanů musí být silná, když ten evangelista je dokonce připraven za ni zemřít! A tak mnoho lidí přijde k tomu, aby uvěřili v Ježíše Krista. – To je moje zbraň!“

Vůdce se zamyslel. Ta slova mu vrtala v hlavě. Nakonec odložil zbraň. „Odvedte ho zpátky!“, přikázal svým mužům. „Ale toto není poslední slovo!“, volal za evangelistou.

„Když pak vás vydají, nebudte pečliví, kterak anebo co byste mluvili; dáno bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluvíti.“ (Matouš 10,19)

DHIN,25/4/2017

19. srpen

Proto dostal se Hebron Kálefovi... protože cele kráčel za Hospodinem... I vyhnal odtud Kálef tři syny Enakovy... A odtud vstoupil k... Kariatsefer. I řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal je, dám jemu Axu dceru svou za manželku... A ona odpověděla: Dej mi dar /požehnání/, poněvadž jsi mi dal zemi suchou /jižní/, dej mi také studnice vod. I dal jí studnice horní a studnice dolní.

Jozue 14,14; 15,14-16.19

JOZUE (12)

Po sedmi letech bojů byla země nyní rozdělována do dědictví pokolením. Juda byl první na řadě a 85 let starý Kálef, ten neohrožený starý bojovník a bývalý zvěd, vystoupil s nárokem na podíl, který mu byl slíben Mojžíšem před 45 lety, protože cele následoval Hospodina Boha Izraele. Kálef dostal jako své vlastnictví Kariat-Arbe, město Arbeho. Ti tři hrozní obři, které zvědové kdysi viděli, synové Enakovi, tam stále byli. Ve svém pokročilém věku Kálef šel a porazil, vyhnal a zabil tyto obry. Jméno jejich města bylo změněno na Hebron, které znamená **obecenství**.

Kálef se u toho nezastavil, ale vyšel proti sousednímu městu Kariat-Sefer. Byl nejen zdatný starý bojovník; věděl také jak povzbudit i druhé! Nabídl svou dceru Axu za manželku tomu, kdo by dobyl Kariat-Sefer. Jeho synovec Otoniel po této výzvě vstal a vzal to město. Kariat-Sefer, město knihy, se stalo Dabir, Slovo (Boží).

Axa si cenila toho dědictví tak jako její otec. Nutila Otoniele, aby žádal za pole jako svatební dar, a když jim Kálef pole dal, seskočila ze svého osla a žádala o prameny vody na zavlažení pole. Proste a bude vám dáno, říká náš Pán. Jak překrásné, když nejenom mladí muži si žádají toto duchovní požehnání, ale když toto požehnání hledají také mladé ženy!

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 7/8/2014

Ty pak pozastav se málo /stůj nyní tiše/, až oznámím řeč Boží.

1. Samuelova 9,27

Byla to jedna z nejvýznamnějších hodin v životě krále Saule, když se k němu prorok Samuel obrátil s těmito slovy. I k našemu srdci a svědomí se občas Bůh obrací se zvláštní výzvou. Pak je potřebný vnitřní klid, abychom Jeho „hlas“ skutečně slyšeli.

Asi každému z nás se už asi stalo, že jsme slyšeli nebo četli Boží slovo, aniž bychom přitom měli opravdový zisk. Příčina toho spočívala jistě často v tom, že jsme nebyli skutečně „tiší“. Možná, že jsme se navenek chovali klidně, ale naše nitro nebylo schopno přijímat Boží slovo. Nebyli jsme připraveni nechat si říci to, co bylo potřebné. Jak mnohá požehnání jsme asi tímto způsobem ztratili!

Satan, náš protivník, ovšem vidí velmi rád, když nenajdeme čas a klid pro Boží slovo. Naše uspěchaná doba s jejími mnoha povinnostmi a rozptýlenými nám ztěžuje více než kdy jindy najít si čas a příležitost k vypnutí. Často nám přitom stojí v cestě právě takové věci, které samy o sobě jsou důležité a správné.

A přece by se každý z nás měl denně vystavovat vlivu Božího slova. K tomu se musíme vnitřně oprostít od dojmů dne, abychom byli otevření pro to, co nám Bůh chce říci. Musíme to, co jsme četli, v modlitbě předložit Pánu a prosit Ho o porozumění. Pak budeme mít plné požehnání. A také naše ochota být poslušní Jeho slov, se bude zvětšovat. Pán Ježíš říká:

„Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude.“ (Jan 14,23)

DHIN,26/4/2017

Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.

Žalm 32,2

David neřekl: „Blahoslavený člověk, který se neprovinil nepravostí,“ neboť by nemohl mít podíl na takovém blahoslavenství. Byl tragicky provinilý promyšlenou, hroznou nepravostí. Jak bylo možné, aby mu nebyla počtena nepravost? Existuje jen jedna spravedlivá odpověď: absolutně a pouze kvůli dokonalé ceně Kristovy oběti pro hříšníky. Ačkoli Kristus ještě nezemřel, Bůh už mohl přičítat cenu Jeho smrti hříšníkově, který upřímně činil pokání. Není pochyb o tom, že tomu David málo rozuměl, ale jeho víra byla v Toho, který rozuměl. Věřil, že Bůh to může učinit, i když on snad nechápe, jakým způsobem to udělá.

Toto ospravedlnění je obdivuhodné dílo vykonané pro věřícího hříšníka, kterým je učiněn spravedlivým před Bohem. Žádné obvinění už proti němu nemůže být učiněno, protože Kristus odpovídal na každé obvinění vůči němu Svou vlastní krví, kterou vylil na Golgotě.

Ale i ve věřícím musí být vykonáno nějaké dílo. David dodává: „*V jehož duchu lsti není.*“ To jistě neznamena, že u takového člověka není žádný hřích, neboť „*pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme*“ (1. J. 1,8). Klam tvrdí, že tu není hřích. David sám se tím proviňoval po nějaký čas po svém závažném hříchu. Místo aby učinil Bohu vyznání, zachovával mlčení (v. 3), a tím si sám působil velkou vnitřní bídu. Teprve když se zhroutil v pokání, vše Bohu vyznal a čestně se postavil své vině, mohlo o něm být řečeno, že v jeho duchu není lsti. Ale je to Boží dobrotivost, která vede k pokání (Řím. 2,4). Sami v sobě nemáme vůbec žádnou náklonnost činit pokání. To je milostivé Boží dílo ve věřícím. Jak nekonečná je Jeho milost! L. M. Grant, TLIN, 9/8/2014

Snášej spolu útrapy jako dobrý voják Krista Ježíše. Nikdo, kdo koná vojenské služby, se nezaplétá do záležitostí života, aby se líbil tomu, kdo ho najal. Jestliže ale někdo bojuje, nebývá korunován, nezávodí-li podle pravidel. Rolník musí nejprve pracovat, aby se těšil z ovoce.

Ty však buď ve všem střízlivý, snášej protivenství.

2. Timoteovi 2,3-6; 4,5 – přel.

Už jsi někdy někoho vyzval: „Snášej utrpení?“ Víra v Pána Ježíše je přece spojena s radostí. Je nám řečeno: „*Radujte se v Pánu vždycky.*“ (Filipským 4,4) Máme snad procházet krajinou se svěšenou hlavou a vytrubovat utrpení? Ne, soužení, která má Timoteus na sebe ochotně brát, je jiného druhu.

Dobrý bojovník, voják, se snaží líbit se svému veliteli. Zříká se pohodlnosti a vlastních zálib. Poslušnost a kázeň jsou pro něho důležité ctnosti.

Stejně tak výkonný sportovec: Trénuje s plnou horlivostí. Při závodě se přesně řídí sportovními pravidly, aby nebyl diskvalifikován. Jak při tréninku, tak i v závodě odkládá svá vlastní přání a myšlenky a soustředí se plně na vytoužené vítězství.

A jak to je u zemědělce? Když zasel, musí trpělivě čekat, až setba vzejde a vyroste – až později přijde žeň. Předtím nemůže okoušet plody.

Ve všech třech příkladech se ten dotýčný něčeho zříká – trpí soužením. V tomto smyslu to máme dělat i my: pracujeme pro našeho Pána a odkládáme jiné věci, které samy o sobě nemusejí být špatné; ale mohou bránit naší důsledné službě pro Pána Ježíše nebo nějakému zvláštnímu úkolu.

DHIN,27/4/2017

Posed'te tuto, až odejda, pomodlím se tamto... A poodšed maličko...

Matouš 26,36.39

CO BY KAMENEM DOHODIL (1)

V životě Pána Ježíše přišla velká krize. Předtím se neodděloval od Svých učedníků tímto způsobem, ani oni neodcházeli z Jeho společnosti. Nechtěli Ho opustit, neboť bez Něho nemohli být. Když se jiní k Němu obraceli zády, oni řekli: „*Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš. A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.*“ (Jan 6,68-69) A když k Němu byli tak připoutáni, On jim řekl: „*Vy pak jste ti, kteří jste v mých pokušeních se mnou zůstali.*“ (Luk. 22,28) Milovali Ho a byli Jeho přátelé, a ačkoli nechápali mnoho z trápení, které naplňovalo Jeho duši, přece tu k Němu byl soucit lásky v Jejich srdcích, a to Mu bylo velmi vzácné.

Ale nyní přišel čas rozejtí, jestliže On měl naplnit Boží vůli. Následují Ho do Getsemane. Činili tak mnohokrát předtím, neboť Ježíš tam často vycházel se Svými učedníky a v minulosti s Ním v tichu noci bděli pod těmi olivovníky, zatímco On měl společenství se Svým Otcem. Ale nyní to bylo jiné a On jim říká: „*Posed'te tuto, až odejda, pomodlím se **tamto**.*“ Kdo může říci, co pro Něho znamenalo ono „tamto“?

Měl vejít do toho velkého konfliktu a On „*očekával..., zdali by kdo potěšiti chtěli*“, a poněvadž se Petr a synové Zebedeovi jevíli jako více vcházející do Jeho myšlenek než druzí učedníci, bere je s sebou. Ti tři mu jistě mohli dát to, co On očekával, po čem vyhlížel, a bdít s Ním v té hrozně hodině. Ale ne! Musí je také nechat; musí „*poodějit maličko*“ – nebo, jak to čteme v Lukášii, musí se vzdát „*od nich jako by mohl kamenem dohodit*“.

J. T. Mawson, TLIN, 10/8/2014

Tomáš pak, jeden ze dvanácti, který sloužil Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš. I řekli jemu jiní učedníci: Viděli jsme Pána. Ale on řekl jim: Leč uzmím v ruku jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím.

Jan 20,24.25

Z těch nemnoha míst v Bibli, v nichž je zmínka o apoštolu Tomášovi, vyplývá, že měl ke svému Pánu hlubokou lásku, ale také, že měl sklon k těžkomyslnosti a rezignaci. Když Pán Ježíš byl volán k Lazarovi do Betanie do nepřátelského Judstva, říká Tomáš pro něho typická slova: *„Pojďme i my, abychom zemřeli s ním.“* (Jan 11,16)

Tomáš není přítomen, když se Pán Ježíš večer v den Svého vzkříšení zjevuje učedníkům. A vyprávění svých spoluúčedníků, že viděli Pána, odmítá věřit. Žádá si hmatatelné důkazy o Jeho vzkříšení. A jak reaguje Pán? Nechává Tomáše sedm dní v tomto stavu mezi pochybností a nadějí. Avšak když se učedníkům znovu zjevuje, vyzývá Tomáše, aby udělal přesně to, na čem předtím trval. A pak se obrací k srdci Svého učedníka s výzvou, aby nyní už nepochyboval, nýbrž věřil. Tomáš, přemožen, volá: *„Pán můj a Bůh můj!“*

Kdykoli byl Tomáš sklíčen nebo hrozilo, že rezignuje, vycházel mu Pán ve Své milosti vstříc a pomohl mu tyto fáze překonat. Proto nemusí Tomáš zůstat ve vzpomínkách jako ten „nevěřící Tomáš“, nýbrž jako učedník, který vydal o vzkříšeném Pánu krásné vyznání.

DHIN,28/4/2017

A sám vzdáliv se od nich /Byl oddálen od nich – anglický překlad/, jako by mohl kamenem dohoditi... Lukáš 22,41

CO BY KAMENEM DOHODIL (2)

V Matouši je Pán Králem, a výsadou Davidova královského Syna je, aby jednal ve Svě vlastní pravomoci; a tak On „*poodšel maličko*“ (Mat. 26,39). Tam je to Jeho vlastní jednání. V Lukáši je poslušný a závislý Člověk, naplněný a pomazaný Duchem, aby činil to, co Mu dává k činění Otec. Byl úplně poddaný vedení Duha a tak tam čteme: „*oddálen od nich, jako by mohl kamenem dohoditi*“. Je oddálen Duchem a Otcovou vůlí. Jeho učedníci s Ním nyní nemohli jít, neboť ačkoli od nich byl vzdálen jen „co by mohl kamenem dohodit“, ve skutečnosti byla vzdálenost nezměřitelná a byla to cesta, po které nikdy nešla, ani nemohla jít, noha jiného člověka. Už s Ním nikdy nemohli být spojeni starým způsobem. To byla kapitola, která nyní byla provždy uzavřena. Spojení bylo zrušeno a On to ostře pociťoval. Třikrát uprostřed Svého velkého boje v oné zahradě se k nim vrátil, neboť ačkoli oni byli neschopni vstoupit na cestu, po které On šel, nebo s Ním v tom bdít, Jeho láska k nim se nemohla změnit. Oni také měli projít přísným tříbením, a On chtěl, aby kvůli sobě samým bděli a modlili se. Ale nebyla tu nyní žádná odpověď na Jeho vážnou touhu; utěšitelé, které vyhlížel, Mu selhali – „*nalezl je spící*“. Potom, když se probudili z toho zvláštního spánku, byli zachvázeni strachem. Milující i přítel byli od Něho vzdáleni, neboť pouhý lidský soucit Mu nyní nemohl pomoci. Žádné lidské srdce nemohlo rozumět Jeho nadměrnému zármutku; nikdo ho nikdy nepoznal, byl nadlidský. Byla to bolest svatého Božího Syna, který šel, aby nesl naše hříchy ve Svém vlastním těle na kříži – aby tam byl za nás učiněn hříchem a aby strpěl to, že Bůh skryl svou tvář, dokud to dílo nebylo vykonáno. J. T. Mawson, TLIN, 17/8/2014

... kteří skrze víru vybojovali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům... utekli ostrosti meče... Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři... mečem zmordováni...

Židům 11,33-37

„Oblak“ svědků víry v Epištole Židům 11 je tak velký, že jen někteří z nich mohou být jmenováni jmény. Na konci kapitoly nalézáme proto vyjmenování skutků víry, které už nejsou přiřazeny jednotlivým osobám. Přitom je nápadné, že zástup těchto svědků víry tvoří dvě skupiny.

U první skupiny vede vytrvání v souženích k triumfu víry. Jistě bychom i my rádi zakusili, jak Bůh zasáhne mocně v náš prospěch, když je naše víra vystavena zkoušce. To jsou cenné zážitky, které posilují naši víru a možná i víru našich bratrů a sester.

Ale potom je tu také ta druhá skupina, o které čteme: „*Jiní pak...*“ U nich „výpočty nevyšly“, bychom si mohli předběžně myslet. Tito věřící totiž neušli smrti mečem, nýbrž zahynuli – z části hrůzným způsobem. Cenil si jich Bůh snad co svědků víry méně? Byla snad jejich víra slabší? Zcela jistě ne; spíše naopak! A přece jejich úděl byl jiný než u té první skupiny.

Dnes všeobecně nežijeme v takových poměrech jako tito svědkové. Ale také mezi námi jsou Boží děti, v jejichž životě víry mnohý „výpočet nevychází“, ať už se jakkoli snaží a Pánu důvěřují. Jestliže patříš k těmto „jiným“, pak si nesmíš myslet, že tě Bůh méně miluje nebo že Jej oběť Jeho Syna za tebe stála méně! On se chce oslavit také skrze tvé okolnosti v tvém životě!

DHIN,29/4/2017

Rozkoše mé /byly/ se syny lidskými.

Přísl. 8,31

Já jsem milého svého, a ke mně jest žádost jeho. Píseň 7,10

Jestliže chceme znát Jeho myšlenky vůči nám, musíme hledět zpět do doby, než byla země a než tu byla jediná stvořená bytost. Tehdy, v té velké věčnosti, On hleděl skrze čas do věčnosti za tím, a viděl velkou společnost lidí podle úmyslu Svého vlastního srdce, a hledě na ně, mohl říci: *„Rozkoše mé byly se syny lidskými.“*

On toužil po nás. Stal se chudým Člověkem, osamělým Člověkem, unaveným Člověkem a žízňivým Člověkem, aby získal naše srdce. Jeho touha je po nás, a proto trpěl, krvácel a zemřel, aby nás učinil podobné Sobě. Jeho touha je po nás, a proto opět přijde, aby nás vzal k Sobě samému, abychom také byli tam, kde je On. Zdá se, jako by říkal: „Chci tě. Mohu se obejít bez tvého bohatství, bez tvých schopností, dokonce i bez tvé služby, ale nemohu se obejít bez tebe. Chci tě tak velmi, že jsem se stal chudým Člověkem, abych získal tvé srdce. Chci tě tolik, že jsem zemřel, abych tě učinil podobného Sobě. Chci tě tak velmi, že brzy přijdu, abych tě měl u Sebe.“ Když vcházíme do Jeho myšlenek vůči nám, můžeme zvolat s velkou rozkoší: *„Já jsem milého svého, a ke mně jest žádost jeho.“*

Ve slávě je domov, který na mne čeká, a Člověk ve slávě, který mne chce. *„Ke mně jest žádost jeho.“* Chce mě tolik, že ve dnech Svého těla plakal kvůli mně a modlil se za mne. Trpěl za mne a zemřel za mne. Po všechny dny mé cesty žije pro mne, a velmi brzy pro mne přijde. Teprve když mne bude mít u Sebe a podobného Sobě, budou touhy Jeho srdce po mně uspokojeny. *„Z práce duše své užří užitek, jímž nasycen bude.“* (Iz. 53,11) *„Otče, které jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou.“* (Jan 17,24)

H. Smith, TLIN, 11/8/2014

Na místě, kde se zabíjí oběť zápalná, zabita bude oběť za hřích před Hospodinem: svatá svatých jest.

1. Mojžíšova 6,18

V zápalné oběti nalézáme předobrazně znázorněno to, co Kristova oběť znamená **pro Boha**. V oběti za hřích naproti tomu vidíme, co Jeho smrt znamená **pro nás**.

Ty dvě stránky od sebe nelze oddělovat. Obě oběti jsou zabity na stejném místě. Toto místo je pojmenováno po zápalné oběti, a dokonce i při nařízeních o oběti za hřích je oltář nazýván „oltář oběti zápalné /kral.: zápalu/“ (3. M. 4,10).

V pořadí obětí ve 3. Mojžíšově 1-5 přichází zápalná oběť nejprve: Protože Pán Ježíš Svou smrtí na kříži Boha Otce dokonale oslavil; protože Jeho dobrovolné oddání se vystupovalo k Bohu jako „vůně spokojující /libá vůně/“ – proto mohl také jako oběť za hřích způsobit smíření za naše hříchy, které odpovídalo Boží svatosti. Celé dílo na Golgotě ve svých rozmanitých účincích je založeno na zápalné oběti (Ef. 5,2).

*Libá vůně věčné ceny, s kříže, kam byl povýšen,
stoupala tam k Bohu v nebi, když Beránek poslušen –
spasil nás od hříchu všeho, Bůh byl Synem oslaven.*

*Na tom kříži soudu tíží, trest za hřích náš pykal sám,
spraved'nost a pokoj sobě políbení daly tam.
Stav se naším Veleknězem, vstoupil k Bohu v nebes chrám.*

DHIN,30/4/2017

A omočiv skývu chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského... A hned po té skývě chleba vstoupil do něho satan.

Jan 13,26-27

Lidé milují něco. Sleduj Jidášovu dráhu: Co ho zavedlo na scestí? Miloval peníze, což není tak neobvyklé zlo. Ale pozoruj postup zkažené přirozenosti. Malá okolnost v Janu 12,3-6 nám může pomoci, abychom viděli souvislost. Byla tam žádost a Satan nabízí způsob, jak ji uspokojit. Nuže, Jidáš jej přijal. A co je dalším krokem? Satan vkládá do jeho srdce, aby zradil svého Mistra. Jidáš souhlasí (možná si myslel, že ten Požehnaný bude nějakým způsobem vysvobozen jako jindy, on tak dostane své peníze, a přece zachová svoji pověst). Člověk se chce omluvit nějakou pošetilostí. Hřích pokračuje poskvrněným svědomím. Nyní přichází pokrytectví. Sedí s Ježíšem u stolu (pokračuje s nábožností), i když Ho prodal. Všimni si také, že to bylo „*po té skývě chleba*“, kdy Satan vstoupil. Nyní je zatvrzelý i proti povolnosti přirozenosti. Zde je tedy postup zkažené přirozenosti směrem k tomu hroznému dokonání: předně žádost; za druhé prostředek k jejímu uspokojení v jeho úřadu nositele měšce; to vše jde spolu s nábožností v samé společnosti s Kristem, den za dnem; za třetí je veden ke krajní povaze svého zločinu v čase a v okolnostech, které jsou velkým požehnáním pro pravého učedníka; za čtvrté je zatvrzeno srdce, takže ke zradě dojde dokonce polibkem. Hřešení a nábožnost jdou spolu.

Opět říkáme, a zde toho máme (v Jidášovi) ilustraci, že kde není moc pobožnosti, blízkost nábožných věcí je jen tím nebezpečnější. Satan nepřichází, aby hned řekl: Snažím se tě odvrátit od Boha. Obvykle působí tím, že uvede něco, co odvádí od prosoty spoléhání na smrt Krista – nějakou „formu pobožnosti“ – a tak položí léčku.

J. N. Darby, TLIN, 12/8/2014

A dal Farao ... Jozefovi... Asenat, dceru Putifera, knížete On, za manželku.

1. Mojžíšova 41,45

Josef má dva sny: V jednom se sklánějí snopy před jeho snopem, ve druhém se mu klaní slunce, měsíc a jedenáct hvězd.

Skrze ty sny „*duch prorocký*“ také ukazuje (Zjevení 19,10), že Mesiáš v budoucnosti bude vykonávat moc, a Izraeli bude pod Jeho vládou bohatě požehnáno. Avšak **jedna osoba ve snech** nevystupuje: **žena pro Josefa**. Vše se vztahuje na bratry, a tím prorocky na izraelský národ.

Ve Shromáždění či Církvi jsou věřící Židé a pohané spojeni v jedno tělo, které je spojeno s oslaveným Kristem. To ale je ve Starém zákoně ještě neznámé; žádný ze starých proroků o tom nemluví. Teprve apoštol Pavel odkrývá to tajemství, které bylo „*skryto v Bohu*“ (Efezským 3,9).

A přece jsou v našem dnešním biblickém verši ukryty udivující náznaky:

Faraon dává Josefovi ženu. Nepřipomíná nám to modlitbu Pána Ježíše k Jeho Otci, kde mluví o takových, „*které jsi mi dal*“ (Jan 17,9)?

Asenat je Josefovi dána **poté**, co jej Farao vyvýšil. I Církev byla vytvořena a věřící byli „*pokřtěni v jedno tělo*“ teprve poté, co Kristus byl vyvýšen „*na pravici Boží*“ (1. Korintským 12,13; Skutky 2,33).

Faraon dává Josefovi jeho nevěstu **dříve**, než nastane sedm let hladu. – Tak Pán Ježíš také „*sobě postaví slavnou církev*“ **dříve**, než začne „*hodina pokušení, která přijítí má na všechny svět*“ (Efezským 5,27; Zjevení 3,10).

Ty podrobnosti jsou ještě nezřetelné – avšak ukazují už skryté krásy!

DHIN,2/5/2017

A proto zůstaň ve vás to, co jste slýchali od počátku. Zůstane-li ve vás to, co jste slýchali od počátku, i vy také v Synu a v Otci zůstanete.

Tyto věci psal jsem vám o těch /vzhledem k těm/, kteří vás svádějí.

1. Janův 2,24.26

Když apoštol Jan psal své Dopisy, bylo křesťanství staré už několik desítek let. Došlo k velkým politickým a společenským změnám. Tak například byl zničen Jeruzalém a chrám a přestala tam obětní služba. K tomu přišly nové náboženské proudy. Nyní vyvstala otázka, do jaké míry se křesťanské učení a praxe musejí přizpůsobit změněné situaci. O této otázce se diskutuje až dodnes. Co by Ježíš řekl, kdyby **dnes** žil na zemi? Co by Pavel napsal, kdyby **ted'** byl u nás?

Jan, inspirován Duchem Svatým, dává na tyto otázky jednoznačnou odpověď. To, co bylo učeno **od počátku**, má v nás beze změny zůstat. Trvá na tom, že máme pevně držet to, co on sám a druzí apoštolové od Pána slyšeli a učili. *„Co bylo od počátku, co jsme slýchali, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života /ohledně slova života/... zvěstujeme vám.“* (1. J. 1,1.3)

Křesťanská víra a také náš osobní vztah k Pánu Ježíši a k Otci mají svůj základ v tom, čemu učí Nový zákon. Toto učení zůstává ne proměnně platné. Avšak už za apoštolova života tu byli bludaři, kteří chtěli věřící svádět. Logicky znějícími argumenty „rozvíjeli“ učení dále. Kdekoli se to až dodnes děje, opouští se Boží zjevení v Jeho Slovu a následují se klamné závěry omezeného lidského rozumu. Jak ale budeme před těmito bludy ochráněni? Když se budeme pevně držet toho, *„co bylo od počátku“*.

DHIN,4/5/2017

1. září

Nic-li vám do toho, ó všichni, kteří tudyto jdete? Pohleděte a vizte, jestli bolest podobná bolesti mé.

Pláč 1,12

Ježíš sám byl Kníže pokoje. Procházel světem neklidu s nebeským klidem. Byl vždy v lůnu Svého Otce. Žádné okolnosti Ho nikdy nevyvedly z míry. Žármutek a zavržení Ho tísnily; nevěra a tvrdost srdce působily na Jeho ducha, aby ochladily lásku Jeho srdce, kdyby to bylo možné. On přesto stále šel kupředu. Vzdychal nad nevěřícím duchem člověka, ale pozvedal Svě oči k nebi. Samaritáni Ho nechtěli při Jeho poslání lásky, protože Jeho tvář byla obrácena k jiti do Jeruzaléma. Jeho srdce směřovalo k cestě, která bude končit na kříži a v hanbě. V poddanosti se sklonil a šel dále do jiné vesnice; přitom pokáral Jakuba a Jana, kteří nevěděli, čím jsou ducha. Jeho poddanost byla známá všem. Nakonec, když všechno Jeho trápení stálo před Jeho duší – když právě přehlédl jeho mocné hloubky a přijal z Otcovy ruky kalich – prošel hanbou a opovržením a poplíváním v tichosti a pokoji. Nic nevedlo Jeho srdce ke spěchu; když Mu zlořečili, nezlořečil; když trpěl, nehrozil. Jeho věc byla u Jeho Otce. Uprostřed všeho stál jako Služebník. Mlčel před Svými nepřáteli, poroučel se Tomu, který spravedlivě soudí, když Jeho pozemští soudcové odsuzovali nevinného Člověka. Byl jako člověk, který neslyší a v jehož ústech nejsou žádné výtky.

Ach, jak Jeho blahoslavenství soudí naše cesty! Jaké maličkosti vedou naše srdce ke spěchu. „*Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuťte se srdce vaše, ani strachuj.*“ (Jan 14,27) Naše povolání je stále, abychom byli ohlašovateli pokoje a Knížete pokoje – abychom do světa neklidu vnášeli ducha pokoje a odpočinutí. To lze jen tehdy, když vlastní já je zlomeno a když důvěřujeme Bohu.

F. G. Patterson, TLIN, 13/8/2014

2. září

Protož bratří moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhojňující se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.

1. Korintským 15,58

„Dílo Páně“ je nejen pracovní pole pro bratry, které Pán zvlášť obdařil. Ne, cílem Pána pro každého z nás je, abychom se účastnili v Jeho díle, ať bratr nebo sestra, ať starý nebo mladý.

Výraz „dílo Páně“ jasně ukazuje, že to je Jeho dílo, ne naše dílo. Jestliže to je Jeho dílo, pak On je ten, kdo vše určuje. On má volnost použít, koho On chce použít a k čemu ho chce použít. On určuje také dobu a místo pro naše úkoly.

Pod „místem“ rozumíme nejprve geografické místo. A je správné, že nás Pán chce použít právě tam, kam nás geograficky postavil. To je místo, kde bydlíme a kde se zpravidla shromažďujeme s jinými věřícími ke jménu Pána Ježíše. – Už jsme se někdy ptali, proč jsme postaveni právě na místo, kde bydlíme? – Pán nás chce použít právě tam.

Práce pro Pána Ježíše je spojena s námahou. Nemůžeme ji sypat z rukávu nebo vyřizovat jako „vedlejší věc“. Nelze ji také srovnávat s nějakou příležitostnou prací, kterou si člověk bere podle nálady a podle „vlastní potřeby“. Ve službě pro Pána se žádá vytrvalost a věrnost – i když někdy vane protivítr nebo když po nějakou dobu „nadarmo stravujeme svou sílu“ (Izaiáš 49,4).

Náš dnešní verš končí obdivuhodným zaslíbením: Ta námaha není nadarmo! Není to motivace a zároveň útěcha? Když Mu s věrností sloužíme, On dá požehnání a dá vyrůst ovoci.

DHIN, 5/5/2017

3. září

Tedy mluvili synové Josefovi k Jozue, řkouce: Proč jsi nám dal dědictví toliko los jeden a provazec jeden, poněvadž jsme lid mnohý; nebo až dosavad žehnal nám Hospodin. I řekl jim Jozue: Poněvadž jsi lid tak mnohý, vejdi do lesa a vyplaň sobě tam v zemi Ferezejské a Refaimské, jestliže jest malá hora Efraim.

Jozue 17,14-15

JOZUE (13)

Pokolení Manasses a Efraim nevyhnala všechny Kananejce z území svého dědictví. Ale řekli Jozuovi, že jsou velmi velký lid, a stěžovali si, že území, které jim připadlo, je příliš malé. Nepadáme často do stejné pasti? Náš Bůh a Otec nám požehnal každým duchovním požehnáním v nebeských místech v Kristu. Často si přivlastňujeme velmi málo z těch bohatých požehnání, která nám Bůh dal. A přece si stěžujeme, že nedostáváme dost, aby to uspokojilo naše potřeby. Shromáždění jsou nudná, suchopárná, ne na úrovni mých potřeb – tak to říkáme mezi jinými náčky. Nic z nich nemám! A jdeme někam jinam a hledáme zeleňší pastvy!

Jozue řekl svým společníkům v pokolení, aby šli do lesů a porazili stromy, vymýtili pro sebe zem. Odpověděli, že to pro ně stále nebude dost, a stěžovali si, že Kananejští mají železné vozy, rovnající se dnešním tankům. Bůh nezamýšlí, abychom byli křesťany živěnými po lžičkách. Izrael měl bojovat s nepřítelem a záviset na Boží pomoci. David později napsal: „*Tito ve vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobě připomínáme. A proto oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile stojíme.*“ (Žalm 20,7-8)

Nepřítel má v zásobě mnoho těžkostí a hříchů, aby zabránil našemu pokroku a aby nám uloupil požehnání, která nám Bůh chce dát. Kéž bychom je odmítli a uchopili věčný život, ke kterému jsme povoláni (1. Tim. 6,12)! E. P. Vedder, Jr., TLIN 18/8/2014

4. září

A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš. Kteří ukázavše se v slávě, vypravovali o smrti jeho, kterou měl podstoupiti v Jeruzalémě.

Lukáš 9,30.31

Když byl Pán Ježíš proměněn na „Hoře proměnění“, zjeví se ve slávě Mojžíš a Eliáš a mluví o „Jeho vyjití“ – o Jeho díle na kříži, jímž Jeho život na zemi měl být uzavřen.

Mojžíš a Eliáš měli zvláštní „vyjití“. Mojžíš je jediný člověk, který byl pohřben Bohem samým. A také Eliáš byl ze země vzat zvláštním způsobem: Vystoupil v bouřlivém větru v ohnivém vozu k nebi. Avšak zde se zjeví Mojžíš a Eliáš, aby s Pánem mluvili o Jeho vyjití. Jeho vyjití mělo ještě mnohem větší význam než jejich „vyjití“.

V životě Mojžíše i Eliáše byla některá selhání. Byli to hříšníci, a proto potřebovali Zachránce a Jeho „vyjití“ – Pána Ježíše a Jeho smrt na kříži Golgoty. Kristus je ten jediný Dokonalý. A jen proto, že On vykonal dílo vykoupení, mohli se Mojžíš a Eliáš vůbec „ukázat ve slávě“.

Jak velmi převyšuje náš Pán ty největší muže Boží, dokonce i Mojžíše a Eliáše, zástupce zákona a proroků! Jak bychom Jej někdy mohli stavět na jeden stupeň s nimi!

„I stal se hlas z oblaku řkoucí: Tento jest ten Syn můj milý, toho poslouvejte. A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám.“
(Lukáš 9,35.36)

DHIN,6/5/2017

5. září

Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

Jan 3,16

To je pravděpodobně nejznámější verš v celé Bibli, a jak málo chápeme, jak rychle přecházíme to malé slůvko „*tak*“. Co to bylo pro Boha, dát Svého Syna? Co to pro Něj bylo, aby na Něho **vložil nepravost všech nás nebo aby Ho učinil hříchem za nás; Toho, který hřích neznal!** Ježíš byl každého dne Jeho zalíbením, jak v nebi, tak i na zemi, a přece se zalíbilo Hospodinu Jej stírat. Co to bylo pro Boha, pozvednout meč na „*pastýře mého a na muže bližního mého*“ (Zach. 13,7) nebo opustit Pána Ježíše během tří hodin tmy na kříži?

Příběh o Josefově vztahu k jeho otci nám dává některé pohledy na vztah Boha Otce a Boha Syna. Jákob dal Josefovi sukni proměnných barev, protože k němu měl zvláštní lásku. Když Josefovi bratři ukázali svému otci sukni, kterou strhli s Josefa a omočili ji v krvi, aby mohli předstírat, že Josef je mrtev, nebyl to určitý způsob posměchu otci kvůli jeho zvláštnímu vztahu, který měli ti dva mezi sebou? Nebyla to podobná výzva učiněná Bohu, když lidé říkali o Pánu, když byl na kříži: „*Doufal v Boha, nechat ho nyní vysvobodí, chce-li mu; neboť pravil: Syn Boží jsem.*“ (Mat. 27,43)? Co to muselo být pro Boha, nechat Svého Syna na kříži tváří v tvář takové výzvě?

To je jen několik málo myšlenek, které nám pomohou rozumět té větě: „*Nebo tak Bůh miloval svět.*“ Když o tom uvažujeme, kéž to pozvedne naše srdce v chvále, obdivu a velebení k Bohu, našemu Otci! Kéž se připojíme k apoštolu Pavlovi a řekneme: „*Díky pak Bohu z nevýmluvného daru jeho.*“ (2. Kor. 9,15) „*Pohledte, jakou lásku dal nám Otec.*“ (1. J. 3,1)

A. Block, TLIN, 19/8/2014

Kam bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych před tváří tvou utekl?

Žalm 139,7

BOŽÍ VŠUDYPŘÍTOMNOST

Boží podstatě odpovídá, že není vázán na prostor a čas. My jsme vždy jen na jednom jediném místě, nikdy zároveň na více místech. Potřebujeme čas, abychom se dostali z jednoho místa na druhé. U Boha tomu tak není. Proto nemůžeme od Boha utéci. Je jedno, kde jsme, Bůh nás vidí všude. Zda jsme pod volným nebem nebo hluboko ve štolách dolu, ať se zdržujeme na jasném slunečním světle nebo v úplné tmě, pro Boha to neznamena žádný rozdíl.

Boží všudypřítomnost pro nás může být velkou útěchou, když se cítíme sami. Na druhé straně by se nám nikdy nepodařilo před Bohem utéci nebo se před Ním schovat.

Jako člověk na zemi se Pán Ježíš poddal zemským okolnostem. Nikdy, tak jako my, nebyl zároveň na více místech. A Svým učedníkům řekl: *„Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odešel. Neboť neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; a pakli odejdu, pošlu ho k vám.“* (Jan 16,7) Utěšitel (Správce, Zastánce), Duch Svatý, se nestal člověkem; On není – ačkoli je na zemi – vázán na nějaké místo. Přebývá v každém věřícím osobně a v Božím Shromáždění celkově. Každý věřící, ať se nalézá kdekoli na zemi, má Boha, Ducha Svatého, přebývajícího v sobě.

Duch Svatý nás chce vést. Chce nás uvádět do celé pravdy. Staví nám před oči Pána Ježíše, abychom Jej oslavovali. Na nás je žít tak, abychom prakticky zakoušeli požehnané účinky přítomnosti Ducha.

DHIN,11/11/2015

Stvoření vysvobozeno bude od služby porušení v svobodu slávy synů /dětí/ Božích.

Římanům 8,21

Svoboda milosti Boží je přítomný podíl, **svoboda slávy** je výhled Božích dětí. Bůh nám vyšel vstříc v našem odcizení od Něho, odpustil nám hříchy, přivedl nás k Sobě, dal nám Svého Ducha, a dal nám radost ve Svém Synu. Všechno to je milost, dokonalá milost, a Boží dítě je ve svaté a šťastné svobodě této milosti v přítomnosti svého Boha. Máme také svůj výhled, radujeme se „*v naději slávy Boží*“ (Řím. 5,2). Jeho sláva jako Stvořitele je vyhlášována Jeho nebesy; Jeho sláva v novém stvoření bude vyhlášována v Jeho dětech.

Sláva, daleko převyšující slávy tohoto stvoření, čeká na Jeho lid. Kristus, Syn Boží, vzkříšený Člověk, je Hlavou nového stvoření, jehož slávy Ho budou hodné. Krátké pohledy na nebeskou slávu byly možné v malých okamžicích na této zemi. Jeden byl dán na Hoře proměnění, a sláva opět svítila z Ježíšovy tváře v nebi, když Saul byl na cestě do Damašku. Cena povolání nahoru čeká na Boží děti. Budou učiněny podobné Kristu, bude v nich zjevena sláva, budou zářit s Ním, zjevovat Boží slávu.

Až budeme ve slávě, budeme uzpůsobeni tak, že tam budeme ve svobodě. Můžeme mít pro sebe zvlášť místo v nějakém paláci, ale dříve, než se z něho budeme moci těšit, musíme nejprve do toho paláce vejít, a dále musíme být ve správném stavu k vejítí tam. Nuže, nejenže jsme děti Boží, které čeká sláva, nejenže Pán řekl: „*Jdu, abych vám připravil místo,*“ ale On učiní ty Svě dokonale vhodné pro to jasné místo, do kterého je přivede.

H. F. Witherby, TLIN, 21/8/2014

8. září

Protož kteřížkoli jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v čem jinak smyslíte, i to vám Bůh zjeví.

Filipským 3,15

Apoštol Pavel Filipským předtím vysvětlil, jak nekompromisně běží běh víry, který má jen jediný cíl: „*Odplatu /cenu boje/ povolání Božího*“ ve slávě.

Všechny své lidské přednosti, vše, co kdysi vyznamenávalo fari-zeu Saula, považoval „*za smetí*“ a zapomínal na to. To pro něho byla minulost. Nic mu nesmělo bránit, aby se vztahoval po tom, co je vpředu (v. 14).

Jaký je to pro nás příklad! Na své dřívější hříchy jistě rádi zapo-mínáme. Ale asi málo myslíme na to, že také myšlenky na naše osobní přednosti – skutečné nebo domnělé – se staví do cesty „*známosti Krista Ježíše*“, a tak pro nás mohou být překážkou (v. 8).

Tváří v tvář této apoštolově nekompromisnosti může lehce vzniknout myšlenka, že tomu přece nikdo nemůže postačit. Proto má Pavel povzbudivá slova pro všechny, kteří nebyli tak dalece pokročilí jako on. Ten, kdo se k tomu chtěl vznést, to měl dělat podobně jako on. Ale tomu, kdo „*v něčem jinak smýšlí*“, pomůže Bůh dále. V to důvěřoval, aniž by se sám cítil znejistělý.

I dnes jsou rozdíly v duchovním růstu a vedou k různým pojetím. Dokud nejsou ve hře falešná učení nebo zlé cesty, platí směrnice podle Boha: „*Ale k čemu jsme již přišli, v tom při jednostejném zůstávejme pravidle a jednostejně smysleme.*“ (v. 16)

Dokud máme před očima společný cíl – a to apoštol předpokládá také pro ty, kteří „*v něčem jinak smýšleli*“ – máme být poslušní tohoto naučení.

DHIN,8/5/2017

9. září

„Vyšla jsem plná, teď pak prázdnou mne zase Hospodin přivedl.“

Rut 1,21

Doufej v Hospodina, a čiň dobré; přebývej na zemi a živ se spravedlivě.

Žalm 37,3

„*Vyšla jsem plná,*“ říká Noémi. Zde uznává, že jejich odchod z Betléma bylo její konání. Nedává vinu svému manželu Elimelechovi. Možná, že si vzpomněla, jak ho poháněla, aby kvůli hladu něco dělal, anebo jak ovlivňovala jeho myšlení poukazováním na zelená pole v Moábské zemi. Možná, že to byl její nápad, aby se přestěhovali do Moábské země. Ať už Elimelech hrál jakoukoli roli v jejich rozhodnutí opustit Betlém, ona o tom nemluví, ale v upřímnosti vyznává svůj hřích v té věci. My se tak často snažíme dávat za své hříchy, svá selhání a za svůj nízký duchovní stav vinu druhým, nebo různým okolnostem.

Noémi vyšla plná a vrátila se prázdná, se zlomeným srdcem a potřeným duchem. Ačkoli si to neuvědomovala, byla nyní bohatší. V Žalmu 34,19 čteme: *„Blízko jest Hospodin těm, kteří jsou srdce zkroutěného, a potřeným v duchu pomáhá.“* Teprve když si uvědomíme svůj stav a vyznáme své hříchy, může v nás Bůh působit. „*Vyšla jsem plná, teď pak prázdnou mne zase Hospodin přivedl,*“ řekla. Co kdyby nás Pán přivedl zpět domů prázdné? Jen tak nás může naplnit něčím lepším. Vzpomenete si na mar-notratného syna: Vyšel se sebevědomím, pýchou, svévolí a hmotnými statky. Vrátil se domů prázdný. Ale jeho otec mu dal nejlepší šaty a obuv a nasytil ho nejlepším jídlem.

Náš nebeský Otec touží po tom, aby mohl udělat pro nás totéž, aby nás obnovil, když jsme zabloudili z Jeho cesty. „*Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým svědectvím. Pospíchám a neodkládám ostříhati rozkazů tvých.*“ (Žalm 119, 59-61)

P. E. Hall, TLIN, 22/8/2014

I řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdí v radost pána svého.

Matouš 25,21

Ten, kdo je činný v hospodářství, ví, že pro odměnu jsou důležité dva hlavní činitelé. Předně činnost sama a zadruhé úspěch, který máme. Ten, kdo je úspěšný, dojde dále.

Ve službě pro Pána Ježíše to je jiné. Způsob naší činnosti závisí na přirozeném uschopnění a na našem duchovním daru milosti. Obojí přichází od Boha. Nikdo by kvůli tomu neměl být domýšlivý. Proto také za způsob činnosti nedostaneme žádnou odplatu. Úspěch je něco, co neleží přímo v naší ruce. Je to Bůh, kdo dává růst (1. Korintským 3,6). Proto zásada, že čím větší úspěch, tím větší odplata, u Boha neplatí. Výsledky naší práce nejsou nedůležité, ale hlavním kritériem pro Boží odplatu je něco jiného.

Podobenství o služebnících, které vypráví Pán Ježíš, ukazuje, že odměnu dostane ten služebník, kterého Pána nazve „dobrým a věrným“. Být dobrým a věrným služebníkem znamená spolehlivě pracovat na tom, co nám je uloženo. Dobrý a věrný služebník dbá na to, co mu Pán dává k činění. Nehledí nalevo ani napravo. Nechce ustavičně dělat něco jiného. Nestará se o to, aby byl viděn od druhých. Nezávidí druhým, kteří mají domněle atraktivnější úkol. Také se nepovyšuje nad takové, kteří mají zdánlivě menší úkol. Ne, „dobrý a věrný“ služebník se zaměstnává tím, co mu jeho Pán svěřil. A očekává všechno od svého Pána, který ho posuzuje.

DHIN,9/5/2017

Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.

Galatským 6,14

Tato Pavlova slova jsou vsutku vzácná. Jaký protiklad k přirozené pýše člověka, který se rád chlubí sebou nebo tím co vykonal! Když Galatští jako standard pro život přijali raději zákon než zakoušení skutečnosti a moci Boží milosti, dovolili lidské pýše, aby je postavila na místo chlubení. Jak snadno můžeme sklouznout do stejného osidla prostě tím, že odvrátíme oči od krás Krista, který byl ukřižován. Snad se nechlubíme jasně a tvrdě, a možná dáváme předmluvu svým poznámkám, když říkáme: „Nemám v úmyslu se chlubit, ale...“ A potom se snažíme vést pozornost k sobě samým.

„Aby... kdo se chlubí, v Pánu se chlubil.“ (1. Kor. 1,31). V Něm je dokonalost pravdy, spravedlnosti, milosti, krásy – a to vše vede věřícího k tomu, aby se Jím ustavičně chlubil. On je hoden nejhlubšího a největšího velebení pro to, kdo On je a co On je.

Náš verš v Epištole Galatským však mluví o Pavlově chlubení se v kříži našeho Pána Ježíše Krista. Zde je opět důvod pro největší chloubu. To bylo dílo nekonečné ceny, ale pro Pána Ježíše znamenalo hanbu, pohanění a zavržení – pravý opak toho, co dává přirozenosti příčinu k chlubení. Skrze to také je svět ukřižován věřícímu a věřící světu. Kříž odsekává u kořenů vše, co je člověk v těle: jeho pyšnou domýšlivost, jeho nezávislost, jeho soběstačnost. Staví nás všechny na naše místo, jestliže správně uznáváme jeho význam. Stojí mezi světem a věřícím a nedovoluje mu žádný podíl ve společenství se světem, který zavrhuje Pána slávy. V tom, co ho pokořuje, se potom Boží dítě může chlubit, neboť to vyvyšuje jméno jeho Pána.

Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův.

Galatským 6,2

U hrobu jednoho křesťana jeden bratr svědčil: „Nesl s námi naše břemena. Bral břemena, která nás tlačila, na své srdce.“

To je krásné a řídké svědectví. Ale proč se tak zřídka vyskytuje? Že věřící mají na srdci břemena – tak tomu je přece všude a za všech časů. Jak je krásné, když někdo z lásky je ochoten spolu nést taková břemena. Jaké požehnání z toho vychází!

Ano, je to výsada, když bereme břemena druhých na své srdce, a tím ulehčujeme srdci druhých a povzbuzujeme je. Pro Pána Ježíše to byl „jeho zákon“, směrnice, která Ho vedla, touha, která Ho pudila: těm, kteří pracují a jsou obtíženi, odjímat jejich břemena. A byla to břemena svědomí a srdce, která těm sehnutým odebíral.

Ten, kdo už trochu zažil, jak je to požehnané brát na sebe břemena druhých – jak to jen Pán Ježíš v dokonalosti činil a může činit –, ten se Mu v tom bude chtít stávat stále podobnějším!

DHIN, 10/5/2017

Proto i Ježíš, aby posvětil lidu svou vlastní krví, vně za branou trpěl.

Židům 13,12

JEŽÍŠ V EPIŠTOLE ŽIDŮM (8)

Epištola Židům má jen jedno téma: Ježíše. Na základě toho, co On je a co vykonal, se Pán Ježíš stal naším velkým Vůdcem, nyní i navěky. V budoucím světě bude Vůdcem Svého pozemského lidu a všech národů. Kristus, náš Vůdce dnes, **nás vede tímto světem**, ačkoli to je rozsáhlá poušť. Z naší strany je potřebná víra, poddanost a láska k Němu. On nás také **vede do svatyně**, kde Jej vidíme korunovaného slávou a ctí.

Kromě toho nás vede **ven za bránu**. Proč? „Tábor /stany/“ měl být svatý a čistý, ale ten Svatý Boží byl vyvržen ven za jeho bránu a tábor se stal místem, na které měl být vylit Boží hněv (nejprve v roce 70). Kristus na kříži strpěl „Velký den smíření“ a Jeho dílo způsobilo posvěcení Božího lidu. To se týká věřících z prostředku Židů i pohanů, ale také obnoveného Izraele v budoucnosti. Když Kristus trpěl „*vně za branou*“, vylil Svou vlastní krev, ne krev zvířat. On byl obětí za hřích, zobrazenou ve zvířecích obětech, jejichž krev byla přinášena dovnitř svatyně, ale těla byla spalována na popel venku za branou.

Krev, přijatá **uvnitř** Bohem, znamená, že tam jsou přijati věřící; **venku** byl vykonán Boží soud. Ale ti, kdo jsou jen uvnitř tábora, jsou stále pod Božím soudem. Ježíš je náš Vůdce, který vede pravé věřící ven za tábor. Jediné bezpečí je u Něho, uvnitř svatyně a venku za táborem, ale tam neseme Jeho pohanění, poněvadž On je stále Ten zavržený (Žid. 13,13).

podle A. E. Boutera, TLIN, 24/8/2014

I pálení bude kněz všechno to na oltáři; zápal jest v oběť ohnivou, vůně spokojující Hospodina.

3. Mojžíšova 1,9

A tak celého volka vynese ven za stany... a spálí jej na dříví ohněm.

3. Mojžíšova 4,12

Jak velký je rozdíl mezi „pálením“ zápalné oběti k „vůni spokojující /líbezná/“ pro Boha a zničujícím „spálením“ oběti za hřích! Byl to tentýž oheň. Oheň vždy znamená soud. A na konci je zápalná oběť ohněm stejně tak strávena jako oběť za hřích, neboť jinak by to nebyla „ohnivá oběť“.

Ale zápalná oběť nám ukazuje, jak se ve smířcích utrpeních stále jen rozvíjela dokonalost Krista a Jeho oddanost Bohu Otci – až k smrti. Ano, Kristus „*vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou*“ (Efezským 5,2).

*„Ochotně ses ponížil,
Boha poslušností ctíl,
Jemu k zalíbení.“*

U oběti za hřích to je zcela jiné: „*Kterých zvířat krev vnášena bývá za hřích do svatyně... těch spálena bývají těla vně za táborem. Proto i Ježíš... vně za branou trpěl.*“ (Židům 13,12 – přel.) Jak tu proti nám v tomto „spálení“ vystupuje celá neúprosnost soudu svatého Boha (3. Mojžíšova 16,27)!

*„Na kříži ses obětoval,
okoušels soudu všecken žár,
Svou krev jsi za nás hříšné dal,
strpěl kříž, těžký kříž.“*

DHIN,14/5/2017

Nebo Dítě narodilo se nám, Syn dán jest nám, i bude vláda na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje. Izaiáš 9,6 – přel.

IZAIÁŠOVÝCH PATERO JMEN MESIÁŠE (1)

V těchto verších je nám ukázán Davidův trůn, sláva jeho vlády, jeho pokoj, jeho soud a spravedlnost, a nad tím vším v převyšující a nepopsatelné kráse a majestátu je Ten, který nese vládu na Svém rameni. Jakkoli nevyzpytatelná a neproměnná je sláva Jeho milostivé a slavné Osoby, přece jsme povzbuzováni, abychom se přiblížili. Jak jemně je to uvedeno. On je „*narozené Dítě*“ a „*daný Syn*“. Obdivuhodné Dítě! Obdivuhodný Syn! Chceme se před Ním sklánět a klanět se, jako to dělali oni mudrci ve staré době! Jméno je dáno jako pětinasobné: popisuje Jeho slávu ve spojení s Jeho milostivou vládou na Davidově trůnu (7. verš).

Nechť nikdo neříká, že toto je jen pravda království. Je to pravda, týkající se slávy Toho, jenž je nebeským Ženichem Církve. Je pravda, že před sebou máme zemskou část království, ale je to nezměřitelná sláva Osoby Toho, který je vysoko nade vším, co je nám zde ukázáno. A ačkoli naše naděje jsou zvláště nebeské, přece pravá nevěsta se zajímá s hlubokou náklonností o slávu svého Ženicha.

„**PŘEDIVNÝ**“ je první slovo při vyslovování toho pětinasobného jména Bohem daného Znamení (Iz. 7,14). Žádné slovo nemůže být vhodnější, neboť čím více Ho poznáváme, tím podivuhodnějšího Ho spatřujeme. Farizeové, kteří pozorovali Jeho mluvení, aby Ho mohli polapit v řeči, byli sami krajně zmateni, když stáli v přítomnosti „Davidova Syna“, Mesiáše, Krista, který byl také „Davidův Pán“ (Mat. 22,41-46). On je vpravdě „Předivný“.

Mocen jest pak Bůh všelikou milost rozhojnití ve vás /vůči vám/, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému.

2. Korintským 9,8

Když apoštol Pavel psal tato slova věřícím v Korintu, měla u nich být uskutečněna sbírka pro potřebné svaté v Judstvu. Proto je povzbuzuje k tomu, aby přece byli při této sbírce štědrí a dávali s otevřeným srdcem a s otevřenýma rukama.

Neapeluje u nich ale na lidský soucit pro ty, kdo trpí nouzi – to neměla být jediná pohnutka pro jejich štědrost, nýbrž vede jejich srdce nejprve k Bohu. Měli v této věci myslet na to, že Bůh miluje „*ochotného /radostného/ dárce*“ (7. verš).

Ale to nestačí: Mají si také ještě být více vědomi toho, že Bůh chce každý dar nebo dobrý skutek bohatě odplatit – On to „je mocen“. Bůh nikdy nezůstane naším dlužníkem, když něco děláme s pohledem k Němu. Když Mu něco dáme, dá nám to s bohatým požehnáním zpět. Když požehnaně rozséváme, budeme také požehnaně sklízet, neboť tak nám je to přislíbeno (6. verš). Výsledek je, že nejenže my sami budeme mít ve všem naprostý dostatek, nýbrž že budeme také schopni činit ještě další dobré skutky.

Jak povzbudivá jsou přece ta obsažná slova. „*Mocen jest pak*“ – nejen vzhledem k „dobročinnosti a sdílení se“, na což nemáme zapomínat (Židům 13,16), nýbrž pro všechny oblasti našeho křesťanského života!

„*Mocen jest pak Bůh.*“ – To si chtějme vtisknout hluboko do svých srdcí a myšlenek. On má moc udělat vše, co se Mu líbí, a nikdo Mu v tom nemůže zabránit.

DHIN,16/5/2017

Přistoupili pak přední z otců Levítského pokolení k Eleazarovi knězi, a k Jozue, synu Nun, a k předním z otců pokolení synů Izraelských, a mluvili k nim v Sílo, v zemi Kananejské, řkouce: Hospodin přikázal skrze Mojžíše, abyste nám dali města k přebývání, i podměstí jejich pro dobytky naše. Dali tedy synové Izraelští Levítům z dědictví svého, vedle rozkázání Hospodina, města tato i podměstí jejich.

Jozue 21,1-3

JOZUE (14)

Když Bůh vyvedl Izraelity z Egypta, dal stranou pokolení Lévi pro Svou službu namísto prvorozených z dětí Izraele. Z tohoto pokolení vydělil Arona a jeho potomky, aby Mu sloužili jako kněží. Každý věřící dnes je z božského ustanovení svatým a královským knězem. Každý věřící má také vysokou výsadu sloužit Pánu. Ale i dnes Bůh povolává a odděluje ty, které vyvoluje pro zvláštní stránku Své služby. Sloužit Pánu není lidské povolání v tom smyslu, jako být doktorem, zubařem nebo právníkem. Ani to není titul ze semináře, Biblické koleje nebo jiné instituce, který by opravňoval věřícího ke službě Pánu.

Tak jako Bůh opatřil města mezi pokoleními Izraele, aby tam žili Levité a kněží, a pastviny pro jejich dobytek, tak je věrný v tom, že se stará o potřeby těch, kteří jsou dnes postaveni stranou pro Jeho službu, ať ve svých domovských zemích, nebo na misijních polích. Každé pokolení v Izraeli přispělo městy a jejich podměstími pro kněze a Levíty. Tito služebníci Pána žili mezi svými bratry po celé zemi.

Mezi jejich městy bylo šest útočištných měst. Kněží a Levité byli odpovědni rozeznávat a zajistit, aby ten, kdo neúmyslně někoho zabil, tam našel útočiště, a aby nepřijali toho, kdo zabil úmyslně.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 28/8/2014

Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán.

Lukáš 6,44

Živá víra musí přinášet ovoce víry. Ale žádné pravé Boží dítě se nikdy nemusí obávat, že by jeho jméno mohlo být v knize věčného života zase škrtnuto. To se nestane. Pravé Boží dítě nikdy nezahyne! Avšak ten, kdo jako věřící nechodí věrně, přijde pod vážnou Otcovu kázeň a ztratí svou odměnu – obojí je velmi vážné.

V Ježíšově krvi, v Jeho milosti a věrnosti, je skutečně pokoj a bezpečí. Ne hůl poháněče, nýbrž rozhojnilá milost dává sílu děkovat Pánu za Jeho lásku oddaností celého života.

Jestliže někdo vede nesvatý svěťácký život, je jistě na místě otázka, zda je tento člověk vůbec skutečně obrácený a znovuzrozený. Bojím se, že mnozí v tomto bodě velmi klamali samy sebe i jiné. Ti, kteří v Matouši 7,22 říkali: „Pane, Pane!“, vyháněli ďábly a konali divy; pošetilé panny zaujímaly místo vně světa, měly lampy a slavnostní oděv – ale olej Ducha a plamen lásky jim chyběly.

Otázka: „Kde jsi?“ se zdála u těchto všech zcela vyřízena, a přece nebyla. Skutky, slova, vyznání podle Písma – to všechno může člověk mít, a přece stát pod slovy: *„Jestliže kdo nemiluje Pána Ježíše Krista, budiž prokletý!“* (1. Korintským 16,22) Jak otřesná slova!

Proto otázka všech otázek zní: Jak si stojí mé srdce k Pánu? Je-li tato otázka božsky vyřízena, pak je vše v pořádku; pak tu je pokoj, radost a jistota.

Georg v. Viebahn (1840-1915), DHIN, 18/5/2017

Nebo Dítě narodilo se nám, Syn dán jest nám, i bude vláda na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje.

Izaiáš 9,6 – přel.

IZAIÁŠOVÝCH PATERO JMEN MESIÁŠE (2)

„RÁDCE“ On bude Zdrojem vší rady pro ty, kdo budou v onen den sdílet vládu a její užitky. Všechna rada, která je dobrá, už pocházela od Něho, neboť On to je, kdo řekl: *„Má jest rada i šťastný prospěch, já jsem rozumnost, a má jest síla. Skrze mne králové kralují, a knížata ustanovují věci spravedlivé. Skrze mne knížata panují, páni i všichni soudcové zemští.“* (Příslaví 8,14-16) Jistě je to dle Boha na místě, aby On byl nazýván „Rádce“. Ale jsme naplněni svatou uctivostí, když hledíme na ústřední slovo tohoto nesrovnatelného jména Znamení (Iz. 7,14) „*dole hluboko*“ a „*nahoře vysoko*“ (Iz. 7,11), jména „narozeného Dítěte“, uloženého v jeslích, jména „daného Syna“:

„MOCNÝ BŮH“ On je ten „Mocný El“. Boží jméno „El“ je jednotné číslo. Jeho první výskyt je v 1. Mojžíšově 14 – „*Mocný El nejvyšší, který vládne nebem a zemí*“. EL znamená ten Silný, První. „Bůh je jeden“ a Boží přívlastky jsou všeobecně spojovány s tímto jménem v jednotném čísle El. Skutečně požehnaný je Ten, který se dal poznat našim chválicím srdcím v Osobě našeho Pána Ježíše Krista, Syna Otcovy lásky, neboť On je „*obraz neviditelného Boha*“. On je nestvořený Syn, „*neboť skrze něho stvořeny jsou všechny věci*“ (Kol. 1,16). Právem a velmi náležitě je proto nazván „*Mocný Bůh*“.

H. J. Vine, TLIN, 30/8/2014

Všecko mohu v Kristu, který mne posiluje.

Filipským 4,13

Apoštol Pavel se „v Pánu velmi zaradoval“, že věřící ve Filipech mysleli na něho i na jeho materiální potřeby (v. 10). Nezapomněli na něho. Zde se Pavel naposledy zmiňuje o radosti, o které často psal v tomto Dopisu z vězení. Apoštol, který vyzýval druhé k tomu, aby se vždycky v Pánu radovali, byl také sám plný radosti, i když jeho životní okolnosti byly těžké (v. 4).

Pavel byl vděčný za dar z Filip; ale také se naučil mít v každém životním postavení dost a být spokojený (v. 11). Této lekci se jistě nenaučil najednou. Spokojenost s tím, co měl, byla spíše výsledkem četných utrpení, jimiž musel procházet. V Mistrově škole se naučil obojímu, jak mít nadbytek, tak i dobře vyjít v nedostatku. Sílu k tomu obdržel od svého Pána. Na jiném místě apoštol říká: „*Při prvním mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všichni mne opustili. Nebudiž jim to počítáno. Pán pak byl se mnou, a posilnil mě, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání, a slyšeli je všichni národové. I vytržen jsem byl z úst lva.*“ (2. Timoteovi 4,16)

Vícekrát čteme, že se apoštol Pavel v každé situaci modlil k Bohu, a také nezapomínal na chválení a děkování. Tak tomu bylo také při jeho pobytu ve Filipech, když tam byl ve vězení. Pavel a Silas se modlili a zpívali Bohu písně chvály. Ostatní věžňové jim naslouchali a viděli: I Boží mužové se v těžkých okolnostech nemusí cítit dobře a radovat se z nich; ale oni se radovali „v Pánu“! V této radosti můžeme snést vše, co On na nás vloží. Zakusíme, že nás posílí a pomůže nám těžkost nést!

DHIN,18/11/2017

Nebo Dítě narodilo se nám, Syn dán jest nám, i bude vláda na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje.

Izaiáš 9,6 – přel.

IZAIÁŠOVÝCH PATERO JMEN MESIÁŠE (3)

Nyní je nám řečeno něco, co překonává všechny myšlenky. A vskutku tomu tak musí být, když je nám řečeno jméno

„**OTEC VĚČNOSTI**“ Kdo může myslet na **věčnost**? Kdo může obsáhnout **nekonečno**? Nikdo než jen věčný Bůh! Ale ačkoli je věčnost nekonečný pojem, není větší než Ten, o kterém inspirovaný pisatel říká, „*Syn dán jest nám*“, poněvadž je řečeno, že On je Otec věčnosti. To je nad naše myšlenky! Avšak věříme tomu a ještě více! Věříme, že to je náš Pán, náš Spasitel Ježíš Kristus, jak nám to říká Duch Svatý; a my se radujeme z Jeho velikosti a slávy. Ano, radujeme se z myšlenky, že ačkoli jsme z Boží milosti uschopněni chápat mnoho, přece se radujeme, že toto stále převyšuje naše porozumění. „*On jest přede vším, a všechno jím stojí.*“ (Kol. 1,17) To je řečeno o Synu.

Po takovém popisu Jeho jména, které vyžaduje velkou energii myšlení, vstupujeme jakoby do klidného přístavu odpočinutí v posledním slovu: „**KNÍŽE POKOJE**“! Rozmnožování Jeho vlády a pokoje nebude konce (Iz. 9,7). „*Nebude konce*“ pokoje, z kterého se druzí budou těšit v brzké době skrze Jeho vládu, ale On sám je **Kníže** toho – ten Hlavní. On je „*Kníže králů země*“. Není nikdo nad Ním a mimo Něho. Tento je krále Davida větší Syn! Toto je pravý Šalomoun ze Žalmu 72. O době Jeho vlády čteme, že „*hory přinesou pokoj lidu... a bude hojnost pokoje, dokud měsíce stává... všichni národové budou ho blahoslaviti... Budiž také naplněna slávou jeho všechna země. Amen i Amen.*“ (Žalm 72,3.7. 17.19).

H. J. Vine, TLIN, 2/9/2014

22. září

I přihodilo se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pominul. Též i Levíta, přišed až k tomu místu, a uzřev jej, pominul.

Lukáš 10,31.32

Kněz a Levíta nechtějí s tím těžce poraněným mít nic společného. Přenechávají ho jeho osudu, udělají kolem něho oblouk a po druhé straně kolem něho přejdou. Hrozně! Nemilosrdně! Sobecké!

V dnešním soužití lidí jsou podobné reakce:

- * Tu se musí někdo přestěhovat do domu seniorů. Ne proto, že to je nezbytné, nýbrž proto, že někdo jiný chce mít svůj klid.
- * Tu jsou vytlačováni bezdomovci a utečenci.
- * Tu bývalý vězeň nedostane zaměstnání, protože se za něho lidé stydí.

Ale i mezi věřícími známe takové věci jako:

- * že s někým je těžké vyjít – a my se ho straníme;
- * že někdo je skleslý – a my si s tou situací nevíme rady, a proto mu jdeme z cesty;
- * někdo je starý, snad i dementní – a my raději nejdeme na návštěvu, protože nevíme, jak s ním máme mluvit.

Pro některé reakce jsou dobré důvody, mnohé se děje také z neznámosti nebo lhostejnosti – avšak mnohé bychom mohli, ale nechceme. Zde je zapotřebí někdo jako ten milosrdný Samaritán; někdo, kdo je „*milosrdenstvím hnut*“, kdo soucítí, trpí spolu, spolu se modlí – a kdo potom jedná.

Otázka: Na koho konkrétně myslíš? Co kdyby ses teď za toho člověka intenzívně modlil, a pak ses vydal na cestu (telefonicky, dopisem, e-mailem, osobně)? Co kdybys dnes „nepřešel kolem něho po druhé straně“?

DHIN,20/5/2017

Proto přepásíce bedra myslí své, a střízliví jsou, dokonale doufejte v té milosti, která vám dána bude při zjevení Ježíše Krista, jakožto synové poslušní /poslušnosti/, nepřiřovnávající se prvním neznámosti své žádostem. 1. Petra 1,13-14

Tento oddíl před nás staví tři věci, které máme dělat: (1) přepásat svou mysl, (2) být střízliví a (3) dokonale doufat jako milující děti, poslouchající našeho Boha a Otce.

- 1) Směrnice, abychom „přepásali bedra“, asi byla Petrovým čtenářům jasná. Ti pozvedali své dlouhé, splývající šaty a opásali je, aby je nevláčeli ve špíně. Naše myslí jsou velmi nakloněné k tomu, aby se vláčely ve špíně – ve všem tom mravním zlu, které nepřítel způsobil, aby všude kolem nás převládalo. Nepřítel vyvinul systém, který ustavičně bombarduje naše myslí, náš myšlenkový, uvažovací a rozumový aparát světským způsobem přemýšlení. Boží způsob myšlení nalezneme v Jeho Slovu, a jestliže se naše myšlenky zaobírají jím, budou opásány a nebudou dole ve špíně.
- 2) Zde má slovo „střízlivý“ jiný význam než „nebýt opilý pitím“. Stejně jako to dělá alkohol, tak zlo kolem nás v nás podněcuje nežádoucí věci v naší hříšné přirozenosti a my nad nimi musíme být bděle na stráži. Boží dítě pod jejich vlivem není „střízlivé“ v duchovním smyslu.
- 3) Napomenutí, abychom „dokonale doufali“ znamená: „Neklesejte na myslí a nevzdávejte se.“ To, v co doufáme, nezůstane v budoucnosti – jednoho dne Kristus skutečně přijde!

Nyní jsme spaseni, jsme „synové poslušnosti“. Známe Otcovu vůli a toužíme být jí poslušní. Ty „první žádosti“ mohou být nějaké velmi zlé zvyky, a my je máme odkládat. Když jsme se stali Jeho dětmi, máme ukazovat změnu a být svatí ve všech obyčejích života (v. 15).

S. E. Labelle, TLIN, 3/9/2014

I modlil jsem se k Bohu nebe; a řekl jsem králi...

Nehemiáš 2,4-5 – přel.

Většina z nás, kteří jsme v nějakém povolání nebo se učíme, víme něco o tom, jaké to je, když musíme pracovat pod tlakem času. Je třeba dodržovat termíny. Představení nebo učitelé určují průběh naší práce, někdy také mají vliv na její druh a způsob. Zvláště těžké to ale je, když máme zastupovat zájmy podniku nebo záležitosti druhých, a nemůžeme to dělat s dobrým svědomím. Boží děti se mohou v každé těžké situaci modlit. Možná, že čas stačí jen k velmi krátké modlitbě, ale je to modlitba k Bohu. A On pomůže a otevře nám nějaké východisko anebo dá myšlenku, která nám pomůže dále. Někdy je to také Jeho pokoj, který v té situaci potřebujeme.

Nehemiáš byl vysoký úředník perského krále. Ale bída Jeruzaléma a Židů, kteří se tam vrátili, ho tížila a ležela na něm, a on tu cítil osobní odpovědnost. Proto se čtyři měsíce v tichosti modlil (Nehemiáš 1,1; 2,1). Avšak nyní je králi nápadné, jak je Nehemiáš smutný, a kvůli tomu ho oslovuje. Zármutek u králova osobního číšníka? To nesmělo být! Nehemiáš se právem ulekl kvůli výčitce toho velkého mocnáře, a pokorně mu sděluje příčinu.

Tu se král Nehemiáše ptá, jaká je jeho prosba! Nehemiáš činí správnou věc. S vytrvalostí se modlil za příležitost, aby mohl králi přednést svou žádost. Nyní je příležitost zde, a on vysílá kratičkou modlitbu vzhůru k Bohu. Pak má vnitřní klid k tomu, aby mohl králi odpovědět. A král jeho prosbě vyhovuje.

Nehemiáš vysvětluje: „*I dal mi král vedle štědré ruky Boha mého ke mně.*“ (Neh. 2,8) Soustavná modlitba, a pak „krátká modlitba“ pohnuly „*ruku Boha mého*“ k tomu, že se dotkl srdce světového vládce.

Neboť my jsme obřízka, kteří duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu Ježíši.

Filipským 3,3

Pán Ježíš Kristus řekl ženě u studny: „*Bůh je duch, a ti, kteří se Mu klanějí, se mu musejí klanět v duchu a pravdě... Neboť i Otec takové hledá, aby se mu klaněli.*“ (Jan 4,24.23 – přel.) Otec hledá velebitele. Víme, koho hledá Syn člověka: „*to, co bylo zahynulo*“ (Luk. 19,10). Pán Ježíš hledá ztracené hříšníky, aby je mohl zachránit; ale mezi těmi, kteří už jsou zachráněni, Otec hledá velebitele.

Mnoho lidí má zmatený pojem o tom, co to je velebení. Jdete do modlitební hodiny, strávíte čas v modlitbě a ve svědectví a odcházíte a řeknete: „Dnes večer jsme se klaněli Bohu.“ Ale modlitba není velebení; vydávání svědectví není velebení. Jdete, abyste si poslechli kázání s výkladem Božího slova, a řeknete: „Dnes jsem tu byl, abych se klaněl Bohu.“ Ale výklad Písma není velebení, poslouchání kázání není velebení. Je naprostá pravda, že všechno to by mělo **vést** k velebení, neboť když se modlíme a máme takový nádherný pocit o Boží blízkosti, mělo by to vést srdce ke zbožnému klanění. To je velebení. Není to zabývání se Jeho dary, ne přicházení k Němu, abychom něco obdrželi, ale zaměstnávání se Dárce; ze srdce plyne vděčnost nejen za to, co On pro nás udělal, ale také za to, co On je v Sobě.

Nikdy nemám rád, když den začíná jen tím, že si udělám trochu času, abych klidně poseděl nad Božím slovem. Snažím se pozvednout své srdce k Bohu, ne abych Ho prosil za věci, ale abych Mu pověděl trochu o tom, jak si cením Jeho obdivuhodné lásky a milosti, dobrotivosti, kterou tak štědře vylil na mne jako na hříšníka, a potom se Mu klaním pro to, co je On sám v Sobě.

H. A. Ironside, TLIN, 5/9/2014

I stalo se slovo Hospodinovo k němu, řkoucí: Odejdi odsud a obrať se k východu, a skryj se u potoka Karit, který jest naproti Jordánu. A budeš z toho potoka pít, krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili. Kterýž odšed, učinil, jak mu přikázal Hospodin. Nebo odšed, usadil se při potoku Karit, který byl proti Jordánu.

1. Královská 17,2-5

Kdy se děje toto slovo Pána k Eliášovi? – Tento úkol Eliáš dostává teprve tehdy, když vykonal svůj první úkol, a bezbožnému králi Achabovi oznámil soud. Také nám Bůh nedává žádný velký balík úkolů, který bychom museli kus po kuse zpracovávat. Další úkol dostaneme často teprve potom, když jsme svůj dosavadní úkol věrně splnili.

Jak mluvil Pán k Eliášovi? – Nečteme nic o tom, že by Bůh Svá slova zdůraznil nějakými nápadnými doprovodnými zjevy. Eliáš musel mít tedy pocvičené ucho, aby poznal Boží hlas v hluku doby; musel pozorně naslouchat, aby rozuměl Božím sdělením. Dnes k nám Bůh mluví Svým psaným Slovem. Jak důležité tu je, abychom četli Bibli v klidu a s modlitbou, abychom mohli jasně slyšet Boží hlas.

Co Bůh řekl Eliášovi? – Bůh Svému prorokovi ukázal, kde se má zdržovat a jakým neobyčejným způsobem tam o něho má být Jím samým postaráno.

Jak Eliáš naložil s těmito Božími sděleními? – Prorok věřil Božímu slovu a neposuzoval je podle lidských zkušeností. A protože se skutečně vydal na cestu a poslechl Boží slova, prožil také, jak se Boží zaslíbení splnilo – jakkoli to bylo nepředstavitelné, že nenasytní krkavci měli zásobovat člověka.

DHIN, 27/5/2017

Nebo Dítě narodilo se nám, Syn dán jest nám, i bude vláda na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje. K rozmnožování pak toho knížectví a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stoličce Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.

Izaiáš 9,6-7

IZAIÁŠOVÝCH PATERO JMEN MESIÁŠE (4)

Jaký titul krásy a požehnání, končící božské vypsání toho pětinasobného jména! Je to koruna, jiskřivý diadém, který důstojně zdobí tento majestátní pomník zlaté slávy. „*Kníže pokoje!*“ Jaké žádoucí ukončení takového seznamu! Opět jsme upomenuti na 1. kapitulu Epištoly Koloským. Tam je nám řečeno, že **On učinil pokoj** skrze krev Svého kříže. **On učinil pokoj!** On, v němž se zalíbilo plnosti Božství, aby v Ném přebývala. A skrze Něho budou jednoho dne s tou plností, která v něm přebývá, smířeny v pokojné radosti všechny věci. Jak požehnaný je podíl těch, kteří už „**nyin**“ jsou smířeni, před tím dnem všeobecného smíření!

Nikdy nemohlo být dáno znamení podobné tomuto, sahající od Dítěte v jeslích až k nekonečné výši mocného Boha (Iz. 7,11.14). „*I bude vláda na rameni Jeho.*“ Šťastný den, který přijde pro tento svět! On bude prospívat tam, kde politikové a vládci nyní tak smutně selhávají. „**Na rameni Jeho**“ bude vláda bezpečná. Ale Lukáš 15 nám říká, že ovce – ztracený hříšník, kterého On hledá a nalezne – má obě „**ramena**“ pro své bezpečí. Jedno rameno bude stačit pro vládu nad zemí, ale nic menšího než obě pro ovci, kterou tak velmi miluje, a jejíž přivedení domů dává Jeho milujícímu srdci hlubokou a božskou radost. Jistě můžeme děkovat Bohu za takového Spasitele, kterého jsme poznali a jemuž důvěřujeme již nyní, než přijde království slávy.

I rozkázav všechněm vyjítí ven, Petr, poklek na kolena, modlil se.

Skutky 9,40

Petra známe z Evangelii jako muže činu. Dlouho nepřemýšlel, nýbrž prostě jednal. Jeho láska k Ježíšovi, jeho Mistru, byla živá a bez pokrytectví. Pro Něho chtěl jít Petr dokonce i do vězení nebo na smrt. Avšak Petr ještě dostatečně nepoznal, jak je sám slabý. Proto mu tehdy chyběla potřebná závislost na Pánu.

Nezbylo, než aby byl Petr hluboce zklamán sám sebou. Kdo by to od něho asi očekával, že svého Pána třikrát zapře! Teprve pohled trpícího Pána způsobil, že se Petr zhroutil a hořce plakal. Později jej trojnásobná otázka vzkříšeného Pána: „Miluješ mne?“ přivede k plnému sebepoznání.

Petr se naučil důležitou lekci. O léta později, když stál v Joppe před mrtvým tělem věrné učednice Dorky – Tabity, vidíme ten výsledek znovu. Místo aby přímo jednal, Petr pokleká a modlí se, ačkoli Bůh skrze něho už způsobil mnoho divů! Ve Skutcích 5,15 čteme, že lidé kladli nemocné na ulici, aby na ně padl Petrův stín, a nemocní byli uzdraveni.

Vyzrálý Petr nyní nepoužívá sebejistě svůj dar. Nestává se aktivním jen proto, že to okolnosti vyžadují a on se považuje za schopného ten problém vyřešit. Ne, on ví, že je závislý na Pánu, a chce se v modlitbě, na svých kolenou, dovědět Boží vůli.

Vtiskněme si obraz modlícího se Petra hluboko do srdce! Také naše láska k Pánu a naše horlivost pro Něho budou ochráněny životem víry před svévolí, chybnými rozhodnutími a slzami.

DHIN, 29/5/2017

Hospodine Bože zástupů, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože Jákobův. Sélah. Žalm 84,9

Jákob měl své zápasy. Měl opravdovou víru v živého Boha, ale také měl silnou přirozenost s náklonností dělat věci svým vlastním způsobem. Jeho historie byla dlouhá a pokřivená cesta s mnoha zákruty a zatáčkami. Jeho zkoušky byly rozličné a hluboké, takové, že by průměrného člověka zlomily. Boží ruka milující kázně bezpochyby vyznačovala jeho stezku až do konce jeho života; ta vydávala „pokojné ovoce spravedlnosti“. Jak milé je vidět Jákoba na konci jeho života jako velebitele.

Velmi milé na tom je vidět, že Bůh přijal Jákobovo jméno – On je „Bůh Jákobův“! To je Boží jméno, které je ve Starém zákoně znovu a znovu užíváno. Pravda, On je také „Bůh Abrahamův“ a „Bůh Izákův“, ale mnohem častěji je nazýván „Bůh Jákobův“, než je nazýván jmény těchto druhých patriarchů. V Žalmech samých je třináctkrát nazván „Bohem Jákobovým“. Když zvažujeme Jákobův přirozený charakter a jeho životní historii, díváme se Boží milosti, když se nazývá „Bohem Jákobovým“.

Verš pro naše dnešní uvažování je toho pozoruhodným příkladem. Je zvláště vyhraněný, protože je spojen s jiným Božím jménem: „Hospodin, Bůh zástupů“. Toto jméno znamená, že Hospodin je Bůh nad všemi anděly, kteří jsou „mocní v síle“ (Žalm 103,20). On je také Bůh nad miliardami planoucích nebeských těles ve vnějším vesmíru. On „*každé z nich ze jména povolává*“ (Žalm 147,4-5). Je svrchovaný Stvořitel a Udržovatel andělů a hvězd, neboť On „*podle vůle své činí mezi vojskem nebeským*“ (Dan. 4,32). A přece se chce spojit se Svým klesajícím lidem. Sám se spojuje s „červíčkem Jákobovým“ (Iz. 41,14). On je „Bůh zástupů“, ale On je **také** „Bůh Jákobův“ – **náš** Bůh!

Skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo všechny cesty jeho jsou spravedlivé.

5. Mojžíšova 32,4

Na mnoha místech Bible je skála obrazem Boha nebo Pána Ježíše (např. v Matouši 16,18; 1. Korintským 10,4; 1. Petra 2,6-8). Skála mluví obrazně o pevnosti, o bezpečí a o síle. V našem dnešním verši popisuje bezchybné Boží konání. Stejně dokonale jedná Bůh i dnes s každým Svým jednotlivým dítětem.

Ze zkušenosti víme, že je pro nás často těžké rozumět Božím cestám v našem životě. Je to proto, že Jeho myšlenky jsou vyšší než naše omezené lidské myšlenky (Izaiáš 55,8.9). Avšak smíme vědět, že Bůh nedělá žádné chyby. Klade na nás vždy jen to, co je pro nás dobré. To smíme pevně držet, nezávisle na svých pocitech.

Biblický příklad, který nám tuto skutečnost živě ukáže, je událost Lazarovy smrti. Když se Pán Ježíš dovídá o nemoci Svého přítele Lazara, zůstává nejprve ještě dva dny na tom místě, kde je. A když konečně přijde k Lazarovi, ten je už pohřben (Jan 11,6.17).

Z lidského pohledu se jeví postup Pána Ježíše jako nesrozumitelný. Proč čeká ještě dva dny? Vždyť přece ví, že Lazar mezitím zemře! Ale Boží Syn má na mysli vyšší věci: Chce vzkříšením Lazara z mrtvých zjevit Svou slávu jako Božího Syna. Tak se Boží plán prokazuje ve výsledku jako dokonale moudrý a správný. Totéž platí i dnes pro Jeho vedení. Ne vždy rozumíme Božím cestám s námi. Ale nejpozději ve slávě vděčně zjistíme, že „*Bůh obrátil to v dobré*“ (1. Mojžíšova 50,20).

DHIN,30/5/2017

1. říjen

Toho času povolav Jozue Rubenitských, Gáditských a polovice pokolení Manassesova, řekl jim: Vy jste ostříhali všeho, co přikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, a poslouchali jste hlasu mého ve všem, co jsem přikázal vám... A požehnáv jim Jozue, propustil je; i odešli do stanů svých... A přišedše ku poomezí při Jordánu, které jest v zemi Kananejské, i vzdělali tu synové Rubenovi, a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltář nad Jordánem, oltář veliký ku podivení.

Jozue 22,1-2.6.10

JOZUE (15)

Více než sedm let uplynulo od doby, kdy tito bojovníci překročili Jordán, aby pomáhali svým bratrům dobývat zaslíbenou zemi. Svůj závazek dodrželi. Jozue jim žehná a chválí je za jejich věrnou službu, a nyní je posílá s mnohým bohatstvím domů k jejich rodinám, které zůstaly ve vlastnictví, jež si zvolili na východní straně Jordánu. Napomíná je, aby se drželi blízko Pána a Jeho přikázání. Ale u Jordánu se zastavují. Mají obavy a starost o své potomky. Budou v budoucnosti přijímáni svými bratry, anebo budou odmítáni kvůli místu, kde žijí? Neptali se Pána, co mají dělat, ale rozhodují se postavit velkou obdobu oltáře zápalné oběti před Hospodinovým stánkem. Dělají to zcela na vlastní pěst. Těch 2½ pokolení si dříve pro sebe a svůj dobytek zvolilo zem, bohatou na pastviny na východ od Jordánu, raději než zem, kterou jim Hospodin chtěl dát za Jordánem. My často děláme „volbu podle zdravého uvážení“ ve věcech, které považujeme za druhotné; třeba: kde budeme žít, jaké zaměstnání přijmeme, co budeme dělat ve volném čase. Volíme to, co cítíme, že je pro nás výhodné, anebo co děláme raději, než abychom přijali vedení od Pána. Teprve později si uvědomujeme možné následky pro své děti a snažíme se jim vyhnout. Hledáme potom Jeho myšlenky v tom, co děláme?

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 9/9/2014

2. říjen

Zdali není slovo mé takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu?

Jeremiáš 23,29

Proměněný rocker

Úzkými ulicemi starého města se rozléhá hluk železem pobitých vysokých bot. Černé košile jsou potištěny lebkami a zkříženými kostmi a nepůsobí zrovna uklidňujícím dojmem. Když rockeři přijdou na náměstí, zpozorují stánek, kde jsou nabízeny křesťanské Bible, evangelizační knihy a traktáty. Jdou přímo k němu a provokativně volají na obsluhu.

K jejich překvapení jde jeden z křesťanů s přívětivou tváří k nim a vypráví jim o Boží lásce. Vysvětluje jim, že Ježíš Kristus, Boží Syn, zemřel na kříži, aby lidem přinesl vykoupení.

Na jednoho z rockerů, který se držel trochu zpět, zapůsobí klid a pevnost mluvícího. Nepozorovaně si bere jeden traktát a vsune si ho do kapsy.

Tento mladý muž uvěří v Ježíše Krista. Boží Syn ho osvobodí od jeho závislosti, zachrání ho od věčné smrti a dá mu poznat pokoj s Bohem. Začíná rozumět jednotlivým věcem evangelia a nakonec se sám stane kazatelem dobrého poselství.

O třicet let později káže bývalý rocker ve svém rodném městě a vypráví tuto událost ze svého života. Mezi posluchači zpozoruje starého muže v první řadě, který pozorně naslouchá a je zjevně dojat. Náhle ho kazatel poznává: To je ten křesťan, který jim tehdy vyprávěl o Boží lásce.

„Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej.“ (Kazatel 11,1)

DHIN,31/5/2017

3. říjen

Aj, národové jako krůpě od okovu, a jako prášek na vážkách se počítají, ostrovy jako nejmenší věc zachvacuje.

Izaiáš 40,15

Četli jste někdy v nedávné době Izaiáše 40? Je to překrásná kapitola ke čtení, jestliže jste pokoušeni stát se skleslými nebo bázlivými kvůli stavu světa. Proč? Protože vyhláší Boží svrchovanou kontrolu nad stvořením, nad národy a vládci a nad vším, co se děje ve světě.

Před mnoha lety jsem stál a díval se, jak v malém krámkě na vesnici kupec prodává libru (cca 0,5 kg) cukru. Vybíral ho z velkého sudu a pečlivě sypal na své váhy. Byl jsem ohromen pečlivostí, s jakou odvažoval přesně jednu libru – ani trošičku více, ani méně. Překvapilo mne, že neočistil prach z vah, než na ně položil cukr. Váha toho prachu byla naprosto bezvýznamná. Zákazník nezvolal: „Vy mi v té libře cukru zahrnujete také prach!“

Rád si vzpomínám na tu událost, když jsem v pokušení stát se skleslým kvůli současnému dění. Co na tom, jestliže já nemám žádnou kontrolu nad běsněním národů? Bůh ji má a On přesně ví, co dělá. On vykoná Své úmysly i přes světové události a nejšpatnější vládce. V celkovém obrazu nejsou národy významnější než prach na vahách v obchodu s potravinami.

Ale Izaiáš říká více. Jestliže národy jsou počteny za prach na váhách, pak Boží lid nikoli! On je pase jako stádo. Do Svého náručí shromažďuje jehňátka a nese je ve Svém klíně, březí pomalu vede (Izaiáš 40,11). On jim také dává sílu, když umdlévají.

Máš starost o prach na váhách, anebo máš před sebou věčného Boha, který stvořil všechny věci, viditelné i neviditelné – a který stvořil i tebe?

G. W. Steidl, TLIN, 11/9/2014

4. říjen

Kdo skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu.

Římanům 4,4

Tuto zásadu znají všichni, kteří jsou v pracovním poměru. Plat či mzdu na konci měsíce nevyplácí šéf z milosti, nýbrž jako odplatu za pracovní výkon, který zaměstnanec měl provést a splnil. Dvě strany se dohodly na odměňování. Podle toho vypadá mzda (plat).

Tento příklad používá Duch Svatý v našem dnešním verši. Bůh izraelskému lidu představil zákon a Izrael zákon přijal. Věřili si, že budou moci splnit Boží požadavky, a slíbili, že všechno vykonají (2. Mojžíšova 24,3-8). Byla to smlouva: Kdo dodrží zákon, dostane slíbenou odměnu; kdo přestoupí přikázání, nedostane mzdu, nýbrž trest. Po staletí se potom mnoho Izraelitů pokoušelo přesně naplnit zákon. Avšak skutečně se to nepodařilo žádnému. Zákon je sice dobrý a správný, ale žádný člověk nemá sílu ho dodržet. A tak všichni zhřešili. Mzda propadla (Římanům 3,19.20).

Proto je pošetilé chtít dodržovat zákon, aby si člověk zasloužil Boží přízeň. Stejně tak by bylo pošetilé, kdyby si vykoupení dnes vzali zákon za pravidlo života a z vděčnosti ho chtěli dodržovat. Ten, kdo by takto chtěl jednat, přehlíží, že se zákon se svými mnoha přikázáními obrací na přirozeného člověka. Kdybychom obraceli svou pozornost na tyto zákazy místo na Krista, bylo by tělo v nás přímo popichováno k přestoupení. Místo toho máme „sloužit v novotě ducha, a ne ve vetchosti litery“ (Římanům 7,6-11; Galatským 5,16).

Kristus za nás zemřel, a my jsme zemřeli s Ním. Na mrtvého nemůže zákon už klást žádné požadavky. Teď už nesloužíme zákonu, nýbrž Kristu. S vděčností a láskou obračejme zrak na svého Zachránce a chtějme Ho ve všem poslouchat. *DHIN,1/6/2017*

Tedy řekl Josef bratřím svým: Přistupte ke mně.

1. Mojžíšova 45,4

Dosti má takový na tom trestání od mnohých, tak abyste na-proti tomu již raději odpustili, a potěšili ho, aby snad přílišným zármutkem nebyl sehlcen takový. Proto prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku.

2. Korintským 2,6-8

Když čteme Josefův příběh a jak ho jeho bratři nenáviděli a prodali za otroka, divíme se, že vůbec někdy mohlo dojít ke smíření. Ale byli smířeni, protože Josef viděl Boží ruku ve všem, co se mu stalo. Když přišel čas, Josef jednal se svými bratry způsobem, který měl za následek lítost v jejich srdcích. Teprve když viděl, že došlo k této změně, zjevil se jim a tím dokončil smíření s nimi. Josef jim odpustil; nyní byl s nimi zcela smířen, i když oni ho nikdy ani jednou nepožádali o odpuštění.

I my také potřebujeme odpustit a být smířeni jeden s druhým, když cítíme správný postoj pokání v srdci toho, který nám učinil křivdu, i když on snad neřekl to, o čem si myslíme, že by to byla správná slova. A přece jsou na druhé straně správná slova požádání o odpuštění nezbytná pro opravdové odpuštění a smíření. Ačkoli Josef byl smířen se svými bratry, oni nebyli plně smířeni s ním. Když jejich otec zemřel, měli bratři obavy, co by Josef mohl proti nim učinit. Co zde chybělo? Oni k němu nikdy nepřišli, aby uznali špatnost, kterou mu provedli mnoho let předtím. Když vyznali svůj hřích, i oni byli smířeni s Josefem.

Kéž to je lekce pro nás, abychom na jedné straně rychle odpouštěli a hledali obnovu, když vidíme správný postoj, přestože chybí slova. A kéž tu je na druhé straně správné vyznání. Jenom tehdy tu bude plné obnovení.

A. Block, TLIN, 12/9/2014

I přišli do Elim, kde bylo dvanácte studnic vod a sedmdesáte palem; i rozbili tu stany při vodách.

2. Mojžíšova 15,27

Poté, co izraelský lid musel v Mara udělat hořkou zkušenost o tom, že poušť žíznivým poutníkům nemá co nabídnout, přišel nyní na místo občerstvení. Obojí bylo podle Boží moudrosti potřebné. Neboť ten, kdo poznal zklamání v Mara, uměl ocenit dary, kterými Bůh Svůj lid posilnil a potěšil v Elim.

Nedaří se nám, Božím dětem, dnes stejně? Až příliš často musíme zakoušet, jak prázdné zůstává srdce, když se snaží vzdělávat něčím jiným. Taková zkušenost nás učí, abychom si cenili Božího slova – osvěžuje duši (Žalm 19,8).

Elim znamená: Těšit se z Pána Ježíše, vody života, posilovat se v radosti ze spasení a z požehnání, která v Něm vlastníme. – David se kdysi „*posilnil v Hospodinu Bohu svém*“ (1. Samuelova 30,6). Znal zdroj síly.

Elim ale znamená také: odpočinek ve stínu Jeho dobroty, odpočinek, který obnovuje vnitřní pokoj a zahání do dále útrapy pouště. „*Synové lidští v stínu křídel tvých doufají.*“ (Žalm 36,8) Můžeme také my vyprávět o takových zkušenostech?

Elim je ale zvláštní prožitek Božího lidu v jeho celku. Počet dvanáct symbolicky ukazuje na to, co Bůh člověku svěřil ke správě; a počet sedmdesát vyjadřuje určitou úplnost. Obojí nalezneme tam, kde Pán Ježíš shromažďuje ty Své kolem Sebe; tam je naše pravé „Elim“! – Umíme si ho cenit?

DHIN,2/6/2017

Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde. 1. Korintským 11,26

Bůh způsobil, že naděje na návrat Pána byla mezi Jeho lidem oživena. Nikdy nemůže být přehlédnuta skutečnost, že to bylo spojeno s obnovením pravdy o stolu Páně. Tak tomu musí být. Pán sám nerozlučně spojil tyto dvě věci – pravdu o Svém stolu a pravdu o Svém příchodu.

Oni svědkové odešli, aby byli s Kristem, a jejich pochodeň byla vložena do našich rukou. Očekáváme skutečně návrat našeho Pána? Je to naším ustavičným postojem duše? Tak jako někdo může číst Písma, souhlasit s pravdou, že všichni jsou provinilí hříšníci, a přece nikdy sám nezaujme místo hříšníka, tak je možné držet učení o druhém příchodu Krista, aniž by tím člověk byl ovlivněn. Potřebujeme se sami sebe ptát na tu věc. Jsme v moci očekávání toho, že uvidíme našeho velebeného Pána? Je tato blahoslavená naděje každý den před naší duší? Ovládá naše jednání a utváří naše chování? Odděluje nás od světa a ukazuje marnost světských vyznamenání, způsobů a cest?

Pavel mohl napsat: *„Na všelikém místě víra vaše, která jest v Boha, roznesla se, tak že nepotřebí nám o tom nic mluvit. Oni zajisté sami o vás vypravují, jaký byl příchod náš k vám, a kterak jste se obrátili k Bohu od model, abyste sloužili Bohu živému a pravému, a očekávali Syna jeho z nebe, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, který vysvobodil nás od hněvu budoucího.“* (1.Tes. 1,8-10) Je tento popis pravdivý o nás? Vyhlašují naše cesty před světem, že zde nemáme místa zůstávajícího, že tu jen pobýváme a čekáme, že budeme vzati naším Pánem? Vyhlašují naše domovy ve svém pořádku a zařízení tuto požehnanou pravdu? Slovem, je to svědectví našich životů, našeho chození a cest?

E. Dennett, TLIN, 13/9/2014

Oni jsou na světě.... Ze světa nejsou.

Jan 17,11.16

Když přilijeme olej do nádoby s vodou, můžeme zjistit, že se tyto dvě tekutiny navzájem nesmísí. I po důkladném promíchání nebo protřepání se obě látky od sebe ihned zase oddělí.

To výstižně ilustruje, jak neslučitelná je naše stará, hříšná bytost s novou přirozeností, která nám je darována od Boha. Ty dvě nemají nic společného a nedají se spolu spojit. Nový život z Boha nemůže naši starou přirozenost zlepšit, stejně tak jako stará přirozenost nemůže rozmělnit ten nový, Duchem Svatým působený život.

Avšak tento obraz nám zároveň ukazuje také vztah křesťanů ke světu: Tak jako olej ve vodě, jsme my v tomto světě; ale nejsme ze světa. Ten je nám svou podstatou cizí, jako voda a olej si jsou navzájem zcela cizí. Na základě vnitřní různosti dochází pak také k vnějšmu, viditelnému oddělení.

Ukazuje se to také v našem denním životě tak jasně, nebo jsme se v mnoha bodech přizpůsobili světu? Jestliže dáme nové přirozenosti prostor, pak bude tato vnitřní různost od světa viditelná zcela přirozeným způsobem také v našem chování. Nedojde k izolaci – máme v tomto světě úkol! – ale k jasnému ohraničení od světa. Tak bude k poznání, že tu je skutečně nový život, že člověk skutečně „má olej“.

Máš tento nový život z Boha? Jestliže ne, pak můžeš ještě dnes tento „olej“ obdržet, abys potom – vnitřně jiný a navenek oddělený od světa – věrně následoval svého Pána.

DHIN,3/6/2017

9. říjen

A když byla hodina šestá, stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté. A v hodinu devátou zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Elóí, Elóí, lama zabachtani? Což se vykládá: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Marek 15,33-34

Náš velebený Pán byl po celou noc vystaven zlému posměchu náboženských vůdců, kteří předtím plánovali Jeho smrt. Potom se k tomu přidal rozsudek z falešného soudního řízení před římským soudcem, který vyhlásil Jeho nevinu, a přece nařídil, aby byl zbičován a nakonec předán k nespravedlivému trestu ukřižování. Římští vojáci nyní přidávají svou potupu pliváním, posměchem a tělesným ubližováním předtím, než Ho přibijí ke kříži. Děsivá nenávist Židů a pohanů – ať světských autorit, náboženských vůdců, obyčejného lidu nebo dokonce i odsouzených zločinců – se nepřestala projevovat. I když ten trpělivý Trpítel tam visel, dále pokračovali ve svém hanlivém posměchu. Jak jasně, ačkoli nad všechnu míru smutně, se ukázala skutečná nenávist lidského srdce vůči Bohu!

Skutečně nevýslovně obdivuhodná je pokorná milost a trpělivost Muže bolesti. Nikdo by nemohl porozumět tiché, klidné důstojnosti, s kterou nesl nespravedlnost lidských urážek a ran. Ale jakkoli hluboce cítil tyto věci, bylo to pro Něho ničím ve srovnání s úzkostí Jeho utrpení v temnotě od šesté hodiny (poledne) až do deváté hodiny. Jak toto volání opuštěnosti se musí až do největší hloubky dotýkat každého věřícího srdce! Vskutku, ono má vést celý vesmír k tomu, aby slyšel, aby si lidé uvědomili, že ten bezhříšný Pán slávy musel Sám nést zlořečení hrozného Božího soudu, aby učinil smíření za vinu našich hříchů. On to dobrovolně učinil v nesrovnatelné, obdivuhodné lásce. Jaký pohled to je, který má pohnout naše srdce k velebicímu klanění!

L. M. Grant, TLIN, 14/9/2014

Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, Otče!

Římanům 8,15

Když dnes nějaká hlava státu omilostní odsouzeného zločince, pak je to na jedné straně skutečně akt milosti: Celý trest, nebo jeho zbytek, je provinilci prominut. A přece by král takového zločince nevzal prostě jako svého druha s sebou do paláce. Ten člověk by se tam naprosto nehodil a on sám by pociťoval atmosféru paláce jen jako tíživou.

Kdyby mu král ovšem mohl dát vědomí, že je královským synem, pak by to věc změnilo. Pak by byl tento muž v stavu radovat se z toho, co králi patří, a cítil by se v paláci a v bezprostřední přítomnosti krále doma.

Co nemůže udělat král, to udělal Bůh s věřícími. Dal nám Ducha Svého Syna, Ducha Svatého. A ten Duch nás uschopňuje volat „Abba, Otče!“ Ani apoštolové nemohli mít před vzkříšením a nanebevstoupením Pána ještě to určité vědomí, že jsou Božími syny, ačkoli jim Pán Ježíš zjevil Boha jako Otce.

Ale potom přišel Duch Svatý jako Osoba na zem, a jako Duch Synovství v nás zaujal příbytek. Nyní se můžeme vědomě těšit ze vzácného vztahu k Bohu, do kterého jsme přivedeni. Duch nám udělil nový život; vzbudil v nás city a náklonnosti dětí; svědčí s naším duchem, že jsme Boží děti a že patříme k Boží rodině (Římanům 8,16).

DHIN,5/6/2017

I poslali synové Izraelští ... Fínsa, syna Eleazara kněze, a deset knížat s ním, po jednom knížeti z každého domu otcovského... Ti přišli... a mluvili s nimi... I odpověděli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova, a mluvili s knížaty tisíců Izraelských... Tedy navrátil se Fíns... i ta knížata ... a oznámili jim tu věc. I líbilo se to synům Izraelským, a dobrořečili Boha synové Izraelští, a již více nemluvili o to, aby táhli proti nim k boji a zkazili zemi. Jozue 22,13-15.21.32-33

JOZUE (16)

Bojovníci 2½ pokolení východně od řeky Jordánu postavili u Jordánu velký oltář, repliku izraelského oltáře oběti zápalné před stánkem. To velmi vzrušilo ostatních 9½ pokolení, která učinila ukvapený závěr a shromáždila se v Sílo, aby šla do války proti nim. Ale dříve, než tak udělali, poslali delegaci knížat k prozkoumání věci v čele s Fínsem, knězem, který předtím ukázal svou horlivost pro Pána. To bylo v souladu s Božím naučením, které dal v 5. Mojžíšově 13,14: *„Vyhledej a vyzvěz a dobře se na to vyptej, a jestliže jest pravda a jistá věc, že ohavnost se stala uprostřed tebe,“* pak *„zbiješ obyvatele města toho mečem.“*

Ačkoli delegace přišla s hotovým smýšlením a vyjádřila se velmi silnými výrazy, byla ochotná vyslechnout vysvětlení 2½ pokolení. Když je vyslechli, *„líbilo se jim to“*. A když podali zprávu svým krajanům, dobrořečili Bohu a věc byla urovnána.

Bůh vložil toto vyprávění do Svého Slova pro naše naučení. Jednáme na základě svých domněnek, anebo věci pečlivě zkoumáme? Jsme ochotni vyslechnout vysvětlení, které pro své jednání podávají druzí, anebo se přeme a trváme na svých názorech? Hledáme pokoj a stíháme jej (1. Petra 3,11)? Děkujeme Bohu, když se dozvíme, že ti druzí jednali správně a naše závěry byly chybné?

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 18/9/2014

Vírou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, proto že viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského.

Židům 11,23

Myšlenka na výchovu dětí činí dnes mnohým starosti. Jednou jedna křesťanka řekla, že si nepřeje mít děti. Že by měla starost, aby nebyly strženy pokušeními světa. Skutečně to dnes není jednoduché vychovat dítě pro Pána. Ale bylo to v Mojžíšově době jednodušší, když každý novorozený syn měl před sebou smrt v řece a před každou dcerou byl život v otroctví (2. Mojžíšova 1,14.22)?

Oko víry hledí přes aktuální situaci na Boží plán. V Mojžíšově rodině je tato víra vyjádřena dokonce ve jménech. *Jochebed* znamená: „Pán je sláva“, *Amram* znamená: „Lid je vyvýšen“ a *Mojžíš* znamená: „Vytažený z vody“. Jak je to povzbudivé! Bůh ty, kteří Ho „oslavují“, nakonec „vytáhne“ a „vyvýší“.

Mnozí se domnívají, že křesťanská výchova už nemůže obstát proti přitažlivosti světa. Je to pravda? Mojžíšovi rodiče měli jen málo času, aby vykonávali svůj vliv. Přesto udělali pro svého syna to rozhodující: Skrývali Mojžíše po tři měsíce před Egyptany. A když jej potom v košíku vystavili v Nilu, Bůh se přiznal k jejich víře a dal jim dítě zpět. Měli je sytit a vychovávat; a tato doba se později projevila jako vlivnější než svody Egypta. Mojžíš vyrostl a považoval „pohanění Kristovo“ za větší bohatství než poklady světa (v. 26).

Když jsou naše děti ukryty v Kristu a jsou pro Něho vychovávány, nemůžeme snad potom ve víře očekávat totéž i pro ně?

DHIN,8/6/2017

Neboť vím, že mi to přijde k spasení skrze vaši modlitbu, a pomoc Ducha Ježíše Krista.

Filipským 1,19

Pavel mluví o své důvěře, že se to (útok nepřítele evangelia) obrátí k jeho spasení skrze modlitbu a pomoc Ducha Ježíše Krista. Jaké spasení má na mysli? Není to spasení ve smyslu vysvobození od vin a od odsouzení. O tom neměl apoštol Pavel žádné pochyby; pro to nepotřeboval modlitby druhých. Vysvobození od viny hříchů a od odsouzení je Boží dar v Kristu Ježíši. Jsme spaseni jednou provždy skrze dokonané dílo kříže. K tomuto spasení nemůže být nic přidáno. Věřící jsou spaseni a jsou provždy bezpečni v Kristu. „*A proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši.*“ (Řím. 8,1)

Spasení má v Novém zákoně ještě dva významy. Bude to pro věřícího spasení, když Pán Ježíš opět přijde. „*Nadějí spasení jsme.*“ (Řím. 8,24) A je tu přítomné spasení, které věřící potřebuje den za dnem, jak jde cestou směrem k blaženému cíli. Uprostřed zkoušek, pokušení, těžkostí a jiných nebezpečí má být získáno vítězství nad těmito všemi věcmi a Kristovo jméno má být vyvýšeno a oslaveno. Spasení, které máme v Kristu a skrze Krista, má být prakticky zjevováno.

Pro to si apoštol přál modlitby Filipských; pro to potřeboval, a my potřebujeme také, pomoc Ducha. Toto poslední jistě nemá význam nového křtu Duchem, jak to někteří učí. Duch Svatý přebývá ve věřícím, a jestliže je srdce obráceno na Krista a je jím vedeno, nebude chybět pomoc Ducha. Proto apoštolovo vážné očekávání a naděje je, že nebude v ničem zahanben, že bude vítězem ve všech těchto okolnostech. Kristus bude zveličen v jeho těle, ať skrze život, nebo skrze smrt.

A. C. Gaebelein, TLIN, 19/9/2014

Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek /naše tělo/ zbořen, stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.

2. Korintským 5,1

Jen nestárnout! Touto myšlenkou jsou mnozí přímo posedlí. Co se všechno nepodniká s cílem zadržet neodvratitelný úpadek lidského těla anebo jej zpomalit a najít jakoby nějaký druh „elixíru života“ (kouzelný nápoj), který dopomůže k věčnému mládí!

Ale pro věřícího dostal zákon o úpadku vnějšího člověka nový smysl. Jeho tělo je vykoupeno a jednou bude proměněno k podobnosti s tělem slávy Ježíše Krista (Filipským 3,21). Až do té doby nakládá Bůh s tělem ke Své vlastní slávě – už nyní je učinil místem přebývání Ducha Svatého.

Proti „vnějšímu člověku“, který podléhá úpadku, stojí náš „vnitřní člověk“ – nehmotná část naší bytosti, která je ve spojení s Bohem. A v jakém vítězném tónu Pavel píše: „*Proto neoblevujeme, ale ačkoli ten zevnitřní /vnější/ člověk náš ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne!*“ (2. Kor. 4,16)

Ano, vnitřní člověk čerpá nové síly z nevycerpatelného zdroje. Je to, jako kdyby byl každý den znovu stvořen skrze moc Ducha, který v něm dává působit Ježíšovu životu. Čím více si věřící cení budoucí slávy a už nyní se z ní raduje, tím méně bude litovat úpadku své vnější schránky. Když je jeho pohled odvrácen od toho, co pomíjí a upírá se na to, co je neviditelné a věčné, očekává Spasitele, který ho pak oblékne tělem slávy.

DHIN,9/6/2017

A tak nadělali stánků všechno shromáždění těch, jenž se vrátili ze zajetí..., ačkoli nečinili tak synové Izraelští ode dnů Jozue syna Nun, až do dne toho. Nehemiáš 8,17

Nebyla to žádná nová věc, držet svátek stánků – lid to činil v dřívějším probuzení pod Ezdrášem (Ezdráš 3), avšak už od dnů Jozue jej nedrželi se stánky „*podle nařízení*“ Božího slova (Neh. 8,18 – přel.). A nemůžeme v naší době říci, že večere Páně byla držena po všechny dny temných věků? A přece teprve nedávno byla vysvobozena ze zajetí lidských náboženských systémů, mohla být zbavena všech modlářských ceremonií a pověřivých lidských přídavků a být opět držena ve svaté jednoduchosti v přítomnosti Pána.

Držení svátku podle Slova učinilo tu příležitost velmi jasným svědectvím ve velmi temném dni a vyvádí na světlo zásadu, obsahující velké povzbuzení: Čím temnější je den a slabší okolnosti, tím jasnější svědectví je vydáváno těmi, kteří jsou poslušni Slova. V Nehemiášových dnech domácnost /dispenzace – p. p./ spěla ke svému konci – tma se prohlubovala a okolnosti byly slabší než kdy předtím. A přece svědectví, které vydávali, bylo tak jasné, že nemůže být nalezeno nic s tím srovnatelného. Aby se k tomu našla obdoba, jsme neneseni zpět tisíc let ke dnům Jozue syna Nun.

Jak hluboce působivý a bohatý na povzbuzení je ten krásný výjev pro Boží lid, nalézající se v posledních temných dnech historie církve. Jen když bude chodit ve svatém oddělení od zla a v poslušnosti Božího slova, shledá, že ačkoli tma se prohlubuje všude kolem a slabost okolností se zvětšuje, výsady, jež věřící požívají, a malé svědectví, které vydávají, bude jasnější a čistší než po dobu celé dlouhé historie selhání církve. Takové svědectví nebude mít obdobu, kromě prvních dnů historie církve.

A šetřme jedni druhých k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích, neopouštějíce společného shromáždění svého, jako někteří obyčej mají.

Židům 10,24.25

Táborák už téměř vyhasl. Jen několik roztroušených zuhelnatělých kousků dřeva ještě slabě žhnulo. Nastávala noc, bylo už cítit chlad a vlhkost. Ale tři chlapci si měli ještě mnoho co vyprávět, než se uchýlili do svých stanů. Ovšem neměli už žádné dřevo. Proto začali svými holemi trpělivě dávat k sobě všechny žhnoucí kousky. A náhle začal ve větru opět plát malý žlutý plamínek. Chlapci měli radost.

Stejně tak tomu je s Božím Shromážděním. První staletí křesťanství byla jako mocný oheň, který zahnal tmu pohanství. Vliv křesťanství svítil jako světlo, a toto světlo osvětlilo mravní stíny a šířilo naději. Ale plameny se zmenšovaly. To, co potom vystoupilo do popředí, už nebyla síla živé víry, nýbrž břemeno zavedeného náboženství.

A kde jsme dnes? Nemusíme říci, že ten velký oheň prakticky vyhořel až na jednotlivé žhnoucí kousky? A přece: Víra zůstává – živá a jasná, i když méně viditelná.

Proto, milí spoluvěřící, chtějme to žhnoucí dávat k sobě a nestát zde izolovaně! Chtějme se modlit a číst Slovo, a tak společně vyhledávat Pána. Jeho přítomnost a víra našich bratrů a sester způsobí to, že naše láska k Němu se opět rozhoří. Víra bude znovu svítit; i když ne jako velký plamen, tu přece jako malé světlo, které bude osvěcovat svět, dokud nepřijde Pán.

DHIN,10/6/2017

Skála – jeho dílo je bezúhonné, ano, všechny jeho cesty jsou spravedlivé. On je Bůh věrný a není v něm špatnost, je spravedlivý a přímý.

5. Mojžíšova 32,4 – ČSP

Každý život potřebuje pevný, stabilní základ; jinak se vše obrátí ve zmatek. Starý zákon podává velmi jasné svědectví o skutečnosti, že Bůh sám je Skála, která má neměnní se, spolehlivou pevnost. Nový zákon také často mluví o Skále a prohlašuje, že „*ta pak skála byl Kristus*“ (1. Kor. 10,4). To ukazuje pravdu, že Kristus je Bůh. Naše vlastní slabost a závislost vyžadují základ, který je absolutně dokonalý. Kde je možné ho najít, ne-li v Tom, jenž sám je živým Bohem?

Pouze v Něm může duše odpočinout s úplnou důvěřivostí, neboť všechny Jeho cesty jsou spravedlnost. Můžeme si představit, že bychom někdy mohli být uspokojeni Bohem, který by nějakou měrou mohl slevovat ze spravedlnosti? Naříkáme, když nějaký soudce vydá verdikt, který není správný nebo spravedlivý. Takovému člověku nemůžeme důvěřovat. Kdyby Bůh mohl být v nějaké drobnosti nespravedlivý, pak bychom si nemohli být jisti, že s námi někdy nebude jednat správně. Jaký ničím neomezený chaos by to přineslo do celého stvoření! Ale On činí správně v každém okruhu. On činil správně, když nám ukázal naše vlastní smutná chybná jednání a když nám ukázal, že mimo obět Pána Ježíše s Ním nemůžeme mít žádný podíl. Více než to, On dělá správně, když odpouští a ospravedlňuje provinilého hříšníka, který přijímá Jeho Syna Ježíše jako Pána a Spasitele, protože Ten nesl na Golgotě plnou váhu Božího spravedlivého soudu.

On je absolutně věrný a beze lsti. To je krásně vidět v tom, že dal Svého Syna, a také když Ho vzkřísil z prostřed mrtvých. Může cena této oběti selhat? Nikdy! Nic „*nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem*“ (Římanům 8,39).

L. M. Grant, TLIN, 22/9/2014

Aj, služebník můj bude jednat rozumně; bude vyvýšen a povýšen a bude velmi vysoký.

Izaiáš 52,13 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (1)

Třetí část knihy Izaiáše (kap. 40-66) obsahuje čtyři významná proroctví o Služebníku Pána:

- vyvolený Služebník (kap 42,1-9),
- odmítnutý Služebník (kap. 49,1-6),
- závislý Služebník (kap. 50,4-9),
- rozumějící a trpící Služebník (kap. 52,13-53,12).

O kom zde prorok mluví, to chtěl tehdy vědět komorník, který si na své cestě domů z Jeruzaléma do Etiopie četl v knize Izaiáše (Skutky 8,27-39). Evangelista Filip mu na to dal jednoznačnou odpověď: Je to Ježíš Kristus, Boží Syn.

„Aj, služebník můj,“ říká Bůh a vede náš zrak na ponížení a vyvýšení Svého Syna, který přijal „tvářnost služebníka“ (Fil. 2,7). Celý Ježíšův život byla služba pro Boha a služba pro lidi, a dokonce i Jeho smrt byla ve znamení služby – když dal Svůj život jako výkupné za mnohé (Marek 10,45). A On jednal s porozuměním. Jako žádný jiný znal myšlenky a úmysly Svého „Pána“, a vždy jednal v plném souhlasu s nimi. Jak rozumějící se ukázal také vůči všem potřebám a bídám lidí!

Dobrovolně a z lásky se Boží Služebník ponížil až do krajnosti. Zůstal poslušný za každou cenu, i když Ho to stálo život. Proto Ho Bůh poctil. V těch třech popsanych krocích – vyvýšen, povýšen a velmi vysoký – můžeme vidět vzkříšení, nanebevstoupení a oslavení Krista. *„Slávou a ctí korunován“* sedí nyní po Boží pravici (Židům 2,9). Jemu náleží naše velebení – jak kvůli Jeho ponížení, tak i v Jeho povýšení.

DHIN,11/6/2017

Nebo kteří jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi. Jsme-li Duchem živi, Duchem i chodíme.

Galatským 5,24.25

Ačkoli věřící není v těle, smutně shledává, že tělo je stále ještě v něm. Pokořujícími zkušenostmi se učí říci: „*Vím zajisté, že nepřebývá ve mně, to jest v těle mém, dobré.*“ (Římanům 7,18) Velkou těžkostí každého rostoucího věřícího není ani tak to, co udělal, ale to, co je. Je si bolestně vědom toho, že má tuto starou přirozenost, ve které je pýcha, svévole a žádost, objevující se uvnitř i tehdy, když se neprojevují navenek. Čím větší je touha věřícího, aby žil k Boží slávě, tím větší je jeho zármutek, když šaty jsou poskvrněny tělem. To je jeho největší nepřítel a jeho ustavičný protivník. Je tak zlý a tak klamný nade všechny věci, že ani čas ani okolnosti jej nemohou zlepšit. A čím více se zaobíráme touto starou přirozeností v nás, tím slabšími se stáváme vůči ní, protože pak místo Pána Ježíše, který je náš život, se stává naším předmětem ona.

Zaměstnávat se tím, co je tělo v jeho různých aktivitách a klamném působení, znamená neuznávat, že bylo ukřižováno a že my jsme vůči němu mrtví. Považovat je za sílu působící proti nám, nad kterou je třeba zvítězit, znamená považovat je za živé. Ale považovat je za mrtvé ve smrti Krista a nacházet všechny své zdroje ve vzkříšeném a oslaveném Kristu – znamená uznávat sebe za zemřelé hříchu a živé Bohu. „*Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Římanům 6,11)

Způsob víry je vždy dívat se na věci z Božího stanoviska, stát na Jeho straně; On se dívá na našeho starého člověka jako na daného provždy stranou ve smrti na kříži. Vždy nás vidí úplné ve Svém milovaném Synu, ve kterém přebývá všechna plnost Božství tělesně.

H. H. Snell, TLIN, 24/9/2014

Tak jako mnozí se nad ním zhrozí – tak nelidsky zohaven bude jeho vzhled, jeho vzezření nepodobné lidským synům – tak přivede v úžas mnohé národy. Králové kvůli němu zavrou svá ústa.

Izaiáš 52,14-15 – ČSP

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (2)

Poté, co Bůh více než čtyři sta let mlčel vůči izraelskému lidu, promluvil „v *Synu*“. Avšak lidé byli zděšeni: Takové zjevení Mesiáše – pokorného a tichého – neočekávali. Toužili po zářícím a vítězném králi, který je s velkou mocí osvobodí od římské okupační moci.

Nový zákon nám nesděluje nic konkrétního o „vzhledu“ a „vzezření“ našeho Pána. Avšak hrozné nakládání s Ním na Jeho poslední cestě utrpení na Golgotu na Něm jistě zanechalo své stopy. A už předtím ovlivnila Jeho vzhled hluboká bolest, kterou Pán Ježíš pociťoval, když se na každém kroku setkával s hříchem a jeho následky (srv. s kap. 53,2-4; Žalm 69,11).

Až se Kristus podruhé zjeví na zemi – v moci a velké slávě – pak bude vše zcela jiné. S udivením a s něhou ctící bázní Ho národy uznají jako „Hlavu nade vším“ (Efezským 1,22). Tak jako královna ze Sáby uvidí tito lidé netušené slávy Pána Ježíše, které převýší vše, co kdy slyšeli, a budou Ho proto ctít (1. Královská 10,6.7). – Také my budeme jednou žasnout, když Ho skutečně uvidíme. Avšak už dnes můžeme ve víře hledět na Jeho slávu (2. Korintským 3,18) a obdivovat Ho.

DHIN,18/6/2017

21. říjen

I stalo se..., že povolav Jozue všeho Izraele..., řekl jim: ... Hospodin Bůh váš on bojoval za vás ... Proto zmužile se mějte, abyste ostříhali a činili všechno, co psáno jest v knize zákona Mojžíšova, a neodstupovali od něho napravo ani nalevo ... Toho tedy nejplněji buďte, abyste milovali Hospodina Boha svého... poznejte tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, která mluvil Hospodin Bůh váš o vás. Jozue 23,1-3.6.11.14

JOZUE (17)

Jozue žil po mnoho let po dobytí země a po jejím rozdělení mezi pokolení Izraele. Ke konci svého života svolal Izrael, aby přehlédl to, co Pán pro ně učinil, a aby dal poučení a varování ohledně jejich budoucnosti.

Nic nepochybilo ze všeho toho dobrého, co k nim Hospodin mluvil. Připomněl jim, že všechno se stalo. Ale že tak jako Bůh dodržel všechna Svá zaslíbení k dobrému, tak také přivede všechno to zlé, kterým jim hrozil, jestliže se od Něho odvrátí k bohům okolních národů.

V celé knize Jozue nám je připomínána důležitost zachovávání a činění všeho, co nám Bůh říká ve Svém Slově. Pro Izrael byla Jeho slovem „knihy zákona Mojžíšova“. My, věřící dnes, máme celé Boží slovo, Bibli. Bůh nám opět a opět připomíná, že vše, co je napsáno v Jeho Slovu, je důležité: nemáme se od něho obracet napravo ani nalevo. Naší pohnutkou pro poslušnost Božího slova by měla být láska k Němu a naše oceňování toho, co On pro nás učinil. Jestliže Izrael měl důvod k vděčnosti, my ho máme tím více. Bůh je přivedl do zaslíbené země a pomohl jim porazit jejich nepřátele. Není to, co my máme v Kristu a skrze Něho, mnohem větší – věčný život, vztah k Bohu jako k Otci, a každé duchovní požehnání v nebeských místech v Kristu Ježíši?

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 25/9/2014

Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všecku rovinu vůkol Jordánu, která před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všecka až k Ségor svažována byla, jako zahrada Hospodinova a jako země Egyptská.

1. Mojžíšova 13,10

Abraham dal svému synovci Lotovi volnost, aby si zvolil nejlepší území pro svá stáda dobytka. Lot bez váhání dal přednost rovině Jordánu před pohořím. Rozum mu říkal, že zavlažovaná rovina přinese dobré úrody a zajistí růst jeho stád. Už nebude vůbec závislý na dostatečných dešťových srážkách.

Taková rajská země odpovídala jeho přáním, a Bůh člověku přece původně také chtěl dát zahradu Eden. Proč by si tedy neměl vzít, když něco takového mohl mít? Při své cestě s Abrahamem do Egypta se naučil oceňovat údolí Nilu, které bylo bohatě zásobeno vodami. Věděl: S malou námahou člověk může v rovině prosperovat.

V povolání a v obchodním životě jsme často v pokušení soudit podle téhož schématu: blahobyť a pohodlí. Avšak neměli bychom nikdy jednat bezmyšlenkovitě, nýbrž ptát se před Pánem: Jaké pohnutky mne vedou a co je Boží vůle? Chceme přece jako věřící jít po každé cestě s Pánem. Pán ale nikdy nepůjde dolů do roviny k Sodomě, kromě k soudu nad tímto hříšným městem.

Jestliže se nám tedy nějaká cesta v povolání nebo v obchodě jeví lehkou a výnosnou, pak to proto ještě zdaleka nemusí být dobrá a Bohu příjemná cesta. Při svých rozhodnutích chtějme myslet na to, že sice jsme ve světě, ale nejsme ze světa. To, co pro sebe zvolíme, abychom to vlastnili, ukazuje, čím skutečně žijeme a kdo jsme. Jen cesta s Pánem se natrvalo prokáže být požehnanou. Tomu se můžeme učit z cest Abrahama a Lota.

DHIN, 21/6/2017

Jakožto nyní zrozená nemluvnátka mléka beze lsti, Božího slova žádostivi buďte, abyste jím rostli.

1. Petra 2,2

Ve vztahu k Božímu slovu jsme napomínáni, abychom vždy podporovali ducha novorozeného dítěte, které touží po mléku a těší se z mléka, díky kterému roste. Slovo, které je semeno života, je také prostředek opatřený Bohem k podpoře života. Každá pravá touha po Slovu je výsledkem našeho poznání, že Pán je milostivý (v. 3). Čím více se těšíme ze společnosti Pána, tím horlivější budeme v sezení u Jeho nohou a naslouchání Jeho slovům. Hledat Krista ve všem Písmu podepře milující zájem o Boží slovo a učiní mnohé nesnadné oddíly jasnými a prostými. Kdosi řekl: „Bible je zamýšlena jako kniha pro děti: ***Od dětinství svatá písmata znáš.***“ Bůh se zjevuje dítkám, protože moudří a opatrní Mu nechtějí naslouchat.“

Marie z Betany je pozoruhodným příkladem někoho, kdo okusil, že Pán je milostivý; a výsledek byl, že s rozkoší seděla u Jeho nohou a poslouchala Jeho slovo. Kdybychom měli hlubší pocit o dobrotivosti Pána, vždy bychom si zachovávali zalíbení dítěte ve Slovu, vítali bychom každou příležitost sytit se Slovem a shromažďovali bychom se ke čtení Slova. Výsledek by byl, že bychom „rostli ke spasení“. Byli bychom stále více zachovávaní ode všeho, co brání našemu duchovnímu pokroku, až nakonec budeme úplně spaseni při příchodu Krista, když naše tělo ponížení bude proměněno k podobnosti Jeho těla slávy.

Touha po potravě je důkazem života dítěte. Duchovní život se tak zjevuje v touze po duchovní potravě Slova, nejen v touze po porozumění pravdě, ale v touze po Slovu jako tom, co sytí duši představováním Krista a činí Ho duši vzácnějším.

H. Smith, TLIN, 26/9/2014

Druhý pak den připlavili jsme se k Sidonu. A tu Julius, přivětivě se maje k Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí.

Skutky 27,3

Apoštol Pavel je jako vězeň na cestě do Říma. Leží před ním nejistá, těžká budoucnost. Několik věrných bratrů apoštola doprovází. Jistě to je pro něj velké povzbuzení. Avšak krátce po nastoupení cesty mu Bůh dává ještě jednu zvláštní útěchu.

Lod' má mezipřistání v Sidonu v jižním Libanonu. Setník, který je odpovědný za Pavla a za druhé vězně, mu dovoluje krátký výlet na pevninu. Tuto příznivou příležitost Pavel ihned využívá, aby vyhledal v přístavu věřící. Biblický text nám neprozrazuje, zda Pavel některé z nich znal osobně. Ať už je znal nebo ne – jedno je jisté: Pavel přichází k přátelům. Zde se setkávají přátelé, kteří si rozumějí, milují se, protože vědí, že jsou spolu spojeni skrze téhož Vykupitele a Pána. Cena takového vnitřního a hluboce zakořeněného přátelství je nezaplatitelná. Nevěřící pozorovatelé nad tím často žasnou.

Apoštol rád přijímá přátelskou péči věřících v Sidonu. Zakoušená láska, která tuto malou společnost obklopuje jako pouto, je právě nyní pro něho zvláštním dobrodiním. Setkání s věřícími – mezi přáteli – může být opravdovým povzbuzením. A Pán to chce vždy znovu dávat, když naše srdce a cesty vede k sobě navzájem. On zná vhodnou chvíli a správné místo pro taková setkání; a On zná srdce, která jsou skutečně připravená pomoci a mít soucit. Společenství Božích dětí mezi sebou a s Pánem propůjčuje sílu a smělost pro cestu víry, zvláště když začíná být strnou – jako zde v apoštolově případě.

DHIN, 22/6/2017

**Ale ze stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který
bys koli den z něho jedl, smrti umřeš /jistotně umřeš/.**

1. Mojžíšova 2,17

Uprostřed krásného jeviště stvoření postavil Hospodin Bůh svědectví, a toto svědectví bylo také zkouškou pro stvořené bytosti. Mluvílo o **smrti** uprostřed **života**. „*V který bys koli den z něho jedl, jistotně umřeš.*“ Adamův život závisel na jeho přísné poslušnosti. Pouto, které ho pojilo s Hospodinem Bohem, byla poslušnost, založená na plné důvěře v Toho, který ho postavil do postavení důstojnosti – důvěře v Jeho pravdu – důvěře v Jeho lásku.

Chtěl bych poukázat na rozdíl mezi svědectvím, postaveným v zahradě Eden, a tím, které je postaveno nyní. Tehdy, když vše okolo byl **život**, Bůh mluvil o **smrti**; nyní naopak, když vše okolo je smrt, Bůh mluví o životě. Tehdy bylo řečeno: „*v který bys koli den z něho jedl, jistotně zemřeš*“; nyní je řečeno: „*Věř a žij.*“ A jako v zahradě Eden se nepřítel snažil zneplatnit Boží svědectví ohledně výsledku jedení ovoce, tak se nyní snaží zneplatnit Boží svědectví ohledně výsledku věření evangeliu. Bůh řekl: „*Jistotně umřeš.*“ Ale had řekl: „*Nikoli nezemřete.*“ A nyní, když Boží slovo jasně vyhláší, že ten, kdo věří v Syna, **má věčný život** (Jan 3,16), tentýž had se snaží přesvědčit lidi, že nemají věčný život, ani si nemohou domýšlet takovou věc, dokud nejprve všechno **neudělají, nepocítí a nezakusí.**

Jestliže jste ještě ze srdce neuvěřili tomu, co Bůh dal zapsat, dovolte, abych vás snažně poprosil, abyste dovolili „hlasu Pána“, aby zvítězil nad syčením hada. „*Kdo slovo mé slyší a věří tomu, který mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života.*“ (Jan 5,24)

C. H. Mackintosh, TLIN, 29/9/2014

Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno? – Nebo před ním vyrostl jako proutek, a jako výhonek z kořene ze země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Viděli jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.

Izaiáš 53,1.2

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (3)

Izaiáš 53 tvoří vrchol prorockých Písem, která poukazují přímo na Pána Ježíše. Hned na začátku je položena otázka. Avšak kdo je tazatel? Je jím věřící ostatek Izraele, který hledí zpět na dobu, kdy Bůh dal Svému lidu Mesiáše. Bůh se zjevil v Ježíšovi; zřetelnější to na ně se obracející „zvěstování“ nemohlo být. Avšak přes všechna slova a Mesiášovy divy Ho lid nepřijal (Jan 12,37.38).

Když se Mesiáš podruhé zjeví na této zemi, stane se věřícím z Izraele jasným, kdo Ježíš skutečně byl: jako proutek a jako Výhonek z kořene, jemný, a přece plný života. „Země vyprahlá“ obrazně popisuje stav židovského národa, kterému chyběla jakákoli duchovní životní síla. Byli naprosto slepí pro krásu tohoto Výhonku. Jen velmi málo se jich skutečně zajímalo o tohoto Člověka. Jeho vystoupení bylo v očích Židů příliš prosté, příliš skromné, a Jeho původ příliš odpuzující – z Nazareta. A přece se v tom Bohu zasvěceném Ježíšově životě ukazovala plná síla a čerstvost, takže Bůh z Něho měl v každý čas Svoji radost.

*„V zřeknutí dobrovolném Tys chudým se stal,
odmítl nádhery, bohatství zdejší,
po cestě Své pokorně kráčel jsi dál.
Byl jsi tak velký a přec nejpokornější.“*

DHIN,25/6/2017

Proto nyní bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdě, a odvrzte bohy, jimž sloužili otcové vaši za řekou a v Egyptě, a služte Hospodinu. Pakli se vám zdá zlé sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteří byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; já pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.

Jozue 24,14-15

JOZUE (18)

V 24. kapitole knihy Jozue slyšíme Jozueho konečné veřejné promluvení k jeho lidu Izraeli a zvláště k jeho vůdcům. Začíná krátkým podáním božského přehledu jejich historie. Nalézáme zde skutečnosti, o nichž se nezmiňuje 1. Mojžíšova kniha, např. že Abrahamův otec Táre a druzí předkové se klaněli modlám. Je shrnuto Abrahamovo povolání, a jak jeho potomci přišli, aby žili v Egyptě, stejně jako vysvobození Izraele z otroctví. „*Bydlili jste na poušti za dlouhý čas*“, shrnuje 40 let na poušti, ale Bůh jde do větších podrobností při dobývání Kanánu. Vidíme zde, že Bůh užil sršně, aby vyhnal Kananejské, že toto dobytí nebylo výsledkem mečů a luků Izraelitů. Bůh bojoval za Izrael!

Tento vážný přehled je následován výzvou a napomenutím: „*Bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdě.*“ Ale jestliže to měli udělat, museli odvrhnout falešné bohy, kterých se někteří z nich zjevně přidrželi. Bůh není spokojen s tím, aby byl jedním bohem mezi mnoha jinými – On nechce sdílet Svou slávu s ničím a s nikým jiným! To je tak pravdivé dnes, jako za dnů Jozueho.

I když Izrael zvolil, že bude dělat cokoli, postoj Jozueho byl jasný: On a jeho dům chtějí sloužit Hospodinu. Jozue brzy zemřel, ale vchoval svou rodinu, aby znala Hospodina a sloužila Mu. Kéž tomu tak je pro každého z nás a také pro každého v našich rodinách!

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 7/10/2014

V osmi letech byl Joziáš, když počal kralovati, a kraloval jedno a třiceti let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Jedida, dcera Adaiášova z Baskat.

2. Královská 22,1

Joziáš byl poslední bohabojný král nad Judou. Při výroku o jeho matce Jedidě se při povrchním pozorování zdá, že jde jen o rutinní sdělení. Historie králů je přece často uváděna podobným způsobem.

Avšak potom se zarazíme: Je zvláštní už to, že osmiletý se stane králem, ale ještě více, že se v bezbožném prostředí bojí Boha.

Byl tu snad někdo za scénou denně činný, aby ho učil dobrému? Vždyť přece čteme: *„Ten činil to, což pravého jest před očima Hospodinovými, chodě po vši cestě Davida otce svého, a neuchyluje se napravo ani nalevo!“* (v. 2)

Mysleme na Joziášova dědečka Manassesa, který byl nadmíru bezbožným mužem. Od toho se Joziáš nemohl naučit mnoha dobrým věcem, jediné že by slyšel, jak se Manasses později před Bohem pokořil (2. Par. 33,12.13). A jeho otec Amon byl tak zlý, že mohl být pro Joziáše nanejvýše odstrašujícím příkladem.

A tak je zřejmé, že Joziášova matka byla tím, kdo učil jejího syna ctít a milovat toho pravého Boha.

I když nám Boží slovo už dále o Jedidě nic neříká, tu nás přece na mnoha místech učí, že matky mají na své děti rozhodující vliv, ať to je k dobrému, nebo k zlému. O špatné matce můžeme číst v Matouši 14,1-13.

Příklady k dobrému jsou například Eunike, matka Timoteova, a jeho babička Lois, které vyučovaly mladého muže v cestě víry (2. Tim. 1,5) – Jaké povzbuzení i pro věřící matky dnes!

DHIN,27/6/2017

Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém ďábly vymítá, který nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí. Ježíš pak řekl: Nebraňte mu. Neboť není žádného, který by divy činil ve jménu mém, aby mohl snadně zle mluvit o mně. Nebo kdo není proti nám, s námi jest.

Marek 9,38-40

Existuje nebezpečí vyvyšování sebe samého, ale v příběhu, o kterém chceme uvažovat, vidíme jinou léčku, totiž nebezpečí vyvyšování nějaké společnosti. Jan říká: „*Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém ďábly vymítá, který nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí.*“ Oni sami, ačkoli chodili s Kristem, právě selhali kvůli nedostatku modlitby a půstu a nemohli vyvrhnout démona. Nyní zakazují někomu, aby dělal to, v čem oni zklamali, protože nechodí s nimi. Pán ve Svě odpovědi ukazuje, že to, co má v Jeho očích cenu nade vše, je vztah učedníka k Němu samému. Snad ten člověk neměl víru, aby se spojil s učedníky, kteří následovali Pána na vnější cestě; ale jestliže mohl konat v Kristovu jménu zázraky, bylo zjevné, že si cenil toho jména a nemluvil by o něm lehkovážně.

Svět tak absolutně zavrhl Krista, že v tom okruhu nebyl nikdo jiný než Kristovi protivníci. Jestliže tu jsou někteří, kteří nejsou proti Kristu, musejí patřit k těm, kteří jsou na Jeho straně, i když jim chybí víra, aby se s Ním veřejně ztotožnili. Jan řekl, že „*s námi nechodí*“, ale i tak Pán může říci, že není „*proti nám*“. Učedníci příliš zdůrazňovali toto ošklivé „*my*“ – slabou, malou společnost, shromážděnou okolo Krista – a příliš málo Krista – tu slavnou Osobu, ke které byli shromážděni. Pán jim připomíná, že Jeho jméno je vše. Nejmenší skutek, i podání číše studené vody někomu, kdo náleží Kristu, je-li učiněn v Jeho jménu, neztratí svou odměnu.

H. Smith, TLIN, 8/10/2014

Byli jste zajisté někdy temností, ale nyní jste světlo v Pánu. Ja-kožto synové světla chodte. Efezským 5,8

G. C. Willis, misionář v Číně, napsal ve své knížce „Na Barmské silnici“ následující:

„Je tu cesta, po které každé dobré nákladní auto s opatrným řidičem může jet bezpečně z Lashia do Kunmingu. A je tu cesta, po které může křesťan jít v bezpečí do konce i bez klopýtání (Judy 24) ze země do nebe. Proč tedy ty vraky? To je otázka, kterou jsem si sám kladl u každého vraku, který jsem spatřil. Jedním z nejsmutnějších vraků podél té celé silnice byl vrak nového nákladního auta. Mělo novou karoserii, bylo čerstvě nabarveno, jasně a vesele. Nové pneumatiky a všechno vybavení, které bylo potřebné, tu bylo. Na korbě byly sudy s palivem, kterého bylo dost, aby dávalo energii po celou cestu. A přece sotva cesta začala, už z něho byl vrak. A proč? Připomněl mi mladého křesťana, vybaveného vším, co milující srdce a ruce mohly dát pro cestu životem! Byl opatřen mocnou silou, dostačující pro celou délku cesty až do konce. A přece, sotva mladý život vyrazil, tak pěkně a slibně, už byl vrakem. A proč?

Domnívám se, že Bible nám jasně mluví o primární příčině všech ztroskotání života, a my, každý z nás, uděláme dobře, když vážně zvážíme Jeho varovný hlas. V 1. Timoteovi 1,19 čteme následující slova: „Maje víru a dobré svědomí, které někteří potrativše, zhynuli /ztroskotali/ u víře.“ Jak neocenitelnou hodnotu má **dobré svědomí**. Není nic, co by je mohlo nahradit.“

Je snad mezi našimi čtenáři někdo, kdo „ztroskotal ve víře“? Je tvé svědomí zatíženo nějakou starou vinou nebo chybným nastavením výhybek? Pak ti může pomoci jen jedno: obrátit se od chybných cest k Bohu a vše Mu bez výhrad vyznat!

Byl pohrdaný a opuštěný od lidí, muž bolestí a důvěrný s utrpením, a jako někdo, před kým člověk ukrývá tvář; byl opovržený a my jsme ho považovali za nic. Izaiáš 53,3 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (4)

Když Mesiáš přišel ke Svému lidu, mohl by očekávat, že Ho uznají a přijmou. Místo toho prožil to, že se od Něho vědomě odvrátili a opovrhovali Jím. Zvláště vysoce postavení lidé v Izraeli, duchovní vůdci, to nikterak nezakrývali. Ale byli na tom účastni nejen oni, nýbrž všechen lid. Proto čteme: „*my*“. Nazývali Ho „žrácem a pijanem vína“, „přítelem celníků a hříšníků“ (Matouš 11,19). Většina lidí se na Něm urážela. Farizeové dokonce tvrdili: „*Tento nevymítá ďáblů než skrze Belzebuba, kníže ďábelské.*“ (Matouš 12,24).

Kristus byl „považován za nic“. Lidé Ho nejen ignorovali, nýbrž dávali Mu také na srozuměnou, že Ho považují za nic. Jak osamělý se cítil uprostřed svého lidu! Byl jako cizinec. Skladatel Žalmu Ho srovnává s pelikánem na poušti a s osamělým ptákem na střeše (Žalm 102,7.8).

Byl „*mužem bolestí a důvěrný s utrpením*“. Častokrát vzdychal a plakal tváří v tvář nemoci a smrti. Ačkoli sám byl zcela bez hříchu a jeho ničivých následků, byl velmi důvěrný s trápením Svých bližních a trpěl s nimi. Nikdy Ho bolest a utrpení nenechávaly chladným. I když lidi od nich osvobozoval, byl vnitřně účastný a pohnut (Matouš 14,14). A přece Jeho lid, který tak velmi miloval, s Ním nechtěl nic mít! Odvraceli se od Něho jako od někoho, jehož zevnějšek je tak znetvořen, že se na něho člověk nemůže dívat – lidé se odvraceli, avšak ne hrůzou, nýbrž s opovržením.

Pane Ježíši, jak jsi dovolil, aby s Tebou tak jednali!

Obdivujeme Tě.

DHIN, 2/7/2017

1. listopad

Nuže, vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiňme sobě jméno. 1. Mojžíšova 11,4

Tato kapitola má velmi hluboký význam pro duchovní mysl. Znamenává dvě velké skutečnosti, totiž stavbu Babel a povolání Abrahama. Nebo jinými slovy: lidskou snahu postarat se o sebe a Boží opatření oznámené víře; pokus člověka usadit se **na zemi** a Boží povolání člověka **pryč z ní**, aby našel svůj podíl a svůj domov **v nebi**.

„Byla pak země jazyku jednoho a řeči jedné. I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear... A řekli... Nuže vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiňme sobě jméno.“ (1. Mojžíšova 11,1-4) Lidské srdce vždy hledá nějaké jméno, podíl a střed na zemi. Nezná nic z touhy po nebi, po Bohu nebe nebo po slávě nebe. Ponecháno samo sobě, vždy najde své předměty v tomto nízkém světě; vždy *„pod nebem“*. Potřebuje Boží povolání, Boží zjevení a Boží moc k povznesení srdce nad tento přítomný svět, neboť člověk je plazící se stvoření, odcizené nebi a spojené se zemí.

Ve výjevu, který máme nyní před sebou, není žádné uznání, žádné vzhlížení nebo čekání na Něho; ani nebylo myšlenkou lidského srdce postavit místo, ve kterém by Bůh mohl přebývat – shromáždit materiály za účelem vystavění příbytku pro Něho. Žel, nikoli! Jeho jméno není ani zmíněno. Činností člověka v rovině Sinear bylo udělat jméno pro sebe. Takové je jeho snažení od té doby vždy. Ať se díváme na člověka na rovině Sinear nebo na břehy Tibery, nacházíme ho stále stejného, hledajícího sama sebe, vyvyšujícího sebe, stvoření zcela vylučující Boha. Je to smutná jednotnost ve všech jeho úmyslech, jeho zásadách a jeho cestách; vždy se snaží vyloučit Boha a vyvýšit sebe.

C. H. Mackintosh, TLIN, 18/11/2014

2. listopad

Neboť takto dí ten důstojný a vyvýšený, který u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, který jest zkroušeného a poníženého ducha, přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce zkroušených.

Izaiáš 57,15

V tomto mocném výroku se ukazuje jeden obdivuhodný podstatný rys našeho Boha: Jeho milosrdenství. Ačkoli Bůh je ten Nejvyšší a Věčný, obrací se k nízkým a ke skloněným. Má hluboký soucit se všemi, kteří bojují s vyčerpáním a kterým chybí odvaha k životu.

Úžasné poselství tohoto verše nemělo jít jen k srdci Izraelitů před asi 2600 lety, nýbrž chce i nás znovu povzbudit a oživit: Náš Bůh nepřebývá jen „*ve světle nepřístupitelném*“ (1. Timoteovi 6,16); ne, On přebývá také u toho, kdo je zkroušeného a poníženého ducha. Když nás nechává vlastní ztroskotání ležet zkroušené před Bohem, když nás v našem životě tísní bída, když nám starost o (duchovní) blaho naší rodiny nebo spoluvěřících nedá pokoje – pak se chtějme pevně držet poselství tohoto biblického verše: Našemu věrnému Bohu na nás záleží. On přebývá s námi, je nám docela blízko a chtěl by oživit naše srdce a našeho ducha. Stále znovu k nám volá: „*Doufejte /Bud'te dobré mysli/ já /to/ jsem, nebojte se.*“ (Matouš 14,27)

Souvislost, ve které je náš dnešní verš, však také jasně ukazuje, že Bůh u nás hledá pokání činící srdce, aby mohl v milosrdenství zasáhnout, uzdravit a oživovat. Když otevřeně doznáme svou vlastní nicotnost a – pokud je to třeba – také vlastní vinu nebo vinu Božího lidu, prožijeme Boží působení. Příběhy Božích mužů, jako byl Ezdráš, Nehemiáš a Daniel, to potvrzují.

DHIN,3/7/2017

3. listopad

Stalo se..., když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, že otevřena byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží... v zemi Kaldejské.

Ezechiel 1,1.3

Mnoho lidí z Judy, Ezechiel byl mezi nimi, bylo zajato a odvedeno na místo, které mohlo být považováno za jakýsi koncentrační tábor u řeky Chebar. Také všechny poklady z chrámu byly vzaty a dobyteli odneseny do vzdáleného Babylona. Bůh dovolil, aby se to stalo, protože se lid odvrátil od své oddanosti Jemu a velmi se rozmohlo modlářství.

Zde vidíme, že i v této době rozbitých snů a temných vyhlídek znal Bůh utrpení Svého lidu a zjevil se Svému věrnému služebníku Ezechielovi pro jeho povzbuzení a pro potěšení lidu. To neznamenal, že by jejich těžké časy skončily – lid bude muset trpělivě čekat ve své probíhající zkoušce na Pána, až jej v pozdější době osvobodí.

Tentýž věrný a milující Bůh, který se zjevil Ezechielovi na březích řeky Chebar, aby potěšil Svůj lid, chce rovněž přijít k nám se slovy potěšení a povzbuzení v našich současných časech potřeby. Pán zná naši situaci a chce jednat, ale jsou tu pro nás lekce víry, kterým se můžeme naučit jen skrze trpělivé čekání na Něho. My křesťané můžeme zakoušet utrpení, která pronikají do našich duší, a přece máme ujištění o přítomnosti Pána v takových obdobích (srovnej se Žalmem 121,4: „*Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.*“) To jsou skutečně utěchyplná slova pro Boží dítě. Ale jestliže nejsi Boží dítě, je tu také pro tebe dobrá zpráva: „*Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho.*“ (Jan 1,12)

S. J. Faulkner, TLIN, 3/10/2014

On nesl naše utrpení a vzal na sebe naše bolesti. A my jsme jej považovali za potrestaného, od Boha zbitého a sehnutého.

Izaiáš 53,4 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (5)

Ostatek Izraele, který v budoucnosti přijme Mesiáše, hledí zpět na dobu, kdy Ježíš asi tři a půl roku chodil v zemi. Vidí se spojení s tehdejšími lidem a vyznávají jeho vinu jako vlastní. Ve své duchovní slepotě vůbec nepoznali, kdo On skutečně byl. Mysleli, že je potrestán Bohem. Avšak nyní musejí uznat, že se zcela mylili: Byla to Boží **láska**, která se zjevila v jimi tak opovrženém Kristu. To, že při uzdravování nemocných a vysvobozování posedlých velmi hluboce pociťoval tísnivé břemeno jejich utrpení, neviděli. Při všech těchto dobrodiních cítil a v duchu nesl utrpení, které přišlo skrze hříchy (srv. s Markem 1,41). Jeho divy nebyly pouhými prokázáními moci, nýbrž vždy důkazy Boží lásky a milosrdenství. Nést utrpení a brát na sebe bolesti – to vyznačovalo našeho Pána v době Jeho života na zemi. Nelze to zaměňovat s tím, že On také nesl naše hříchy. To činil výhradně ve třech hodinách tmy na kříži. Jen tam nalézáme smířčí utrpení Božího Beránka.

Že Pán Ježíš nesl utrpení a bolesti ostatně neznamená, že věřící od té doby už nemusejí být nemocní. Nemoc a smrt jako následky hříchu trvají dále. Věřící z toho nejsou vyjmuti (srv. s Fil. 2,26; 2. Tim. 4,20).

Nyní je Kristus v nebi. Ale Jeho milosrdenství a láska se nezměnily. Cítí i dnes s námi a nese naše břemena. „*Veleben buď Pán! Den za dnem nese naše břemeno; Bůh je naše záchrana. Sélah.*“ (Žalm 68,20 – přel.). Naše utrpení Mu nejsou lhostejná! Protože byl ve všem pokoušen jako i my, s výjimkou hříchu, projevuje nám Svůj plný soucit (Židům 4,15).

DHIN,9/7/2017

5. listopad

Odpověděl lid Jozue: Hospodinu, Bohu našemu, sloužiti a hlasu jeho poslouchati budeme... I sloužil Izrael Hospodinu po všechny dny Jozue, i po všechny dny starších, kteří dlouho živi byli po Jozue, a kteří povědomi byli všech skutků Hospodinových, které učinil Izraelovi.
Jozue 24,24.31

JOZUE (19)

Jozue předtím pronesl svou poslední výzvu k izraelskému národu. Vyjmenoval mnoho z obdivuhodných věcí, které Pán pro ně učinil. Veřejně zaujal své stanovisko, že on bude sloužit Pánu, a mluvil i za svou rodinu. Lid nyní také odpověděl, že nechtějí opustit Pána a sloužit jiným bohům, ale že chtějí sloužit Jemu, který pro ně učinil tak mnoho.

Jozue jim připomněl, že Hospodin je svatý Bůh a žárlivý Bůh, který s nimi bude jednat v soudu, jestliže Ho opustí a budou sloužit jiným bohům. Přes toto varování trvali na tom, že budou sloužit Hospodinu. Jozue jim předložil vážnou skutečnost, že jsou svědkové proti sobě a vyzval je, aby odvrhli cizí bohy, které mají mezi sebou, a naklonili svá srdce k Hospodinu Bohu Izraele. Lid souhlasil. Jejich slova byla napsána do knihy zákona Božího a Jozue postavil velký kámen blízko svatyně jako svědectví.

Kniha Jozue končí Jozuovou smrtí ve věku 110 let, pohřbením Josefových kostí a smrtí a pohřbením kněze Eleazara. Každý z těchto pohřbů byl v území přiřčeném pokolení Efraim. Bůh zaznamenává skutečnost, že Izrael sloužil Hospodinu po dobu života Jozue a starších, kteří prožili skutky, které Pán učinil pro Izrael. Věrní, zbožní vůdcové, kteří chodili s Pánem a zakoušeli Jeho moc, jsou velkým požehnáním pro Boží lid. Ale oni odcházejí. Naše důvěra musí být v Pána samého, Toho, který zůstává. Ten se nemění. Nikdy nezkłame.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 15/10/2014

6. listopad

Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita, bratra a pomocníka a spolubojovníka mého, vašeho pak apoštola i služebníka v potřebě mé, poslati k vám.

Filipským 2,25

Čestné tituly, jimiž zde apoštol Pavel Epafrodita zahrnuje, jsou působivé: Nazývá ho „bratrem“, „pomocníkem /spolupracovníkem/“ a „spolubojovníkem“. Kdo byl tento muž? Byl Epafroditus evangelista nebo učitel nebo jiným způsobem velmi obdařený Boží služebník?

Neslyšíme nic o tom, že by Epafroditus kázal nebo působil misijně nebo učil v Božím shromáždění. Vše, co o něm víme, se dozvídáme v tomto verši. Byl tu problém – a Epafroditus ho pomohl vyřešit.

Filipští měli na srdci podpořit Pavla ve vězení v Římě. Mysleli na něho, ačkoli byl daleko vzdálen; milovali ho a toužili mu posloužit svým majetkem. Jistě měl ve vězení nouzi, a tak mu rádi chtěli dát, co potřeboval.

Ovšem cesta z Filip do Říma nebyla v té době nějaká procházka. Tu se Epafroditus, tento skromný a nezištný služebník, nabídl, že problém vyřeší: Je odhodlán uskutečnit tuto nebezpečnou cestu a přinést materiální pomoc shromáždění z Filip Pavlovi do vězení do Říma. Nepomáhal proto, aby se chlubil svým nasazením; také ne proto, aby byl slavný nebo obdivovaný. Ne, on chtěl prostě věrně a pokorně sloužit Bohu, chtěl pomoci, kde to bylo potřebné.

Takové muže a ženy potřebujeme i dnes: kteří prostě udělají, co je potřebí; kteří skromně a věrně slouží Bohu; kteří dělají práci, již Pán pro ně připravil. – Jsem já, jsi ty k tomu ochoten?

podle C. H. Mackintoshe, DHIN, 14/7/2017

Nenávist vzbuzuje sváry.

Přísloví 10,12

Veden Duchem Božím, nám apoštol říká, že „Bůh je láska“. Také nás varuje před tím, abychom nenáviděli svého bratra. Ve třech po sobě jdoucích kapitolách 1. Janova listu nalézáme silnými slovy daná napomenutí. Kdo nenávidí svého bratra, chodí ve tmě (1. J. 2,9-11) a je vrah (1. J 3,11-15). Kdo tvrdí, že miluje Boha, je nazván lhářem, jestliže přitom nenávidí svého bratra (1. J. 4,20-21). Tyto oddíly rovněž znamenají, že ten, kdo nenávidí svého bratra, nemůže být pravý věřící, neboť *„každý, kdo nenávidí bratra svého, vrah jest, a víte, že žádný vrah nemá života věčného v sobě zůstávajícího“*; a *„kdo nemiluje bratra svého, kterého viděl, Boha, kterého neviděl, kterak může milovati?“* (1. J. 3,15; 4,20).

A přece je ten, kdo je nenáviděn, nazván bratrem, a tak se musíme zastavit a zvážit, zda my sami nejsme zahrnuti v těchto varováních. Nenávist je postoj nevěřícího světa vůči křesťanovi (1. J. 3,13), a jak je tedy hrozné, že i praví věřící se mohou pojit se světem, aby vyjádřili nenávist vůči svým bratrům!

Ale možná, že většina křesťanů by raději než **nenávist** užívala slovo **nelibost**. Pak by vyjadřovali jen prudkou nelibost nad chováním někoho nebo nelibost vůči jeho učení. Avšak Písmo odkrývá naše pokrytectví tím, že vysvětluje, jak vypadá nenávist. Ve 2. Paralipomenon 18,7 vyjádřil Achab svou nenávist vůči Micheášovi, protože tento Boží muž vždy mluvil proti němu. A v 1. Mojžíšově 37,4 bratři nenáviděli Josefa a ani nemohli pokojně k němu promluvit. Jestliže nemám spoluvěřícího rád, protože cítím, že se mnou vždy nesouhlasí, nebo jsem s ním tak silně v nesouladu, že ho nedovedu ani přívětivě pozdravit, pak jsem ve společnosti Achaba a Josefových bratrů. To buď daleko! Ve slepé nenávisti vždy zabloudíme; ale víme, že jsme přešli ze smrti do života, když milujeme své bratry (1. J. 2,11; 3,14).

S. J. Campbell, TLIN, 9/10/2014

8. listopad

Zdaliž jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kam se koli obrátíš.

Jozue 1,9

Tímto povzbuzením končí Boží slova k Jozuovi, když izraelský lid má vejít do země Kanán. Až do té doby stál Jozue ve stínu Mojžíše, velkého Božího muže. Krátce před svou smrtí vložil Mojžíš na svého nástupce Jozua ještě ruce a ten byl naplněn duchem moudrosti. Ale nyní stojí Jozue sám v čele velkého lidu (5. Mojžíšova 34,9).

Sám? I když už nemůže počítat s Mojžíšem, Bůh sám je ještě tu a dodává mu odvalu. Lidsky viděno by Jozue mohl potřebovat dobré rádce pro stavbu obléhacích strojů a pro dobývání pevností. Ale Bůh mu nepřikazuje, aby Izraelity školil ve válečném řemesle; ani mu nedává úkol, aby se staral o zbraně a štíty. Ne, to, co Jozue potřebuje, je plné poddání se Božímu slovu. Bůh mu říká: *„Toliko posilň se a udatně sobě počínej, abys ostříhal a činil všecko podle zákona... neuchyluj se od něho napravo ani nalevo, abys byl opatrný ve všem /aby se ti dařilo ve všem/, k čemu se obrátíš.“* (Jozue 1,7)

Jozue má pečlivě studovat zákon, aby podle něho jednal. Potom nemusí kvůli nadcházejícímu boji proti Kananejským klesat na mysli. Nemá se bát a nemusí se děsit nepřátel.

Věřící dnes jsou v boji víry proti „*duchovním zlostem /mocím/ vysoko /v nebeských místech/*“ (Efezským 6,12). Tu je pro nás nezbytné, abychom četli Boží slovo a přijímali Boží myšlenky do svého nitra a ... jednali podle nich. Pak budeme silní. Pak se nemusíme obávat nepřítelů ani ničeho z toho, co na nás přijde.

DHIN 10/7/2017

Který vzkřísil Ježíše, Pána našeho, z mrtvých. Který vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.

Římanům 4,24-25

Jak věřící ví, že je ospravedlněn? Jistě ne hleděním na své pocity! Jeho pocity jsou proměnlivé jako vítr. Ani tím, že se dívá na své modlitby nebo na své dobré skutky: to vše je smíšeno s hříchem. Když se nějakým způsobem dívá na sebe, nemůže najít nic, co mu dá pevný základ jistoty, že je **ospravedlněn**; to jest, že je tak zbaven hříchu, že mu už nikdy nemůže být nic položeno k tíži. Jak může kterýkoli hříšný člověk v tomto světě vědět, že je takto oproštěn od všech hříchů? Budete udiveni prostou, a přece jistou odpovědí věřícího. Je to proto – že Kristus je vzkříšen.

Ale zeptáte se: „Co to má společného s ospravedlněním věřícího?“ Všechno. „*Nevstal-li z mrtvých Kristus..., ještě jste ve svých hříších.*“ (1. Korinským 15,17) Zachráněný hříšník ví a věří Boží lásce v poslání Ježíše, aby byl ručitelem a zástupcem. Jeho oči byly otevřeny, aby viděl Ježíše, nesoícího jeho hříchy na Svém vlastním těle na dřevě. Ví, že krev Ježíše, jeho ručitele, vyhověla všem nárokům Boží spravedlnosti, a to až do krajnosti. Nyní může věřící říci: „Tak jistě, jako Ježíš byl za mne odsouzen, byl vydán na smrt za má přestoupení, tak jistě, jako Bůh s Ním na kříži jednal jako s ručitelem za mé hříchy, tak jistě Jej Bůh vzkřísil z vězení smrti pro mé ospravedlnění.“

Kristus neměl žádný vlastní hřích, aby za něj zemřel, proto byla Jeho smrt cele za nás. Neměl žádný vlastní hřích, aby od něho byl ospravedlněn, a proto Jeho vzkříšení bylo cele pro nás. Zemřel jako náš ručitel, vstal z mrtvých jako náš zástupce, takže cokoli Bůh učinil Kristu na kříži, je uznáno věřícímu, a cokoli Bůh učinil Kristu při Jeho vzkříšení, učinil to nám v Něm jako našemu zástupci. Kristus je vzkříšen!

C. Stanley, TLIN, 10/10/2014

Pro naše přestoupení byl zraněn, pro naše nepravosti byl zbit. Trest k našemu pokoji ležel na něm a jeho ranami se nám dostalo uzdravení. My všichni jsme bloudili jako ovce, obrátili jsme se každý na svou cestu; a Hospodin ho nechal postihnout všemi našimi nepravostmi.

Izaiáš 53,5.6 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (6)

Vrcholem utrpení Krista bylo, když na Golgotě byla tma. Tam se On stal „*smířením za naše hříchy*“ (1. J. 2,2 – přel.). Nemůžeme změřit, jak těžké pro Něho bylo toto utrpení.

„Zraněn“ a „zbit“ – to se zde nevztahuje na zlé nakládání ze strany lidí, jakkoli bylo brutální a bolestivé. Zde to je spravedlivý Bůh, který Svůj svatý hněv obrátil proti Svému Synu – kvůli našim hříchům. Tyto rány byly nesrovnatelně bolestivější než bičování a ukřižování. V Božím soudu byl náš Spasitel ve Své duši nesrovnatelně tíže zraněn než posměchem lidí, který Mu už předtím způsobil velmi mnoho bolesti (Žalm 69,21).

A proč to všechno? Podívejme se ještě jednou na znění našeho dnešního verše: **My** jsme bloudili a **my** jsme byli svémyslní. Byly to **naše** nepravosti a **naše** přestoupení, které Mu připravily tato hrozná muka. Chtěl **nás** vykoupit a dát **nám** pokoj a uzdravení. Na rozdíl od neobrácené části židovského lidu, která tuto skutečnost pozná teprve při zjevení Krista, máme my tu milost, že můžeme chválit našeho Spasitele už dnes a děkujeme Mu za Jeho čin lásky.

DHIN, 16/7/2017

Když se pak hnuli z Elim, přišlo všechno množství synů Izraelských na poušť Sin.

2. Mojžíšova 16,1

Jaký byl pro Izrael smysl vysvobození? A jaký je smysl našeho vysvobození z otroctví? Bylo to proto, aby byli přivedeni na poušť, a nikoli ihned do Kanánu. Být na poušti znamená všechny možné zkoušky. Může se to zdát zvláštní, že má být dovoleno, aby ti, kteří právě zpívali píseň vítězství a osvobození, byli tři dny na poušti bez vody; a potom, když přišli k vodě, aby ji našli tak hořkou, že ji nemohli pít. Ale Bůh dovoluje tyto zkoušky, abychom viděli svou potřebu a okusili Jeho věrnost a milost, která nám nyní patří.

Když mluvíme o poušti, mějme vždy na paměti, že ačkoli v ní jsou zkoušky, a mnoho zkoušek, je to místo služby milosti. Předchozí jednání Pána byla přípravná: Přivedl Izrael na poušť, aby je měl zcela samotné u Sebe, aby je mohl učit, aby poznali, co On je. Později řekl: „*Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě.*“ (2. Mojžíšova 19,4) Dává nám procházet těmito zkouškami, abychom dobře porozuměli, že tam je vše od Boha. Orlí křídla se nikdy neunaví ani neochabnou. Je to buď nejpožehnanější triumf, bezpečnost a vítězství, co prožíváme, anebo to není nic.

Je obdivuhodné, jak naše vlastní srdce Inou nejen k myšlence na vlastní spravedlnost, ale kloní se i k praktickému popření toho, že nemáme v sobě žádnou sílu. Mnozí mají pokoj v Ježíšovi, ale přitom nevidí tak úplně, že nemají žádnou sílu ani pro službu, ani pro boj. Nuže, tomu se učíme na poušti. Naše cesta pouští je naše odstavení od důvěry v sebe samé k důvěře jen v Boha.

J. N. Darby, TLIN, 11/10/2014

Sbírala tedy (Rut) na poli tom až do večera, a což sebrala, to vymlátila; i byla téměř míra efi ječmene. Kterýžto vzavši, přišla do města, a viděla tchyně její to, co nasbírala. Vyňala také a dala jí to, co pozůstalo po nasycení jejím.

Rut 2,17.18

Nad mým psacím stolem je tisk olejomalby **Sběračky klasů** od J. F. Milleta. Je to obraz ze starých dob. Tři ženy se shýbají, aby sbíraly jednotlivé klasy, které při žni zůstaly ležet – to je namáhavá práce.

Nám je dnes tato činnost z velké míry cizí. Ale Bůh používá ve Svém Slově právě tento obraz, aby nám ukázal, jak čist Jeho Slovo a jak si je pro sebe máme osobně přivlastňovat. Naše sbírání začíná tím, že Boží slovo čteme nebo slyšíme. Ale „klasy“ leží na zemi. Když se osobně nenamáháme, abychom rozuměli Božímu slovu, nepřejdeme k ničemu. Povrchní čtení Bible nebo jen poslouchání na půl ucha, nás nepřivede dále.

Jsou to jednotlivé klasy, ne snopy. Pro každý klas se člověk musí sehnout. Je potřebná píle a vytrvalost, abychom našli dostatek duchovní potravy pro sebe samé, a potom, tak jako Rut, mohli něco dát dále druhým.

Avšak sebráním klasů nebyla práce Rut ještě ukončena. Večer musela sebrané klasy ještě „vymlátit“, to znamená oddělit zrníčka od jejich obalů, aby je mohla požívat jako potravu. Z toho se učíme, že nestačí Boží slovo čist a všeobecně mu rozumět. Přečtené slovo se stane pokrmem pro naše duše teprve tehdy, když je použijeme na svou osobní situaci a na své potřeby.

Ten, kdo chce růst a zároveň být pro druhé požehnáním, nemůže jinak, než vynaložit snahu. Avšak radost a odměna vyváží každé zřeknutí se a každou námahu.

I však milováním věčným miluji tě, pročež ustavičně činím tobě milosrdenství.

Jeremiáš 31,3

Věřící, přenes se v představách k začátku, než byla nebeská tělesa postavena do prostoru, k chvíli, kdy začal čas a Bůh přebýval ve vznešené samotě sám. Uvědom si, že i tehdy myslel na tebe a že Jeho myšlenkou byla láska! Náš verš se obrací k Izraeli, ale můžeme ho s užitkem použít na nás.

Přemýšlej o **svrchovanosti** Boží lásky. Nepřitáhl nás k Sobě pro něco v nás, kvůli něčemu z naší ubohé zemské lásky nebo kvůli nějaké předzvěděné dobrotě na naší straně. Milost je důvodem pro všechno, co On učinil. Jeho láska byla od začátku nekonečná láska. Láska stvoření tu byla včera, a zítra možná zmizí, ale Boží láska nikdy nepřestane.

Chtějme uprostřed nedůvěry svých pochybujících srdci s jejich proměnlivými pocity s rozkoší zvažovat tuto vzácnou myšlenku. Zde je dlouhá linie nepřerušené lásky, týkající se minulosti a budoucí věčnosti. Přemýšlejme o té obdivuhodné skutečnosti, že na samém počátku měl na mysli naše budoucí štěstí a nebeské požehnání. Myslel na to, co s námi učiní! Táhne nás mravní mocí kříže: „*A já, budu-li povýšen od země, všechny potáhnu k sobě. (To pak pověděl, znamená, kterou by smrtí měl umřít.)*“ (Jan 12,32-33) Jeho vůlí je, „*aby ukázal ve věku budoucím nepřevýšené bohatství milosti své a dobroty své k nám v Kristu Ježíši*“ (Ef. 2,7). Chtějme všichni říci: Táhni mne, Pane, a poběžím za Tebou. Ukazuj Svou přívětivost uloženou a zjevenou ve Tvém drahém Synu. Způsob, abych Ho a Tebe miloval, protože Ty jsi nejprve miloval, tolik miloval, mne.

J. R. MacDuff, TLIN, 18/10/2014

Bylo s ním zle nakládáno, ale On se sklonil a neotevřel svá ústa, jako beránek, který je veden na zabití, a jako ovce, která je nemá před svými střížci; a neotevřel svá ústa.

Izaiáš 53,7 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (7)

Představme si: Boží Syn přichází jako zaslíbený Mesiáš ke Svému lidu. Jeho osobní důstojnost nelze předčit. K tomu přistupuje, že „přijal zajisté od Boha Otce čest a slávu“ (2. Petra 1,17). Tak byl „vzdvížen“. A co prožil potom? Bylo „jím hozeno“ (Žalm 102, 11), to znamená, že byl vystaven odporu a krutosti lidí. „Moc temnosti“ zuřila proti „Světlu světa“.

Stvoření se provinila na svém Stvořiteli, který jim ještě krátce předtím ukázal, že Jemu stačí slovo – a celý zástup vojska padne k zemi. Avšak On se sklání a před Svými žalobci mlčí. Nechce se bránit, nýbrž předává se Tomu, který spravedlivě soudí: *„Tak jsem, jako člověk, který neslyší, a v jehož ústech není žádného odporu. Nebo na tě, Hospodine, očekávám, ty za mne odpovíš, Pane, Bože můj.“* (Žalm 38,15.16)

Když Pán Ježíš visel na kříži, promluvil sedm krátkých vět. Ty se neobracejí ke zlým lidem, kteří Ho tam obklopovali. Avšak jednou se Spasitel dotýká zlého jednání od lidí a modlí se: *„Otče, odpust jim, neboť nevědí, co činí!“* (Lukáš 23,34) To byla odpověď trpícího Božího Beránka na nestoudné počínání lidí. Jaký paprsek lásky tu proniká to hluboce černé pozadí!

To tedy jsou ty první tři hodiny výjevu ukřižování: křičící zástup lidí a mlčící Kristus. Výjev v posledních třech hodinách, o kterém podává zprávu 22. Žalm, vypadá zcela jinak: volající Spasitel a mlčící Bůh (verš 2). Oba výjevy se nás hluboce dotýkají.

DHIN,23/7/2017

Uděláš sedm jeho lamp... a budou osvětlovat prostor před ním. Také kleště a pánvičky na uhlíky k němu budou z čistého zlata.

2. Mojžíšova 25,37-38 – ČSP

Svícen, umístěný ve vnější svatyni stánku, byl zhotoven celý ze zlata, tažený z jednoho kusu, mající střední stonek a šest větví, aby nesly jeho sedm lamp. Zlato mluví o Boží slávě, jak je zjevena ve velebené Osobě Pána Ježíše, nejvyššího Udržovatele všeho světla. „Olej pro světlo“ je zmíněn jinde a my víme, že je předobrazem moci Ducha Božího.

Mluví se zde také o zlatých kleštích a zlatých pánvičkách, ale nejzajímavější je, že věci, které je činí nezbytnými, vůbec nejsou zmíněny, to jest knoty. Důvodem je bezpochyby to, že tato kapitola ve 2. Mojžíšově knize dává všechen důraz na to, co je zlaté – co je cele božské. Vskutku, i světlo samé nebylo prostě proto, aby osvětlovalo svatyni, ale prvotně aby svítilo na svícen. Je to Kristus sám, kdo má být předmětem ukázání.

Knoty nemluví o tom, co je božské, neboť musejí být každý den zastříhovány kleštičkami. Knoty proto představují věřící, kteří mocí Ducha Božího mají výsadu, aby svítili pro Pána Ježíše a nesli vzácné svědectví o Jeho Osobě. Jaká čest nám je dána! Ale můžeme svítit dále, jen když jsme pravidelně zastříhováni kleštičkami. To zahrnuje, že jsme v přítomnosti Pána Ježíše, abychom Ho nechávali jednat s tím, co už bylo spáleno, neboť to, co není odstřihnuto, bude působit jen nejasnost a dým. Jen když čekáme na Něho, budeme obnovovat svou sílu k nesení nového, jasného svědectví o našem Pánu.

Pánvičky nám připomínají, že On bude pamatovat na to, co každé Boží dítě učinilo v Jeho jménu. Ale pro nás je dobré, abychom se nyní tímto nezaměstnávali, ale soustředili se na zjevení Jeho slávy.

L. M. Grant, TLIN, 20/10/2014

Zdali není jeden otec všech nás? Zdali Bůh jeden nestvořil nás?

Malachiáš 2,10

Kdo vyznává Syna, má i Otce.

1. Janův 2,23 – ČSP

Bible nám na mnoha místech představuje Boha jako Otce. Avšak charakter vztahu dítěte k otci není v žádném případě tentýž. V knize Malachiáše je Bůh jako Stvořitel, jako původ všeho lidského života, nazván také otcem. Také ve vztahu k izraelskému lidu v jeho celku je Bůh Otec: On si tento lid celkově utvořil a zvláště se o něj staral. Avšak teprve v Novém zákoně poznáváme Boha jako osobního Otce každého jednotlivého věřícího.

Pán Ježíš říká v modlitbě ke Svému Otci: „*Oznámil jsem /zjevil jsem/ jméno tvé lidem, které jsi mi dal ze světa.*“ (Jan 17,6) Předtím se nikdo nemohl v tomto zcela osobním smyslu těšit ze vztahu k Bohu jako k Otci. A Kristus po Svém vzkříšení říká Marii: „*Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, a k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ (Jan 20,17)

Tento nově zjevený, nejvyšší vztah nás lidí k Bohu Otci, je založen na výkupném díle našeho Pána Ježíše, na Jeho smrti, Jeho vzkříšení a na Jeho nanebevstoupení. Je s Ním nerozlučně spojen. „*Každý, kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce.*“ (1. Janův 2,23 – ČSP) Tím jsou z tohoto vztahu vyloučeni všichni, kteří Boha snad rádi přijímají jako milujícího Otce, ale s Pánem Ježíšem nechtějí mít nic společného.

Když věříme v Pána Ježíše, radujeme se z tohoto přímého vztahu k Bohu Otci, „*neboť sám Otec miluje vás, protože jste vy mne milovali a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel*“ (Jan 16,27).

DHIN,13/5/2017

Ještě pak máje jediného syna milého, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ustydnou se syna mého. Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tento jest dědic; pojdte a zabijme jej, a bude naše dědictví.

Marek 12,6-7

Národ stále více ukazuje, jak člověk pod odpovědností selhal. Ale je tu poslední test, aby se vidělo, zda je možné působit na srdce člověka. Je tu Syn – milovaný Syn – Ten bude poslán, a jestliže je u vinařů jiskřička dobroty, jistě si budou Syna vážit.

Příchod Syna zjevil skutečný stav srdce člověka. Izrael by rád měl království bez Krista a pohané by chtěli mít svět bez Boha. A jako to bylo s vůdci Izraele: „*Tento jest dědic; pojdme a zabijme jej,*“ ve dnech Pána, tak tomu je dnes s celým světem. Je stále více vidět vůle člověka vyloučit Boha z Jeho vlastního světa. Evolucionisté by chtěli vyloučit Boha z Jeho stvoření; politikové by chtěli vyloučit Boha z vládnutí a modernisté by chtěli vyloučit Boha z náboženství.

Zde je nám tedy dovoleno vidět pravý charakter těla, které je v nás. Umí být vlastenecké a sociální a náboženské, ale je-li mu dovoleno, aby jednalo svým vlastním způsobem, chce zabít Krista a vyvrhnout Ho ven ze světa. **Kristus** – Kristus takový, jaký byl zjeven, (neboť tělo umí dokonce i vynalézt Krista podle svých vlastních představ) – je skutečný test, a dokazuje, že jakkoli je občas krásná vnější tvářnost těla, u kořene je vždy naprosté protivění se Kristu.

Je-li dotčeno svědomí, ale není dosaženo srdce, člověk je pouze zmatený. Takto zlí lidé hledali, jak by Ho jali, ale pro tu chvíli jim v tom zabránila pouhá politika, neboť se báli lidu. „*A nechavše ho, odešli pryč.*“ (v. 12) Jak beznadějný je stav těch, kteří se dobrovolně obracejí zády ke Kristu a odcházejí pryč.

H. Smith, TLIN, 24/10/2014

Byl vyňat z úzkosti a ze soudu. A kdo vysloví jeho rod /pokolení/? Neboť byl vyťat ze země živých: Pro přestoupení mého lidu ho stihl trest.

Izaiáš 53,8 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (8)

Existovala v lidské historii někdy taková justiční vražda, jako tehdy v Jeruzalémě? Ježíš Kristus, ten Spravedlivý, byl odsouzen tak nespravedlivým způsobem, že celý soudní proces byl jedním jediným porušením zákonů. Bůh nakonec nemohl déle přihlížet. Vzal Svého Syna z dosahu těchto převrácených soudců. Vzal Jej pryč. Být vyňat, pro Krista ovšem neznamenalo být osvobozen! Ne, znamenalo to: vyňat, aby zemřel.

V otázce: „*Kdo vysloví jeho rod?*“ vyjadřuje Bůh Svou nelibost nad Ježíšovými současníky. Generace, která si celou svoji nenávisť vylévala na Božím Synu, nemá už být jmenována; nemá žádnou budoucnost (srv. s Žalmem 1,6; 16,4). Vložila na sebe velkou vinu, když svého Mesiáše „vyťala“.

Ta řeč je velmi obrazná: Vytětí je vědomé jednání, často také velmi bolestivé a rovněž žádný přirozený pochod. A tento obraz používá Duch Boží pro smrt Pána Ježíše. Jak nehorázně mučivá byla Jeho utrpení na kříži a jak pro Něho bylo nepřirozené, aby zemřel. On měl život sám v Sobě – a přesto byl vzdálen ze země živých!

Na konci našeho denního verše se mění pohled od soudu lidí k Božímu soudu: Bůh trestá Krista „*pro přestoupení mého lidu*“. Přitom se jasně ukazuje: Jeho Syn je naprosto nevinný; Jeho stihne trest jen zástupně, trest, který si zasloužili **druzí** – nesl i **můj** trest!

DHIN,30/7/2017

Povstal jiný věk po nich, kteří neznali Hospodina, ani skutků, které učinil Izraelovi: Tedy činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, a sloužili modlám, opustivše Hospodina Boha otců svých, který je vyvedl ze země Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy těch národů, kteří byli vůkol nich, a klaněli se jim: pročez popudili Hospodina. Nebo opustivše Hospodina, sloužili Bálovi i Astarotům.

Soudců 2,10-13

SOUDCI IZRAELE (1)

Kniha Soudců začíná sděleními, týkajícími se selhání izraelského lidu ve službě Pánu po smrti Jozue. Jednota, kterou ukazovali, když následovali Jozuu (v mnoha ohledech obraz Pána Ježíše), už nebyla zřejmá. Každé pokolení dostalo přidělené dědictví, ale nyní jedno pokolení za druhým zklamalo v tom, aby vyhnali zbylé obyvatele země. Čteme velmi málo o tom, že by pokolení hledala Pána, aby obdržela vedení nebo aby spoléhala na Jeho pomoc. Spíše je kniha charakterizována tím, že každý činil, co bylo dobré v jeho vlastních očích. Když dovolili původním národům, aby zůstaly opevněny v různých městech v zemi, byl Izrael vystaven modlám a zlým cestám těchto pohanů. Bůh ve Svě svrchované moudrosti přikázal Izraeli: *„Z měst pak lidu toho... žádné duše živiti nebudeš, ale dokonce vyhladiš je... aby vás neučili činiti vedle všech ohavností svých, které činí bohům svým, i hřešili byste proti Hospodinu Bohu svému.“* (5. Mojžíšova 20,16-18) Izrael neposlechl Boha a shledal, že důsledky neposlušnosti jsou těžké. Je zásadně důležité plně poslouchat Boží naučení, která nám dává ve Svém Slovu. Pravá poslušnost plyne z opravdové lásky k Pánu. Částečná poslušnost a kompromis vznikají a také jsou výsledkem nedostatku lásky k Pánu a obracení se pryč od Jeho Slova.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 23/10/2014

Mluví-li kdo, mluv jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, které jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Ježíše Krista, který má slávu a císařství na věky věků. Amen.

1. Petra 4,11

Anglický admirál Foote jednou zakotvil v Bangkoku, hlavním městě Thajska. Tam pozval krále a jeho hodnostáře k jídlu na palubě své lodi. Jakmile byli hosté u stolu, sepal ruce a děkoval Bohu, tak jak byl zvyklý činit před každým jídlem. Nato král udiveně řekl: „Myslel jsem, že se tak k Bohu obracejí jen misionáři.“ – „To je pravda,“ prohlásil admirál, „ale každý křesťan je misionář.“

Dobrá odpověď! Tento úkol z úst Pána samého spočívá v tom, abychom před celým světem o Něm vydávali věrné svědectví. „*Budete mi svědkové,*“ řekl Pán Ježíš, „*až do posledních končin země.*“ (Skutky 1,8) To jsou poslední slova, která řekl Svým učedníkům krátce předtím, než je opustil.

Apoštol Petr říká o tomto krásném a důležitém úkolu: „*Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěštovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy v přelivné světlo své.*“ (1. Petra 2,9)

Křesťané mají poukazovat na Pána Ježíše svědectvím celého svého života a nejen svými slovy. Pak mohou lidé vidět Krista, jak žije ve věřících. Jak velká je cena tohoto živého a viditelného křesťanství! A jaké požehnání s sebou přináší takové svědectví, když je pokorné, ale vytrvalé!

DHIN,2/8/2017

Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasněť obličej svůj nad námi. Sélah.

Žalm 67,2

Modlitba za požehnání

Tento Žalm začíná krásnou modlitbou, žádající Boha o Jeho milost a o požehnání Jeho lidu. Je to milé připomenutí toho, že *„všelike dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sestupující od Otce“* (Jakuba 1,17). Náš Pán Ježíš sám řekl: *„Zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dá vám.“* (Jan 16,23) Kéž jsou naše srdce povzbuzena k tomu, aby se modlila a prosila za tyto dobré a dokonalé dary, které my, Jeho lid, tak velmi potřebujeme. Kéž se modlíme za pomoc k zachovávaní Jeho Slova nejen v naší mysli, ale i v našem srdci, abychom podle Něho chodili. Kéž se modlíme, aby to bylo konáno z prosté lásky k Němu, ne jako nějaký zákon, ale prostě jako to, co se Jemu líbí. Prosme, aby naše rty mluvily a zpívaly o Něm, aby se naše srdce zaměstnávala Jím a aby Ho naše jednání oslavovalo. Modleme se za své rodiny, aby byly zaměřeny na Něho a rostly v Něm. Modleme se, abychom byli Jeho živým vyjádřením pro své manželky /manžele/, své děti, své příbuzné, tak aby On byl skrze nás zveličen!

Modleme se za Jeho Shromáždění, abychom měli ve svých srdcích Jeho starostlivost o všechny ty Jeho, které tolik miloval, že za ně dal Svůj život. Potom prosme také Otce, aby vyslal dělníky na žeň a způsobil, abychom viděli Jeho očima potřeby mezi Jeho lidem a mezi ztracenými dušemi. Kéž nás Duch Boží vede, abychom mohli mít čistá srdce a byli nádobami k Jeho cti, pro Jeho užití, ať už je to cokoli. Když prosíme za taková požehnání, náš Bůh a Otec nám je dá, neboť On je Ten, jenž odměňuje ty, kteří Ho hledají. *„Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem hojněji, než my prosíme anebo rozumíme... Tomu buď sláva!“* (Efezským 3,20-21)

22. listopad

I udeřil jeden z nich služebníka nejvyššího kněze, a uťal ucho jeho pravé. A Ježíš... dotek se ucha jeho, uzdravil jej.

Lukáš 22,50.51

Typický Petr, mohli bychom si myslet. Druzí učedníci se Pána alespoň zeptali: „*Pane, budeme-li bít mečem?*“ (v. 49) Petr naproti tomu – v Janu 18,10 je jmenován jménem – dlouho neváhá a udeří. Vzpomeňme si: Jeho Pán, kterého miloval, měl být zajat! Je jasné, že tady nechtěl nečinně přihlížet.

Později tentýž Petr píše ve svém Prvním dopisu o svém Pánu: „*..., kterýžto, když mu zlořčili, nezlořčil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, který spravedlivě soudí.*“ (1. Petra 2,23) Jaká proměna! Tu si naplno uvědomil, že Pán Ježíš, Syn živého Boha, bez protiřečení strpěl vše, co Mu hříšníci činili, a předával se Svému Bohu.

Jak muselo Petra zahanbit, když Pán ihned uzdravil ucho toho služebníka! U Krista nebyl žádný pocit msty. Naopak, opět uvedl do pořádku, co Jeho učedník v nadměrné tělesné horlivosti způsobil. Petr se tehdy ještě tak dobře neznal. Ačkoli ho Pán varoval, nechtěl věřit, že Jej už tak velmi brzy zapře.

Jak milostivý je Pán, že selhání Svého učedníka před světem „spravuje“! Možná že jsme už také spontánně a nerozmyšleně jednali, přestřelili jsme a udělali škodu. Anebo jsme druhé lidi, možná dokonce i věřící, nechtěně zranili! A také pak byl náš věrný Pán připraven v milosti toto napravit, uzdravit a ovázat.

DHIN,3/8/2017

I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské.

Zachariáš 14,4

Poslední kapitola Zachariáše živě líčí návrat Pána Ježíše v moci a majestátu a jmenuje přímo místo, kde se Jeho nohy poprvé opět dotknou země – Olivetskou horu, místo, kde naposled stály, když měl před téměř 2000 roky opustit svět (Skutky 1,9-12).

Návrat Pána Ježíše Krista do Jeruzaléma způsobí rozsáhlé změny. Nejen pro to město, pro Judu a pro Izrael, ale pro všechny národy a lidi země. Jeho první příchod a učení, které zanechal, způsobily velké mravní výsledky v některých částech světa, ale Písmo nikdy neřeklo, že celý svět jimi bude obrácen. To, že dojde k celosvětovým změnám, je předpověděno pro Jeho druhý příchod. Nejprve bude jednat s Jeruzalémem; a z tohoto středu bude vyzařovat požehnání a pořádek přes celou zem, a všechny národy uznají Krále, jehož trůn tam bude postaven.

Právě v tom městě, kde při Svém prvním příchodu strpěl tolik urážek, Mu bude vzdávána čest a sláva. Na místě, kde se Mu posmívali, bude znít Jeho chvála. V Jeruzalémě, kde byl písničkou opilců a posměchem, bude uctíván a vážen. Ano, tam, kde ho bičovali, bili, plili na Něho, vytrhávali mu vousy z tváře a křičeli: „*Pryč s Ním! Ukřižuj Ho! Ukřižuj Ho!*“ – tam Mu budou prokazovat poslušnost, službu, děkování a poctu, když budou volat: „*Požehnané jméno slávy jeho na věky.*“ (Žalm 72,19) Tam, kde ho kdysi odsoudili na smrt, řeknou: „Ať žije Král navěky!“ Tam, kde Ho vydali národům k ukřižování, budou národy přicházet, aby se Mu klaněly. On, jenž byl kdysi opovrhovaný a zavržený, bude potom ode všech vyvýšený a oslavovaný.

H. J. Vine, TLIN, 28/10/2014

I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, co jsi připravil, čím bude?

Lukáš 12,20

Příběh o bohatém rolníkovi je mnoha čtenářům Bible dobře známý. Je to vážná řeč ke každému, kdo svůj život ještě nedal do pořádku a ještě nepřijal Pána Ježíše jako Zachránce. Ale obsahuje zároveň důležité lekce pro učedníky Pána. Ukazuje nám nejmeně tři omyly, jimž každý z nás může snadno padnout za oběť, a je jedno, zda máme „mnoho“ nebo „málo“ statků:

První omyl: Peníze a bohatství skýtají bezpečí. Udělat materiální opatření je jistě rozumné a nikoli převrácené. Ale nezapomínejme přitom, jak snadno „mol a rez“ – pro nás dnes například inflace nebo eurokrize – mohou rychle pohltit naše domnělé zabezpečení. Jistota a bezpečí nejsou v penězích, nýbrž někde jinde: u našeho Pána.

Druhý omyl: Majetek a bohatství přinášejí duši klid a odpočinek. Věřit tomu je více než naivní. Pán Ježíš nemluví jen o „molech a rzi“, kteří kazí majetek, nýbrž i o zlodějích. Čím více majetku někdo má, tím větší bdělost je nutná. Pravý pokoj a pravý odpočinek pro duši najdeme opět jen u Pána Ježíše.

Třetí omyl: Někdy bude mít člověk dost. Už úsloví říká: „Čím více má, tím více chce.“ Lidé, kteří přemýšlejí a žijí jako ten bohatý rolník, skutečně nemají nikdy „dost“. Kruh, ve kterém se pohybují, se bude otáčet stále rychleji, a nakonec se všechno otáčí jen kolem vlastního „Já“. Tak tomu bylo i u toho bohatého rolníka. Myslel jen na sebe a ne na druhé. „Dost“ neobdržíme od peněz, ale jen od našeho Pána.

DHIN, 5/8/2017

Hospodine Bože zástupů, navrať /obnov/ nás zase, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.

Žalm 80,20

Azaf zde oznamuje toužebné přání zbožných lidí v Izraeli, aby Bůh zasáhl a vstoupil mezi ně a ničivé výsledky jejich vlastní neposlušnosti. Nemohli odvrátit to, aby byli syceni chlebem pláče (v. 6) a trpěli pohanění od posměchu svých nepřátel (v. 7). I my, když zvolíme svou sobeckou cestu v neposlušnosti Boha, shledáme, že nemáme sílu, abychom se zotavili od bolestivých následků své pošetilosti. Je jen jeden zdroj pomoci. Třikrát je zde Bůh žádán, aby dal zasvítit Svě tváři. Poprvé je osloven: „*Ó Bože!*“ (v. 4); potom: „*Ó Bože zástupů!*“ (v. 8); a nakonec: „*Hospodine, Bože zástupů!*“ (v. 20). Jako Bůh je nekonečně vysoko ve vynikajícím majestátu a věčné nadřazenosti. Jako Bůh zástupů je Ten, jehož síly jsou nádherně veliké v protikladu k slabosti malého ostatku Izraele. Jako Hospodin, Bůh zástupů však je Ten, jenž se v nesrovnatelné milosti Sám ztotožnil ve vztahu smlouvy s tím nehodným národem. A na tomto základě je učiněna konečná žádost. Nebyla tu žádná záře, když seděl nad (mezi) cherubíny v chrámu (v. 1). Přebýval v husté tmě. A přece, jestliže má být Izrael zachráněn, musí Bůh způsobit, aby Jeho tvář zářila. Jak nádherné je, že na to v naší době máme odpověď: „*Bůh zajisté, který rozkázal, aby se z temnosti světlo zablesklo, ten se osvítil v srdcích našich k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.*“ (2. Korintským 4,6) Zde je ten velký Obnovitel, Jeho tvář září dnes pro všechny, kteří chtějí vzhlednout a uznat Ježíše za „Hospodina, Boha zástupů“. Když budou procházet hrůzami svého velkého soužení, srdce mnohých v Izraeli bude probuzeno k tomu, aby volali v pravé víře k Hospodinu, Bohu zástupů. I oni budou zachráněni zasvícením požehnané tváře Ježíše nad nimi.

Určili jeho hrob u bezbožných; ale u bohatého byl ve své smrti, protože se nedopustil žádného bezpráví a v jeho ústech nebyla lest.

Izaiáš 53,9 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (9)

Hned od Ježíšova narození bděl Bůh nad tím, aby Jeho Synu byla zde na zemi vzdávána čest, která Mu náleží. Král Herodes Ho například chtěl nechat zabít. Ale Bůh se postaral o to, aby přišli mágové a klaněli se Mu. Když jeden farizeus Ježíšovi, svému hostu, odmítl prokázat zdvořilost, poslal Bůh ženu, která Jeho Synu pomazala nohy (Matouš 2,1-12; Lukáš 7,36-50).

Když vůdcové lidu odsoudili Ježíše k smrti a ukřižovali Ho mezi dvěma zločinci, naplnilo se proroctví: „*A s nešlechetnými počten jest.*“ Avšak Bůh dal skrze jednoho z těch dvou zločinců dosvědčit: „*Tento nic nenáležitého neučinil.*“ (Lukáš 22,37; 23,41)

Ohledně místa Ježíšova hrobu měli Jeho nepřátelé také své úmysly. Měl být s bezbožnými. Chtěli snad Spasitele někde zahrabat? Možná. Ale Bůh zasáhl. Poté, co ho voják bodl kopím, se už žádný nevěřící nesměl dotknout Ježíšova těla. Bůh byl bezvadným jednáním Svého Syna uprostřed vši nepravosti tak velmi poctěn, že Jej nyní dal ctihodně pohřbít. Bohatý Josef z Arimatie si dal vytesat novou hrobku a do ní položili Ježíšovo tělo – zavinuté do čistého, jemného Iněného plátna (Mat. 27,59.60).

Tak Bůh poctil Svého Syna. A přece nezůstal Pán slávy ušetřen toho, aby „za všechno okusil smrti“ (Židům 2,9). Jak hrozná pro Něho byla ta smrt, naznačuje hebrejský text. Vlastně tu je napsáno: „*U bohatého byl ve svých smrtích.*“ Množné číslo vyjadřuje mučivý způsob Jeho smrti. Jaká je naše odpověď na Jeho smrt, kterou pro nás vytrpěl?

DHIN,6/8/2017

Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteří vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich... A když vzbuzoval jim Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcem, a vysvobozoval je z ruky nepřátele jejich po všechny dny soudce; (nebo želel Hospodin nařikání jejich, k němuž je přivodili ti, kteří je sužovali a utiskali.) Po smrti pak soudce navracejí se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanějíce se jim; nic neulevili ze skutků jejich zlých a cesty jejich převrácené.

Soudců 2,16,18-19

SOUDCI IZRAELE (2)

Smutný příběh Izraele pokračuje. Bůh nám v souhrnu říká, jak opakovaně zachraňoval Svůj lid. A přece vysvobození trvalo jen po dobu života soudce, skrze kterého Bůh dal Svému lidu vysvobození, neboť po jeho smrti se Izrael opět vracel zpět k modlám svých pohanských sousedů. V celé této knize nalézáme Boží slitování s Jeho lidem. Miluje jej a nemůže na něj zapomenout. Jeho ucho je obráceno k jejich nářku. Jejich stav se stále zhoršuje. Navenek, jak v této knize jdeme dále, jsou jeho vysvoboditelé silnější a silnější. Ale když se na ně díváme na jednoho po druhém, jejich mravní a duchovní síla klesá. A přece muži, o nichž bychom pochybovali, že byli věřící, jsou vyjmenováni v Božím čestném seznamu víry v Židům 11 – a je to Jeho ocenění, které platí, ne naše! Písmo nám stále znovu ukazuje cenu dobrého vedení. Můžeme děkovat Bohu za dobré vůdce, kteří, slovy Epištoly Židům 13, nám mluvili slovo Boží, a kteří bdí nad našimi dušemi jako ti, kteří mají vydávat počet. Kéž jsme jim poddáni a posloucháme je! Dobrý vůdce nebude nějaký diktátor, ale bude jako apoštol Pavel, který řekl: „*Následovníci moji buďte, jako i já Kristův.*“ (1. Kor. 11,1) Následovat Krista má nejvyšší důležitost! Jeho každý krok přinášel slávu Bohu. A Bůh Ho dal za „*Vůdce a Učitele národům*“ (Izaiáš 55,4). E. P. Vedder, Jr., TLIN, 3/11/2014

Té noci král, nemoha spáti,...**Ester 6,1**

Proč nemohl král Asverus té noci spát? Protože mu v tom zabránila ruka Všemohoucího! Bůh chce pro Svůj milovaný lid činit velké věci. Proto připravuje králi noc bez spánku.

V celé knize Ester se Boží jméno neobjevuje ani jednou – a přece vše nese Jeho rukopis. Také všední věci ukazují na Boží jednání, „divné a zázračné“ (Izaiáš 29,14).

Lidské oko snad nemůže Boží cesty rozeznat, ale víra dokonce ví, kam vedou. Satan kuje plány, avšak Bůh stojí nad nimi. Každý pohyb nepřítele je jen článek v řetězu divů a událostí, jimiž Bůh vykonává Své milostivé úmysly se Svým lidem. Tak tomu bylo, tak tomu je, a tak tomu bude vždy! V Boží ruce Satanova lest a pýcha člověka jsou jen nástroje k uskutečnění Jeho plánů. Bůh působí sice za kulisami, ale má kontrolu nad každým kolečkem a každým šroubkem v mocném soustrojí dějin. Lidé nemusí Boha znát nebo uznávat – ale víra naproti tomu vidí Jeho ruku, důvěřuje Jeho Slovu a očekává Jeho východisko.

Král nemůže spát. Co dělá? Žádá, aby mu byly čteny kroniky jeho království. Zvláštní pomůcka pro usínání! Avšak v této knize je velmi konkrétní zpráva o velmi konkrétním Židu (kap. 2,23) – a na toho má být král nyní upozorněn. „*Rada má se koná, a vše, což mi se líbí, činím.*“ (Izaiáš 46,10) Tak je kniha Ester skutečně působivá kniha: Dozvídáme se o Božím plánu, vidíme zároveň pýchu člověka – a cítíme sílu víry.

DHIN, 7/8/2017

Řekl pak jim: Kterak praví Krista býti synem Davidovým? A sám David praví v knize žalmů: Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, až položím nepřátele tvé v podnož noh tvých? Poněvadž David jej Pánem nazývá, i kterak syn jeho jest?

Lukáš 20,41-44

S prostotou a čistotou moudrosti Pán Ježíš umlčel otázky předních kněží, zákoníků a saduceů. Nyní se ptá On sám a klade otázku, jejíž důsledky jsou naprosto zásadní, a oni nejsou schopni odpovědět, i když by na ni měli znát odpověď ze svých Písem Starého zákona. Proč zákoníci říkali, že Kristus, Mesiáš, je Davidův Syn, i když David sám v Žalmu 110,1 jasně nazývá Mesiáše „mým Pánem“? Nemohlo být pochybností o použití tohoto Písma a zákoníci to nemohli popřít, a přece neměli odpověď.

Vzácná skutečnost je, že obojí je pravda: On je nejen „*rod Davidův*“, ale také „*kořen Davidův*“ (Zjevení 22,16). Jako Člověk je Davidův Syn, ale jako Bůh je Davidův Pán. Ačkoli jako Člověk přišel z Davida, tu přece, protože je Bůh nade všechny, je stejně tak pravdou, že David přišel z Něho. Jistě je Jeho věčná sláva jako Boha daleko důležitější, a přece ji zákoníci přecházeli a ignorovali. Tatáž tragická nevědomost se opakuje dnes i u mnohých, kteří tvrdí, že jsou křesťané. Uznávají, že Ježíš je skutečně velký člověk, ale zapomínají (a v mnoha případech dokonce i tvrdě popírají), že On je Bůh zjevený v těle. Pánova otázka by měla poohnout každou duší, aby si uvědomila, že se potřebuje učit z Božího slova. Jestliže Kristus je Davidův Pán, jak je potom jeho Synem? Necht' lidé vážně přemýšlejí o této otázce.

L. M. Grant, TLIN, 14/12/2014

Neboť tak jako skrze neposlušnost jednoho člověka byli mnozí uvedeni do postavení hříšníků, tak jsou také skrze poslušnost jednoho mnozí uvedeni do postavení spravedlivých.

Římanům 5,19 – přel.

POSTAVENÍ A STAV (1)

Velkolepé stavby ze staré doby mohou vzbuzovat náš obdiv. Jejich architektura přetrvala staletí a je jakoby nadčasová. A přece potřebují správce, kteří se stále starají o udržování jejich dobrého stavu. Tvar a velikost, za to vděčí staviteli; praktický stav je každodenním úkolem správce. Podobně tomu je s postavením a **praktickým stavem** věřícího.

Biblický pojem **postavení** označuje pevný vztah, který se jednáním dotyčného ani žádnými vlivy nemění. Člověk, jako potomek padlého Adama, je hříšník jako jeho praotec. Stojí před Bohem jako hříšník a vlastní silou na tom nemůže nic změnit. Když ale uvěří v Pána Ježíše – a jen tehdy – přestupuje v duchovním vztahu k jiné rodině, jejíž Hlavou je Kristus. Tak změnil své „postavení“. „V Adamovi“ byl a zůstával hříšníkem; na tom všechny snahy nemohly nic změnit. „V Kristu“ se stal „spravedlivým“, a také na tom se jeho jednáním nic nezmění.

Slavné postavení věřícího na základě díla na Golgotě je velké téma, zvláště v Dopisech apoštola Pavla. Věřící je uschopněn „*k účasti na dědictví svatých ve světle*“, je Bohem přenesen „*do království Syna jeho lásky*“ (Koloským 1,12.13) a je „svatým knězem“ (1. Petra 2,5; Zjevení 1,6). Boží slovo o tom říká ještě mnohem více. Chtějme si to vyhledat!

DHIN,9/8/2017 – dokončení pozítří

1. prosinec

I vstoupil na horu, a povolal k sobě těch, kterýchž se jemu vidělo, i přišli k němu. I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, a aby je poslal kázati.

Marek 3,13-14

Poněvadž Pán vložil do našich srdcí lásku, která odpovídá Jeho lásce, vyplývá z toho, že si budeme přát sloužit Jemu. Je to velká věc, vidět způsob, jakým nás Pán připravuje pro Svoji službu.

V Marku 3 Pán povolává Svě učedníky, ale vidíme, že je až do šesté kapitoly nevysílá. Toto mezilehlé období tráví s Ním. Je velmi důležité všimnout si, že je povolal k Sobě, aby byli s Ním a aby je mohl vyslat ke kázání. První věc je, aby byli s Ním. Jsem si jist, že budete souhlasit s tím, že všechno závisí na tom, abychom byli s Pánem Ježíšem Kristem. Jak jinak bychom Mu vůbec mohli sloužit tak, aby se Mu to líbilo?

Vidíme zde Jeho svrchované povolání. My jsme Ho nehledali; On hledal nás. My jsme si Ho nežádali; On nás povolal. My jsme si Ho ne zvolili; On si nás vyvolil a On řekl Svým učedníkům v Janu 15: *„Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo.“* (verš 16) Velebena buď Jeho jméno! On měl právo nás vyvolit a povolat nás. Není On Pánem všech? Ano! Kéž je opravdovým přáním našich srdcí uznávat, že On je Pánem všech. On pro Sebe získal právo povolat nás tou láskou, která se ukázala v tom, že trpěl na kříži. Láska, která snášela ty rány a utrpení pro nás, ano, láska, která za nás trpěla na dřevě, si vyžaduje, abychom Mu byli cele k dispozici. On povolal každého z nás, kteří věříme v Pána Ježíše Krista. Radujme se z toho. Ale nezapomínejme, že první věcí je, abychom byli s Ním.

J. T. Mawson, TLIN, 4/11/2014

Vizte tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří, vykupující čas; nebo dnové zlí jsou.

Efezským 5,15.16

POSTAVENÍ A STAV (2)

Věřící je v Kristu přenesen do postavení, které už nikdy neztratí. To je základ jeho bezpečí. Celý jeho vztah k Bohu je založen na díle na Golgotě. Boží slovo říká: „..., a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží.“ (Efezským 2,8) Za to nemůžeme Bohu dosti poděkovat.

Ovšem nesmíme si to brát za záminku pro to, abychom byli ve svém životě víry nedbalí, abychom se ve vlastnictví těch vysokých výsad líbili sami sobě nebo abychom dokonce ve svém životě trpěli hřích. Jako lidé máme sklon k tomu, abychom si povolovali, jakmile se cítíme jisti. Když tomuto sklonu dáme volnost, pak jsme ve špatném duchovním stavu. Avšak Bůh nechce, aby náš stav byl v rozporu s postavením, do kterého nás povolal. Byla by to pro Něho urážka a zneuznání Jeho daru. I když nemůžeme ztratit své postavení, tu velmi záleží na naší bdělosti a péči o dobrý duchovní stav. Bůh říká: „Svatí buďte, neboť já svatý jsem.“ (1. Petra 1,16) Jen tak můžeme odolávat zlým věcem kolem sebe a ve svém životě oslavovat Boha.

Náš duchovní stav – ať dobrý nebo špatný – určuje tedy v každé době naše chování. Přitom je ve hře svědectví o našem Pánu, neboť lidé nesoudí podle našeho postavení, kterému přece vůbec nerozumějí, nýbrž podle našeho chování. Avšak ani my sami nebudeme mít ze svých vysokých výsad a požehnání žádnou radost, jestliže je náš stav špatný. To nechťejme přehlížet.

DHIN,10/8/2017

3. prosinec

A odšed odtud Ježíš, šel k moři Galilejskému, a vstoupiv na horu, posadil se tam. I přišli k němu zástupové mnozí, majíce s sebou kulhavé, slepé, němé, polámané a jiné mnohé. I kladli je k nohám Ježíšovým, a on je uzdravoval... A vzav těch sedm chlebů a ty ryby, učiniv díky, lámal a dal učedníkům svým, učedníci pak zástupu. I jedli všichni a nasyceni jsou.

Matouš 15,29-30; 36-37

V této kapitole vidíme Pána Ježíše na hoře, zaměstnaného službou uzdravování. V Písmu tělesné potřeby často symbolizují duchovní potřeby, jako i v tomto vyprávění. Když Pán seděl na hoře, představoval řízení a moc, kterou má – v tomto případě – k uzdravování mnohých, kteří měli naléhavé potřeby. Předtím v Matoušově evangeliu Pán vykonal taková uzdravení jako znamení, aby ukázal, že On je Mesiáš. Nicméně vůdci Ho zavrhlí (kap. 12). Potom je opustil, aby začal novou službu jako zavržený Král (kap. 13).

I když byl dán stranou, výše uvedené verše ukazují, že Kristus byl připraven pomáhat všem, kteří ve svých potřebách **přicházeli k Němu**. „*Takže se zástupové divili, vidouce, ano němí mluví, polámaní zdraví jsou, kulhaví chodí, slepí vidí. I velebili Boha Izraelského.*“ (v. 15,31) Jak je to krásné, vidíme-li takovouto odpověď! A také dnes Pán působí z nebe a je ochoten pomoci těm, kteří k Němu přicházejí. Je schopen uzdravovat, ale důraz v Jeho přítomné službě je kladen na pomáhání v duchovních potřebách: působit, aby lidé chodili před Bohem, aby je vedl k porozumění a k činění Jeho vůle.

Staral se také o hladové. Sedm chlebů ukazují dokonalé a úplné zdroje, které má pro potravu, a také pro duchovní potravu, stejně jako ryby ukazují na Boží svrchovanou milost. On plně postačuje, jen On může uspokojit.

A. E. Bouter, TLIN, 6/11/2014

4. prosinec

Pakli chodíme ve světle, jako on jest ve světle, obecnství máme vespolek, a krev Krista Ježíše, Syna jeho, očišťuje nás od všelikého hříchu.

1. Jana 1,7

Světlo je Boží podstatná vlastnost. Bůh je světlo sám v Sobě (v. 5). V době Starého zákona bylo toto světlo pro lidi velkou měrou skryté. Truhla smlouvy byla znamením Boží přítomnosti u Jeho lidu. Ale ta stála ve tmě jak ve svatyni na poušti, tak i později v chrámu v Jeruzalémě. Hřích odděloval lidi od Boha; a výkupné dílo našeho Pána ještě nebylo vykonáno. Ba i věřící Starého zákona mohli tehdy Boha poznávat jen částečně.

To se změnilo, když Pán Ježíš přišel na zem. Přišel jako světlo světa. Zjevil Boha. Svou smrtí vytvořil základnu pro to, abychom mohli Boha poznat. Bůh je nyní **ve** světle – je plně zjeven. Když Pán Ježíš zemřel, roztrhla se opona v chrámu odshora až dolů. Nyní proniklo světlo do temné části Božího příbytku, a my dnes smíme se smělou důvěřivostí před Něho vstupovat. Můžeme nyní vést svůj život ve světle.

To patří k postavení každého Božího dítěte. Chodíme ve světle; plné Boží zjevení v Pánu Ježíši nám je nyní k dispozici. Z toho plyne praktický důsledek: Máme navzájem obecnství. Společně tvoříme Boží rodinu a radujeme se z toho.

Toto společenství je založeno na skutečnosti, že krev Ježíše Krista nás očistila od našich hříchů. Celá naše vina je odejmuta, přišli jsme ze tmy do světla. A čím více se zaměstnáváme Pánem Ježíšem a Jeho dílem na kříži, tím více si ceníme světla, ve kterém jsme.

DHIN, 12/8/2017

Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upřímný, boje se Boha, a vystříhaje se zlého... A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Zdali se Job darmo bojí Boha? Zdali jsi ty ho neohradil i domu jeho ...? ... A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v počátku jeho.

Job 1,1.9; 42,12

Satan rozuměl Jobovi. Znal působení té zkažené přirozenosti, kterou zformovala jeho vlastní lež v zahradě Eden. Řekl: „*Zdali se Job darmo bojí Boha? Zdaž jsi ty ho neohradil?... Kůži za kůži, a všecko, co má člověk, dá za sebe samého.*“ (Job 1,9-10; 2,4) A je to vážná a hrozná myšlenka, že nás zná tak důkladně a rozumí zdrojům myšlenek a vůle v nás.

Ale ačkoli Satan tak rozuměl Jobovi, nerozuměl Bohu. Rady milosti jsou nad ním. A kvůli tomu vždy v historii tohoto světa porážel sám sebe, zatím co si myslel, že nad námi získává výhodu. Neboť se musí setkat s Bohem právě v té věci, kterou dělá, a v úmyslu, který plánuje proti nám.

Když se Satan postavil do cesty Adamovi v zahradě, tu se ke svému zmatení setkal s Bohem, a Boží zaslíbení oznámilo jeho vlastní osud (1. M. 3,14-15). Když ponoukal Davida, aby sečetl lid, bylo objeveno Ornanovo humno, a místo, kde se milosrdenství radovalo proti soudu, se stalo místem pro chrám (1. Par. 22,1). Když prosíval apoštoly jako pšenici, dostal odpověď v Ježíšově modlitbě, a místo aby víra zahynula, bratři byli posílněni (Luk. 22,31-32). A nade vše, když se dotkl Pána Ježíše na kříži, právě ta smrt, kterou působil, byla pro něho dokonale vykonanou zkázou (Žid. 2,14).

J. G. Bellet, TLIN, 11/11/2014

Avšak Hospodinu se líbilo jej zbít, nechal ho trpět. Když položí svou duši v oběť za vinu, uvidí semeno, prodlouží své dny; a zalíbení Hospodinovo se bude v jeho ruce dařit.

Izaiáš 53,10

Boží trpící Služebník (10)

Desátým veršem začíná poslední sloka písně o Božím trpícím Služebníkovi. Ten, kdo tu mluví – jsou to věřící Židé v budoucnosti – se nejprve ohlíží zpět: Mesiáš nekonečně trpěl ze strany židovského národa. Oni nesli odpovědnost za Ježíšovu smrt, i když Římané byli částečnými vykonavateli: „*Toho... skrze ruce nešlechtných ukřižovavše, zamordovali jste,*“ říká Petr izraelským mužům. Ale jedním dechem k tomu připojuje: „*vydaného z uložené rady a předzvědění Božího*“ (Sk. 2,23). A byl to Bůh sám, kdo na kříži Svého trpícího Služebníka „*zbil*“.

Jestliže se měla naplnit Boží rada – ať pro zem nebo pro nebe – pak Bůh musel soudit hřích na Svém Synu (Řím. 8,3). Pán Ježíš se musel stát obětí, která Boha nejvyšší měrou oslavila (Jan 13,31). Některé z velikých výsledků této obětní smrti jsou jmenovány v našem verši:

Smrtí Krista nebylo všechno u konce! Kristus jako Vzkříšený bude mít duchovní potomstvo – všechny, kteří osobně přijmou Jeho oběť za vinu.

Kristus byl mrtev a nyní je „*živý na věky věků*“ (Zjevení 1,18).

Poté, co první člověk nedostal své odpovědnosti, je Kristu „*druhému Člověku*“, „*všechno dáno v ruce jeho*“ (Jan 13,3). On Boží radu v každém směru dokoná.

DHIN,13/8/2017

Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let. Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin vysvoboditele synům Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele syna Cenezova, bratra Kálefova mladšího, na němž byl duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský: Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana ...

Soudců 3,8-10

SOUDCI IZRAELE (3) – OTONIEL

Mojžíš soudil Izrael a na radu svého tchána vyvolil „schopné muže“, aby soudili malé záležitosti. Otoniel je první ze soudců, zmíněných v knize Soudců. Předtím získal ruku Axy, Kálefovy dcery, tím, že dobyl město Kariatsefer, které pak přejmenoval na Dabir. To je jediný příklad v knize Soudců, kde Bůh vyvolil osvědčeného válečníka, aby pro Něho dobyl vítězství a stal se soudcem v Izraeli. I když Bůh obvykle užívá „*co jest u světa mdlé, aby zahanbil silné*“ (1. Kor. 1,27), je svrchovaný a pro Svě účely může dobře užít osvědčené nádoby. V každém případě to byl Hospodin, kdo vzbudil zachránce pro Svůj lid! Krátká zpráva, podaná ve verších 5-11, se s malými obměnami opakuje znovu a znovu v celé knize Soudců: Izrael bydlí mezi lidem země, spojuje se s nimi v manželstvích, slouží jejich bohům, činí zlé věci v Božích očích, zapomíná na svého Boha. Boží hněv se rozpálí proti Izraeli. Dovolí některému pohanskému králi, aby je utlačoval. Izrael volá k Pánu. Ten jim vzbuzuje muže, aby je zachránil před jejich nepřáteli a soudil je. Jde do války. Pán jim dává vítězství nad nepřítelem. Země má odpočinutí po několik málo roků. Soudce umírá. Neprobíhá náš život podobným způsobem? My zklameme, Bůh nikoli. Miluje nás. Provází nás kázni. Napraví nás. Cyklus se opakuje.

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 13/11/2014

Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.

O nic nebud'te pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu. A pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Filipským 4,4.6-7

Vždy je snahou nepřítele odvracet srdce a mysl věřících od Krista. Používá k tomu často starosti. Nemusíme je hledat, ony samy na nás dotírají. Jsou jako hejno much, které si na nás ustavičně chce sedat.

Starosti přicházejí většinou ve spojitosti s věcmi, které jsou samy o sobě dobré: s naší rodinou nebo našimi povinnostmi v zaměstnání, ano dokonce i ve spojení s dílem a zájmy Pána. To by mohlo zastřít zlý charakter starostí. Když těmto starostem dáme místo ve svých srdcích, uškodí to naší důvěře v našeho Boha a Otce, který se přece s velkou věrností o nás stará (1. Petra 5,7).

Bůh velmi dobře zná tento osudný sklon v srdci Svých dětí. Jeho Slovo obsahuje proto mnoho pomocných naučení a povzbuzení. I náš dnešní verš je toho příkladem.

Jak bychom se mohli v Pánu radovat, když jsme ovládáni starostmi? Když dáme prostor starostem, takže pochybujeme o Jeho dobrotivosti, pak se naše obavy stavějí mezi nás a Pána a kalí společenství s Ním. Když ale uposlechneme dnešní biblické slovo a učiníme to svým zvykem, pak nás naše starosti jen ženou k tomu, abychom vše, co nám přináší obavy, bez odkladu předložili Bohu. Jeho pokoj bude potom ochraňovat naše srdce a naši mysl. To nám přislíbil.

DHIN,14/8/2017

Nuže nyní, boháči, plačte, kvílice nad bídami svými, které přijdou. Zboží vaše shnilo, a roucho vaše zmolovatělo... Shromáždili jste poklad ku posledním dnům.

Jakuba 5,1-3

Je udivující i zarážející, jak bohatství a prosperita přišly k tomu, že jsou ztotožňovány či vetkávány do látky populárního křesťanství. Ať to je takzvané „evangelium prosperity“, nebo lstivější, ale stejně tak nebezpečné sledování „amerického snu“ – se v pohledu mnohých stalo představitelem křesťanství.

Avšak když se obrátíme k Božímu slovu, shledáme něco zcela jiného. Když Pán Ježíš přišel na tento svět, bylo to obrovské snižení se z nebe k přijetí lidského těla; ale nejen to, On se také „stal chudým“ (1. Kor. 8,9). Jeho rodina byla chudá. Byli Galilejští z Nazareta, kteří dali oběť předepsanou pro chudé (Luk. 2,24; 3. M.12,8). Kristus přišel, aby kázal evangelium chudým, kteří Ho vždy rádi slyšeli. Apoštol Jakub napsal: *„Zdali Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí byli u víře a dědicové království?“* A odsuzuje ty, kteří opovrhovali chudými (viz Jakuba 2,1-9). Jeden verš z knihy Přísloví to shrnuje: *„Kdo utiská chudého, útržku činí Učiniteli jeho.“* (Přísloví 14,31) Jakub jde dále a říká, že když „přijímáme osoby“ (to znamená, že ctíme jednoho člověka a druhého ne, podle jejich finanční situace), **hřešíme**. Máme „pamatovat na chudé“ a neoddělovat je od evangelia (Gal. 2,10). Avšak měli bychom se vyvarovat „sociálního evangelia“, neboť chudé budeme vždy mít s sebou (Mat. 26,11).

Máme být spokojeni s tím, co máme, neboť pravé uspokojení se nalézá v pobožnosti (1. Tim. 6,7-9). Je to vážná věc vidět, že Bůh bude v posledních dnech soudit bohaté, kteří utiskovali chudé. Velcí finanční baroni a obchodníci budou kvílet při příchodu Pána (Zjevení 18,9-15).

Z námahy své duše uvidí ovoce a nasytí se. Svým poznáním můj spravedlivý služebník povede mnohé ke spravedlnosti a jejich nepravosti vezme na sebe.

Izaiáš 53,11 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (11)

Utrpení kříže našeho Spasitele se neomezují na tělesná muka. Jak velmi byla zraněna také Jeho duše! Ovšem žádné z utrpení ze strany lidí nemohlo spolupůsobit na smíření. Tak obsahuje ná-maha v našem verši jen utrpení, která Spasitel vytrpěl v těch třech temných hodinách. Jak nesnesitelná byla pro Jeho svatou duši, dává tušit výrok: „*Nakloň ucha svého k volání mému, neboť jest naplněna /syta/ trápeními duše má.*“ (Žalm 88,3.4)

Jak se proto radujeme z toho, že se náš Pán jednou nasytí ovocem Svého díla smíření! Kdysi „rozséval se slzami“, v budoucnosti „přijde domů s plesáním a ponese Své snopy“ (Žalm 126,6 – přel.). Kdysi byl ve Své námaze sám, pak bude obklopen „mnohým ovocem“ (Jan 12,24).

Nemyslíme rádi na to, co pro nás znamená nebe? Ano, i my budeme nasyceni – když uvidíme svého Pána (Žalm 17,15). Avšak nezapomínejme nikdy na Jeho radost, kterou bude mít ze Svých vykoupených!

Bůh ve druhé části verše vede náš zrak ještě jednou na Svého Syna, jak byl zde na zemi. On byl Jeho Služebník. Byl moudrý Služebník (kap. 52,13 – elb. př.) a byl spravedlivý Služebník. Hlavní cíl Jeho služby spočíval ve vyučování lidí k životu v souhlasu s Boží vůlí a podstatou. Zvláště to platilo těm „mnohým“, to znamená věřícím, jejichž nepravosti On potom na kříži vzal na Sebe. Nemůžeme dosti vzhlížet ke kříži, kde Ježíš Kristus, ten Spravedlivý, za nás nespravedlivé trpěl, „*aby nás přivedl k Bohu*“ (1. Petra 3,18).

DHIN,20/8/2017

Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo mne sehliti chce člověk... Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám. Boha chváliti budu ze slova jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, by mi co mohlo učiniti tělo. Žalm 56,2.4-5

David měl nepřátele, kteří byli zdánlivě všude a zlomyslně ho pronásledovali. Tebe pravděpodobně nepronásledují ozbrojení lidé, aby ti vzali život, ale možná jsi obklopen nesnázemi, které jsou stejně tak reálné, ačkoli jsou méně hmatatelné. Jestliže jsi Boží dítě, jsou tyto verše pro tebe dnes stejně platné, jako tehdy pro Davida.

Jestliže na tebe tvé nesnáze útočí, můžeš důvěřovat Bohu, neboť Jeho oči „*obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich*“ (Žalm 34,16). Když známe Boha, který má moc stvořit vesmír z ničeho, čeho se máme bát? „*Když jest Bůh pro nás, i kdo proti nám?*“ (Řím. 8,31) Bůh dokázal Svoji hlubokou starost o nás tím, že poslal Svého Syna, aby zemřel na kříži a vysvobodil nás. V tomto drahém jednání vidíme, že všemocný Bůh je na naší straně. Nemusíme se bát zlomyslných plánů Satana, ani se nemusíme bát lidí nebo okolností, skrze které se nás snaží zmalo-myslnět.

Možná, že podobně jako David voláš v únavě a zármutku duše kvůli událostem v tvém životě. Ale i ty můžeš říci: „*Schovej slzy mé do láhvice své.*“ (Žalm 56,9) – To znamená, že On ví o každé slze a pociťuje ji. Jaká je to útěcha, když víme, že Pán zaznamenal každou slzu a spočítal je, jako „*vlasové hlavy vaši všichni v počtu jsou*“ (Luk. 12,7). Jestliže jsi snad ještě neuvěřil v Pána Ježíše Krista, tu On ti říká: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.*“ (Mat. 11,28) Ten odpočinek je nejen proto, aby nás chránil v těžkosti, ale je to odpočinek, který zakusíme, když skrze Něho přijmeme spasení.

Člověk nějaký učinil večeri velikou, a pozval mnohých... Pojdte, nebo již připraveno jest všecko. I počali se všichni jednomyslně vymlouvatí... Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne.

Lukáš 14,16.17.19

Jeden křesťan se kdysi setkal se starým, bohatým rolníkem. „Kolik hektarů půdy vám patří, farmáři?“ ptal se. Rolník ochotně vyprávěl o svém velkém hospodářství. „Čemu se daří na vašich polích nejlépe?“ Rolník byl potěšen zájmem. S nadšením podával zprávu o bohaté žni. „Tak to máte skutečně dobrou půdu,“ radoval se křesťan s rolníkem.

„Ale teď mi, dobrý muži, povězte také, jakou půdu máte uvnitř svého srdce! Víte přece, co Pán Ježíš Kristus řekl o čtveré půdě srdce.“

To ten starý rolník věděl, ale téma mu nebylo příjemné, neboť neměl pokoj s Bohem. Proto odvedl rozhovor rychle opět na zemědělství. Po celou dobu se ti dva bavili o krávách, prasatech a drůbeži. Rolník byl rád, že se už nemluví o víře. Avšak pak ten křesťan řekl: „Pomyslete jen, že byl jeden sedlák, který najednou koupil pět spřežení volů.“ „Ten musel mít peněz,“ odvětil starý. „Ano, ale kvůli svým volům odmítl pozvání k velké večeři,“ odpověděl křesťan. „Tak člověk může kvůli svým volům zapomenout na Boha!“

Sedlák se zatvářil mrzutě. Až dosud mu jeho pole a jeho dobytek byly nade vše. A přece ho ta slova nějak zasáhla. „Nedělejte to jako ten bohatý sedlák v Bibli!“, radil mu křesťan při rozloučení. Tento rozhovor se stal pro starého muže pohnutkou k obrácení.

DHIN,22/8/2017

A proměnil se před nimi. I zaskvěla se tvář jeho jako slunce... Když pak on /Petr/ ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, hlas z toho oblaku, řkoucí: Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouchajte.

Matouš 17,2.5

Na hoře proměnění se Pán ukázal třem ze Svých učedníků způsobem, jak Ho nikdy předtím neviděli. Zavržený Král k nim předtím mluvil o Svě Církvi, kterou bude budovat na Skále, na Sobě samém jako vzkříšeném a oslaveném. Ale dříve, než k tomuto může dojít, bude muset mnoho trpět a být zabit (Mat. 16,21).

Petr Ho začal kárat, ale Pán potvrdil, že není jiné cesty, jak naplnit Boží plány. Dříve, než může přijít sláva, On bude muset trpět, aby naplnil Boží plány. Satan se pokusil vést Jej na jinou cestu, a Petr mu řekl, že nemá utrpení podstupovat. Avšak utrpení a smrt Ho nakonec skrze vzkříšení povedou k tomu, že se stane slavným Mesiášem. Aby Pán potvrdil tento plán třem učedníkům, vzal je s sebou na vysokou horu (kap. 17,1), kde byl před jejich očima proměněn. Jeho tvář zářila jako slunce a Jeho šaty se staly bílé jako světlo: udivující proměna! Potom se náhle před nimi objevili Mojžíš a Eliáš „*ve slávě*“ (Luk. 9,31).

Neuvěřitelné! Ba více než to: Zatím co Petr mluvil, nevěda, co říká, jasný oblak je zastínil a přišel „*hlas z toho oblaku řkoucí: Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouchajte /slyšte/.*“ (v. 5) Učedníci padli na tvář, velmi se báli, ale Pán Ježíš přišel a dotkl se jich a řekl: „*Vstaňte a nebojte se.*“ (v. 7) Když pozvedli své oči, „*žádného neviděli, než samého Ježíše*“ (v. 8). Později Petr napsal své svědectví o těchto věcech, abychom na ně mohli vzpomínat (2. Petra 1,14-21).

A. E. Bouter, TLIN, 17/11/2014

Já namluvím ji, když ji uvedu na poušť; nebo mluvití budu k srdci jejímu.

Ozeáš 2,14/16/

Poušť je v Bibli často obraz osamělosti, odloučení a strádání; nehostinné krajiny, které se člověk nejraději vyhne. Na druhé straně Bůh už mnohé z těch Svých vedl na poušť: ven z pravidelného průběhu dne, ven z plného termínového kalendáře, ze stálé dosažitelnosti přes mobil nebo internet – ven do ticha s Bohem. Toto místo na poušti může vypadat různě. Pro jednoho to je nehoda a následný pobyt v nemocnici, pro jiného je to překvapující výpověď v zaměstnání – Bůh nás nějakým způsobem vyjímá z obvyklého soukolí všedního dne.

Když nás Bůh takto vytrhne, pak tím sleduje nějaký cíl, dobrý cíl: Chce mluvit k našemu srdci. Možná, že jsme kvůli samé činnosti už neměli vůbec žádný čas, abychom Mu v klidu naslouchali. Anebo se cítíme tak jisti, že jsme se přestali denně ptát na Jeho vůli.

V takové době se na poušti učíme být znovu závislími na Bohu. Možná, že to trvá nějakou dobu, protože si – ať vědomě nebo nevědomě – nejdříve myslíme, že my sami to spravíme. Avšak čím déle, tím více si uvědomujeme svou vlastní slabost... a Boží velikost. Blaze tomu, kdo se potom s Bohem nepře, nýbrž se před Ním skloní. Neboť Bůh nás na poušti nechce nechat zahynout. Chce nám pomoci a opět nás použít ve Své službě.

Avšak Bůh může k tvému srdci mluvit nejen na poušti. Smíš mu sluch otevírat každý den. Nejlépe bude, když si stanovíš určitou dobu, ve které vypneš mobil, otevřeš Bibli a budeš mít společenství s Bohem. To budou pro tvou duši časy požehnání – k užítku pro tebe a pro tvé okolí.

Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského... (Připravil pak sobě Ahod meč na obě strany ostrý, lokte zdělí, a připásal jej sobě pod šaty svými po pravé straně)... řekl: Tajnou věc mám k tobě, ó králi... Řeč Boží mám k tobě... vzal meč u pravého boku svého a vrazil jej do břicha jeho.

Soudců 3,15-16.19-21

SOUDCI IZRAELE (4) – AHOD

Izrael opět činil zlé před očima Pána. Nyní proti nim posilnil Eg-lona, moábského krále, velmi tlustého muže, společně s Ammonitskými a Amalechitskými. Izrael sloužil Eglonovi osmnáct let.

Ahod byl Izraelem pověřen, aby přinesl Eglonovi daň. Ale Bůh ho chtěl užít k tomu, aby vysvobodil Svůj lid od služby Moábským. Ahod byl z pokolení Benjamin. To jméno znamená „syn mé pravece“. Ale podobně jako mnoho jiných z tohoto pokolení byl levák. Leváctví bylo v průběhu dějin často považováno za něco jako handicap. Ale všimni si, jak obrátil tento zdánlivý handicap ve skutečnou výhodu.

Ahod si pro sebe udělal krátký dvojsečný meč, jímž mohl řezat v obou směrech. Na rozdíl od toho, jak by to udělali druzí, si meč připásal ke svému pravému boku, kde na něj mohl rychle dosáhnout svou levicí. Když byl s králem Eglonem sám v chladu horní místnosti, dal králi slovo od Boha, když vrazil svůj krátký meč do břicha krále až po jílec. Zavřel za sebou dveře, ušel a vyzval Izraelity, aby šli za ním a zcela porazili Moábské.

Přes naše slabosti nebo handicapy nás Bůh povzbuzuje, abychom vzali „*meč Duchy, jenž jest slovo Boží*“ (Efezským 6,17). Jeho Slovo je „*nad všeliký meč na obě strany ostrý*“ (Židům 4,12). Užívejme tuto obávanou zbraň, kterou nám Bůh dal k dobývání vítězství pro Něho!

E. P. Vedder, Jr., TLIN, 24/11/2014

Proto mu dám podíl na mnohých, a s mocnými bude dělit kořist: za to, že svou duši vylil na smrt a byl přičten k přestupníkům; nesl hřích mnohých a přimlouval se za přestupníky.

Izaiáš 53,12 – přel.

BOŽÍ TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK (12)

„Proto“ – se vztahuje na neobyčejný čin Božího Služebníka: Vzal na sebe hříchy mnohých a byl kvůli nim dokonce zbit (verše 5 a 11). Svatý Bůh nemohl se Svým milovaným Synem jinak jednat, když mělo být učiněno smíření za hříchy. Ale Bůh Mu dá také odpovídající odměnu: Kristus bude mít *„podíl na mnohých“*.

Kdo se skrývá za těmi *„mnohými“*? Snad to jsou mnohé národy a velcí země, králové a vládci, o kterých byla řeč už v kapitole 52,15. Ti všichni budou ležet u Kristových nohou.

Potom tu je ještě druhá skupina: mocní. Ti jsou zde viděni jako Kristovi společníci. Budou vládnout s Ním, s Králem králů. Přitom myslíme na vykoupené, na židovský ostatek a na všechny, kteří se Synem člověka budou soudit svět, dokonce i anděly (1. Korintským 6,2.3). I my budeme přitom!

Ta působivá kapitola končí pohledem na Golgotu. Jakou velkou cenu mělo v Božích očích to, že Jeho Syn dal Svůj život. Dal Otcí novou příčinu, aby Ho miloval (Jan 10,17). Lidé tam naproti tomu ukázali největší odmítnutí: Pověsili toho Spravedlivého doprostřed mezi zločince. Ale nebyly to Jeho hříchy, které Pána Ježíše přivedly na kříž. Byly to hříchy věřících, které za ně zástupně nesl. A ještě jednou: On sám **nebyl** žádný zločinec – On se dokonce modlil za Své nepřátele.

Zaměstnávání se utrpeními Spasitele rozehřívá naše srdce pro Něho.

Poněvadž tedy, bratři, máme smělou důvěru ke vstupu do svatyně skrze krev Ježíšovu, po nové a živé cestě, kterou nám zaslavětil skrze oponu, to jest své tělo, a velkého kněze nad domem Božím, přistupme s opravdovým srdcem, v plné jistotě víry, majíce srdce pokropená a tak očištěná od zlého svědomí, a tělo umyté čistou vodou. Židům 10,19-22 – přel.

Jak mnoho víme o tomto blížení se, o vstupování za oponu? Asi skutečně něco víme o jiném napomenutí, o kterém apoštol mluví ve 4. kapitole: „*Přistupme nyní se smělostí k trůnu milosti, abychom obdrželi milosrdenství a našli milost k pomoci v pravý čas.*“ Tam to znamená uchýlit se do útočiště, abychom unikli bouřím života; zde se obrácíme k našemu domovu, abychom se vyhřívali ve slunečním svitu lásky.

Útočiště je místo, kam se uchylujeme, abychom byli ochráněni v době bouře. **Domov** je místo, kde nalézají svůj odpočinek naše náklonnosti. My všichni známe Krista jako útočiště, ke kterému se utíkáme ve svých těžkostech, ale jak málo Jež známe jako domov pro své náklonnosti. Kristus je skutečně „*skrýše před větrem, a schrána před přívalem /bouří/... stín skály veliké v zemi vyprahlé*“ (Izaiáš 32,2). A skutečně je požehnané mít Něoho, ke kterému se můžeme obracet pro ochranu a pomoc, když procházíme tímto světem. Pamatujme však, že jestliže se ke Kristu utíkáme jen jako k ochraně v době bouře, pak když bouře přešla, budeme v nebezpečí, že Ho opustíme.

Žel, to je to, co se příliš často stává každému z nás. Obrácíme se k Němu v bouři; zanedbáváme Ho v klidné době. Ale jestliže jsou naše náklonnosti přitahovány k Němu tam, kde On je, jestliže vidíme, že Jeho místo je naším místem v nebi samém, pak místo, kde On je, se stane domovem našich náklonností, kde můžeme mít společenství s Ježíšem v prostředí, na které nikdy nepadne stín smrti, a kde jsou setřeny všechny slzy.

H. Smith, TLIN, 6/12/2014

Soudové tvoji jako hlubokost nesmírná... Nebo u tebe jest studnice života, a v světle tvém světlo vidíme.

Žalm 36,7.10

Tak jako přirozené slunce někdy zapadá v mracích, tak i křesťan může někdy mít jasné rozednění a ještě jasnější poledne, a přece zapadá v mlze. Ale víme, že když se rozbřesne den nesmrtnosti, provždy zmizí poslední stopa zemských stínů. Pán nám zaslubuje, že ačkoli nevíme, co On činí, že „*potom zvíš*“ (Jan 13,7). Zdá se, jako kdyby nám některé věci zadržoval, aby zkusil naši věrnost a vedl nás k životu v důvěřivé poddanosti.

Ve světle věčnosti uvidíme, že i ty nejtemnější události tohoto života byly světlé Jeho milosrdenstvím, a i ty nejtěžší zkoušky byly jen vážnějšími pohledy na Jeho lásku. Proto se nechtěj zvědavě nebo kriticky zabývat Božím současným jednáním s tebou. Čekej s trpělivostí na ten velký den, kdy vše bude zjeveno. Moje duše, je **zde** kolem tebe noc? Je napsáno: „*Noci zajisté tam nebude.*“ (Zjevení 21,25) Buď trpělivá! Tvůj Pán se brzy zjeví, a to slavné zjevení uvede věčný den poledního světla, který nezná žádné šero. Zatím pokorně a trpělivě čekej, neboť „*z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se prozpěvování*“ (Žalm 30,5).

Potom „*nezajde více slunce tvé, a měsíc neschová se, nebo Hospodin bude světlem tvým věčným, a tak dokonání budou dnové smutku tvého*“ (Izaiáš 60,20). Věčné světlo! Věčné Boží světlo bude slavné, a v nebi budeš radostným občanem bez hříchu, bez zármutku, bez slz. Nikdy se neunavíš slyšením volání: „*Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, který byl, a jest, a přijíti má*“ (Zjevení 4,8).

J. R. MacDuff, TLIN, 26/11/2014

Po něm pak byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.... Za dnů Samgara syna Anatova... zpustly silnice, kteří pak šli stezkami, zacházeli cestami křivými. Zpustly vsi v Izraeli.

Soudců 3,31; 5,6-7

SOUDCI IZRAELE (5) – SAMGAR

Písmo nám říká o Samgarovi velmi málo. Ve skutečnosti, ačkoli o něm čteme zde v knize Soudců, mluví o něm spíše jako o osvoboditeli Izraele, než že by soudil Izrael. Později čteme také o smutných okolnostech v jeho dnech: cesty byly neužívané, křivé cesty místo stezek, zpustlé vesnice!

Zatím co Moábští útočili od východu, Filistínští se usadili podél mořského pobřeží na západě. Ti nebyli v zemi jako rodilý kanaanjský národ, ale připutovali tam a přivlastnili si její část a po více století se projevovali jako nepřátelé a utlačovatelé Izraele. V předobrazu to připomíná v křesťanstvu ty, kteří mají pouze dobře organizované náboženství, ale chybí jim život v Kristu.

Podle znalců jméno Samgar znamená „cizinec“, nikoli bezúčelný cestující. Praví křesťané jsou ve světě cizinci a poutníci, procházejí jím, ale nejsou jeho součástí. Samgar neměl žádnou divotvornou zbraň, prostě osten na voly. Ale když mával svou zbraní, užil ji k získání velkého vítězství! Kazatel 12,11 říká, že slova moudrých jsou podobná ostnům a že jsou dána od Pastýře jednoho. Tak tento osten volů před nás staví Boží slovo. Jsme dobře obeznámeni s touto svatou Knihou? Umíme užívat to, co říká, abychom bořili pevnosti nepřitele? Někteří věřící se srovnávají s druhými a stěžují si, že nemají žádný dar. Bůh říká, že to není moudré. Raději chtějme k vysvobození a pomoci Jeho lidu užívat to, co nám Bůh dal. Pět slov, promluvených s porozuměním, může dát vzdělání mnohým! *E. P. Vedder, Jr., TLIN, 5/12/2014*

A to byla porážka první, v níž zbil Jonata a odětec jeho okolo dvaceti mužů.

1. Samuelova 14,14

V Izraeli se šíří strach: strach z Filistinských. Pronikli už až k Michmas, tedy doprostřed země. Izraelité nemají, s čím by se jim postavili, nemají dokonce ani meč, ani kopí. Lidu nezbyvá nic jiného, než aby se „*skryl v jeskyních a v ohradách a v skalách a v horách i v jamách*“ (kap. 13,22.6).

A zatímco král Saul nečinně sedí „*pod jabloní zrnatou*“ (kap. 14,2), činí jeho syn Jonata rozhodnutí, že Filistinské napadne. Z jeho slov mluví pokora a důvěra v Boha: „*Snad bude Hospodin s námi; neboť není nesnadné Hospodinu zachovati ve mnoze aneb v mále.*“ (kap 14,6) Tento vnitřní postoj Bůh vzal na vědomí. On dává pokorným milost (Příslaví 3,34). V této důvěře jde Jonata a jeho nosič zbraní k boji.

Musíme si to představit. Ve dvou proti „*30000 vozům a 6000 jezdcům a lidu ve množství jako jest písku na břehu mořském*“ (kap. 13,5), k tomu ještě nepříznivé výchozí postavení: nepřítel je na hoře, ale ti dva hrdinové víry dole pod horou. – Boj začíná. U Filistinských hned padá dvacet mužů, a boj je ukončen. Bůh sám se stará o vítězství. Verš 15 to popisuje takto: „*Země se třásla, nebo byla v strachu Božím.*“ To člověk nemůže vysvětlit, to musí prostě na sebe nechat působit.

Filistinstí jsou obrazem „těla“, které proniká do duchovního okruhu, a tam chce uplatňovat nároky nebo působit – ať skrze nevěřící nebo skrze „tělo“ věřících. Jedná se zdánlivě o přemocného nepřítele. A přece nemůže obstát, když si jsme vědomi své slabosti a důvěrujeme v Pána. Když On je na naší straně, nemusíme se bát. Ale musíme se vzchopit.

Nepřestávají zajisté slitování jeho. Ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda /věrnost/ tvá.

Pláč 3,22-23

Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Ježíše Krista Bohu a Otcí.

Efezským 5,20

Jestliže jsi smutný a sklíčený, snaž se děkovat! Jestliže jsi malomyslný a nakloněný k nářku, snaž se chválit! Chválit a děkovat za co? Nuže, ponechal tě Bůh tak opuštěného, že tu už od Něho nejsou žádná požehnání ani žádný zdroj pomoci v Něm, za které bys mohl být vděčný? Ve 3. kapitole Pláče vidíme velkou stísněnost pisatele, když vyjmenovává všechna svá trápení: „*Postavil mne v tmavých místech... Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý řetěz můj. A jakkoli volám, a křičím, zacpává uši před mou modlitbou. Ohradil cesty mé tesaným kamenem... Cesty mé stočil... a na to mne přivedl, abych byl pustý.*“ (verše 6-9.11) Najdeme tam nějakých třicet nářků o jeho zoufalé situaci, končících tímto smutným způsobem: „*Zahynula tě síla má i naděje má, kterou jsem měl v Hospodinu.*“

Potom znenadání obrací své myšlenky k Bohu a propuká ve zcela jiný tón: „*A přivodě sobě to ku paměti, naději mám, že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávají zajisté slitování jeho. Ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda /věrnost/ tvá. Díl můj jest Hospodin, říká duše má; protož naději mám v něm.*“ (verše 21-24) Tak to je, když se obrátíme k Bohu. Shledáme, že tam je vždy mnoho důvodů, abychom Mu děkovali.

Vezmi své těžkosti a trápení k Pánu. Pověz Mu o všem, co tě tísní. Mluv s Ním o tom všem, ale neodcházej, aniž bys Mu děkoval za všechna požehnání, která jsi od Něho přijal, a za všechnu blaženost toho, že Ho máš. Poněvadž On má o tebe osobní zájem jako tvůj Otec, můžeš k Němu jít se vším. Snaž se děkovat! Snaž se chválit!

E. C. Hadley, TLIN, 27/11/2014

**Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nena-
rodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího. ...Nena-
rodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjíti do království Bo-
žího.**

Jan 3,3.5

V tom památném nočním rozhovoru s farizeem Nikodémem vysvětluje Pán Ježíš, jak bezpodmínečně nutné je nové narození, jestliže člověk chce vejít do Božího království.

To hledání u Nikodéma bylo bezpochyby pravé, jinak by si nedával námahu, aby v noci přišel k Ježíšovi. Věřil, že může své vlastní vědění jako „učitel Izraele“ u Ježíše rozmnožit. Ale vycházel z toho, že jako Izraelita má na základě Božích zaslíbení předem nárok na toto království. Avšak ve skutečnosti Izrael odmítl svého Mesiáše, který přece sám v Sobě ztělesňoval Boží království. Proto při očekávání Božího království teď už nejde o čisté pozemské království. A ať už Židé měli jakkoli velké výsady na základě svého přirozeného původu, tu rozhodně nestačily na nároky, které Bůh musí klást na syny Svého království.

I kdyby se stala ta nemožná věc, aby člověk mohl „*po druhé v život matky své vjíti a naroditi se*“, výsledek by nebyl jiný než předtím: „*Co se narodilo z těla, tělo jest,*“ říká Pán. Ne, původ musí být zcela jiný: „*Voda a Duch*“ – „voda“, Boží slovo ve své očišťující síle, a „Duch“ v protikladu k „tělu“. Nové narození, o kterém Pán Ježíš mluvil k Nikodémovi, je duchovní proces. Skrze něj dostává věřící věčný život – život, který je v souladu s Boží přirozeností. Lidé, kteří to prožili, jsou „*znovuzrozeni ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky*“ (1. Petra 1,23).

DHIN, 7/9/2017

Ukázal se pak Hospodin v Gabaon Šalomounovi ve snách noci té, a řekl Bůh: Žádej začkoli, a dám tobě. I řekl Šalomoun... já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházeti... Dej tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid tvůj tak mnohý?

1. Královská 3,5-7.9

Šalomoun stál před Bohem s nerozděleným srdcem a hledal jen jednu věc: sloužit Pánu v okolnostech, do kterých ho postavil jako vůdce lidu. Prosí Pána za „*srdce rozumné*“, doslovně: „*srdce, které slyší*“, neboť slyšení je brána k rozeznávání a porozumění. Aby člověk mohl být moudrý, musí začít nasloucháním moudrosti: „*Blahoslavený člověk, který mne slýchá.*“ (Příslaví 8,34) Každá pravá služba začíná slyšením. Šalomoun nevěděl, jak „*vycházet a vcházet*“; mohl se učit jen posloucháním.

Ten, kdo nezačne tím, že se dá zapsat do školy moudrosti, nebude nikdy skutečným služebníkem. Taková byla cesta služby Krista samého jako člověka. „*Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící.*“ (Izaiáš 50,4) Poznamenejme, že Šalomoun prosí Pána o „*srdce rozumné*“. Člověk se opravdu naučí znát Boží myšlenky jen srdcem – nikoli inteligencí. Pravá rozumnost je výsledkem lásky ke Kristu. Srdce naslouchá, a když obdrželo naučení, která potřebuje, je učiněno moudrým, schopným rozeznávat mezi dobrým a zlým a spravovat Boží lid. To, co činí roli srdce ve službě tak důležitou, je to, že žádný soud nemůže být podle Boha, jestliže nemá lásku jako své východisko. Zakoušíme to v případech kázně, ve vedení duší i v péči o svaté a o shromáždění.

H. L. Rossier, TLIN, 9/12/2014

Aj, služebník můj, kterého podepřu, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu.

Izaiáš 42,1

Ke skutečnostem, které budeme věčně s velebením obdivovat, patří, že Boží Syn, když přišla plnost času, přišel na tuto zem jako pravý člověk. Tak to bylo v Boží radě od věčnosti. Radě, kterou Otec mohl pojmout jen v Synu. Žádné stvoření v nebi ani na zemi, ani z okruhu „knížectví a mocí v nebeských místech“, nebylo schopné se stát Božím pravým „Služebníkem“, který měl Jeho celé zalíbení.

Dobře uděláme, když dbáme toho, že Pán Ježíš se nikdy nestal služebníkem lidí. Ne nadarmo říká, když prokázal Svým učedníkům službu umývání nohou, kterou jinak konají služebníci: *„Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsem zajisté.“* (Jan 13,13) Ano, On slouží těm Svým, ale zůstává jejich Pán. Tak tomu také bude, když při Svém příchodu odmění Své služebníky, které nalezne bdící, a přistoupí a bude jim sloužit (Lukáš 12,37). To, že je a zůstane Pánem, činí toto vyznamenání tak neslýchaně velkým.

Máme pro Něho ještě ten správný obdiv, nebo navyklá známost těchto souvislostí učinila naše srdce vlažným? Jeho dobrovolné poddání se jako Božího Služebníka je zároveň vyjádřením Jeho dokonalé schopnosti, *„aby sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé“* (Matouš 20,28).

*„Tak šel jsi věrně na kříž,
co Boží Služebník,
jsa věčnou láskou puzen,
poslušný, spravedliv.“*

DHIN,26/12/2017

Debora pak žena prorokyně... soudila lid Izraelský... povolala Baráka... a řekla jemu: Zdali nerozkázal Hospodin Bůh Izraelský: Jdi, a shromáždě lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužů... nebo přitáhnu k tobě k potoku Cison Zizaru... a dám jej v ruku tvou. I řekl jí Barák: Půjdeš-li se mnou, půjdu, pakli nepůjdeš se mnou, nepůjdu. Kteráž odpověděla: Já zajisté půjdu s tebou, ale nebude se slávou tvou cesta, kterou půjdeš.

Soudců 4,4.6-9

SOUDCI IZRAELE (6) – DEBORA A BARÁK (a)

Izrael opět činil to, co bylo zlé v Hospodinových očích. V této době slabosti a selhání vzbudil Bůh prorokyni Deboru, dceru Lapidotovu, aby soudila Jeho lid. Konala to z klidu svého domova, když k ní přicházel Izrael pro soud. Debořiny zbožnosti je třeba si vážit. Neprosazovala se, ani nepřebírala roli velitele vojska, ale sdělila Barákovi Boží pověření. Bůh vyvolil Baráka, aby vedl 10000 mužů z Neftalíma a Zabulona proti Zizarovi, generálu vojska kananejského krále Jabína. Bitva se měla odehrávat blízko hory Tábor na území přiděleném Zabulonovi. Ani Zabulon, ani Neftalím nevyhnali Kananejce ze svého dědictví. Výsledkem byla vláda krále Jabína v Azor, městě v Neftalímově vladařství, který shromáždil obrovské vojsko 900 železných vozů. Boží poselství k Barákovi bylo: „*Dám je v ruku tvou.*“ Jako lidé rozumíme tomu, že Barák měl strach. Jeho slabost je ukázána jeho odmítnutím jít, pokud ho nebude doprovázet Debora. Ta důvěřovala Božímu slovu a souhlasila, že s ním půjde, ale řekla mu, že Bůh dá čest vítězství ženě, nikoli jemu. Díky Bohu za zbožné ženy – Deboru a Jáhel, ženu Heberovu, která zabila Zizaru, když u ní hledal útočiště! Jako ženy si netroufaly vstoupit do bitvy samy, ale dělaly to, co na ně připadlo, když zdráhající se Barák váhal uposlechnout Božího příkazu.

Nebo měvše být v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učení býti prvním počátkům... učinění jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího. Kdokoli zajisté mléka se drží... nemluvně jest.

Židům 5,12

Novorozenci se živí mlékem, buď své matky, nebo umělým (kojeneckým). Můžete je téměř pozorovat, jak se živí a rostou prostě jen z mléka! Ale v jejich přirozeném vývoji přijde chvíle, kdy začnou také jíst stravu pevnou a ve stále větší rozmanitosti. To je normální a dobré. Vskutku, kdyby zůstali jen na mléce, začali by fyzicky chátrat a byli by ve vážném nebezpečí. Není tomu tak u mnohých křesťanů?

Hebrejští křesťané byli pisatelem varování, že to je jejich případ – oni nebyli schopni přijímat „hrubší pokrm“. Proč? Nyní to už bylo přes 30 let, co Kristus zemřel a vrátil se do nebe. Mnozí z nich byli zachráněni již téměř stejnou dobu (Skutky 6,7). Ale stále prodlévají ve stínech židovství: chrám, oběti, rituály. Bůh byl vůči nim velmi trpělivý kvůli jejich historii a kulturnímu spojení s těmito věcmi. Ale v nějakém bodě se od nich musejí oddělit a vyjít „ven z tábora“ (Žid. 13,13). Náboženství a náboženská tradice mohou být velkou překážkou pro pravý duchovní růst.

Jinou překážkou pro porozumění Božím myšlenkám, jak jsou zjeveny ve Slovu, je tělesné jednání. Jasný příklad toho vidíme u věřících v Korintu. Pavel jim říká: „*Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli, ano i nyní ještě nemůžete. Ještě zajisté tělesní jste.*“ (1. Kor. 3,2) Jejich tělesný, a dokonce hříšný způsob života jim v tom bránil. Věřící, kteří jsou novorozenci, když by měli být vzrostlí, jsou výsledkem buď důvěrování v náboženskou tradici, nebo dovolování tělesného chování ve svém životě.

B. Reynolds, TLIN, 22/12/2014

Zpívala pak písničku Debora a Barák syn Abinoemův v ten den, řkouc: Pro pomstu učiněnou v Izraeli a pro lid, který se k tomu dobrovolně měl, dobrořečte Hospodinu... Srdce mé nakloněno jest k správcům Izraelským a k těm, kteří tak ochotni byli mezi jinými. Dobrořečte Hospodinu. Soudců 5,1-2.9

SOUDCI IZRAELE (7) – DEBORA A BARÁK (b)

Zbožní vůdci s ochotným srdcem jsou darem od Boha a mezi Božím lidem jsou chváleni. Petr napomíná starší, aby pásli „*Boží stádo, které jest u vás, dohlížejíce na ně, ne z donucení, ale dobrovolně, podle Boha, ne z nízké zištnosti, ale ochotně, ne jako páni nad svým podílem, ale jako ti, kteří se svému stádu stávají vzorem*“ (1. Petrův 5,2-3 – ČSP). Židům 13,7 nás vyzývá, abychom pamatovali na své vůdce, kteří nám mluvili Boží slovo, a abychom napodobovali jejich víru; a verš 17 nám říká, že je máme poslouchat a být jim poddáni. Ve dnech Debory a Baráka „*nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidělo, to činil*“ (Soudců 21,25). A přece uprostřed selhání a zmatku Bůh vzbudil vůdce pro Svůj lid. On sám se ujal iniciativy, bylo „*z nebe bojováno*“ (v. 20), „*nebesa dštíla, a oblakové déšť vydali*“ (v. 4). Vzbudil Deboru a Baráka, jehož víra je zmíněna v Židům 11,32, aby vedli správce Izraele z hory Tábor. A když čteme tu píseň, vidíme správce Izraele – či vydavatele zákona – jak se ochotně obětují a připojují pokolení za pokolením. Ale když Bůh vzbuzuje vůdce, čeká od Svého lidu, že je bude následovat. Mnozí tak učinili, a jsou v této písni chváleni. A přece Ruben s rozvahou tak nejednal. Bůh to zaznamenává. Galád, Dan, Aser zůstali na svých místech. Lid z blízkého Meroz „*nepřišli na pomoc Hospodinu*“ a je jim vážně zlořečeno. Jáhel je požehnána nad všechny ženy za to, že se chopila iniciativy proti Zizarovi. Kéž bychom my ochotně následovali vůdce, které nám Bůh dává!

Usilující zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje.

Efezským 4,3

ZACHOVÁVAT JEDNOTU DUCHA

Slova apoštola Pavla zde jsou více než jen podnět nebo vybrané napomenutí. Jeho užití slova usilovat ukazuje na snažnost. To slovo skutečně znamená: „být horlivý“ nebo „podniknout každou námahu“. Ačkoli v Efezským 4 je před námi celé tělo Krista, přece je to místní shromáždění, kde je zachovávání jednoty skutečně podrobena testu. A to je právě to, kde my tak často chybujeme. Skutečnost mnohých byla vyjádřena tímto způsobem:

„Být nahoře se svatými, které milujeme, to jistě bude sláva; být dole na zemi se svatými, které známe, je jiná kapitola.“

Avšak není žádná omluva pro chození v takové porážce. Jestliže nám Písmo dává příkaz, pak tu bude potřebná milost a síla k jeho splnění. Máme chodit hodně svého povolání, když ve shromáždění pěstujeme vzácné rysy Krista: pokoru, mírnost, trpělivost, snášení se vzájemně v lásce. Takové zachovávání jednoty Ducha bude jako „*mast výborná /vzácný olej/*“ (Žalm 133,1-2), který dává shromáždění jemnou vůni. Měli bychom být rychlí k uznávání toho, co je z Krista v druhých, a pomalí k vidění chyb. Kdosi řekl: „**Je třeba tolik milosti ve mně, abych viděl trochu milosti v druhém.**“ Nemáme zachovávat jednotu těla; to by pro nás bylo v porušeném stavu věcí zde na zemi nemožné. Tady **je jedno tělo**, ono je božsky utvořeno mimo naše snahy.

My všichni jsme zakusili někdy shromáždění křesťanů poprvé a cítili jsme se spojeni s nimi jako rodina. Jan napsal, že „*každý, kdo miluje toho, který zplodil, miluje i toho, který zplozen jest z něho*“ (1. J. 5,1). Každý věřící ví, že to je pravda, ale kéž hledáme pomoc Ducha Svatého, abychom žili stále více v moci toho.

B. Reynolds, TLIN, 7/9/2020

Však vždy v těle svém uzřím Boha. Kterého já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný.

Job 19,26-27

To znamená, že bude skutečné vzkříšení – skutečně ne „*tělo a krev*“ (1. Kor. 15,50) – avšak když Kristus vstal, byl to skutečně On sám. Žádal učedníky, aby se Ho dotýkali a poznali, že tu je tělo (maso) a kosti, ale ne „*tělo /maso/ a krev*“ (Luk. 24,39), což je přirozený život člověka nyní. Když nadejde vzkříšení, bude tu stále tělo, ale ve slavném způsobu, a budou v něm slavným způsobem kosti; a místo toho, aby tam byla krev jako zdroj života, bude tam duch: božský charakter existence. Když tu nyní je život, může být vylita krev a člověk umírá. Ale když vstane z mrtvých, bude mít tělo, kterého bude možné se dotknout a cítit jej; a je tu moc proměny v této formě (Luk. 24,16).

Nyní jsme všichni omezeni. Tak omezeni, že i silný muž může být zastaven dubovým prknem jen palec silným. Zastaví ho. Ale když přijde ten den, projdeme vším, jako to učinil i náš Pán. Pán úmyslně přišel, když dveře byly zavřené. Můžete mi říci, že u hrobu byl odvalen kámen; ale nebylo to proto, aby Pán mohl vyjít; bylo to proto, aby učedníci mohli vejít dovnitř a vidět, že On odešel. Oslavené tělo má svou vlastní moc a může procházet vším. Nyní to člověk dělat nemůže. Je velmi omezený a slabý. Malá věc ho zastaví nebo i zabije. Ale nebude tomu tak, až bude tělo vzkříšeno v moci neporušitelnosti a slávy.

„Však vždy v těle svém uzřím Boha.“ Job měl skutečně být vzkříšen a opět žít, žít slavným způsobem, na cestě moci a neporušitelnosti. *„Kterého uzřím sobě.“* Ach, on se ani v nejmenším nebál Pána. Miloval Ho a myslel na Něho, a těšil se s jistotou na Jeho zásah. *„A oči mé spatří jej, a ne jiný!“*

W. Kelly, TLIN, 17/12/2014

Ano i na poušti viděl jsi, kterak nesl tebe Hospodin Bůh tvůj, jako nosí člověk syna svého, a to po vši cestě, kterou jste šli, až jste přišli na toto místo.

5. Mojžíšova 1,31

OHLÉDNUTÍ

Mojžíš, zestárlý služebník Pána, odstupuje. Za izraelským lidem leží čtyřicetiletá cesta pouští. Země Kanán, kterou Bůh zaslíbil už jejich otcům, leží před nimi. Mojžíš ve své řeči na rozloučenou připomíná Izraelitům, s jakou věrností Bůh Svůj lid „jako syna“ „nesl“ pouští. Toto srovnání nám ukazuje, s jak laskavým a pečujícím zájmem Bůh vede Svůj lid.

I my křesťané děláme dobře, když se ve svém životě čas od času zastavíme a ohlédneme se – nejen tehdy, když před námi leží nový rok. Vzpomeňme si na to, jak nás Bůh v minulosti vedl a pomohl nám procházet těžkými úseky našeho života!

Každý jednotlivý věřící dnes smí vědět, že je Boží dítě. Smí nazývat Boha svým Otcem (Římanům 8,15.16; Galatským 4,6). Když se tak ohlédneme, nemáme všechny důvody k tomu, abychom chválili Boha za Jeho věrnost? Cožpak i nás nenesl ve Své dobrovolnosti? Často to poznáváme teprve při pohledu zpět.

Jako ústřední bod v tomto pohledu zpět stojí ta velká záchrana, kterou jsme obdrželi. Bůh nás ve Svém Synu omilostnil a přivedl nás do Své blízkosti. Skrze zástupnou smrt Krista jsme ušetřeni soudu. Bůh nás zcela osvobodil z okruhu moci Satana. Fáze a obdivuhodné projití izraelského lidu Rudým mořem to výstižně zobrazují.

To, co pro nás Bůh učinil v minulosti, nás činí vděčnými a dává nám to důvěru k hledění před sebe. On nás i zítra ponese s velkou věrností a jistě nás přivede k nebeskému cíli. – Jaký to je povzbuzující výhled!

DHIN,30/12/2017

Otče, které jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kterou jsi mi dal; neboť jsi mne miloval před ustanovením světa.

Jan 17,24

Proč nás Pán Ježíš chce mít u sebe? Abychom už neměli žádné starosti? On přece rozumí tomu, jak velmi nás na zemi ještě tíží starosti a jak rádi bychom od nich byli osvobozeni.

Chce nás mít u sebe, abychom už neznali nemoc, zármutek, bolest? On ví, jak velmi nás to vše zatěžuje a že čekáme na vykoupení svého těla. Jistě, když budeme u Něho, všechny těžkosti pominou. Pán tomu zcela dobře rozumí, když s Jeho příchodem spojujeme také toto očekávání.

Ale On jako by říká: Vždyť Já pro vás chci udělat mnohem více; více než to, abyste byli osvobozeni od starostí a obtíží: Máte hledět na Mou slávu!

Pak nás – obrazně řečeno – vezme za ruku, provede nás a řekne: Podívejte se, to je Moje sláva! Dívejte se, jak jsem ji měl od věčnosti. Hledte na Mou slávu, kterou jsem si k tomu získal jako Člověk Svou smrtí na kříži a Svým vzkříšením. Vizte Moji slávu jako Krále králů a Pána pánů (Zj. 19,16). Dívejte se na Mou slávu jako Beránka zabitého a jako Ženicha mé nevěsty!

Jaká radost a jaké zadostiučinění to bude pro Pána Ježíše, když nám bude ukazovat všechny Své slávy! A my na to vše budeme s údivem hledět, budeme Ho chválit a po celou věčnost Ho velebit.

DHIN,31/12/2017

